

Đồ ngọc, em sẽ là Chồng anh!

Nhóm 4.0

Waka

ic

NHÀ XUẤT BẢN
THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

ISBN: 978-604-80-3655-3

Chịu trách nhiệm xuất bản, nội dung

Giám đốc - Tổng biên tập:

TRẦN CHÍ ĐẠT

Biên tập nội dung:

NGUYỄN TIẾN PHÁT - PHẠM THỊ THANH

Biên tập sách điện tử:

NGUYỄN TIẾN PHÁT - PHẠM THỊ THANH

Thiết kế bìa:

MI MI

Tác giả:

NHÓM 4.0

Liên kết xuất bản

CÔNG TY CỔ PHẦN BẠCH MINH

Đ/C: P804, Tầng 8, Tòa nhà VET, số 98 Hoàng Quốc Việt, Cầu
Giấy, Hà Nội

ĐT: 024.37554190

Số xác nhận đăng ký xuất bản: 149 - 2019/CXBIPH/1 -
05/TTTT

Số quyết định xuất bản: 02/QĐ-NXB TTTT ngày 05 tháng 3
năm 2019

Số quyết định phát hành: 198/QĐPH-NXB TTTT ngày 7
tháng 6 năm 2019

Nộp lưu chiếu quý I năm 2019.

Mục lục

Chương XIX: Đợi anh với!

Chương XX: Em sẽ là chồng anh!

Chương I: Tầng áp mái - Cơ hội bất ngờ

Chương II: Cuộc sống và những lựa chọn

Chương III: Anh em một nhà

Chương IV: Kiếp sau xin làm kẻ sĩ

Chương V: Không thể yêu anh

Chương VI: Những chiếc khăn biết nói

Chương VII: Vấn vương

Chương VIII: Em là sự sống

Chương IX: Không muốn gọi em là chị

Chương X: Tri kỷ

Chương XI: Hoàng tử xuất hiện?

Chương XII: Không thể chỉ xem em là bạn

Chương XIII: Lời nói dối bị vạch trần

Chương XIV: Ai mới là hoàng tử?

Chương XV: Lần thứ hai tỏ tình

Chương XVI: Chênh vênh

Chương XVII: Cuộc sống mới

Chương XVIII: Trùng phùng

ĐỒ NGỐC, EM SẼ LÀ CHỒNG ANH

THỰC HIỆN: DIỆP THANH - TỪ VÂN - THANH TRÚC

Chương I

TẦNG ÁP MÁI - CƠ HỘI BẤT NGỜ

Nhật Di cho xe vào tầng hầm, nở nụ cười lịch sự đáp lại lời chào hồ hởi của chú bảo vệ - một hành động mà Nhật Di luôn nhắc nhở nhân sự của mình rằng, chẳng tốn kém gì nhưng thể hiện được rất rõ ràng thái độ sống của con người. Cô vẫn như mọi ngày, không dùng thang máy mà vòng ra cửa chính của khách sạn, đảo qua một vòng rồi mới lên phòng làm việc. Mới hơn bảy giờ sáng, không khí vẫn còn ẩm hơi sương; một vài tia nắng yếu ớt len lỏi qua rặng dừa cảnh dọc bờ biển, chiếu xuống khoảng sân rộng là nơi đỗ xe của khách. Những tia nắng hiếm hoi của mùa đông không đủ hong khô không khí, nhất là khi vừa có trận mưa lớn đêm qua; nhưng đủ để Nhật Di nghe lòng mình ấm áp.

Và cũng như tất cả mọi ngày, Nhật Di dừng lại trước biển hiệu "Vanda Orchids Hotel" - dòng chữ được khắc tinh xảo bằng gỗ nổi bật giữa tông màu vàng hoàng kim của khách sạn - là cái tên đã gắn liền với cô hơn một năm kể từ ngày ra trường, là bao nhiêu kỷ niệm từ ngày chập chững vào nghề đến nay. Nhật Di hít một hơi thật sâu, cảm nhận luồng không khí mang đầy sự tự hào đang tràn suốt lồng ngực, tràn cả cơ thể. Mọi thứ sẽ phải ổn - Nhật Di tự nhủ! Đợt sát hạch thường niên

gần kề khiến cả tuần nay, Nhật Di lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng, dù mọi thứ vốn đã sẵn sàng từ lâu. Không dễ gì để một cô gái cầu toàn như Nhật Di chấp nhận rằng mình đang kiểm soát một công việc không đủ hoàn hảo; thế nên, nếu không thể giữ "sao" cho khách sạn trong đợt kiểm tra sắp đến, thứ cô sợ phải đối diện không chỉ là sự quở trách từ ban giám đốc, mà đáng sợ hơn là cảm giác mình đã thất bại.

Sảnh rộng thênh thang và có phần vắng vẻ; chỉ thấp thoáng bóng hai nhân viên lễ tân vừa vào ca, đang chuẩn bị công việc để đón khách đến trong ngày. Cả hai ngay lập tức ngẩng lên và cúi chào khi vừa nhác thấy bóng Nhật Di - kiểu chào mang rõ sự kiêng dè luôn khiến Nhật Di cảm thấy khó chịu, vì chưa bao giờ cô nghĩ rằng mình là người hà khắc với nhân viên. Tạt vào quầy lễ tân hỏi thăm tình hình khách khứa với thái độ nhã nhặn nhất có thể, Nhật Di muốn tất cả mọi người cùng thoải mái. Ừ thì, ai cũng đã căng thẳng đủ cho việc chuẩn bị suốt tuần qua rồi mà! Nhưng có vẻ, thái độ này cũng chẳng khá khẩm gì hơn, hai nhân viên lễ tân vẫn cứ e dè, sợ sệt như thể đằng sau những lời hỏi han thông thường ấy là một sự quở trách nặng nề.

Nhật Di đi thẳng lên tầng áp mái, mở cửa phòng President - loại phòng hạng sang bậc nhất của khách sạn mà thỉnh thoảng khi căng thẳng cực độ, cô vẫn đến và cho mình cái quyền được lưu lại, đầu chỉ rất ngắn, như một cách để tự cân bằng. Hôm nay, Nhật Di có phần chảnh mắng trong việc thưởng thức không gian này, đầu óc vẫn xoay quanh một câu hỏi, lẽ nào, mình làm người khác căng thẳng và khó chịu đến thế?

Từ phòng President, cả vùng biển bao la được thu gọn vào tầm mắt. Đông rồi, nên màu biển và màu trời không giữ được sắc

xanh ngọc bích kiêu hãnh nữa. Nhật Di cứ đứng vậy, từ lúc cả không gian còn nhuộm màu đục bạc của sớm mai mùa đông, cho đến tận khi vàng nắng đủ nhuộm biển trời về màu xanh lơ thơ mộng. Chếch về góc trái tầm nhìn, bán đảo Sơn Trà hiện ra rõ nét với tượng Phật lớn nổi bật - nơi mà Nhật Di luôn có thể tìm thấy sự thanh thản cho mình giữa những vướng víu không thành hình trong cuộc sống. Cô thở ra nhẹ nhẹ, hướng cái nhìn về phía mặt biển xanh thấp thoáng đoàn thuyền ra khơi đánh cá, lòng bình yên đến lạ, đáy mắt không giấu được niềm kiêu hãnh đang ánh lên.

Có thể, với một vài người nào đấy, sự xa hoa này là cái đích đến vô nghĩa khi phải trải qua một đoạn đường nhiều tranh đấu; nhưng với Nhật Di, đây là dấu mốc cho những tháng ngày nỗ lực không ngừng. Nếu không cố gắng đủ thì liệu hôm nay, ngay lúc này, cô có thể tự do đến gian phòng đắt đỏ nhất của khách sạn lớn nhất nhì thành phố, ung nhiên ngắm sự tuyệt mỹ mà mẹ thiên nhiên đã ban cho con người? Và nếu chỉ cần lo là một chút thôi trên đoạn đường quá khó khăn ấy, liệu cô có cơ hội để gặp gỡ những con người thuộc tầng lớp thượng lưu xem không gian này là lựa chọn mặc định phải có trong đời họ? Đáng hay không ư? Với Nhật Di, điều này phải gọi là hoàn-toàn-xứng-đáng!

- Dạ! Mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi!

Nhật Di cúp máy, gương mặt đẹp triu nặng vì căng thẳng. Với tay lấy chai nước lọc được để sẵn trên bàn, quay về phía trợ lý của mình, Nhật Di cố hạ giọng nhưng rõ ràng vẫn chỉ là ban ra một mệnh lệnh, thay vì một lời chia sẻ.

- Báo với trưởng các bộ phận kiểm tra lại một lần nữa, không

được thiếu sót gì đâu!

- Mình đã biết lịch của đoàn thanh tra chưa vậy Di?

- Vẫn chưa! Nhưng cứ sẵn sàng trước!

Cửa phòng làm việc đóng lại; cái khẽ khàng của cô trợ lý vừa cố nhẹ nhàng với cảm giác căng cứng cả cơ thể, gồng lên vì căng thẳng khiến Nhật Di không thể không suy nghĩ. Nhật Di chưa bao giờ muốn tạo cảm giác nặng nề cho cấp dưới khi mà nghề dịch vụ này đã sẵn mang quá nhiều áp lực rồi; nhưng thành bại của cô và nhân sự dưới tuyển được đánh dấu bằng sự hài lòng của người khác, thế nên, không đòi hỏi cao thì chẳng khác nào đào một cái hố lớn rồi nắm tay nhau cùng nhảy vào.

- Nhật Khánh, em lên tầng áp mái được không? Hôm nay chị Hoa xin nghỉ đột xuất!

- Dạ được!

- Cẩn thận nha! Phòng Executive đang có khách!

- Em biết rồi, chị!

Nhật Khánh vui vẻ nhận nhiệm vụ từ người điều phối rồi sửa soạn dụng cụ để lên tầng áp mái, chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, vì với cô, tất cả chỉ đơn giản là công việc, là một trong số những thỏa thuận mà cô tự cam kết với chính mình khi đặt chân vào đây; đơn giản chỉ là, hãy giữ tự trọng với chính những thứ mình cam đoan phải làm cho bằng được. Thế nên, Nhật Khánh cũng chẳng để ý để biết rằng, ngay khi cô và trưởng bộ phận vừa khuất sau đoạn ngoặt hành lang, những ánh mắt

khó chịu và những lời nói chua cay đang cố với theo sau lưng.

- Gì? Tầng áp mái hả? Tưởng tầng đó phải qua mấy đợt sát hạch mới được lên?!

- Thôi, chị của quản lý mà... - Âm điệu dài và rất châm biếm. - Lo làm đi, kéo bị đuổi bây giờ!

Nhật Khánh đứng lặng ngay đoạn cua ấy, đợi đến khi những tiếng xì xầm ngoài kia không còn nữa thì mới buồn bã tiến ra, đi nhanh lại chỗ để thẻ của mình. Cuộc sống luôn có những sự trùng hợp, như lúc này vậy, chuyện quên thẻ gần như là không tưởng với Nhật Khánh, bỗng nhiên lại xảy ra, để cô có thể nghe rõ ràng những lời của đồng nghiệp - những người mà cô luôn tin nên dành tình cảm, nên cố gắng chia sẻ vì ai cũng nhọc nhằn như ai. Mà, tầng áp mái thì có gì ghê gớm nhỉ? Tại sao bất kỳ nhân viên nào trong khách sạn này cũng đều thể hiện rõ ràng việc muốn được đặt chân lên đấy? Có là tầng thấp nhất hay tầng trên cùng, thì phục vụ phòng cũng chỉ là phục vụ phòng; khác biệt, có chăng chỉ là nhiều việc để làm hơn vì phòng rộng hơn và nhiều vật dụng hơn thôi mà?!

Thang máy dừng, con số hai mươi ba trên dãy nút bấm không sáng nữa, đến nơi rồi - tầng áp mái. Nhật Khánh đẩy chiếc xe chất dụng cụ xuống phòng dọc hành lang, vừa lắng tai nghe tiếng piano nhẹ nhàng phát ra từ những chiếc loa trên trần, vừa ngắm nghía những bức tranh hoa lan quế tím trang trí trên tường. Cô mỉm cười, quên mất cảm giác nặng nề ban nãy - thứ cảm giác mà cô tin rằng, nếu nuôi lớn thêm tí nữa, có thể trì cả thang máy đổ tự do xuống tận tầng hầm. Cứ yêu đời thôi! Cứ yêu công việc mình đang làm và hãy học cách để tự hào về nó - thứ đã gắn bó với cô gần năm năm, từ ngày rời ghế

nhà trường, lăn la vào đời tìm một nghề mưu sinh với mong ước có thể nuôi sống bản thân và phụ giúp cha mẹ nuôi em ăn học.

Hành lang được trải một lớp thảm nhung tím nhạt, tiếp màu với những đóa lan đang nằm lặng lẽ - nhưng rõ ràng không hề cô quạnh - trên tường. Mùi hương ở đây dễ chịu quá! Nhật Khánh vô tư hít hà, không tránh khỏi cảm giác lạ lùng, bất ngờ với ngay chính nơi mà cô đã gắn bó quá lâu này. Không thể tin chừng ấy thời gian mà cô chẳng hề biết rằng, tầng áp mái khác hẳn những tầng khác của khách sạn.

“Xoảng” - âm thanh đanh, chát và có gì đó thật sự rất đe dọa khiến Nhật Khánh giật mình!

Cửa phòng Executive mở ra, cô nhân viên nhà hàng vừa rồi rít xin lỗi vừa lui ra khỏi phòng, đôi môi bặm rít để ngăn nước mắt trào ra. Nhật Khánh nhanh chân tiến lại. Trong phòng, cạnh bàn ăn là một người đàn ông đứng tuổi đang dăm dăm nhìn đồng hồ võ dưới sàn - chỉ ngồi im bất động và chẳng biểu hiện bất kỳ cảm xúc nào. Mâm đồ ăn bị hất tung - Nhật Khánh đoán ra ngay khi nhìn những mảnh sứ tung tóe. Nhật Khánh quay chạy lại chiếc xe dụng cụ của mình, với tay lấy giẻ lau, nhanh chóng tiến lại cửa phòng rồi lễ phép thưa.

- Xin phép ông, cho tôi dọn dẹp chỗ này ạ!

Đáp lại cô là sự lặng im đến đáng sợ. Vị khách chỉ khẽ liếc nhìn cô bằng ánh mắt lạnh băng, không buồn nhếch mép. Cô nhân viên nhà hàng khẽ níu tay áo Nhật Khánh, vừa lay lay vừa lắc đầu có ý ngăn lại. Nhật Khánh vẫn tiếp tục nhẹ nhàng - điều mà cô kịp bổ sung vào tính cách hoạt bát của mình kể từ khi bước chân vào ngành dịch vụ này.

- Tôi không muốn những mảnh vỡ này làm ông bị thương!
Càng không muốn ông phải cảm thấy khó chịu vì sự bất tiện này, thưa ông!

- Nhật Di!

Nhật Khánh bung khay đồ ăn, đi thẳng tới chiếc bàn ăn trong căng tin của khách sạn, nơi Nhật Di đang ngồi xử lý phần cơm trưa của mình với một tâm trạng không thoải mái - điều mà bất cứ ai nếu có thành ý quan tâm, sẽ dễ dàng cảm nhận được. Tay trái chống cằm, tay phải hờ hững đưa muỗng cơm thật to trong khi vẫn đang trệu trạo nhai thức ăn đầy ứ trong khuôn miệng xinh xắn. Thêm một ngày sắp trôi qua, vẫn chưa có tin từ Tổng Cục Du lịch, Nhật Di cảm thấy bữa cơm thường ngày mình vẫn ăn sao mà khó nuốt quá. Nghĩ đến việc đoàn thanh tra có thể đến bất cứ lúc nào, cô lại muốn ăn thật nhanh để quay về phòng làm việc. Phải luôn ở tư thế sẵn sàng và chủ động, cô mới cảm thấy yên tâm. Nhật Di ơ hờ ngẩng đầu lên khi Nhật Khánh đã đứng sát cô một lúc.

- Sao tối qua em nói về mà không về? - Nhật Khánh buông giọng trách móc.

- Em bận, về trễ quá!

- Mẹ đau mấy ngày rồi, buổi tối ghé về chút cho mẹ vui!

Nhật Khánh lúc này đã ngồi xuống ở ghế đối diện, vừa ăn cơm vừa tiếp tục tra hỏi, giọng điệu rất nhẹ nhàng, đúng kiểu của một người chị, nhưng rõ ràng vẫn mang hơi hướm trách móc.

- Tối nay em về thăm mẹ nha?!

- Chưa biết, sớm thì em về!

- Tranh thủ chút đi, em!

- Em có gọi mẹ rồi! Em cũng nói với mẹ là mình sắp có sát hạch rồi mà? - Nhật Di có phần cao giọng.

- Nhưng mẹ vẫn mong em lắm đó!

- Khánh cũng biết giai đoạn này em rất bận mà!

Nhật Di dường như không kiểm chế được nữa trước giọng điệu lèo nhèo của chị, nhất là khi đầu cô đang căng như dây đàn và có thể nổ tung bất cứ lúc nào nếu không được kiểm soát tốt. Dẫu đã quá hiểu tính Nhật Khánh, Nhật Di vẫn cảm thấy bức dọc trong lòng khi chị gái không chịu hiểu cho những áp lực, mệt mỏi cô đang trải qua. Về nhà! Về nhà! Nhật Khánh lúc nào cũng chỉ có hai từ ấy để nói với Nhật Di, ngoài điều đó ra, vẻ như Nhật Khánh không còn bất cứ điều gì tốt đẹp hay vui vẻ hơn, hoặc thậm chí một điều bình thường ngoài phạm vi gia đình để chia sẻ với cô nữa.

Rõ ràng Nhật Di không hề vô tâm trước sức khỏe của mẹ - trong khi sự thật là mẹ chỉ cảm xoàng thôi - rõ ràng Nhật Di đã gọi về cho mẹ, nhưng dường như với Nhật Khánh, như vậy vẫn là chưa đủ. Trong thời điểm dầu sôi lửa bỏng, mọi nỗ lực của Nhật Di trong suốt một năm qua có được công nhận hay không, đều được quyết định ở giai đoạn này. Giọng nói lớn và gắt của Nhật Di không chỉ khiến Nhật Khánh giật mình mà còn thu hút sự chú ý của nhân viên đang có mặt trong căng tin. Mọi người hiếu kỳ quay về phía hai chị em, rồi nhận ra người vừa lớn tiếng không ai xa lạ, chính là cô quản lý trẻ - người luôn được quyền to tiếng và la mắng trong suy nghĩ của tất cả thầy bạn họ - họ lập tức quay đi, hướng sự tập trung trở về

khay thức ăn trước mặt cùng những câu chuyện phiếm dang dở, nhưng thực chất là tránh đi chuyện bị mang cái tiếng dòm ngó đến quản lý. Nhật Di đứng lên, bưng khay thức ăn mới chỉ với một nửa của mình, đi thẳng tới bồn rửa, ý muốn chấm dứt cuộc đối thoại mệt mỏi giữa cô với Nhật Khánh, cũng như kết thúc bữa cơm nhạt nhẽo của mình.

Nhật Di đi rồi, Nhật Khánh còn ngơ ngác nhìn theo, tự hỏi, mình đã nói gì sai? Đến lượt Nhật Khánh cảm thấy miếng cơm trong miệng nghẹn đắng, nuốt mãi không trôi. Sao thế nhỉ?! Nhật Khánh không và chưa bao giờ muốn cãi nhau với em mỗi khi nhắc đến chuyện gia đình. Nhưng bản thân Nhật Khánh vẫn không thể hiểu được tại sao mỗi lần đối thoại với Nhật Di, cô lại khiến Nhật Di căng thẳng, cuộc đối thoại dù không cố ý vẫn trở thành đối đầu. Nhật Khánh im lặng nhớ lại những lời mình vừa nói.

Mải đuổi theo những câu hỏi trong đầu, Nhật Khánh không hay biết Đan Thy - cô bạn thân - đã ngồi xuống trước mặt từ lúc nào.

- Mà, nghe nói sáng nay phòng Executive có biến hả? - Đan Thy không kịp chào hỏi bạn đã vào ngay đề tài mà cô nghe nhân viên bàn tán xì xầm từ nhà vệ sinh đến tận đây.

- Không rõ lắm! - Nhật Khánh lúc này mới giật mình, hờ hững đáp lại bạn với giọng điệu và vẻ mặt của một kẻ tâm hồn treo ngược cành cây.

- Không phải sáng nay mày dọn trên đó hả, không rõ là sao? - Đan Thy trở mặt nhìn bạn.

- Hả? Sao? Mày hỏi chuyện gì? Mà mấy ngày rồi mới trùng ca với mày nè!

- Con này?! - Đan Thy ngạc nhiên trước thái độ ngơ ngác ngác của bạn. - Tao hỏi sáng nay trên phòng Executive có biến phải không, lại là ông khách đó hả?

Đan Thy chậm rãi nhắc lại câu hỏi của mình, không quên nhấn mạnh một vài từ như để kéo sự tập trung từ Nhật Khánh.

- À, khách không hài lòng bữa sáng thì phải!

- Có phải ông khách đó không?

- Thì là khách thôi. Ông nào? Tao không biết!

Nhật Khánh nhún vai rồi tiếp tục bữa trưa của mình - bữa ăn bị gián đoạn làm thức ăn trong khay trở nên nguội ngắt càng khiến cô không tài nào nuốt nổi.

- Không biết? Ông khách khó tính ở hai ngày rồi đó, bộ phận nào cũng than trời mà mày không biết?

- Không biết! Tao đi trước đây!

Biết không thể yên ổn ăn nốt bữa khi Đan Thy cứ lải nhải bên cạnh, trong khi tâm trí thì cứ rối bời bởi những thứ phải trải qua suốt mấy ngày nay - từ những lời bàn tán của đồng nghiệp, đến gia đình, thêm Nhật Di - Nhật Khánh cố gắng mỉm cười, thả lại một câu rồi đứng lên, kết thúc bữa ăn mà cô đã cảm giác không ngon miệng từ khi Nhật Di buông đũa.

*

Công việc nào chắc rồi cũng có khó khăn riêng; nhưng phục vụ ở một khách sạn, càng nhiều sao thì càng dễ gặp những tình huống trở trêu. “Khách hàng là Thượng Đế”; mà những

“Thượng Đế” dám trả nhiều tiền cho một đêm ngủ thì tất nhiên, họ đòi hỏi nhiều hơn một cái giường. Cái này không được, cái kia cũng không, đó là chuyện quen đến độ, ai rồi cũng sẽ gặp. Đan Thy từng gặp rồi, nhiều lần nữa là khác.

Hôm đó, chiều muộn, bầu trời thẫm màu đỏ rực của hoàng hôn. Sảnh khá vắng vẻ, Đan Thy và bạn làm cùng ca có những phút thư thả hiếm hoi sau cả ngày bận rộn. Cả hai lơ đãng nhìn ra ngoài, mặt biển dần chuyển sang màu đục bâng bạc lạ lùng của lũng lờ ngày sắp buông chứ không còn sắc xanh lơ nữa. Cửa thang máy mở, một người đàn ông bước ra, trên người mặc bộ đồ bơi, chiếc khăn tắm choàng ngang cổ, đôi dép sũng nước. Ông ta đi thẳng tới quầy lễ tân. Đan Thy đứng bật dậy, chưa kịp lên tiếng hỏi khách cần gì thì người đàn ông đã buông giọng khàn khàn, hơi gắt.

- Sao bể bơi đông vậy?

Đan Thy nhanh nhẹn bước tới trước mặt, lễ phép đề nghị cùng người đàn ông đến hồ bơi để biết rõ hơn điều gì khiến ông cảm thấy phiền phức. Vào nghề đã lâu, công việc dạy Đan Thy tính nhẫn nại và thái độ tươi cười trước mọi tình huống, cô cố ý gợi chuyện để xoa dịu cơn bực tức của khách.

- Trước hết, Vanda cảm ơn ông đã sử dụng dịch vụ của khách sạn! - Đan Thy nhỏ nhẹ. - Xin ông vui lòng cho biết điều gì khiến ông chưa hài lòng ạ?

- Phiền! Đông quá, phiền!

Câu trả lời không thể vô lý hơn. “Quý ngài có thể bỏ tiền bao hẵn cái khách sạn này nếu muốn chỉ hưởng thụ một mình” - Đan Thy nghĩ thầm, nhưng rồi sực tỉnh ngay trước gương mặt người đàn ông đứng tuổi vẫn dàu dàu, chùng như còn khó

chịu lắm.

Đan Thy cố gắng nén tiếng thở dài, chuyện khách khó tính và đòi hỏi, chưa bao giờ xa lạ, nếu không muốn nói là chuyện rất thường trong nghề, đặc biệt là ở Vanda Orchids - nơi mà những ai vào đây cũng mặc định đồng tiền của mình có giá trị hơn của người khác. Cố gắng nở nụ cười tươi hết mức có thể, Đan Thy vẫn hy vọng rằng vị khách này chỉ khó tính chứ không đến mức cực đoan.

- Dạ mong ông thông cảm, khách sạn đang full phòng nên bể bơi được sử dụng nhiều. Ngoài hồ bơi ở tầng trệt này, Vanda còn hồ bơi vô cực ở tầng thượng, với những dịch vụ tương đương và diện tích rộng hơn. Ông có muốn sử dụng hồ bơi đó không?

Sau vài giây im lặng quan sát thái độ của vị khách khó tính, cô tiếp tục đề nghị đưa ông ta lên hồ bơi vô cực, không quên liên tục giới thiệu những ưu điểm khi sử dụng hồ bơi này. Cuối cùng cũng thuyết phục được, Đan Thy thở phào nhẹ nhõm, rồi lập tức, một cơn quặn trối mạnh dậy, như nhắc nhở cô đừng vội mừng. Đúng thật! Khi cả hai đứng trước bể bơi rộng lớn và khá vắng vẻ ở tầng thượng, Đan Thy đã thẫm hy vọng nhận được thái độ hài lòng của khách; nào ngờ, người đàn ông sau khi quan sát hồi lâu, buông một câu mà từ vô lý không còn đủ để diễn tả, rồi quay mặt đi thẳng.

- Ở đây vắng quá, tôi không yên tâm!

Nhật Khánh từ phòng thay đồ bước ra, đang gấp bộ quần áo cho vào tủ đồ cá nhân thì một cô gái trẻ bước đến bên cạnh.

- Chị Nhật Khánh! Em... cảm ơn chị chuyện hôm qua!

Nhật Khánh thoáng ngỡ ngàng, chăm chú nhìn gương mặt khá trẻ với nụ cười hiền lành và rụt rè của cô gái trước mặt. Nhìn xuống bộ đồng phục nhà hàng trên người cô gái, những ký ức hôm qua vụt về, Nhật Khánh tươi cười gật đầu.

- À! Không có gì đâu, em!

- Không có chị, em không biết làm sao! - Cô gái nhỏ giọng, nghe buồn vương vương, hay nói đúng hơn là cảm xúc của sự tủi thân.

Nhật Khánh xoay hẳn người lại, đặt tay lên vai Linh - cái tên cô vừa kịp nhìn thấy khi liếc vào chiếc bảng tên nhỏ bằng đồng mạ vàng sáng bóng trước ngực áo trái - mỉm cười thay cho lời thông cảm và động viên. Nhìn bề ngoài, có vẻ Linh chỉ tầm hai mươi tuổi, non nớt như Nhật Khánh những ngày mới chập chững vào nghề, gặp lắm khó khăn và đối diện với nhiều thử thách; tự dưng lòng Nhật Khánh thấy thương đến lạ. Nghề này, đôi khi bản thân đã cố gắng hết mức, nhưng để nhận được cái gật đầu hài lòng, tán thưởng của khách, là chuyện chẳng dễ dàng gì. Những sự cố như giữa Linh với vị khách đứng tuổi hôm qua, trên căn phòng siêu đắt đỏ ấy, là điều không thể tránh khỏi. Người giàu họ có đòi hỏi cao, đây là chuyện rất đổi bình thường, việc còn lại là dặn lòng, tất cả rồi sẽ trở thành kinh nghiệm, là cơ sở để bắt cứ ai như cô, như Linh tiến bộ hơn.

Sau ba tiếng gõ cửa lần thứ hai, cánh cửa gỗ mở ra, gương mặt người đàn ông đứng tuổi lấp ló. Nhật Khánh lễ phép.

- Chào ông, tôi là nhân viên buồng phòng! Hôm nay tôi có lịch dọn phòng cho ông ạ!

Vị khách đứng tuổi chăm chú nhìn Nhật Khánh vài giây như cố nhớ lại cô có phải là cô gái hôm qua đã dọn dẹp đồng đồ nát do chính ông gây ra tại bàn ăn hay không. Ông im lặng đi thẳng vào trong, dáng đi có phần khập khiễng và nặng nề - vẻ như một bên chân của ông không còn khỏe. Sau khi vị khách nọ yên vị trên chiếc ghế mát-xa đặt cạnh cửa sổ, tập trung vào cuốn sách vốn đang đọc dang dở, Nhật Khánh mới hiểu rằng thái độ đó có nghĩa là cô cứ vào dọn dẹp đi, và ông ta không có ý định ra khỏi phòng. Nhật Khánh hít một hơi thật sâu, không quên tự nhắc bản thân phải cẩn thận và làm tốt hết mức có thể. Dù với kinh nghiệm nhiều năm trong nghề, Nhật Khánh hoàn toàn có thể tự tin vào năng lực của mình, nhưng cẩn thận chưa bao giờ là điều thừa thãi, nhất là với lần đầu làm việc khi khách vẫn còn đang ở trong phòng như thế này.

Rèm từ các cửa sổ đều đã được kéo lên, ánh nắng chan hòa hắt qua ô cửa kính lớn, tạo nên một không gian sáng sủa. Căn phòng khá bừa bộn, Nhật Khánh nhìn quanh một lượt rồi ngay lập tức bắt tay vào công việc - bắt đầu từ phòng tắm. Không gian vẫn rất yên tĩnh; tiếng piano du dương, nhẹ nhàng được điều chỉnh âm lượng nhỏ hơn không làm mất đi sự tĩnh lặng đặc biệt này, ngược lại, hòa vào trong đấy một sự ngọt ngào đầy quyến rũ. Cô nhanh chóng cuốn vào công việc, lẩm nhẩm ngân nga theo điệu nhạc piano của bài hát "Kiss the rain" đang phát. Nhật Khánh là vậy, dù với rất nhiều người, phục vụ phòng là một công việc nặng nhọc và nhàm chán, nhưng với cô, việc nhanh chóng thích nghi và luôn biết tự tạo ra những niềm vui nho nhỏ cho chính mình mới là thứ đáng làm và nên làm. Niềm vui nho nhỏ đó của Nhật Khánh có thể là cố gắng để chiếc gương được lau sạch và sáng hơn, cố

gắng để ga giường được thẳng thơm hơn. Như lúc này đây, cô thầm nghĩ sàn phòng tắm phải thật khô - thậm chí khô hơn nghĩa mà từ “khô” có thể diễn đạt, vì vị khách của cô có vẻ đi lại không được linh hoạt mấy.

Nhật Khánh nhìn quanh một vòng, mỉm cười khi chắc chắn mọi thứ đã gọn gàng tinh tươm. Quan sát lại thành quả là thói quen cô tạo được đã mấy năm nay, vì ngoài cảm giác sung sướng và hạnh phúc khi chắc chắn mình đã cố gắng làm hài lòng ai đấy, còn là cơ hội để tự bản thân quan sát mà kịp thời sửa chữa nếu có sơ suất.

Chỉ còn việc hút bụi nữa thôi là cô hoàn tất việc dọn dẹp căn phòng đang bị cho là “đáng sợ” của tất cả nhân viên trong mấy ngày qua. Lẽ ra Nhật Khánh không hề biết đến cái biệt hiệu “đáng sợ” được nhân viên ngấm ngấm đặt ra ấy nếu tối qua Đan Thy không nhắn tin cho cô và kể tất tần tật những rắc rối mà nhân viên của hầu hết các bộ phận gặp phải với vị khách nọ, trong đó có bản thân mình. Nhật Khánh phì cười trước giọng điệu bức xúc của bạn, đồng thời có chút cảm giác gai gai vì một nỗi sợ rất mơ hồ. Nhưng không phải nỗi sợ về những vị khách khó tính, đòi hỏi cao; mà là vì trong đầu cô trỗi dậy những ác cảm quen thuộc - cảm giác chán ghét đối với loại người giàu và hách dịch. Họ giàu có và sẵn sàng chi tiền cho những dịch vụ tốt nhất, thế nên chuyện đòi hỏi cũng rất bình thường - điều này, Nhật Khánh tự nhắc nhở mình mỗi ngày; nhưng như thế không có nghĩa họ có quyền xem thường người nghèo hơn họ, nhất là đến mức khinh bỉ, dè bỉu thì càng không! Tuy nhiên, Nhật Khánh không nề hà chuyện sáng nay lại tiếp tục thay chị Hoa lên tầng áp mái và dọn đúng căn phòng này, trước thái độ đùn đẩy của những đồng nghiệp thường ngày vẫn ước ao được lên đây. Buồn cười thay, chỉ một ngày, những khó chịu về người khách kỳ lạ ấy biến sự đổ ky

của đồng nghiệp dành cho cô thành kiểu bất chấp, miễn sao chính cô là người lên tầng thượng chứ đừng phải là họ. Hóa ra, vị khách này lại đem đến cho Nhật Khánh những điều rất hay ho đấy chứ?!

Lại gần chiếc ghế mát-xa, Nhật Khánh nhận ra vị khách của mình đã ngủ say từ bao giờ, quyển sách trên tay ông đã rơi xuống thảm. Nhật Khánh rón rén nhặt sách lên, tò mò nhìn cái tựa chuyên ngành lạ hoắc. Vừa lật lật các trang sách, cô vừa tự hỏi vị khách này đã đọc đến đâu rồi nhỉ? Ở trang số hai trăm, nếp mở của quyển sách rộng hơn những trang còn lại, có lẽ là đến đây - Nhật Khánh thầm nghĩ - rồi nhìn quanh, tìm chiếc kẹp sách, cẩn thận kẹp lại nhằm đánh dấu số trang. Cô đặt cuốn sách lên một chiếc bàn nhỏ gần đó, hy vọng nếu thức dậy và muốn đọc tiếp, vị khách sẽ không phải di chuyển nhiều.

Nhật Khánh cố gắng nhẹ nhàng, không gây ra một tiếng động nào; cô sợ phá giấc ngủ vẻ chừng rất ngon của vị khách đứng tuổi đó. Hoàn tất những công đoạn cuối cùng, Nhật Khánh đóng cửa, đẩy xe đựng dụng cụ đi, thầm thắc mắc tại sao mọi người lại sợ vị khách ấy, trong khi rõ ràng ông ta không hề làm gì đáng sợ? Nhớ lại gương mặt hiền lành, phúc hậu của vị khách khi ngủ, Nhật Khánh thậm chí còn thấy thiện cảm vô cùng. Chút ác cảm ban đầu theo gió biển bay đi thật xa, Nhật Khánh thở phào vì mình đã hoàn thành công việc quan trọng trong buổi sáng.

Nhật Di đứng trước màn hình vi tính, kiểm tra hộp thư công việc; cô có thói quen đứng sau khi ăn trưa - một cách để thức ăn dễ tiêu hóa hơn, mà hầu hết các cô nàng công sở vẫn áp

dụng - nhưng không vì thế mà không cẩn thận kiểm tra công việc, đặc biệt là trong giai đoạn này. Rê nhấp chuột để chuyển những thư điện tử của khách đang lưu trú đến cho nhân viên đặt phòng, Nhật Di dừng lại trước một email được viết bằng tiếng Anh. Là người cẩn thận, Nhật Di vẫn luôn tự đọc những thư theo kiểu này trước khi chuyển cho nhân viên. Nắm được nội dung yêu cầu của khách sẽ dễ dàng cho việc hỗ trợ nhân viên đặt phòng khi cần. Vị khách phòng Executive - Nhật Di tự nhủ. Lướt nhanh qua những dòng ngắn ngủi, Nhật Di tròn mắt, toàn thân cứng đờ, chỉ kịp đưa tay lên che khuôn miệng há hốc của mình. Phản ứng của Nhật Di khiến cô trợ lý chú ý, bước nhanh tới bàn, cất giọng hoang mang.

- Chuyện gì vậy Di?

Khi đã trở lại bàn làm việc, yên vị trên chiếc ghế của mình, Nhật Di mới thở phào. Đến lúc này, mọi thứ vừa diễn ra được cô hình dung, chấp nối bằng hình ảnh, như những thước phim quay chậm. Nhật Di vẫn còn cảm giác lâng lâng mơ hồ vì mọi thứ diễn ra quá nhanh, ngoài sự dự đoán cũng như tầm kiểm soát của cô và đồng nghiệp. Vị khách ở phòng Executive - mà bây giờ nên gọi là người của Tổng Cục Du lịch - rời đi, cuộc họp của Ban Giám đốc được tiến hành ngay sau đó để phân tích những đánh giá mà khách sạn nhận được. Trong vài giờ đồng hồ, Nhật Di đã phải đi từ căng thẳng này đến căng thẳng khác. Quả là, cuộc sống luôn có những điều bất ngờ, bản thân Nhật Di chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Tổng Cục Du lịch lại có hình thức khảo sát lạ lùng như vừa rồi. Có phải thời vua chúa đâu mà đóng giả dân thường đi vi hành cơ chứ? May thay, mọi thứ vốn luôn trong trạng thái sẵn sàng, nên không có sự cố đáng tiếc gì xảy ra.

“Cảm ơn sự nỗ lực của mọi người, bây giờ chúng ta có thể yên tâm rồi” - nhớ lại câu nói của Phó Giám đốc Điều hành khi nãy, Nhật Di mới cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút, cô cho phép mình được thả lỏng tinh thần.

- Nhật Khánh! Từ mai em sẽ lên tầng áp mái làm cùng với chị Hoa!

Câu nói vừa dứt, tiếng bàn tán lao xao rộ lên. Trưởng bộ phận phải gõ gõ tay xuống bàn nhắc nhở. Tất cả nhân viên của bộ phận buồng phòng đều hướng mắt về phía Nhật Khánh, trong khi cô cũng tròn mắt ngơ ngác, vẻ như nhất thời chưa xử lý kịp thông tin mình vừa nghe.

- Em sao? Chỉ làm ở tầng đó hả chị? - Nhật Khánh rụt rè lên tiếng.

- Ừm! Trước mắt là vậy, có thay đổi gì thêm, chị sẽ báo! Nếu không có ý kiến gì thì mọi người giải tán, làm việc!

Trưởng bộ phận vừa quay đi, vài câu nói với giọng điệu mỉa mai đã phóng tới Nhật Khánh, như thể vài ngày trước chưa từng có chuyện vì sợ giáp mặt vị khách khó chịu mà họ đã đùn đẩy cho cô vậy.

- Chúc mừng Khánh nha!

- Khánh giỏi quá, lên như điều gặp gió!

Nhật Khánh nhìn đồng nghiệp bằng ánh mắt ái ngại - trong khi lẽ ra nên là khinh thường với những gì họ đã làm mới phải! Bỏ ngoài tai những lời nói đó, trong đầu cô lúc này là những câu hỏi hỗn độn chen chúc nhau đòi quyền được giải

đáp trước. Sao lại có sự thuyên chuyển đột xuất này, lại chỉ một mình cô? Có gì đáng chúc mừng chứ, lên đó chẳng phải đồng nghĩa với việc áp lực hơn, lại thường xuyên gặp người giàu có hơn? Nhật Khánh cảm thấy khó hiểu, gương mặt cứ đờ ra, thần thờ trong khi bước chân vẫn theo quán tính đi về nơi để thể.

Chương II

CUỘC SỐNG VÀ NHỮNG LỰA CHỌN

Nhật Khánh cho xe rẽ vào con hẻm dẫn về nhà mình. Mưa ngày càng nặng hạt, xối xả trút xuống, nhấn chìm cảnh vật trong một màn nước trắng xóa. Một thằng nhóc mải chạy chơi, lao vào phía trước xe. Nhật Khánh hoảng hồn phanh gấp. May quá! Thằng nhóc bắt ngờ và hoảng sợ vì sự vô ý của mình, mặt trắng bệch, đưa cái nhìn lăm lét về phía Nhật Khánh, lí nhí xin lỗi. Một thoáng suy nghĩ, Nhật Khánh quyết định nhảy xuống khỏi xe, dắt bộ về nhà. Cũng chẳng còn bao xa, nhà cô ở cuối hẻm kia rồi.

Đi bộ dưới mưa từng là một trong rất nhiều sở thích quái gở của Nhật Khánh, mà theo lời Nhật Di là dở hơi và không thể chấp nhận được. Thật ra, Nhật Khánh thích mưa nên mọi thứ liên quan đến mưa, cô đều thích. Ngày nhỏ, cứ mỗi lần trời đổ mưa, Nhật Khánh sẽ gác mọi việc đang làm lại, chỉ để ngắm nhìn những giọt mưa dù lất phất hay nặng hạt. Nhật Khánh có thể ngồi hàng giờ liền, chỉ để lắng tai nghe tiếng mưa rơi lộp độp trên mái nhà và mơ mộng về những điều tốt đẹp đang tới.

Có lần, một ngày mưa của rất nhiều năm trước, hai chị em tan

học và mắc kẹt ở trường, cả hai chỉ có một chiếc áo mưa. Nhật Khánh không suy nghĩ, nhường áo cho Nhật Di, còn mình dầm mưa về với gương mặt tươi cười hớn hở. Nhìn nụ cười rộng ngoác và bộ dạng ướt như chuột lột, run lên vì lạnh của chị, Nhật Di cau mày, bặm môi bất lực. Nhật Di rất ghét mưa. Với Nhật Di, mưa là những ngày hàng quán của mẹ ế ẩm, khách vắng tanh teo, gió lùa vào nhà buốt giá. Mưa là những đêm chứng đau lưng và căn bệnh thấp khớp của ba trở lại; ba ăn uống không ngon miệng, ánh mắt mẹ đầy thêm nỗi lo âu. Nhật Di từng tuyên bố rằng, lớn lên, hai chị em phải chọn một nghề không bị lệ thuộc bởi thời tiết. Nhật Di ngây ngô chưa hiểu hết, ở miền Trung khắc nghiệt này, nghề gì rồi cũng chịu ảnh hưởng bởi thời tiết cả thôi, kể cả lĩnh vực rồi đây hai chị em theo làm.

Lúc này, Nhật Khánh mới để ý thấy tiếng trẻ con cười đùa rộn rã hòa lẫn với tiếng mưa khuấy động cả không gian. Trẻ con ủa cả ra đường từ lúc nào, đuổi nhau đùa giỡn. Mưa tháng này thường dai dẳng cả ngày, có khi cả tuần liền, nhưng về như tụi nhóc vẫn thích thú với trò tắm mưa lắm. Những ngôi nhà trong hẻm đã lên đèn, vài cụ già bắc ghế trước hiên ngồi nhìn mưa, ánh mắt xa xăm và có phần u uẩn như đang hồi tưởng và tiếc nuối thời tuổi trẻ. Thường ngày, chỉ cần rẽ vào con hẻm này, những mỗi mệt, phiền muộn của một ngày dài làm việc sẽ tự động tan biến. Nghe những âm thanh quen thuộc từ tiếng trò chuyện của các cụ già, tiếng gọi nhau í ới của lũ trẻ, thoảng mùi thức ăn từ bếp nhà ai bay lên thơm phức, Nhật Khánh thấy lòng bình yên sau những chông chênh.

- Con mới được chuyển lên tầng áp mái làm việc!

Nhật Khánh thông báo bằng một giọng không mấy hồ hởi như vốn dĩ phải có đối với tính chất của thông tin. Ông Bảy ngừng và cơm, cắt giọng từ tốn, hỏi.

- Chuyển lên đó thì có vấn đề gì không con?

- Dạ... chắc... không đâu ba! Có điều đó là tăng sang nhất của khách sạn!

- Em đưa con lên hả? - Bà Bảy chen vào, giọng có phần lo lắng.

- Không mẹ! Di đâu liên quan gì!

- Không vui hả con?

- Con thấy lạ lạ sao đó, mẹ! Chuyển có mình con, mà chuyển đột xuất, không theo đợt.

Ông bà Bảy đưa mắt nhìn nhau, bữa cơm chỉ còn lại tiếng bát đũa va vào nhau thật khẽ. Nhật Khánh buông đũa sớm, vào phòng lôi đóng giấy nhiều màu xanh đỏ, chăm chú gấp những con chim hạc. Nói Nhật Khánh có sở thích trẻ con cũng không sai, bằng chứng là chiếc hũ thủy tinh đầy hạc giấy trên bàn, lại không phải là chiếc hũ duy nhất. Mỗi khi buồn, Nhật Khánh thường tự giải trí bằng thú vui gấp giấy origami. Những con chim hạc, thỏ, gấu, mèo... được gấp từ đôi bàn tay khéo léo của Nhật Khánh, như những người bạn nhỏ đáng yêu mà chỉ cần nhìn thấy, cô đã có thể tự cân bằng lại cảm xúc của chính mình. Nhật Khánh nghiêng đầu, chăm chú nhìn con chim hạc nhỏ xíu trên tay, mỉm cười như vừa nghe được câu nói từ chiếc mỏ dài dài - "Chị Khánh đừng buồn nữa!". Thật ra, gọi những cảm xúc rối rắm trong lòng cô lúc này là nỗi buồn, thì cũng không đúng. Không hẳn buồn, dù rõ ràng là không vui kể từ khi nhận được thông báo đến tận bây giờ. Trong lòng

Nhật Khánh lúc này rất hồ nghi, có cả sự hoang mang, kèm một chút lo lắng. Cô lo càng gần giới thượng lưu, cô càng có nguy cơ từ bỏ công việc này.

Ông bà Bảy ngồi trong căn phòng khách nhỏ, mâm cơm vẫn chưa dọn xuống dù đã xong bữa từ lâu. Cả hai đều trầm ngâm, dường như đang theo đuổi một suy nghĩ riêng, nhưng điều khiến họ bận lòng thật ra chỉ là một. Ngoài trời mưa rả rích, tiếng mưa như đưa họ về với những ký ức cách đây không lâu, cũng trong một đêm mưa gió, đưa con gái út tức giận lao ra khỏi nhà, mất hút trong đêm đen. Buồn thay, đó lẽ ra phải là đêm tất cả mọi người trong nhà nên vui mới phải. Ông bà Bảy có lẽ không bao giờ quên được gương mặt đầy phấn khởi của Nhật Di đêm đó - đêm mà cô quyết định đi theo con đường rất riêng của mình...

*

- Ba, mẹ! Con được thăng chức! - Nhật Di hồ hởi thông báo.

- Thăng chức hả con? - Giọng bà Bảy lộ rõ sự quan tâm.

- Vị trí quản lý đó mẹ! - Nhật Di mỉm cười đầy tự hào.

Quản lý cơ á? Quản lý chẳng phải là một chức vụ rất cao sao? Gương mặt người mẹ có nhiều biểu cảm như chính nội tâm của bà lúc này. Cô con gái út của bà luôn giỏi giang như vậy, từ nhỏ đến lớn luôn là một học sinh ưu tú, ra trường một năm đã đạt đến chức quản lý của một khách sạn năm sao. Cảm giác tự hào len lỏi trong trái tim người mẹ. Nhưng mà, lên chức đó rồi, chẳng phải Nhật Di sẽ càng vất vả hơn, bận rộn hơn nữa sao? Chưa kể làm vị trí cao, thu nhập sẽ càng cao, Nhật Di sẽ

chính thức bước chân vào thế giới của những người giàu có và đuổi theo tiền tài danh vọng? Mà đó là điều chưa bao giờ bà muốn ở cả hai đứa con. Thứ bà cần, chỉ đơn giản là các con sống bình an, mạnh khỏe. Cuộc đời càng ít bon chen, tâm càng dễ thanh tịnh. Nhìn gương mặt hớn hỏ, ngập tràn hạnh phúc của Nhật Di, bà Bảy không biết nên nói thế nào về những mâu thuẫn trong lòng, bà nhẹ nhàng hết mức có thể.

- Làm quản lý vất vả lắm con!

- Đâu sao mẹ! Gì cũng có giá của nó mà! - Nhật Di vừa dọn chén vừa trả lời.

Ông Bảy vẫn im lặng lắng nghe, nét mặt đang chuyển dần sang lo lắng, thậm chí là khó chịu, không hài lòng.

- Mình có thể không nhận vị trí đó được không con? - Giọng ông Bảy từ tốn nhưng có phần cứng rắn như mệnh lệnh.

- Tại sao, ba?! - Nhật Di chau mày.

- Làm công việc bình thường nhẹ nhàng như chị con là được rồi. Con gái bon chen nhiều cực lắm thân!

Nhật Di khựng lại, tròn mắt, há hốc miệng, cô dường như không tin những lời mình vừa nghe từ miệng ba. Tại sao ba mẹ lại có những suy nghĩ vô cùng ấu trĩ như vậy chứ? Cô học đại học để làm gì? Công sức ba mẹ và Nhật Khánh vất vả mưu sinh nuôi cô ăn học, chẳng lẽ họ chỉ mong cô có một công việc “nhẹ nhàng” như Nhật Khánh mà thôi? Biết tin được cất nhắc lên vị trí quản lý, cô đã cố gắng lắm mới không nhảy cẫng lên sung sướng, đã ước mơ thêm cánh để bay về nhà báo tin ngay cho ba mẹ. Nhật Di đã tưởng tượng một tương lai xán lạn và cơ hội đổi đời, tưởng tượng ra viễn cảnh mình từng bước cống

hiến cho khách sạn, từng bước chinh phục ước mơ. Cô thậm chí còn hy vọng được nhìn thấy nụ cười tự hào, mãn nguyện của ba mẹ trước cô con gái tài năng là mình. Lẽ ra, ba mẹ nên vui mừng thay cô mới phải, đó là tin vui, đó là kết quả của cả một quá trình nỗ lực không ngừng nghỉ từ khi bước chân vào Vanda Orchids? Lẽ ra ba mẹ nên hiểu rằng Nhật Di đã mong đợi đến ngày này như thế nào, đã sung sướng khi nghĩ đến chuyện đỡ đần cho ba mẹ với mức thu nhập mới ra sao! Vậy mà giờ đây, thái độ của ba mẹ khiến Nhật Di cảm giác mọi thứ sụp đổ, tan hoang. Niềm vui, niềm tự hào, hy vọng, động lực, tất cả đều lịm tắt!

- Con đã nhận lời rồi! Con sẽ nắm lấy cơ hội đổi đời! - Đè nén sự uất ức xuống tận đáy lòng, Nhật Di kiên định nói.

- Con à! Đừng lấy tiền tài danh vọng làm mục đích! Không bền vững đâu con! - Ông Bảy vẫn kiên nhẫn.

- Ba!...

Nhật Di gần như hét lên, cảm thấy cổ họng nghẹn lại, tại sao kết quả của cả một quá trình nỗ lực phấn đấu không ngừng của cô lại bỗng chốc như trở thành một điều sai trái? Tại sao công việc cô đầu mơ cũng không ngờ có thể nắm bắt được ở giai đoạn này, lại khiến ba mẹ cho rằng cô đang mù quáng đuổi theo những sai lầm?

- Điều ba mẹ mong muốn ở con chỉ là một cuộc đời bình lặng. Đừng tham vọng quá, con!

Đến lúc này, Nhật Di không thể chịu nổi nữa, chén đĩa trên tay tự nhiên trĩu nặng. Nhật Di đặt mạnh xuống bàn, lao ra khỏi nhà trước cái nhìn sững sốt của ba mẹ. Trời tối đen như mực, cơn mưa nặng hạt không làm chùn bước chân, Nhật Di

lao đi trong đêm tối.

*

Bà Bảy trăm ngẫm nhìn màn mưa hay là khoảng không vô định đen ngòm trước mặt, giấu hơi thở nặng nhọc như cố nén những lo lắng của mình vào lòng, tự huyễn hoặc rằng mọi chuyện không có gì đáng lo đến thế. Từ khi bước về nhà cho đến lúc báo tin mình được chuyển khu vực làm việc, Nhật Khánh không hề vui vẻ, hoạt bát như mọi ngày. Có lẽ bản thân con bé không thích lên tầng sang trọng kia. Bà Bảy hiểu tính cách các con, bà hiểu Nhật Khánh vốn không phải là đứa có nhiều tham vọng, ngược lại còn rất an phận, hài lòng với cuộc sống đơn giản của mình.

Nhưng điều đó không có nghĩa Nhật Khánh sẽ mãi như vậy, không có nghĩa Nhật Khánh sẽ không thay đổi khi có cơ hội tiến thân, đổi đời! Nếu như lời Nhật Khánh nói, thì việc chuyển chỗ có thể được hiểu là một bước tiến trong công việc. Làm việc ở một nơi sang trọng, xa xỉ, thường xuyên gặp gỡ những người ở tầng lớp giàu có, áp lực nhiều, cảm dỗ sẽ càng nhiều hơn. Người bản lĩnh đến đâu cũng có thể vấp vào những cám dỗ đó, nói gì một cô gái vốn vô tư, ngây thơ như con gái bà. Bà lo Nhật Khánh sẽ không trụ vững mà sa vào những hào nhoáng của vinh hoa. Hay, có lúc nào đó, bà lo rằng, rồi có một ngày, Nhật Khánh cũng sẽ rời bỏ ngôi nhà này, như Nhật Di đã từng?!

*

- Con sẽ dọn ra ngoài ở! - Giọng Nhật Di nhẹ tênh nhưng thông tin cô mang đến thì nặng như đá.

- Dọn ra ngoài? Sao vậy con? - Bà Bảy hít hải lo âu.

- Con muốn sống tự lập, với lại, ra ngoài ở sẽ tiện cho công việc của con hơn!

- Con có gia đình, sao lại muốn sống một mình như những người tha phương? - Ông Bảy đang nằm trên giường, tấm chăn mỏng tụt xuống sau câu nói dài và trằng ho còn dài hơn.

- Con quyết định rồi, con chỉ thông báo cho nhà mình biết vậy thôi! Tháng sau con sẽ dọn ra gần khách sạn!

Nhật Di nói rồi im lặng vào phòng, bỏ lại sau lưng sự hụt hẫng đến chên chao của ba mẹ. Chưa bao giờ ông Bảy cảm thấy bất lực trước con gái như vậy. Ông biết, Nhật Di từ nhỏ đã là một đứa trẻ thông minh, nhưng lăm lì. Khác hẳn với Nhật Khánh lúc nào cũng hồn nhiên và cởi mở, Nhật Di kiệm lời hơn. Đằng sau vẻ ngoài lạnh lùng đó là sự già dặn, khôn ngoan trước tuổi và những mục tiêu, tham vọng lớn. Nhật Di là một đứa sống nội tâm, ít khi nào chịu chia sẻ niềm vui, nỗi buồn. Ông Bảy tự hỏi có phải sự quan tâm của mình không đủ nên con bé luôn tự chui vào một góc như vậy? Có phải tuổi thơ chật vật, khó nghèo đã khiến con bé quyết tâm làm giàu, bằng mọi giá chọn vật chất làm mục đích hướng tới?

Lý do để Nhật Di quyết định dọn ra ngoài, chắc chắn không đơn giản chỉ có vậy. Có phải con bé đã cảm thấy bất mãn với gia đình, với tư tưởng, lối sống của mình rồi không? Ông có sai không khi khuyên nhủ Nhật Di chọn cuộc sống bình lặng? Ông chỉ lo và muốn tốt cho con thôi mà! Căn nhà đã chìm trong bóng tối từ lúc nào, ở giường bên kia, vợ ông đang rì rỉ khóc. Tiếng khóc được kiềm nén, như có như không, xát vào lòng ông những xót xa không nói thành lời. Ông Bảy lại không kiềm được, ho một tràng dài, dữ dội. Cứ vào mùa mưa, những căn bệnh lật vạt lại rủ nhau kéo về hành hạ. Ông đã có tuổi rồi!

Vậy mà các con còn hoài thơ đại, ông chẳng thể nào yên tâm!

Với những đứa con, cụm từ “dọn ra ngoài” như một cánh cửa đưa chúng đến với tự do. Nhưng với những người làm cha mẹ, đó là cụm từ mang một nỗi mất mát, xót xa mà không bao giờ họ muốn nghe; nhưng nghe rồi, họ lại không bao giờ có thể phản đối. Với cha mẹ luôn là thế, miễn con cái hạnh phúc là đủ lắm rồi! Và ngày đó, khi Nhật Di muốn đi con đường đó, ông bà Bảy ngoài im lặng chịu đựng nỗi mất mát trong mình, họ không làm gì cả!

Khi Đình Thiên ngẩng đầu lên, trời đã nhá nhem tối, bầu trời bên ngoài ô cửa kính đen ngòm báo hiệu sắp có một trận mưa to. Thời tiết năm nay thất thường quá, mọi năm khi bước sang tháng Mười hai, Đà Nẵng lạnh nhưng khô ráo. Năm nay, những cơn mưa cứ đều đặn ghé thăm, thậm chí có đợt triển miên không dứt. Hiện tượng của biến đổi khí hậu ngày một rõ rệt, tiếng oán than gầm gào từ mẹ thiên nhiên đã ngày càng dữ dội hơn; hậu quả từ sự tàn phá thiên nhiên của con người, nay chính con người đang phải tự gánh lấy.

Đình Thiên đứng dậy bật đèn, căn phòng tràn ngập trong ánh sáng ấm áp. Ánh đèn vàng vọt tỏa ra từ những bóng đèn led làm nổi bật màu gỗ sang trọng của nội thất trong căn phòng. Đình Thiên thông thả đi về phía ô cửa kính, đưa mắt nhìn xuống khu vườn đã chìm trong bóng tối từ lúc nào. Từng đợt gió ùa vào phòng, mang theo hơi lạnh, Đình Thiên không buồn đóng cửa, cứ để mặc cho gió làm rối bù mái tóc vốn không còn thẳng nếp của anh. Không ngờ mình đã ngồi làm việc suốt từ trưa đến tận bây giờ. Anh không hề cảm thấy mệt mỏi, dù ngón tay cầm bút đã đỏ tấy như muốn sưng lên. Mà

hắn với nhiều người, chuyện Đình Thiên tối ngày cắm mặt vào đề tài nghiên cứu này, không được cho là đang làm việc, nếu không muốn nói là làm điều nhảm nhí giết thời gian. Chịu thôi, Đình Thiên chẳng thể thay đổi được cái nhìn hay suy nghĩ của người khác về anh, chỉ là, anh cảm thấy càng ngày thế giới của mình càng bị thu hẹp. Giữa một xã hội luôn đề cao tiền tài, vật chất thì một người có tư tưởng “an bản lạc đạo” như Đình Thiên sao có thể tồn tại, nói gì đến chuyện hòa hợp.

Nghĩ đến công trình nghiên cứu sắp hoàn thiện của mình, Đình Thiên bất giác mỉm cười, nụ cười nhẹ tới mức như có như không. Đình Thiên vẫn bị ba mẹ phản ánh nhiều về chuyện khuôn mặt luôn không có một biểu cảm nào của mình; thậm chí có lúc họ phải thốt ra lời phàn nàn trong bất lực vì cảm nhận được từ sâu bên trong, Đình Thiên vốn cũng chẳng có một chút cảm xúc nào với cuộc sống xung quanh. Cũng phải, rất lâu rồi, Đình Thiên chưa hề biết nở nụ cười, dù chỉ là những nụ cười xã giao cho phải phép với những người thân trong gia đình, kể cả với Đình Phong. Có hề gì, những điều sáo rỗng đó có thật sự cần thiết hay không? Khi mà thứ con người cần hơn là một trái tim bao dung với đồng loại - điều Đình Thiên cho là nét đẹp trong đối nhân xử thế! Với Đình Thiên, nếu con người có thể cười nói vui vẻ trước mặt nhau để rồi sau đó ngấm ngấm công kích, ngáng đường nhau vì mục đích cá nhân, vì con đường tiến thân của mình thì còn đáng hổ thẹn hơn việc cứ lạnh lùng nhưng giữ được thiên lương trong sáng. Đình Thiên không sống bàng quan như mọi người vẫn nghĩ, dẫu vậy, anh tin rằng họ luôn có cơ sở để nghĩ thế về anh.

Công trình nghiên cứu đầu tay đầy tâm huyết đang vào giai đoạn cuối, mấy ngày nay, Đình Thiên dường như không có

thời gian nghĩ đến chuyện ăn ngủ vốn được cho là những nhu cầu tất yếu trong cuộc sống. Cả ngày, Đình Thiên nhốt mình trong phòng, cặm cụi ghi ghi chép chép những điều đúc kết được từ việc nghiên cứu, tìm tòi, chiêm nghiệm nhiều năm qua. Nếu ai đó hỏi Đình Thiên dồn công sức vào đề tài nghiên cứu này để làm gì, bản thân anh cũng không thể có câu trả lời thỏa đáng. Đình Thiên chỉ cảm thấy niềm thôi thúc được thực hiện nghiên cứu này và thỏa mãn khi ngày ngày được sống với nó, đón đợi nó thành hình, như trước đây anh vẫn muốn làm những điều mà người khác không thể hiểu được. Nếu hỏi Đình Thiên có tin rằng đề tài nghiên cứu của mình sẽ đóng góp được gì đó cho xã hội hay không, Đình Thiên không ngần ngại trả lời là không, anh không tin có ai đó sẽ thấu hiểu được những vấn đề như anh đang nhìn nhận. Công trình nghiên cứu này, Đình Thiên làm vì bản thân anh, vì ông nội. Anh làm, để tin rằng mình vẫn còn giữ được khí chất của một người cả đời học sách thánh hiền như ông nội anh đã từng.

*

Đình Thiên đã từng thế nào khi ông nội ra đi à?! Thật khó để nói rõ ràng, vì đó chỉ là những lần anh lặng im đứng nhìn di ảnh của ông trên bàn thờ. Di ảnh ông nội đã được phủ một lớp bụi mờ của thời gian, nhưng thời gian không thể phủ bụi lên ký ức và lòng kính ngưỡng Đình Thiên hướng về ông. Thấm thoát, ông đã rời xa cõi đời hơn một thập kỷ. Cũng là chừng ấy thời gian, Đình Thiên sống trong những khắc khoải khôn nguôi, ngày ngày chăm chỉ đọc sách, thu nạp kiến thức và mong mình lớn lên, trưởng thành để hoàn thành tâm nguyện của ông còn dang dở.

Vậy mà hôm nay, khi bước sang tuổi mười tám - cái tuổi đánh dấu cột mốc trưởng thành của một con người - khoảnh khắc

Đình Thiên hằng chờ đợi để được trình bày về đam mê, lý tưởng của mình và hy vọng nhận được sự ủng hộ từ gia đình, thì anh lại nhận lệnh phải theo học một ngành nghề khác để sau này cùng Đình Phong gánh vác sự nghiệp. Ba mẹ chưa từng ép buộc anh, nhưng lại luôn biết dùng chính sự chân thành và tha thiết của mình để hướng anh làm theo ý họ, Đình Thiên cảm thấy mình thua cuộc rồi. Quả là một cuộc chiến không cân sức!

Nén nhang trên bàn thờ còn nghi ngút, từng vòng khói tỏa tròn rồi thong thả bay lên cao. Đình Thiên đưa tay quạt những giọt nước còn đọng trên mí mắt, cảm thấy nhẹ nhõm một phần như vừa trút được bầu tâm sự trong lòng với ông. Từ nhỏ, Đình Thiên đã theo ông, nghe ông đọc sách thánh hiền, được ông dạy luân thường đạo lý. Ông từng là thần tượng, từng là một bậc thánh nhân trong lòng Đình Thiên. Từ ngày ông mất, những nỗi niềm, tâm sự, ước mơ của Đình Thiên không còn có nơi để giải bày nữa. Không ai có thể hiểu Đình Thiên như ông đã hiểu, kể cả Đình Phong là người luôn cố gắng lắng nghe anh. Có lẽ, đây là một sự thử thách với Đình Thiên. Đình Thiên phải gặp nhiều khó khăn, thách thức để thực hiện lời tự hứa với ông cũng như chứng tỏ được niềm đam mê của mình. Đình Thiên sẽ không bỏ cuộc. Đình Thiên sẽ học vì ba mẹ, đó có thể coi là sự trả ơn, còn bản thân Đình Thiên, anh có bốn phận và sứ mệnh cao cả khác.

*

Nhà nho ẩn dật không phải là hình tượng xa lạ gì với số đông người nghiên cứu Nho giáo, thậm chí đối với người trí thức Việt Nam xưa. Ông nội chính là một trong những cảm hứng lớn để Đình Thiên chọn đề tài này, và một trong những cảm hứng còn lại là bản thân anh. Đình Thiên từng tự cười mình vì

ở những năm tuổi đời mười tám đôi mươi, anh tự cho bản thân là người có sứ mệnh cao cả với cuộc đời và theo đuổi mẫu hình nhà nho hành đạo. Càng lớn, Đình Thiên càng nhận ra, để “hành đạo” một cách đúng nghĩa, không đơn giản như anh vẫn nghĩ, đặc biệt với một người có tính cách lập dị quái gở như anh thì chuyện “hành đạo” là cả một quá trình thay đổi bản thân. Không sao, Đình Thiên nghĩ rằng thời khắc anh nhận ra điều đó cũng giống như những cơ duyên giác ngộ trong đời người. Mà đời người, thì hẳn không chỉ giác ngộ một lần. Càng thêm tuổi, càng chiêm nghiệm nhiều đạo lý, Đình Thiên càng cảm thấy bản thân ngộ được nhiều điều hơn ngày hôm qua.

Anh háo hức mong chờ giây phút đứa con tinh thần của mình được rõ hình hài nguyên vẹn, chỉ còn một chút nữa thôi, Đình Thiên muốn xong thật nhanh để đem cho Đình Phong đọc. Ngoài Đình Phong ra, có lẽ rồi anh cũng chẳng đủ tự tin để trao nó cho bất kỳ ai khác. Có ai hiểu được những điều Đình Thiên làm đâu, Đình Phong chưa hẳn đã hiểu, nhưng anh tin Đình Phong sẽ trân trọng và nghiêm túc đón nhận. Vậy nên Đình Thiên càng phải cố gắng và tập trung hơn. Đình Thiên cảm thấy phấn chấn vô cùng, sức lực tràn trề, tựa hồ có thể tiếp tục quay lại bàn làm việc một mạch cho đến khi hoàn thành.

Tiếng gõ cửa kéo Đình Thiên ra khỏi dòng suy nghĩ miên man. Anh giật mình quay lại, cửa không khóa, Đình Phong ló mặt vào, tươi cười.

- Tối nay có tiệc tất niên bên khách sạn, em nhớ không?

- À! - Đình Thiên hờ hững.

- Em chuẩn bị rồi mình cùng đi, ba mẹ cũng đang chuẩn bị đó!

- Không đi được không anh? - Đình Thiên nhớ tới công việc của mình và cảm giác háo hức khi nãy.

Đình Phong dứt câu nói, định đóng cửa lui ra thì khựng lại bởi câu hỏi của em trai, một thoáng ngập ngừng, anh dịu dàng nói.

- Ba mẹ sẽ không vui đó em! Sáng mai anh bay sớm, ba mẹ cũng đi Sing du lịch, em nhớ không? Tháng sau gia đình mình mới lại đoàn tụ!

Đình Thiên gật gật đầu, ra chiều đã rõ. Đình Phong nói không sai, đây không chỉ là tiệc tất niên của khách sạn mà còn là bữa cơm gia đình cuối năm để rồi một thời gian dài sau đó, các thành viên mới được đoàn tụ. Anh không nở từ chối, anh biết ba mẹ sẽ không vui, Đình Phong cũng không vui. Anh đã từ chối quá nhiều bữa tiệc rồi, nhưng lần này có lẽ không được nữa. Đình Thiên vốn ghét tiệc tùng và chốn đông người, đặc biệt là những bữa tiệc mà ở đó anh sẽ bị ba mẹ lôi đi như con rối chào hỏi giới thiệu với khách khứa và nhận những cái xoa đầu, những lời khen như dành cho trẻ lên ba. Đình Thiên hít một hơi thật sâu như tự dỗ dành, rằng mình có thể thức làm việc đến sáng để bù vào khoảng thời gian phí hoài ở buổi tiệc.

Khi Đình Thiên quần áo chỉnh tề bước ra khỏi phòng, bà Lâm hớn hở đi về phía anh, gương mặt vốn trẻ so với độ tuổi ngoài năm mươi nay lại thêm phần kiêu diễm, sang trọng vì lối ăn mặc quý phái. Bà đon đả.

- Con trai, mẹ có một bất ngờ dành cho con trong bữa tiệc tối nay!

- Gì vậy mẹ? - Đình Thiên chau mày nhìn mẹ, cảm giác bất an ập đến.

- Đã nói là bất ngờ mà! - Giọng bà Lâm vui vẻ.

Đình Thiên dừng hẳn lại, nhìn mẹ bằng ánh mắt vô cùng nghiêm túc. Bà Lâm vốn là một người sống tình cảm, lại xuề xòa trong giao tiếp, đặc biệt luôn chủ động để mình “ngang hàng” nhằm thân thiện với các con hơn. Bà nhất thời bối rối trước sự nghiêm túc quá mức của Đình Thiên. Đình Thiên thấp giọng.

- Mẹ không nói thì con không đi đâu!

- Ơ... con... thật ra... không có gì đâu. Chỉ là chuyện Nhã Hân cũng có mặt trong buổi tiệc tối nay thôi mà.

Đôi mày Đình Thiên chau rịt lại, khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo của anh chuyển dần sang trạng thái cau có, khó chịu. Cái tên Nhã Hân gợi lên trong anh hình ảnh một người con gái điệu đà đỏng dắn, suốt ngày chỉ biết nói chuyện làm giàu và kinh doanh. Còn nữa, tệ hơn là cô gái đó đã để lại cho anh một ấn tượng khủng khiếp về kiểu phụ nữ “cọc đi tìm trâu” khi buông những lời chọc ghẹo mà Đình Thiên không thể nào nuốt nổi. Đúng là xã hội tha hóa rồi, phụ nữ bây giờ, một chút công dung ngôn hạnh cũng không có.

- Cô ta thì liên quan gì đến con!

- Con bé rất thích con đó, mẹ thấy cũng khá hợp với con.

- Mẹ! - Đình Thiên gần như sặc giọng.

- Con à, chỉ là tìm hiểu thôi mà, nhà bác Lý với gia đình mình là chỗ thân thiết, Nhã Hân vừa xinh đẹp lại vừa giỏi giang...

Đình Thiên không để mẹ kịp nói hết câu. Anh gạt phắt đi như không thể nghe thêm một lời nào nữa.

- Con không đi!

Ông Lâm và Đình Phong xuất hiện ở phòng khách từ lúc nào, Đình Phong im lặng quan sát, cảm thấy khó hiểu khi câu chuyện diễn tiến theo hướng này, rõ ràng mọi người đang chuẩn bị đến bữa tiệc, một viễn cảnh hòa thuận và đầm ấm sắp diễn ra. Sao bây giờ lại thành ra to tiếng, kẻ nói qua người nói lại? Ông Lâm lúc đầu rất vui vẻ khi nghe vợ dụ dỗ con trai, nhưng khi thấy thái độ của Đình Thiên, ông không hài lòng, nghiêm giọng.

- Nhã Hân chỉ đến dự tiệc thôi, con có cần phải làm quá lên vậy không?

- Con không thích cô ta, có cô ta thì con không đi! - Đình Thiên kiên quyết.

- Đây là tiệc tất niên của khách sạn, ba mẹ mời khách khứa, con không thể nói vì không thích vị khách nào đó mà không tới dự được?!

- ...

Bà Lâm bối rối thật sự trước phản ứng của con trai. Hình như bà đã quá vô tư đến mức trở nên vô ý khi đụng chạm đến đề tài mà Đình Thiên không hề thích, nếu không muốn nói là rất dị ứng. Nhưng thật lòng, bà vẫn có ý muốn tác hợp Nhã Hân cho cậu con trai này, với hy vọng sự khéo léo, mềm mỏng của Nhã Hân có thể dung hòa được bản tính lập dị của Đình Thiên và kéo Đình Thiên ra khỏi bốn bức tường mà nó tự dựng quanh mình.

Đình Phong trầm thờ dài, anh quá hiểu tính em trai. Anh biết, vốn dĩ, Đình Thiên đã chẳng mặn mà gì chuyện đi dự tiệc. Nếu

không phải vì ngày mai anh và ba mẹ đều đi xa, chưa chắc Đình Thiên chịu đi cùng mọi người. Nhưng, Nhã Hân rõ ràng cũng không có gì đáng ghét hay đáng sợ đến thế. Đình Phong ôn tồn xoa dịu em trai.

- Mẹ chỉ đùa em thôi, em không thích thì mẹ đâu có ép em tiếp Nhã Hân đâu, em! Thôi, mình đi chứ trễ!

- Em đã nói em không đi đâu! Em còn đang dở việc. - Đình Thiên vẫn bướng bỉnh, dường như Đình Phong càng dịu dàng, Đình Thiên sẽ càng cho mình cái quyền bướng bỉnh.

Đến lúc này, ông Lâm cảm thấy một cơn bức bối xâm chiếm, ông không thể chịu được khi đứa con trai út cứ liên tục có thái độ như một đứa trẻ thích gây sự và cần được dỗ dành. Bao nhiêu tuổi đầu rồi mà còn kỳ kèo với ba mẹ chuyện có đến dự tiệc hay không? Đình Thiên có còn là trẻ con nữa đâu, có phải do ông cho phép Đình Thiên được tự do làm những gì mình thích nên Đình Thiên mặc định rằng nhà này không còn phép tắc nữa. Ông Lâm gằn giọng.

- Con cho rằng công trình nghiên cứu vợ vắn của con quan trọng hơn thể diện của ba mẹ hay sao?

Chương III

ANH EM MỘT NHÀ

Nhật Di loạng choạng bước vào nhà, với tay tìm công tắc đèn, đôi chân quờ quạng vào phòng và đổ ập người lên chiếc nệm êm ái. Lâu lắm rồi, Nhật Di mới uống say, chính xác hơn là lâu lắm rồi, Nhật Di mới có một bữa nhậu ra trò với cấp trên trong trạng thái thoải mái chứ không phải căng thẳng như những lần tiệc tùng với khách. Khách sạn giữ được hạng sao, doanh thu cuối năm tăng vọt, Nhật Di không có lý do gì từ chối bữa tiệc ăn mừng, không có lý do gì không cho mình quyền được hết mình, dù đội đầu chỉ là trong tư tưởng.

Nhật Di nằm thẳng trên giường, dang tay dang chân thoải mái, đúng là không đâu dễ chịu và thoải mái bằng nhà mình. Cô nhìn ngắm căn hộ nhỏ nhưng tiện nghi, thầm hài lòng với cuộc sống đang có. Lúc này, Nhật Di vẫn còn lâng lâng cảm giác sung sướng, hạnh phúc, không phải vì những lời khen ngợi của cấp trên, mà vì sự cố gắng của mình thu được kết quả tốt. Cứ đà này, chẳng bao lâu, Nhật Di sẽ tiến xa hơn trong công việc; ước mơ của cô hoàn toàn có cơ sở thành hiện thực. Rồi Nhật Di lại cảm thấy biết ơn ba mẹ đã chăm lo cho cô từng chút một, dầu không cùng quan điểm, nhưng họ vẫn luôn ủng hộ cô; trên hết là biết ơn Nhật Khánh đã hy sinh việc học của mình để Nhật Di có cơ hội theo đuổi đam mê. Công việc này,

cuộc sống đầy đủ hiện tại, tất cả là thành quả của sự nỗ lực, nhưng không thể phủ nhận, đó còn là kết quả của cuộc đời ba mẹ tần tảo và tấm lòng Nhật Khánh. Nhật Di nghe lòng mình rung rung. Lâu lắm rồi, cô không suy nghĩ về những điều vốn tưởng chừng hiển nhiên đó. Không đúng hôm nay lại nghĩ về. Là nhỉ? Nhật Di nhớ lúc này mình đã rất say, đầu óc quay cuồng tựa hồ chỉ muốn lao thật nhanh về nhà và ngủ một giấc đến sáng. Sao bây giờ lại tỉnh táo thế này? Càng suy nghĩ lại càng tỉnh táo? Tỉnh táo đến độ, chuyện của những năm trước nay hiện ra rõ ràng đến mức cô tưởng mình có thể đưa tay chạm vào.

*

Đó là những ngày tháng họ còn ở cạnh nhau - rất sát - và vẫn hay chỉ chọe bởi những chuyện không đâu... Nhật Khánh lúc nào cũng bừa bộn - theo lời Nhật Khánh, là một sự bừa bộn nghệ thuật mà Nhật Di không thể hiểu nổi. Có phải Nhật Di khó tính quá không, khi cứ nhìn thấy những con thú được gấp từ giấy bài trí khắp căn phòng là lại muốn dọn dẹp? Dù cô thừa biết rằng nếu có dọn đi thì nay mai, Nhật Khánh lại tiếp tục ngồi cặm cụi gấp gấp xếp xếp và đặt khắp nơi. Năm nay là năm cuối cấp, Nhật Di xoay tít mù với bài vở và lịch học dày đặc, căn phòng trở nên bừa bộn hẳn. Vừa thoãn thoắt sắp xếp lại chồng giấy lẫn sách vở trên kệ, Nhật Di vừa cảm thấy mình lúc nào cũng như chị của Nhật Khánh vậy. Thử tự chị em này có nên đảo ngược lại không?

Toàn đồ không còn dùng đến, Nhật Di lăm lăm, sao Nhật Khánh chưa chịu vứt đi? Giấy màu, giấy nháp, tài liệu ôn thi đại học... tay Nhật Di khựng lại. Gì thế nhỉ? Nhật Di tò mò rút ra tờ giấy có dòng chữ "Giấy báo nhập học" được kẹp trong chồng sách cũ của chị. Tên Nhật Khánh, trường Nhật Khánh

từng nộp vào, thông tin của Nhật Khánh... Nhật Khánh đỗ đại học sao? Vậy sao Nhật Khánh lại báo với cả nhà là mình đã rớt rồi lao đi tìm việc? Vậy giấy báo này ở đâu ra? Nhật Di lục tìm phong thư, giấy báo được gửi đến từ hai tháng trước, sao Nhật Khánh lại bình thản như rớt đại học là chuyện rất hiển nhiên và chị ấy đã chấp nhận rồi? Nhật Di quay cuồng với hàng loạt câu hỏi, cô ngồi bệt xuống nền nhà, đắm chiêu suy nghĩ, bình tĩnh gỡ từng nút thắt.

Rồi như bừng tỉnh, Nhật Di đã hiểu, Nhật Khánh không rớt đại học, Nhật Khánh không thể rớt được. Đó cũng là điều Nhật Di từng băn khoăn, cô vốn biết lực học và độ chăm chỉ của chị mà. Nhớ tới câu mà Nhật Khánh hay nói, rằng nhà mình chỉ có thể nuôi một đứa học đại học, Nhật Di càng vỡ lẽ. Vậy là Nhật Khánh đã cố ý giấu tin này, Nhật Khánh muốn nhường cơ hội đó lại cho mình sao?

*

Nhật Di lục túi tìm điện thoại gọi về cho mẹ, chợt nhớ giờ này cả nhà hẳn đã ngủ từ lâu, lại thôi. Mẹ đã đỡ bệnh chưa? Hôm nay, Nhật Di định gửi thuốc về cho mẹ, nhưng Nhật Khánh không đi làm. Nhớ lại vụ cự nự hôm trước của hai chị em ở căng tin khách sạn, Nhật Di tự hỏi Nhật Khánh có còn giận mình không? Mà hẳn không, Nhật Khánh có bao giờ biết giận ai lâu, với Nhật Di lại càng không. Hôm đó, tâm trạng căng thẳng, Nhật Di nhất thời nóng giận, tự nhủ mai cuối tuần sẽ về ăn cơm cùng gia đình, sẵn tiện xoa dịu Nhật Khánh luôn.

Tiếng rao đêm hòa theo cơn gió lạnh, ủa vào căn hộ. Nhật Di rùng mình, lồm cồm bò dậy, đóng cửa sổ. Tiếng rao lẻ loi trong đêm mưa gió, chạm vào lòng Nhật Di một nỗi niềm khó tả thành lời. Tự nhiên Nhật Di cảm thấy căn hộ vốn nhỏ bé của

mình trở nên rộng thênh thang, trống trải và lạnh lẽo quá. Sống một mình đã một thời gian, Nhật Di đâu còn xa lạ gì với cảnh đi đi về về lặng lẽ mỗi sớm mỗi tối. Nhiều lúc, cô đơn, mệt mỏi, áp lực, nhiều điều tiêu cực bủa vây khiến cảm xúc của Nhật Di chạm đáy, nhưng cô luôn tự nhủ đây là cuộc sống mình lựa chọn, mình phải kiên cường vượt qua. Đêm nay, nỗi cô đơn đáng ghét lại ủa về, Nhật Di lại không có chút tinh thần kháng cự. Có phải khi say, con người ta thường cảm giác lòng mình trống trải, khi say, người ta thường trở nên yếu đuối hơn?

Ngày quyết định dọn ra ngoài sống, trong thâm tâm Nhật Di cũng nhiều phần không dám và không nỡ. Nhật Di biết thế nào ba mẹ cũng phản đối; cô sợ những giọt nước mắt của mẹ, sợ tiếng thở dài bất lực của ba và cả cái giọng lè nhè năn nỉ ỉ ôi của Nhật Khánh. Nhưng Nhật Di phải lạnh lùng đưa ra quyết định mà cô nghĩ tốt cho bản thân mình, ít ra là trong thời điểm hiện tại. Nhật Di vừa được thăng chức, công việc nhiều, cuộc sống bận rộn đi sớm về khuya, nếu có ở nhà cũng không gần gũi gia đình được bao nhiêu. Chưa kể, Nhật Di nghĩ mình sẽ không chịu đựng nổi trước tư tưởng an phận của gia đình. Ba mẹ và cả Nhật Khánh đều không thích Nhật Di làm quản lý; họ ngày ngày thuyết phục mà không quan tâm Nhật Di đã mệt mỏi như thế nào, đến mức đầu óc muốn đóng băng mỗi khi nghe. Gia đình không thể hiểu ước mơ, hoài bão của Nhật Di, cô không trách, cũng không có ý định sẽ thay đổi tư tưởng của gia đình mình, nhưng bắt phải sống theo lối sống đó, Nhật Di nhất định không làm được. Nhật Di cần một cuộc sống tiện nghi, hơn nữa, cô muốn khám phá cuộc sống của giới thượng lưu, muốn thoát ra khỏi cuộc sống cũ để xây dựng một cuộc đời mới.

Mưa nặng hạt hơn, tiếng mưa đập vào ô cửa sổ, gió rít từng

cơm vừa đủ tợn, vừa thê lương. Nhật Di nhớ ngày còn ở nhà, những đêm mưa rả rích, hai chị em cuộn tròn trong chăn, nghe mẹ hát những bài tình ca ngọt ngào về quê hương, thỉnh thoảng mẹ còn ngâm những câu thơ cổ. Có những hôm mẹ gắng hỏi chuyện tình cảm của hai đứa, Nhật Khánh rúc rích cười như thiếu nữ mới lớn, Nhật Di chỉ im lặng và băng khuâng nhớ đến một bóng hình. Lâu rồi Nhật Di không có những bữa cơm quây quần bên gia đình, tự nhiên cô thấy thèm những món ăn mẹ nấu, thèm nghe giọng nói trầm ấm mà hóm hỉnh của ba. Dường như ở nhà lúc nào cũng ấm áp hơn hẳn căn hộ tiện nghi của Nhật Di. Gì thế nhỉ? Nhật Di lại thế rồi, cô tự hỏi sao hôm nay mình lại ủy mị đến thế? Nhà nhỏ mà người đông thì tất nhiên phải ấm cúng hơn một mình Nhật Di giữa căn hộ này rồi, nhưng đâu phải lúc nào cũng yên ổn như thế, nếu được vậy, cô đâu ở đây một mình... Nhật Di lắc đầu như không muốn lún sâu vào hoài niệm. Cô cố dỗ mình đi vào giấc ngủ.

Đình Thiên nốt mình trong phòng, miệt mài làm việc cho đến khi trời hưng hửng sáng. Cuối cùng cũng xong, Đình Thiên mang tập tài liệu sang phòng anh trai, nhẹ nhàng đặt lên bàn làm việc lúc Đình Phong đang trong phòng tắm - có lẽ sửa soạn và sắp đi. Sau đó, Đình Thiên quay về phòng, ngủ một giấc như phần thưởng cho chính mình.

Đình Thiên thức giấc lúc đã quá trưa, anh nhận ra điều đó qua không gian sáng sủa, quang rạng bên ngoài ô cửa sổ lớn. Mặt trời hẳn đã lên cao, trời khô ráo và ấm áp, ngoài vườn, tiếng chim chí chóc cãi nhau thật sinh động. Đình Thiên thầm nghĩ giờ này chắc ba mẹ và Đình Phong đã đi rồi. Vừa làm động tác vươn vai, Đình Thiên vừa lười nhác nghĩ có nên dậy hẳn

không. Từ khi bắt tay vào thực hiện đề tài nghiên cứu này, đồng hồ sinh học vốn khác người của Đình Thiên lại càng chệch hơn, anh không buồn bận tâm đến giờ giấc nữa. Nhớ lại cuộc xung đột tối qua với gia đình, Đình Thiên cảm giác một cơn buồn bực, khó chịu ập đến.

Tối qua, cuối cùng thì ba mẹ và anh trai cũng ra khỏi nhà trong trạng thái không mấy vui vẻ còn Đình Thiên quay trở lại phòng với tâm trạng không thể bức bối hơn. Thậm chí đến tận bây giờ, câu nói của ba vẫn văng vẳng bên tai, chỉ là anh đã cố ép mình vào công việc với lý do phải hoàn tất trước khi Đình Phong rời khỏi nhà. Ba mẹ không hiểu mình - chưa bao giờ hiểu, thậm chí họ cũng như bao con người ngoài xã hội kia, vẫn luôn khinh thường, dè bỉu tâm huyết và đam mê của mình - Đình Thiên chưa chát nghĩ. Bao lâu nay, ba mẹ để mặc cho Đình Thiên tập trung vào công trình nghiên cứu đó, không phải vì họ tôn trọng hay ủng hộ, mà chỉ đơn giản là vì họ bất lực và không muốn quan tâm. Đình Thiên luôn hy vọng sẽ được hiểu và đón nhận, bởi trong gia đình này, trước anh còn có ông nội là người nghiên cứu và lựa chọn lối sống như một nhà nho. Đến nay, Đình Thiên mới ngộ ra rằng, mong ước tưởng như đơn sơ đó của mình hóa ra lại là một điều xa xỉ.

Đình Thiên biết mình sai khi tỏ thái độ như vậy về Nhã Hân. Nhưng vấn đề không phải ở Nhã Hân mà là giữa anh và ba mẹ vốn không hiểu nhau. Nếu hiểu anh, ba mẹ chắc chắn sẽ không có những hành động gán ghép hay tác hợp kiểu ấy - tệ hơn nữa là còn tác hợp anh với một nữ doanh nhân. Ba mẹ không hiểu rằng, không phải chỉ bản thân Đình Thiên không muốn theo con đường kinh doanh, mà sự thật là anh thấy khó hòa hợp với những người phụ nữ làm nghề này. Những phụ nữ hiện đại yêu thích kinh doanh thường mạnh mẽ, độc lập

và tự chủ; Đình Thiên không phải là một người đàn ông hiện đại, dù được sinh ra trong một gia đình giàu có và lớn lên trong nhung lụa. Vậy hẳn nhiên, Đình Thiên không thể hợp với những người phụ nữ mà xã hội đang đề cao vì sự tiến bộ kia. Đình Thiên vốn biết, mình đã sinh nhầm thời, vậy nên ở kiếp này, sự tồn tại của anh có thể mãi mãi là vô nghĩa. Thứ duy nhất mà anh luôn bầu víu để tin rằng cuộc sống của mình còn có ý nghĩa, đó là kiên định theo đuổi lý tưởng.

Đình Thiên thở dài, may mà ba mẹ sẽ vắng nhà một thời gian dài; việc chạm mặt nhau ngay sau khi vừa xảy ra xung đột vốn là điều luôn khiến người ta khó xử và mệt mỏi nhất. Đình Thiên không khó xử, anh có thể không tương tác nếu cảm thấy không cần thiết hoặc sự tương tác kia không giúp ích trong việc giải quyết mâu thuẫn giữa họ; nhưng anh mệt mỏi khi phải nghe những lời giáo huấn của ba hay nhìn thấy nét mặt ưu tư phiền muộn của mẹ. Cứ mỗi lần như vậy, Đình Thiên lại cảm giác mình như kẻ tội đồ vừa gây nên một lỗi lầm không thể chấp nhận được. Trong khi, người tổn thương nhiều hơn lẽ ra phải là chính anh. Từ nhỏ đến lớn, Đình Thiên cảm thấy mình chưa khi nào sống khác với bản chất, vậy có gì đã hơn hai mươi năm từ ngày Đình Thiên có mặt trên đời, mà ba mẹ vẫn không thể chấp nhận những thứ thuộc về con người anh, dẫu nó có khó chấp nhận và khác biệt bao nhiêu?

- Mẹ ơi, bà này đánh con!

Nhật Khánh quay lại khi nghe một giọng nói trong trẻo non nớt từ phía sau. Một bé gái chừng mười tuổi đang meo mào chỉ tay vào một người phụ nữ bán hàng rong bên vỉa hè của con đường vào chợ sầm uất. Nhật Khánh dừng tay một chút,

chú ý nhiều đến người phụ nữ đang cúi húi nhặt những trái táo cạnh một chiếc xe đạp chở đầy hoa quả - người mà con bé vừa chỉ. Đối diện bà là một người phụ nữ trẻ, ăn mặc sang trọng, cặp kính râm che đi nửa khuôn mặt, chỉ để lộ gò má cao và đôi môi đỏ chót đang cong cớn như sẵn sàng gây chuyện.

Nhật Khánh lại quay đi, tiếp tục lựa rau củ với Nhật Di. Tò mò chưa bao giờ là điều mà cả hai chị em cho là tốt, nhất là khi sự tò mò đó không giúp ích được gì cho người trong cuộc hay bản thân mình. Nhật Khánh vừa nghĩ vừa nhanh tay lựa mớ rau thơm, trưa nay, hai chị em sẽ trở tài nấu món mì Quảng.

- Sao bà đánh con tôi? - Một giọng nói đanh đá và sắc lạnh vang lên.

- Tôi... không có! - Người phụ nữ bán hàng rong quay sang bé gái phân trần. - Con ơi, dì đâu có đánh con, con đừng xe của dì nên rút trái cây xuống, dì chỉ nhặt lên thôi!

- Ối chao! - Giọng người mẹ cao vút. - Đã đánh con tôi còn đổ thừa? Bán hàng rong ngoài đường còn đổ thừa người ta đụng phải?

Nhật Di, Nhật Khánh và rất nhiều người có mặt trong không gian chợ đông loạt quay lại nhìn hai mẹ con. Họ chú ý không chỉ bởi tiếng ồn được gây ra mà còn bởi sự bất bình trong lòng trước tình huống vốn chẳng có gì đáng để xung đột. Người phụ nữ bán hàng rong đã lớn tuổi, tầm tuổi mẹ mình, Nhật Di nghĩ bụng. Gương mặt khắc khổ của bà hơi nhăn nhó, bối rối vì hành động của người phụ nữ trẻ kia. Một thoáng suy nghĩ, bà tiếp tục dịu giọng như nén hết những uất ức vào lòng, đặt táo vào giỏ, cầm tay bé gái sầm soi.

- Thôi dì xin lỗi, con có sao không?

- Bỏ tay con tôi ra! Tay bà có sạch sẽ không mà động vào con tôi?

Vừa nói, người mẹ vừa hất tay người phụ nữ bán hàng rong. Nhật Di khẽ nhú mày trước hành động không thể thô lỗ và xác xược hơn của người mẹ trẻ. Vài tiếng xì xào vang lên, mọi người đang bàn tán về cách hành xử của một người phụ nữ có vẻ ngoài giàu có và trí thức. Một vài người bắt bình lên tiếng.

- Chị ấy có đánh con bé đâu?

- Đúng rồi, không ai đánh nó hết, nó tự va vào xe của họ mà!

- Đã sai rồi còn hung hăng nữa!

Lúc này, người phụ nữ trẻ kia vừa sờ nắn bé gái, ngó nghiêng xem con mình có bị gì không vừa lau bầu cho rằng người bán hàng rong đang cố tình ăn vạ. Cô ta lôi bé gái đi, vừa đi vừa nói lớn.

- Con thấy không? Học hành không tới nơi tới chốn thì lớn lên chỉ có ra đường bán hàng rong thôi.

Hai mẹ con đi rồi, không gian lắng xuống trong một khoảnh khắc với rất nhiều cảm xúc. Ai nấy đều thở dài ngao ngán trước thái độ của người phụ nữ tự cho mình cái quyền khinh thường nghề nghiệp của người khác kia. Nhật Khánh lặng nhìn người phụ nữ bán hàng rong đang lặng lẽ kéo vạt áo đã bạc màu, lau đi giọt nước mắt tủi hờn. Nước mắt hòa với mồ hôi, nghe chừng mặn đắng. Nhật Khánh cảm thấy xót xa, căm phẫn. Nhật Di đắm chiêu nhìn theo bóng người phụ nữ kia cho đến khi khuất hẳn. Trong lòng cô cuộn lên một cơn tức giận lẫn khinh thường; ở đâu ra loại người luôn cho mình là mẹ thiên hạ và không coi ai ra gì thế kia? Hai chị em chìm

trong những suy tư, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng.

Trên đường về, Nhật Khánh im lặng một cách lạ kỳ, còn Nhật Di thì dường như chưa dứt ra khỏi những suy tư của bản thân. Tình huống ở chợ sáng nay như đưa hai chị em trôi về miền ký ức của rất nhiều năm trước.

*

Đó là một mảnh ký ức tưởng như rất nhỏ, nhưng lại có thể ám ảnh người ta rất lâu. Cũng phải, không cần thiết phải là thứ gì to lớn thì mới có khả năng tạo ra nỗi sợ hãi. Và ở đây, là chuyện sợ sự so sánh giữa giàu và nghèo; dĩ nhiên, mỗi người sẽ sợ theo mỗi cách khác nhau.

Nhật Khánh vừa ngồi trông quán cùng mẹ vừa ôm quyển truyện đọc chăm chú. Bà Bảy đang nhẩm tính tiền hàng, mùa này buôn bán ế ẩm, sắp hết ngày mà thức ăn vẫn còn dư nhiều quá.

Một tốp phụ nữ ăn mặc sang trọng, thậm chí có phần lòe loẹt, đi ngang qua, có tiếng xì xào, chỉ trỏ.

- Hàng thịt nướng này không vệ sinh. Em ở gần em biết, bữa nào em mời mấy chị tới nhà hàng bên phố!

Bà Bảy nghe giọng nói quen thuộc, ngẩng mặt lên, sững sờ khi nhận ra người vừa phát ngôn là người hàng xóm từng thân thiết với gia đình mình từ những năm đầu tái định cư về đây. Gương mặt bà Bảy bàng hoàng trước giọng nói lãnh lút, giọng điệu hờn hờ khoe mẽ của người phụ nữ mình từng coi như chị em. Cô ta đi lướt qua hai mẹ con Nhật Khánh đang nhìn theo, phớt lờ ánh mắt chứa nhiều điều khó tả của bà Bảy.

- Dì Tám nói gì kỳ vậy mẹ?

Nhật Khánh tức giận buông quyển sách, đứng dậy như muốn đuổi theo. Bà Bảy thở dài, nhìn đôi mắt trong veo, đen láy của Nhật Khánh đang ngùn ngụt những tia lửa giận. Bà níu tay con gái.

- Thôi, con!

Sâu trong thâm tâm, bà Bảy hiểu đó là một trong những thái độ xa lánh mà nhà hàng xóm dành cho gia đình mình từ hơn một tháng nay. Từ ngày gia đình nhà hàng xóm trúng số độc đắc và đổi đời, họ dường như muốn hoàn toàn cắt đứt mối quan hệ thân thiết trước đây, để sánh ngang hàng với tầng lớp giàu có mà họ cho rằng họ đủ tiêu chuẩn để gia nhập. Sợi dây thân tình giữa hai gia đình cứ ngày một lỏng dần và bà Bảy tin rằng chỉ một thời gian ngắn nữa thôi là đứt hẳn. Trước đây, thuở còn khốn khó, các con còn nhỏ, gia đình họ không ít lần gõ cửa nhờ sự giúp đỡ, ông bà Bảy chưa bao giờ từ chối, thậm chí không ngại giúp đến miếng ăn cuối cùng trong nhà. Hai gia đình vốn đúng nghĩa chỉ cách nhau duy nhất một vách. Con cái hai bên cũng thân thiết như anh em, sớm tối có nhau. Nay họ gặp cơ may, gia đình bà Bảy cũng chưa từng có ý xin xỏ hay đòi hỏi họ chia sẻ điều gì, vẫn chỉ đơn sơ và chân tình như vốn dĩ. Bây giờ, thái độ đó của dì Tám chẳng phải là quá đáng lắm sao? Sao có thể vì để thỏa mãn nhu cầu khoe khoang, ra vẻ giàu có của mình mà đi miệt thị, coi thường người khác, bất chấp hậu quả? Gia đình bà Bảy đã làm gì để phải chịu thái độ kia?

Nhật Khánh nhìn gương mặt nhiều biểu cảm của mẹ, cơn tức tối trong lòng vẫn chưa nguôi. Người nói ra câu đó nếu là một ai khác, Nhật Khánh có lẽ đã không giận nhiều; nhưng đây lại

là dì Tám - người mà Nhật Khánh hằng thương yêu, kính mến thì lòng không phải chỉ có buồn giận đâu, đó còn là tổn thương, là mất lòng tin vào những mối quan hệ quanh mình. Nhật Khánh quyết tâm về sau, không bao giờ giao du, hay thậm chí là tử tế với những người giàu có. Mà thật ra, những người giàu sổi, những người có cơ may đổi đời rồi hống hách như vậy, chỉ ngửi mùi từ xa, Nhật Khánh đã cảm thấy không thể nuốt nổi một lời nào từ họ.

*

Nhật Di dĩ nhiên cũng không bao giờ muốn nhớ lại những mảnh ký ức không vui sau đó; bởi với cô, đó từng là một trong những giai đoạn buồn bã của tuổi thơ, khi mà nhà dì Tám càng ngày càng tỏ ra quá đáng, dè bủ ba mẹ mình, chê bai chị em mình. Nhật Di nhớ lại hôm trước sang nhà tìm anh Rin, dì Tám còn đuổi khéo với lý do anh Rin đang bận học. Nhật Di không rõ lắm, nhưng có cảm giác rằng gia đình họ đã không còn thân thiết với nhà mình như xưa, hoặc chí ít, họ đang muốn vậy.

Câu nói mà mãi về sau Nhật Di không thể nào quên được đó là dì Tám mắng Nhật Di - "thấy sang bắt quàng làm họ" - trong một lần cô chở anh Rin từ biển về lúc anh Rin bị mảnh chai đâm vào chân. Lần đó, Nhật Di đã chạy về nhà khóc tức tưởi, cô cảm thấy lòng tốt của mình bị xúc phạm.

Sau hôm đó, lúc tan học, anh Rin đợi Nhật Di tại gốc phượng già quen thuộc trong sân trường. Cả hai cùng về, vừa đi vừa trò chuyện rôm rả. Vừa ra đến cổng trường, có tiếng gọi khiến hai anh em quay đầu lại, bác Tám đang đứng cạnh chiếc xe tay ga đời mới cáu cạnh, vẫy vẫy tay.

- Lên ba chở về, con!

Anh Rin quay sang Nhật Di, giục.

- Em lên xe trước đi!

Nhật Di chưa kịp có phản ứng gì, bác Tám đã hắng giọng.

- Xe mới không chở ba được đâu con! Bé Di chịu khó đi bộ về nghe!

Nhật Di sững người, cảm giác vô cùng lạ lẫm trước thái độ cũng không thể khác lạ hơn của bác Tám. Sao thế nhỉ, ngày trước chẳng phải ba Nhật Di từng đèo hai anh em trên chiếc xe đạp cọc cạch về nhà sao?

- Sao không chở được ba? Bình thường xe cũ vẫn chở được mà?

- Con lên xe đi!

- Vậy thôi con đi bộ về với Di!

- Không nói nhiều! - Bác Tám nạt. - Lên xe! Nhà mình bây giờ không còn như trước nữa, con đừng đi bộ đi học, ba mẹ mất mặt lắm. Với lại, đừng có giao du với hạng người không cùng đẳng cấp nữa.

Hai đứa trẻ ngơ ngác hết nhìn nhau rồi lại nhìn người đàn ông mà tụi nó vốn kính trọng. Anh Rin mếu máo như vừa bị đòn oan, nhìn Nhật Di đầy áy náy. Chiếc xe máy vọt đi, bỏ lại Nhật Di bơ vơ giữa cổng trường đông đúc. Chưa bao giờ Nhật Di cảm thấy lạc lõng như lúc này, còn hơn cả những ngày anh Rin bị ốm, Nhật Di phải một mình đi học. Giá mà Nhật Khánh học chung buổi như những năm trước, hai chị em sẽ tự về, vẫn vui biết bao. Mà không, nếu có ở đây, Nhật Khánh cũng sẽ tủi thân mà khóc mất. Nhật Di mím môi, những lời nói cay nghiệt không rõ vô tình hay cố ý của bác Tám cứ văng vẳng

trong đầu. Không cùng đẳng cấp, từ bao giờ bác Tám đã cho rằng họ không còn thuộc đẳng cấp của gia đình Nhật Di? Chiếc xe máy mới cóng kia là thứ quyết định đẳng cấp của một con người sao? Ồ, bác Tám đã tự cho mình thuộc tầng lớp giàu có, quý tộc và có quyền chọn bạn cho con. Tầng lớp đó, ghê gớm thế sao, Nhật Di nhất định sẽ bước vào, nhưng chắc chắn chẳng phải bằng kiểu cầu may như họ!

Tiếng piano khi du dương lúc du dương khiến lòng Nhật Khánh nhẹ tênh. Dù đã không còn xa lạ gì với tầng áp mái nhưng mỗi khi đặt chân lên đây, Nhật Khánh đều cảm thấy không gian yên tĩnh và sạch trong này ít nhiều giúp cô có được cảm giác nhẹ nhàng, khoan khoái. Ngành nghề khách sạn tưởng chỉ đơn giản là kinh doanh nhưng thật ra lại vô cùng thú vị, thú chúng ta đặt vào không chỉ là tâm huyết. Chất lượng dịch vụ là kết quả của một quá trình bản thân người làm dịch vụ đặt mình vào vị trí của khách để biết được khách mong muốn những gì. Ở đây, từng chi tiết nhỏ trong cách bài trí, sắp xếp đều giúp Nhật Khánh hiểu rõ hơn về điều đó. Cô cũng hiểu thêm rằng, trước đây những đồng nghiệp của cô cố gắng hết sức để được lên đây, cũng là có lý do hợp lý.

Ở tầng áp mái, ngoài việc lịch làm việc dày đặc hơn vì chỉ có Nhật Khánh và chị Hoa thay phiên nhau, thì cơ bản rất nhàn hạ. Tầng áp mái chẳng mấy khi có khách, nhất là khi không nằm trong mùa cao điểm du lịch như hiện nay. Nếu là người khác, hẳn sẽ thấy rất thanh thoi, sung sướng. Còn với một người không thể quen với suy nghĩ có mặt đủ giờ làm và nhận lương như Nhật Khánh, sự rảnh rang này chỉ đem lại cảm giác buồn chán, bứt rứt, khó chịu, chẳng khác nào bị tra tấn. Nhật Khánh cũng nhiều lần tự hỏi vì cớ gì người ta lại thuyên

chuyển cô lên đây, để rồi có những ngày cô phải cố gắng lau đi lau lại căn phòng tắm chưa đầy mười mét vuông vốn đã sạch hết mức, hay ngồi gấp những chiếc khăn tắm thành hình gấu mèo như một kẻ dở hơi theo lời nhận xét của Đan Thy?

Chắc chắn khách không có trong phòng, Nhật Khánh quẹt thềm mở cửa. Đập vào mắt cô là một căn phòng bừa bộn với những chiếc khăn tắm bị xối tung trên giường mà trước đó cô đã chăm chút xếp thành hình đôi chim uyên ương xinh xắn, cực kỳ phù hợp với yêu cầu bài trí phòng tân hôn. Lạ nhỉ, khăn có vẻ còn sạch, nghĩa là chưa dùng đến, sao lại lộn xộn thế này? Nhật Khánh thấy buồn buồn, bởi đây là thành ý của cô, thể hiện sự chào đón nồng nhiệt và sự quan tâm của khách sạn đối với khách. Có phải những người giàu có thường không có thời gian dù chỉ vài phút để dùng tâm hồn cảm nhận mọi thứ xung quanh? Hay họ coi những chiếc khăn kia cũng chỉ là một trong những đồ dùng tại không gian mà họ đang bỏ tiền ra để được phục vụ, không có chút ý nghĩa hay giá trị gì?

Đình Thiên thong thả dạo quanh khu vườn vẫn còn hơi ẩm ướt. Không khí mát mẻ, dễ chịu bao trùm lấy anh. Đình Thiên hít một hơi thật sâu như muốn thu hết không khí mát mẻ, trong lành kia vào lồng ngực. Lâu lắm rồi anh mới ra vườn đi dạo, dù ngày nào cũng nhìn ngắm nó từ cửa phòng. Hàng dừa cảnh vẫn đứng sừng sững như những vệ sĩ lặng lẽ và trung thành. Những chú cá trong hồ hồ nhiên tung tăng bơi lội. Tự nhiên Đình Thiên thấy tâm hồn thanh thản, dễ chịu quá. Có phải vì thời gian vừa rồi anh đã quá căng thẳng nên bây giờ tâm hồn như được giải phóng hay không?

Vừa ngồi xuống chiếc xích đu trắng, Đình Thiên vừa nghĩ về

công trình nghiên cứu của mình. Không biết giờ này, Đình Phong đã đọc nó chưa; Đình Phong là người rất biết tranh thủ thời gian, có thể ngay sáng hôm lên máy bay, anh đã đọc rồi cũng nên. Có thể đọc chưa xong nên Đình Thiên chưa nghe anh trai nhận xét gì. Rồi Đình Thiên chợt khựng lại, tự cười mình; Đình Phong mới đi một ngày, lại là đi công tác chứ có phải đi chơi đâu, sao anh có thể mong ngóng Đình Phong ưu tiên cho công trình nghiên cứu của mình như vậy được?! Hôm qua viết xong, chưa kịp đọc lại đã mang cho anh trai. Đình Thiên lo có vài chỗ chưa thật sự ổn lắm. Mà thôi, Đình Thiên tự trấn an, nếu chưa ổn thì Đình Phong sẽ giúp chỉ ra, như trước đây hai anh em vẫn cùng nhau làm mọi việc.

Trời sắp tối, Đình Thiên đứng lên, đi vòng qua bể bơi để vào nhà. Ngang khoảng sân dẫn vào gian chính của ngôi biệt thự, Đình Thiên cúi người, nhặt những đóa hoa sứ trắng đang nằm chơ vơ trên nền đất lạnh dưới gốc cây. Những đóa hoa còn rất tươi, căng mọng, có lẽ do trận gió khi chiều mà phải từ già mẹ cây, buông bỏ sự sống. Đình Thiên nhặt bằng hết, định bụng sẽ đem vào chưng trong phòng. Đúng lúc định đứng dậy vào nhà, anh chợt khựng lại khi thấy một tập giấy chỉ chút chữ lấp ló trong giỏ rác. Gì thế kia? Đình Thiên cúi xuống sâu hơn. Tập giấy trắng chỉ chút chữ viết tay. Chữ của chính anh! Đình Thiên tròn tròn mắt, hai bàn tay đang bưng lấy những đóa hoa sứ như không còn chút sức lực, buông thõng xuống. Những đóa hoa vừa được nhặt lên nay lại một lần nữa chao nghiêng, lả tả rơi. Đình Thiên cầm lấy tập giấy, anh không thể tin vào mắt mình. Trong tay chính là tập đề tài nghiên cứu của anh! Công trình nghiên cứu mà anh đã cố thức suốt đêm để làm cho xong trước khi trời sáng!

Chương IV

KIỆP SAU XIN LÀM KẺ SĨ

"P hịch!"

Đình Thiên ngồi bệt xuống thành của chiếc bồn bao quanh gốc sứ già, tay run run cầm tập tài liệu đã không còn sạch sẽ, thơm tho như mấy ngày trước. Đình Thiên vuốt ve bản thảo, như vuốt ve đứa con thơ dại mà mình hết mực nâng niu đang bị thương và rên rỉ trong lòng. Đình Thiên xót xa quá! May mà trời không mưa, nếu không chẳng phải nó đã trở thành một mớ bùi nhùi không còn nguyên hình dạng nữa rồi sao? Đến tận lúc này, Đình Thiên vẫn không tin được thứ mình đang cầm trong tay lại chính là tập bản thảo đó. Sao nó lại ở đây? Lẽ ra giờ này, nó phải bên cạnh Đình Phong, ở nước Pháp xa xôi rồi chứ? Thế này là thế nào? Ai đã quăng nó vào sọt rác?

Uất nghẹn! Đình Thiên cảm thấy khó thở quá, lồng ngực đau thắt như có một tảng đá đè nặng. Hai tay Đình Thiên bấu chặt vào hai mép của tập tài liệu, không còn quan tâm nó sẽ nhàu nát ra sao. Những câu hỏi bủa vây, nổi uất ức dâng trào. Khóe mắt cay xè, nhưng Đình Thiên không có chút cảm giác gì. Mà không, nói chính xác hơn là, so với cơn đau đang từng đợt cuộn xoáy trong lòng, thì chút cay cay nơi khóe mắt đó có gì đáng để bận tâm. Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống làm

nhòa màu mực tím, loang lổ... Chẳng mấy chốc, nước mắt đã làm nhòe cảnh vật xung quanh. Đình Thiên thấy đầu óc quay cuồng. Bóng tối đã bao trùm không gian, Đình Thiên thần thờ nhìn, cảm giác cuộc đời mình như cũng bị nhấn chìm trong những mảng đen xám xịt của bầu trời.

Đình Thiên không biết, bằng cách nào mình đã đứng dậy, rời khỏi nơi mà mấy tiếng trước đã chứng kiến nỗi vật vã trong anh, và vào trở lại nhà. Sau khi quăng tập tài liệu lúc này đã nhàu nhĩ lên bàn, Đình Thiên nằm vật ra giường, mắt mở lớn, nhìn trần trần lên trần nhà. Đình Thiên không hiểu, hay nói đúng hơn là không muốn tin vào điều mà bản thân đã tự suy ra từ lúc xâu chuỗi các sự việc. Rõ ràng, chính tay Đình Thiên đã đặt tập tài liệu lên bàn Đình Phong, bên cạnh túi hành lý của anh. Sao giờ nó lại nằm trong giỏ rác? Phòng Đình Phong luôn khóa kín từ lúc anh đi, không ai có thể lại qua, vậy lẽ nào, chính anh ấy là người vứt bỏ những giấy tờ đó?

Nhưng mà, sao Đình Phong có thể đối xử với Đình Thiên như vậy được? Đình Phong là người Đình Thiên luôn hết lòng yêu thương và tin tưởng. Từ nhỏ đến lớn, Đình Phong chưa từng làm điều gì khiến Đình Thiên phải buồn hay thất vọng. Với anh, Đình Phong luôn nhẹ nhàng, dịu dàng và tôn trọng hết mức có thể. Thậm chí có những lúc Đình Thiên biết mình sai, đòi hỏi vô lý, nhưng Đình Phong vẫn chưa một lần tỏ vẻ chán ghét. Vậy mà bây giờ, Đình Phong lại nở lòng làm thế với anh?

Có phải bản thân Đình Phong cũng coi thường đam mê và tâm huyết của Đình Thiên - thứ anh đặt gần như trọn vẹn vào đề tài nghiên cứu này? Có phải dù yêu thương em trai bao nhiêu đi nữa, thì Đình Phong vẫn không thể hiểu và chấp nhận được việc làm mà mọi người luôn cho là vợ vẩn của Đình Thiên? Vợ vẩn?! Phải rồi, có lẽ chính bản thân Đình Phong cũng cho

những điều này là vớ vẩn, là thứ chỉ đáng vứt đi! Trong khi Đình Phong ngày ngày bận rộn với công việc của gia đình, với những bản hợp đồng, những chuyến công tác xa, thì mình chỉ biết nhàn hạ ăn ngủ; đã thế còn đòi hỏi anh phải đọc những thứ nhảm nhí này sao? Hẳn là Đình Phong đã nghĩ vậy! Hẳn là Đình Phong đã mệt mỏi tới mức không còn muốn tiếp tục chịu đựng Đình Thiên thêm nữa. Chịu đựng?! Hai tiếng đó mới chua chát làm sao; nếu đã đến mức phải dùng từ chịu đựng, thì tình nghĩa, yêu thương... liệu còn có ý nghĩa gì?

Nhưng Đình Thiên đâu thể nào thay đổi bản thân, nhất là khi anh không cảm thấy những gì thuộc về con người mình là xấu xa, tệ hại đến mức cần phải thay đổi. Bằng cấp, địa vị, danh lợi, tất cả có là gì nếu đánh mất bản thân? Đình Thiên không phải chưa từng nghĩ đến chuyện thay đổi mình, tiết chế mình để hòa hợp, chỉ là anh đủ hiểu bản thân để biết rằng mình không thể làm điều đó. Xã hội này không phù hợp với một người như anh. Bản thân anh cũng không thể hòa hợp với xã hội này được! Đó là sự thật, anh chưa từng muốn thay đổi sự thật đó, nên bao năm qua vẫn chỉ âm thầm lặng lẽ sống như một cây tầm gửi an phận, hay một kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi. Điều anh mong muốn không có gì quá lớn lao, chỉ là muốn được ba mẹ và anh trai hiểu và đón nhận mình.

Ba mẹ đã không hiểu, nay Đình Phong cũng không. Đình Thiên thấy mình như con nai nhỏ tội nghiệp, bị dồn vào tuyệt vọng, nơi bên kia là lãnh địa của bầy sói, trước mặt là những thờ ơ, vô tình của người thân. Đình Thiên tự hỏi mình có làm gì sai không? Lẽ nào sự khác biệt của mình thật sự làm người khác chán ghét đến thế? Con người anh, sự tồn tại của anh, đam mê của anh... tất cả chưa bao giờ là điều khiến gia đình anh coi trọng và tự hào. Vậy thì, Đình Thiên bật người dậy như chiếc lò xo, đôi mắt đờ đẫn bỗng lóe lên một tia sáng,

Đình Thiên lao ra khỏi nhà. Có lẽ kết thúc là điều tốt đẹp, ít ra là trong tình cảnh này!

Bước chân vô định trong đêm tối, anh không biết mình đang đi đâu, giữa thành phố rộng lớn và rục rịch ánh đèn, người người ngược xuôi, hối hả từng vòng bánh xe. Ít ra, họ còn có nơi để đến, để về; ít ra, họ không lạc lõng, cô đơn như anh. *“Và tôi chỉ là một viên sỏi rớt ra từ kẽ nứt vô tình nào đó trong muôn vàn va chạm móng lung này. Tôi rơi ra một cách hỗn nhiên và chưa từng đặt dấu hỏi cho sự có mặt lạc lõng của mình”* - Đình Thiên chợt nhớ tới câu văn anh từng đọc trong một tác phẩm nào đó, bỗng thấy chạnh lòng. Đúng vậy, trước đây Đình Thiên chưa từng đặt câu hỏi cho sự tồn tại lạc lõng, vô nghĩa của mình trong cõi đời này; anh chỉ cảm thấy đã được sinh ra thì cứ vô tư lớn lên, vô tư sống, vô tư là chính mình, thậm chí vô tư trước cả những dè bỉu, khinh khi có thể có của người đời. Nhưng, đã đến lúc rồi, cần phải kết thúc tất cả, chấm dứt những ngày tháng vô tư, hỗn nhiên, trút bỏ những tổn thương mà cuộc đời reo giắc. Nên thế...?

“A! Này! Này!”

Đình Thiên giật mình bởi những tiếng gọi thất thanh; mãi đến lúc này, anh mới ý thức được mình đang đứng giữa ngã ba đường, người xe tấp nập. Một chiếc xe bán tải chạy ngược chiều, đang lao thẳng vào anh. Ánh đèn vàng chói lóa. Tiếng la hét hòa lẫn tiếng còi xe ngày một riết róng. Đình Thiên mặc kệ. Càng tốt, trong lúc anh đang tìm kiếm một sự kết thúc thì lại có trợ giúp, chẳng phải trời xanh đã nghe thấu ước nguyện của anh hay sao! Anh đứng thẳng người, hai tay dang ra, mắt nhắm lại như chờ đợi một điều tốt đẹp sẽ đến sau cú va chạm

mà chỉ nghĩ đến thôi, nhiều người cũng đã rùng mình kinh hãi.

“Tất cả sẽ biến mất

Những ý nghĩ trong đầu cũng biến mất”

Hai câu cú văng vẳng bên tai. Không còn tâm trí để nhớ xem đó là thơ của ai, nhưng chắc chắn một điều, Đình Thiên cảm nhận được sự đồng điệu trong đó. Anh nhướn miệng cười. Chưa chút!

“Kíttttttt!!!”

Tiếng phanh gấp. Tiếng bánh xe nghiêng vào lòng đường chói gắt. Một luồng gió mạnh ào đến, Đình Thiên cảm nhận một hình khối đồ sộ sát sạt ngay phía trước, anh choàng mở mắt. Người tài xế nhảy xuống khỏi xe, đẩy mạnh khiến anh suýt té nhào. Anh ta vừa chỉ tay vào mặt Đình Thiên vừa tức giận tuôn một tràng những lời lẽ thô tục. Nét mặt căng thẳng, ánh mắt phùng phùng lửa giận, cảm tưởng anh ta chỉ muốn lao vào, táng cho Đình Thiên một trận nhừ tử. Hai viên cảnh sát giao thông bất ngờ xuất hiện, nói gì đó với anh tài xế hung hăng, rồi dắt Đình Thiên vào vỉa hè. Đầu Đình Thiên ơ ơ giữa những xì xào bàn tán của đám đông xung quanh - thờ phào có, chửi rủa có, và cả những xuýt xoa thương hại cũng có. Có phải, trong mắt mọi người, anh chỉ là một kẻ điên!

Đình Phong ngâm mình trong bồn tắm, ngửa đầu thư giãn, tận hưởng cảm giác dễ chịu, mát mẻ của làn nước trong vắt thoang thoảng mùi tinh dầu sả. Anh đưa ngón tay khẽ day trán, một ngày làm việc đầy căng thẳng trôi qua. Cũng như rất

nhiều lần trước, Đình Phong thấy thỏa mãn vì sau mỗi cuộc họp, một vấn đề lại được làm sáng tỏ, công việc lại suôn sẻ hơn. Đó dường như là điều an ủi rất lớn cho Đình Phong, là động lực giúp anh cố gắng hơn, dẫu công việc kinh doanh có mệt mỏi và vất vả như thế nào. Lần công tác này có khá nhiều vấn đề cần giải quyết, Đình Phong bận tối mắt. Mới mấy ngày mà anh đã cảm thấy nhớ Việt Nam, nghĩ đến việc gần cả tháng nữa mới trở về, Đình Phong ngao ngán.

Chuông điện thoại reo, Đình Phong với tay lấy chiếc điện thoại màu đen bóng loáng trên bục đá gần đó, là ba.

- Dạ con nghe!

- Công việc sao rồi con?

- Dạ, hôm nay đã deal được hợp đồng với bên lý hành của tập đoàn rồi ba!

- Ừm, không có trục trặc gì chứ? - Giọng ông Lâm trầm trầm.

- Dạ, ổn ba! Ba mẹ đi nghỉ vui không? - Đình Phong nhận ra nét buồn bã trong giọng nói của ba.

- Ba mẹ gọi mà thằng Thiên không bắt máy, chắc còn giận!

- Mấy nay bận quá con chưa gọi về. Để chút nữa con gọi em thử!

Vừa tắt máy, Đình Phong nhận được tin nhắn từ Gia Thành - bạn thân và cũng là họa sĩ đang trang trí cho khách sạn nhà anh, Sand Beach. Nội dung tin nhắn là một bức hình chụp bức tranh Gia Thành vừa hoàn thành. Bức tranh vẽ một góc của thành phố Đà Nẵng vào mùa hè. Đình Phong trầm mặc trong vài phút. Lần đầu tiên, anh nhìn một bức tranh về Đà Nẵng ở

một góc hoàn toàn không có biển mà vẫn đẹp đến mê hồn. Trong tranh, công viên châu Á với vòng xoay mặt trời nổi bật ở góc trái, tĩnh lặng. Trên bầu trời, đàn chim đang thong thả bay về tổ sau một ngày kiếm ăn. Màu hoàng hôn vàng vọt bao trùm. Mặt nước trên sông Hàn tĩnh lặng, không gợn sóng. Đình Phong như cảm nhận được cả không khí khô nóng của mùa hè ở quê hương. Xa xa, ngọn Hải Vân ẩn hiện, mờ ảo giữa mây chiều. Một khung cảnh nên thơ nhưng cũng man mác buồn. Đình Phong cảm thấy khó hiểu, tự hỏi sao bây giờ mà Gia Thành lại về Đà Nẵng vào mùa hè nhỉ, rồi anh mỉm cười tự trả lời, Gia Thành có khi nào làm những điều dễ hiểu đâu!

Đình Phong cúp máy từ lâu, ông Lâm vẫn còn ngồi thừ trên chiếc ghế trước bể bơi vô cực của một khách sạn sang trọng. Ông đang nghĩ về Đình Thiên - đứa con trai út với tính cách và tư tưởng đặc biệt, khác người, nhiều lần khiến ông đau đầu. Nhớ lại cuộc xung đột không đáng có trước đây không lâu, bản thân ông cũng không thể hiểu được lý do tại sao lại có cuộc cãi vã đó để rồi đến tận hôm nay, ông và vợ đã nhiều lần gọi về mà Đình Thiên vẫn không bắt máy.

Bà Lâm xuất hiện từ phía sau rồi nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Ông Lâm nhìn bộ dạng của vợ, thầm đoán hẳn bà cũng đang bứt rứt khó chịu vì chuyện của Đình Thiên. Ở độ tuổi trung niên, trông bà Lâm vẫn còn khá trẻ, đặc biệt là đôi mắt biết cười nổi bật trên gương mặt xinh đẹp, quý phái. Ông Lâm hiểu, hai người giống nhau ở tinh thần lạc quan và sự vui vẻ. Hiếm có chuyện gì lại có thể khiến bà u uẩn như vậy trong nhiều ngày, ngoài chuyện của các con. Chuyến đi này, dù bà Lâm luôn cố giấu những tiếng thở dài và sự buồn phiền, nhưng những khoảnh khắc thảnh thơi của vợ đủ để ông hiểu tất

cả.

- Anh mới gọi cho thằng Phong! - Ông Lâm bắt chuyện.

- Ổn hết chứ anh?

- Ừm, anh luôn rất yên tâm về nó!

- Em vừa gọi về cho thằng Thiên mà không được. - Giọng bà Lâm vừa buồn vừa lo âu. - Chắc nó còn giận em!

Câu nói của bà Lâm đưa cả hai chìm vào một khoảng lặng. Ông Lâm ngả hẳn người ra ghế, tay đặt lên trán, đắm chiêu nghĩ ngợi. Từ nhỏ đã sống nội tâm, tuy vậy, Đình Thiên không hẳn quá lẩm li, vẫn rất hồn nhiên và vô tư trong sự bao bọc, thương yêu của ba mẹ, đặc biệt là của ông nội. Đình Thiên rất sáng dạ. Nhưng từ khi bước vào tuổi đi học, ông Lâm ngạc nhiên nhận ra Đình Thiên có những suy nghĩ rất khác lạ, đặc biệt khác xa suy nghĩ của một đứa trẻ ở độ tuổi đó. Đình Thiên suốt ngày lẻo đẻo theo ông nội, nghe ông kể chuyện về những nhà nho xưa. Đình Thiên thuộc lòng Tứ thư, Ngũ kinh, chỉ cần có dịp là sẽ ngâm nga như một người am tường đạo lý, đến mức vợ chồng ông cũng phải kinh ngạc.

Lúc đầu, vợ chồng ông chỉ cảm thấy lạ, nhưng vốn cho rằng những đạo lý mà ông nội truyền dạy cho cháu là những điều hay lẽ phải, nên không can thiệp. Rồi càng lớn, Đình Thiên càng xa lánh thế giới xung quanh - không chơi với trẻ con, ghét những thói ngỗ nghịch, tụ tập, tranh giành của bạn bè cùng lứa - thay vào đó, chỉ chuyên tâm đọc sách. Mười hai tuổi, Đình Thiên đã có dáng dấp của một thư sinh nho nhã, tính tình trầm lặng, thường suy nghĩ rất kỹ trước khi nói bất cứ điều gì. Sự thay đổi ngày càng lớn dần, cho đến một ngày... Khi đó, Đình Thiên hãy còn rất nhỏ.

*

- Lớn lên con muốn làm nghề gì? - Ông Lâm hỏi cậu con trai út nhỏ bé của mình.

Một thoáng suy nghĩ, đôi mắt trong veo của Đình Thiên sáng lên.

- Con muốn trở thành một nhà hiền triết!

- Nhà hiền triết? Tại sao?

- Con muốn giống ông nội!

Ông Lâm bật cười trước câu trả lời ngô nghê của con trai. Đình Thiên đúng là khi thì quá già dặn, lúc lại rất đổi trẻ con. Lẽ ra, ở độ tuổi này, nhiều cậu ấm đã có những suy nghĩ hết sức trưởng thành như lớn lên sẽ làm bác sĩ, kỹ sư, đi du học, thậm chí có đứa đã biết để ý bạn gái cùng lớp rồi.

- Lớn lên, con sẽ cùng anh kế thừa sự nghiệp của ba mẹ! - Ông Lâm vờ nghiêm giọng.

- Không đâu, ba! Con không thích kinh doanh. “Sĩ, nông, công, thương” - chẳng phải thương được đặt ở hàng thấp nhất trong tứ dân đó sao, ba?!

Ông Lâm sững sờ trước câu trả lời sắc bén của con trai. Mỗi đến khi Đình Thiên đứng dậy, đi vào phòng rồi, ông Lâm vẫn chưa tin vào những gì mình vừa nghe. Con trai ông đã thật sự trở thành môn đệ của “cửa Khổng” rồi sao? Những tư tưởng đó đã ngấm vào máu thịt, khiến mỗi lời Đình Thiên nói ra đều mang hơi hướm của một nhà nho nhỏ tuổi. Ở xã hội hiện đại này, nếu cứ như vậy, ông lo Đình Thiên sẽ khó mà tồn tại, khó mà phát triển bản thân. Ông còn có thể thay đổi, uốn nắn

Đình Thiên hay không? Hy vọng mọi thứ chưa quá trễ!

Bao năm qua, ông Lâm vẫn thầm hy vọng rằng mình có thể thay đổi Đình Thiên như ông từng thay đổi Đình Phong. Có phải ông đã sai rồi? Tại sao ông lại cho rằng mình có quyền bắt các con làm theo ý muốn. Chính như Đình Phong, đã bao giờ ông tự hỏi con cảm thấy như thế nào khi gác lại đam mê để vâng lời ông, gánh vác sự nghiệp? Đằng sau sự ngoan ngoãn vâng lời kia, là điều gì, có bao giờ ông lắng mình lại để cảm nhận?

Nhật Di và Phó Giám đốc Điều hành tiến về phía thang máy để trở lại văn phòng sau khi dạo một vòng quanh khách sạn mà điểm cuối là tầng áp mái này. Kỳ nghỉ Tết dương lịch vừa qua, khách sạn lại bắt tay vào chuẩn bị cho Tết âm lịch sắp tới. Nhật Di và Phó Giám đốc dạo một vòng, vừa khảo sát tình hình vừa quan sát thái độ làm việc của nhân viên. Thang máy mở ra, Nhật Khánh xuất hiện cạnh chiếc xe đựng dụng cụ làm phòng, cô ngạc nhiên khi nhìn thấy hai người, nhưng sau đó nhanh chóng cúi chào lễ phép.

- Nhật Khánh lên tầng áp mái vẫn ổn chứ? - Phó Giám đốc quay sang Nhật Di khi cả hai đã bước vào thang máy.

- Dạ, có vẻ ổn, anh! - Nhật Di từ tốn.

- Biểu hiện của Nhật Khánh rất tốt, thường xuyên được khách khen. Nếu không phải đợt rồi được thanh tra của Tổng cục Du lịch khen ngợi thì anh cũng có ý để cử với bộ phận Buồng!

- Dạ, cảm ơn anh! Chị ấy còn phải cố gắng nhiều hơn nữa!

Nhật Di mỉm cười khiêm tốn cảm ơn rồi im lặng. Nhật Di cảm thấy niềm vui len lỏi trong lòng. Cô vốn biết, Nhật Khánh là một nhân viên sáng giá. Chỉ tính riêng sự tận tâm tận lực của chị ấy trong công việc đã xứng đáng được đánh giá cao. Chưa kể, Nhật Khánh lại thông minh, hoạt bát, nhanh nhẹn và thân thiện, lấy được cảm tình từ cấp trên là điều hoàn toàn dễ hiểu. Nhật Di nhớ lại lúc phân tích đánh giá của thanh tra, Ban Giám đốc đặc biệt chú ý lời khen ngợi của vị thanh tra dành cho Nhật Khánh. Lúc đó, Nhật Di vừa tự hào vừa thoáng chút lo âu. Cô e ngại Nhật Khánh sẽ khước từ sự điều động đó.

Giá mà, Nhật Khánh có tư tưởng cầu tiến một chút, thì bây giờ chị ấy đâu còn là một nhân viên bình thường như vậy. Nhật Di vẫn không hiểu nổi chị gái mình. Ba mẹ dù sao cũng sinh ra trong xã hội cũ, an phận thủ thường là chuyện thường tình, nhưng Nhật Khánh là công dân của một thành phố hiện đại, trẻ trung, sao cũng có thể sống kiểu mỗi mòn như vậy! Được lên phục vụ ở tầng áp mái, cũng có nghĩa là nắm chắc cơ hội lên vị trí Giám sát trong nay mai, Nhật Di hoàn toàn tin vào năng lực của Nhật Khánh, tuy nhiên, còn phải tùy thuộc vào việc chị ấy có biết nắm lấy cơ hội đó hay không.

Đình Thiên gói ghém vài bộ quần áo, bỏ vào chiếc ba lô nhỏ, không quên nhét chiếc đồng hồ bỏ túi vào ngăn ngoài cùng của ba lô. Với Đình Thiên bây giờ, thời gian rất quan trọng. Suốt một đêm thức trắng để suy nghĩ về bản thân, gia đình, đam mê và cuộc sống trong những năm qua, rồi lại nghĩ về giây phút đối diện với cái chết mới trải qua, Đình Thiên cảm thấy càng bế tắc.

Khoảnh khắc chiếc xe bán tải dừng lại ngay trước mặt, Đình

Thiên hoảng sợ thật sự. Đình Thiên bừng tỉnh. Anh nhớ lại lời Khổng Tử dạy, rằng cái chết là luật tự nhiên của trời đất, con người không có quyền định đoạt. Hình hài này, là ba mẹ ban cho, mỗi ngày được sống là một đặc ân, tại sao Đình Thiên lại nông nổi quyết định tuyệt mệnh? Chưa kể còn là một cái chết theo kiểu “hữu dũng vô mưu” đã từng bị phê bình như thế?

Rồi Đình Thiên lại nhớ đến những lời chửi rủa xen lẫn thương hại của người đi đường. Ánh mắt của hai người cảnh sát giao thông nhìn Đình Thiên đầy ái ngại, mà lẽ ra phải là tức giận như anh tài xế kia. Có lẽ họ cảm thông với Đình Thiên, nhưng không phải cảm thông vì những cùng quẫn, bức bách đưa anh đến với quyết định này, mà cảm thông vì cho rằng anh không đủ tỉnh táo để ý thức được hành động mình đang làm. Đình Thiên nhớ đến cảm giác anh tin rằng trong mắt họ, anh là một người điên. Cả xã hội đã mặc định như vậy rồi! Cảm giác đó, chua chát quá, đau đớn quá, có lẽ còn đau hơn cả nếu thịt nát xương tan dưới bánh xe kia.

Đình Thiên không nhớ đã về nhà bằng cách nào. Anh chỉ nhớ mình đã ngồi ở bờ biển cả một đêm dài, cho đến khi tiếng nhạc xập xình từ một quán bar gần đó tắt hẳn. Anh ngồi đó, nhìn mặt biển mênh mông và tối đen như mực, nhìn những ngôi sao hiếm hoi của mùa giá lạnh đang le lói sáng, lòng tự hỏi nếu biết rằng ánh sáng mình đang cố hết sức để tỏa ra kia bị mây mù che mất, không đến được với nhân gian, liệu những ngôi sao có như anh, chọn cách lịm tắt hay không? Đình Thiên cay đắng nhận ra một sự thật, rằng sự tồn tại của anh trên cõi đời này là vô nghĩa. Nếu trước đây, nó chỉ là nỗi hồ nghi trong anh, thì bây giờ sự hồ nghi đó đã được thừa nhận. Kể cả ba mẹ và Đình Phong cũng không cần sự tồn tại của anh, không cần con người anh. Lại có lời dạy rằng sống vô nghĩa cũng là một sự thừa thãi có hại. Nếu để trở thành một

người có ích, có tài trong xã hội này - xã hội tự nhận là hiện đại và văn minh - e rằng Đình Thiên phải thay đổi, phải dẹp bỏ con người cũng như thiên lương mà anh tự hào bao lâu nay. Ngược lại, để giữ được những điều đó, anh phải chấp nhận rằng mình đang là kẻ vô dụng, bất tài, thậm chí thừa thãi.

Đám người ngu dốt và tàn nhẫn kia, họ không hiểu! Phải rồi, làm sao họ có thể hiểu mình cơ chứ. Họ chỉ dùng trí tuệ - mà họ vẫn cho là siêu phàm - miệt mài chế tạo ra hết thiết bị này đến cỗ máy khác mà không lường trước hậu quả đằng sau những tiện ích mà nó đem lại. Đã thế, họ còn dùng chính đầu óc đó để đánh giá về mình, về những giá trị mà mình học hỏi, tu dưỡng được. Họ cho đó là lỗi thời, là cổ hủ, là những thứ không còn phù hợp và nên vứt đi. Đình Thiên nắm chặt lòng bàn tay, chưa bao giờ anh thấy lòng mình sôi sục một cơn giận dữ như thế. Đình Thiên thấy căm phẫn! Bao lâu nay im lặng, đó là vì anh tôn trọng sự khác biệt, nhưng có vẻ như bây giờ, điều đó không còn cần thiết nữa. Tại sao người đời có quyền miệt thị anh, còn anh thì không?

Trong khi rõ ràng, họ mới là những con người thực dụng và ngu ngốc. Tài năng và trí tuệ của anh, mới là thứ mà dù ở xã hội nào cũng cần được trọng dụng và tôn vinh. Chính họ đang làm mai một những tinh hoa vô giá của dân tộc, của nhân loại chứ không phải anh đang ở trạng thái thụ lùi. Thật khó khăn nếu bắt Đình Thiên phải hạ mình để hòa hợp! Nếu thật sự phải làm vậy, chi bằng chết đi còn có ý nghĩa hơn. Không được tự định đoạt mạng sống, nhưng chẳng phải cuộc sống này có ý nghĩa hay không là phụ thuộc vào sự cao quý của tính mệnh, sự đóng góp của bản thân cho cuộc đời? Nếu sống mà không được là mình, nhân cách không được bảo toàn thì đôi khi chết mới là hữu ích. Đình Thiên nắm mạnh tay vào đùi, phải rồi, có câu "Hữu sát thân dĩ thành nhân"!

Vậy thì suy cho cùng, Đình Thiên vẫn nên chết? Nhưng chết ở một tư thế khác? Tư thế ngẩng cao đầu như một bậc anh hùng?!

Đình Thiên lặng lẽ ngồi chờ đến lượt mình làm thủ tục nhận phòng, tay mân mê chiếc đồng hồ bỏ túi. Vanda Orchids là khách sạn danh tiếng không chỉ của thành phố mà còn cả khu vực miền Trung, là đối thủ đáng gờm duy nhất của khách sạn gia đình anh. Nghe danh đã lâu, nay mới được đặt chân đến, không ngờ mọi thứ còn sang trọng và chuyên nghiệp hơn những gì anh tưởng tượng.

Ngày còn đi học, Đình Thiên đặc biệt chú ý đến những thông tin về khách sạn này mỗi khi nó được đề cập trong những đề tài thuyết trình của sinh viên hoặc trong những bài phân tích của giáo viên. Thứ anh chú ý không phải sự sang trọng, tiện nghi của dịch vụ mà là tầng áp mái - tầng thứ hai mươi ba - cao nhất nhì thành phố. Đình Thiên cảm thấy vị trí trên cao rất hợp với anh, từ đó, anh có thể nhìn xuống đám đông hèn nhát và ngu dốt kia với tâm thế của một người đứng trên tất cả.

- Chào quý khách, đây là mức giá tốt nhất dành cho khách walking ở thời điểm này của Vanda! - Đan Thy tươi cười chìa ra bảng giá phòng được niêm yết sẵn.

- Tôi lấy phòng President! - Đình Thiên không thèm liếc nhìn bảng giá.

Đan Thy tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tiểu tụy với mái tóc dài phủ gần hết phần mắt càng khiến anh ta bơ phờ đến quái lạ của chàng trai trước mặt. Nếu không vì

giọng nói khá trẻ, Đan Thy sẽ nghĩ rằng người đó là một người đàn ông trung niên. Râu tóc bờm xờm, gương mặt trắng bệch; Vanda cũng có loại khách này sao? Đặt phòng President, lại còn không đặt trước qua hệ thống hay bên lễ hành để có mức giá ưu đãi? Đại gia ở đâu lạc đến đây? Hay có khi nào là khách của Chủ tịch không nhỉ? Không đâu, nếu là khách mời, mình phải nhận được thông tin trước chứ, hoặc ít ra, anh ta phải xưng danh tính rõ ràng.

Nếu Ngọc Huyền không huých nhẹ vào Đan Thy, có lẽ cô còn bị những suy nghĩ của mình đuổi đến tận đầu tận đâu mất.

- Quý khách vui lòng cho em mượn chứng minh thư hoặc passport ạ!

- ...

- Quý khách cho hỏi số ngày muốn lưu trú tại Vanda ạ?

- Chín ngày!

Đình Thiên đáp nhanh, chợt nghĩ đến số chín - con số cực dương mang nhiều ý nghĩa tốt lành, mà ở đây Đình Thiên chỉ quan tâm đến tầng nghĩa vĩnh cửu và may mắn của nó - môi Đình Thiên khẽ nhếch lên. Sẽ là một kết thúc trọn vẹn hay một khởi đầu viên mãn?

Chương V

KHÔNG THỂ YÊU ANH

T iếng guốc lộc cộc trên cầu thang gỗ, dù Nhật Di đã cố gắng nhẹ nhàng hết sức. Trước đây có nhiều lời đồn rằng cô quản lý trẻ cố tình tạo ra âm thanh lộc cộc kia mỗi khi di chuyển để thị uy với nhân viên. Nhật Di từng phì cười vì sự rảnh rỗi của đám nhân viên dưới tuyển cho đến khi cô nhìn thấy những gương mặt căng thẳng của một số người lúc thấy cô xuất hiện. Cô thậm chí từng có ý định sẽ không mang những đôi giày có gót phát ra âm thanh như thế, như một cách để rút gần khoảng cách giữa cô với họ hơn. Nhưng biết sao được, cứ mỗi lần từ văn phòng đi xuống, chiếc cầu thang gỗ kết hợp cùng đế giày của cô, vẫn lì lợm tạo ra âm thanh quen thuộc, và đám nhân viên trong phạm vi gần đó, vẫn luôn xanh mặt chờ đợi. Như lúc này đây, nhân viên khu vực tiền sảnh vốn đang tập trung làm việc, ngay lập tức có những khoảng ngưng lại, ít nhiều phân tán sự tập trung về phía Nhật Di.

Nhật Di đảo mắt một vòng, từng đoàn khách đang ngồi đợi làm thủ tục nhận phòng. Khách sạn lại bắt đầu vào đợt đông khách thường niên trước Tết âm lịch, Nhật Di biết trước tình hình nên cẩn thận xuống đây xem có việc gì cần hỗ trợ. Nhân viên hỗ trợ khách hàng ở quầy dịch vụ chăm sóc khách hàng đang tỉ mỉ giới thiệu những dịch vụ của khách sạn; hai nhân

viên lễ tân đang thoăn thoắt làm thủ tục cho một đoàn khách khá đông. Nhật Di thích không khí tấp nập và có phần bận rộn này, bởi điều đó có nghĩa việc kinh doanh của khách sạn đang thuận lợi, công việc của cô cũng đạt hiệu suất cao.

Nhật Di tiến về phía quầy dịch vụ chăm sóc khách hàng. Chợt, bước chân bỗng ngưng lại, một bóng dáng quen thuộc đập vào mắt cô - người thanh niên cao, gầy với túi hành lý nhỏ trên tay, đi theo sau nhân viên hành lý về phía thang máy. Đình Thiên? Sao Đình Thiên lại đến đây? Nhật Di nhíu mày khó hiểu. Trong lòng cô dâng lên một cảm giác quen thuộc lạ lùng, tim đập rộn ràng, Nhật Di mở to mắt nhìn Đình Thiên, đôi mắt nâu với hàng mi rợp xuống vốn trầm buồn, nay ánh lên một niềm vui nhẹ, khóe môi hơi cong lên sửa soạn một nụ cười.

Đình Thiên lướt qua Nhật Di, ánh mắt anh rơi lên người cô vài giây như một hành động rất đổi bình thường của con người khi phải nhìn về trước để di chuyển, và cô là một trong những vật thể trong tầm nhìn đó, rồi nhanh chóng lướt qua. Vài giây ngắn ngủi đó không giúp Đình Thiên nhớ ra được điều gì, mà có lẽ vốn dĩ, trong anh chưa hề tồn tại ký ức về cô để mà nhớ ra. Đình Thiên đi rồi, ánh mắt hồ hững của anh còn ở lại trong tâm trí. Nhật Di đứng đó, ánh mắt cụp vội, niềm vui nhẹ vừa thoáng qua, nay vụt tắt như ngọn nến trước gió.

Đình Thiên ngủ vùi cho đến tận khi chuông cửa reo. Nhân viên nhà hàng rút rè trình bày về dịch vụ phục vụ bữa ăn tận nơi cho khách tại tầng áp mái. Ánh mắt anh ta ngạc nhiên khi nhìn vào căn phòng tối hù, đặc biệt là bộ dạng còn đang ngái ngủ của Đình Thiên. Lạ nhỉ, chưa tới bảy giờ tối, có ai đến

khách sạn chỉ để ngủ sớm vậy đâu?

Nhân viên nhà hàng đi rồi, Đình Thiên vẫn không buồn bật điện, cả căn phòng chỉ còn ánh sáng vàng tĩnh lặng hắt ra từ giá nến trong phòng ăn. Nhưng Đình Thiên lại cảm thấy có chút dễ chịu, ấm cúng. Phải chăng không gian tranh tối tranh sáng này giúp anh có cảm giác căn phòng bớt trống trải - một sự trống trải xa lạ đến mức lạnh lẽo. Đình Thiên dụi mắt cho tỉnh táo, chậm rãi dạo quanh căn phòng sang trọng mà anh vừa bỏ một khoản tiền không nhỏ của ba mẹ để thuê. Hương tinh dầu oải hương ngọt ngào phảng phất, Đình Thiên hít hơi liên tục, không hiểu sao anh có cảm giác mùi hương vốn được cho rằng ngọt ngào, quyến rũ kia lại thoang thoảng mùi của sự xa hoa. Có phải vì không gian sang trọng đến mức xa xỉ của căn phòng, hay vì cái thương hiệu được gắn lên cho không gian đó đã mang lại cảm giác kia? Hay có phải vì lòng anh đang không vui, nên mọi thứ dưới con mắt u buồn đó cũng trở nên xám xịt và khó chịu thế?

Nói Đình Thiên không đắn đo khi lần đầu tiên sử dụng một số tiền lớn như vậy cho bản thân thì không hẳn. Bản thân anh luôn đề cao lối sống giản dị, bình dân. Nhưng trong những lúc mệt mỏi, tuyệt vọng cuốn lấy Đình Thiên như sẵn sàng kéo tụt anh vào một cái hố sâu không đáy, thì một trong những điều giúp anh vực dậy là ước muốn được đặt chân đến không gian này trong chín ngày để tập trung suy nghĩ về vận mệnh của bản thân. Hằng tháng, tiền chu cấp từ gia đình cứ đều đặn chạy vào tài khoản của Đình Thiên, trước đây anh chưa hề động vào số tiền đó, nay cảm thấy cũng đến lúc dùng thử một lần; dù sao nếu anh chết đi, sự tồn tại của nó cũng không được biết đến, giống như tất cả những gì thuộc về anh đều bị lãng quên. Đình Thiên lại nhìn băng quơ ra bầu trời đêm đen kịt; không ngờ cuối cùng, để có được không gian trên cao này, anh

lại phải dùng tiền mà mua. Không ngờ những đồng tiền vốn bị Đình Thiên kỳ thị, nay lại giúp anh có được cảm giác trên vạt người mà anh đang tìm kiếm!

Nhật Di lăn qua lăn lại trên giường, cô không tài nào ngủ được. Nhật Di cứ mãi nghĩ về việc gặp Đình Thiên tại khách sạn chiều nay. Dù đã được Đan Thy cung cấp cụ thể, rõ ràng những thông tin về Đình Thiên trong tư cách một người khách tại Vanda Orchids, Nhật Di vẫn cảm giác có điều gì đó chưa thỏa đáng. Sao Đình Thiên phải đến Vanda để nghỉ dưỡng, trong khi Sand Beach - khách sạn nhà anh không thua kém gì về dịch vụ?

Mà nói đến Đình Thiên, rất lâu rồi Nhật Di không gặp, không biết tin tức gì về anh. Nhật Di không hiểu nhiều về Đình Thiên, nhưng những điều ít ỏi cô biết về anh cũng đủ khiến Nhật Di cho rằng anh không hợp và có lẽ sẽ không chọn ngành nghề dịch vụ này. Một lần nữa, Nhật Di tự hỏi, anh đến đây để làm gì? Chỉ đơn giản là nghỉ dưỡng hay có mục đích gì khác?

Nhớ lại gương mặt tuấn tú của Đình Thiên, Nhật Di thầm nhủ anh đã khác nhiều so với thời còn đi học. Đình Thiên đối diện Nhật Di tại Vanda là một chàng trai gầy và có phần tiểu tụy. Đôi mắt anh hốc hác, thâm quầng như mất ngủ nhiều đêm, tóc tai bù xù, trang phục có phần luộm thuộm. Khoảnh khắc chạm mặt nhau rất ngắn ngủi, nhưng bây giờ nghĩ lại, Nhật Di mới cảm thấy Đình Thiên u uẩn vô cùng, không hề giống một vị khách đến khách sạn để tận hưởng. U uẩn và có chút gì đó, như là cô độc...

Trong ký ức của Nhật Di, Đình Thiên là một cậu bạn cùng

khoa vô cùng đặc biệt. Tuy khác lớp, họ vẫn có rất nhiều môn học chung. Nhật Di đặc biệt chú ý đến Đình Thiên bởi bề ngoài của anh khá ấn tượng, gương mặt trắng trẻo, khôi ngô, hiền lành, có nét của một thư sinh nho nhã, điềm đạm; lại có điều gì đó khá giống Nhật Di, có lẽ giống ở sự lạc lõng và cô độc.

Hồi ấy, có một lần, Nhật Di bước vào giảng đường và ngạc nhiên khi đã đến giờ học mà lớp chỉ mới có một nửa, chưa kể môn này cả khoa sẽ học chung, nghĩa là gộp ba lớp vào một. Có lẽ đối với môn Triết học đại cương này, nhiều sinh viên vẫn cho rằng không mấy quan trọng, tình trạng vắng đã diễn ra khá nhiều lần, nhưng chưa hôm nào vắng trầm trọng như hôm nay.

Thầy giáo già khệ nệ vào lớp, thân hình thấp bé của thầy như lọt thỏm trong chiếc áo ấm ba-đờ-xuy dày cộm. Cặp kính trễ xuống mũi; thầy đưa mắt quét một lượt khắp căn phòng rộng lớn, ánh mắt đầy những tia nhìn khó chịu. Cơn gió lạnh ùa vào, giảng đường càng im lặng hơn, ai cũng rúm ró vì lạnh, cúi gằm mặt như vừa làm điều có lỗi mà quên rằng lẽ ra việc mình dậy sớm đi học trong tiết trời lạnh giá này, so với tình trạng vắng học của lớp, thì không có gì để phải sợ, nếu không được tuyên dương.

Nhật Di chăm chú nhìn thầy, không hiểu sao cô thấy thương thầy quá - một thầy giáo già tâm huyết với nghề - nhưng sinh viên thời nay ít ai có thể thấy được cái hay của Triết học để chịu khó đến lớp. Nếu không phải Nhật Di có quan niệm rằng tất cả các môn học đều phải được đầu tư như nhau, có lẽ Nhật Di cũng không đều đặn có mặt ở lớp học đại cương này. Cô vốn thích những môn chuyên ngành rõ ràng, cụ thể - những môn giúp Nhật Di lường tượng rõ ràng nhất về công việc của mình sau khi tốt nghiệp - còn Triết học, cố gắng đến mấy

Nhật Di cũng không tài nào cảm được hết những điều thầy dạy. Nhưng tiền học phí mỗi kỳ gia đình chật vật lắm mới đóng được, là động lực để Nhật Di tự nhắc nhở mình phải luôn có thái độ học tập tích cực, đúng đắn.

- Sao lớp chỉ có chừng này? - Giọng thầy đành lại, ồm ồm. - Những người còn lại nghỉ Tết sớm rồi hả?

Cả lớp im phăng phắc; đối với đám sinh viên năm nhất, đặc biệt là những thành phần chăm ngoan có mặt tại lớp lúc này, thái độ sợ sệt giáo viên dường như là thói quen từ thời cấp ba, đến nỗi mặc nhiên trở nên thường tình, như một bốn phận đi học thì phải học bài vậy.

- Các anh chị coi thường môn Triết này của tôi, phỏng? - Giọng Bắc thường ngày nghe rất hay nay trở nên đáng sợ vì sự tức giận của thầy.

Thở mạnh một hơi, thầy im lặng vài giây như suy nghĩ điều gì đó, hoặc là sự im lặng của thất vọng, buồn bực?

- Còn các anh chị ngồi đây, các anh chị đến để học hay để điểm danh? Các anh chị có thật sự nghiêm túc học? Để giáo trình trên bàn, tôi đi kiểm tra, ai không có mời ra khỏi lớp!

Thầy nói một hơi dài. Nhật Di giật bắn người, cô không có giáo trình. Tuần trước xin tiền mẹ để mua nhưng mẹ cho không đủ, Nhật Di đã ưu tiên mua giáo trình tiếng Anh trước. Tiêu rồi! Nhật Di tái mét, hai tay rịn mồ hôi; cô len lén đưa mắt nhìn thầy rồi cúi gằm mặt. Chưa bao giờ, Nhật Di sợ tiếng bước chân của thầy đến thế. Chẳng lẽ bị thầy đuổi ra khỏi lớp sao?

Một bàn tay đập vào vai Nhật Di từ phía sau, cùng lúc đó là

quyển giáo trình chia ra. Nhật Di ngơ ngác nhìn Đình Thiên, gương mặt anh điểm tĩnh, giọng nói cũng điểm tĩnh.

- Tôi có hai cuốn, bạn cầm đi!

Nhật Di nhìn Đình Thiên với ánh mắt biết ơn nhưng lúc này anh đã cúi xuống, tập trung vào cuốn giáo trình trên bàn, chăm chú đọc. Hơn cả sự biết ơn, Nhật Di cảm thấy tim mình như lạc một nhịp...

Kể từ đó, suốt bốn năm đại học, Nhật Di luôn âm thầm quan sát Đình Thiên. Đình Thiên có vẻ rất thích đọc sách; nhiều lần Nhật Di bắt gặp anh trong thư viện, say sưa đọc một cuốn sách có tựa lạ hoắc, không liên quan gì đến ngành Du lịch mà anh và cô đang theo học. Tuy nhiên, Đình Thiên không chăm học như Nhật Di vẫn nghĩ, khi rất chăm chú nghe giảng, khi lại lơ đãng thả tâm hồn tận đâu bên ngoài khung cửa sổ; đặc biệt là đối với những môn học về lý thuyết kinh doanh, có khi Đình Thiên còn ngủ gật trên lớp.

Đình Thiên cũng như Nhật Di, không có bạn. Bạn của anh là những cuốn sách; bạn của Nhật Di là kiến thức và điểm số. Nhật Di đã luôn tìm cơ hội tiếp cận với Đình Thiên cho đến một ngày, cô nhìn thấy anh bước xuống từ chiếc xe hơi hiệu Lamborghini trước cổng trường, vài sinh viên bàn tán anh là con trai út của chủ khách sạn Sand Beach - khách sạn năm sao đầu tiên của thành phố. Tim Nhật Di như hẫng một nhịp, cậu ấy là thiếu gia của một gia đình giàu có như vậy, Nhật Di lấy đâu ra tự tin để đòi tiếp cận, làm bạn chứ? Dù bề ngoài Đình Thiên rất giản dị, bình dân, khác xa hình tượng cậu ấm trong suy nghĩ của hầu hết mọi người, nhưng dù có là vậy, Nhật Di cũng không bao giờ đủ can đảm. Rào cản của sự mặc cảm và tự ti đã khiến Nhật Di nhiều năm liền chôn chặt tình cảm đầu

đời vụng dại đó, lặng lẽ dõi theo anh.

Đình Thiên nằm ườn trên giường, tay nghịch nghịch chiếc khăn tắm. Chiếc khăn trắng tinh, mềm mại, Đình Thiên chưa dùng đến - anh chưa hề tắm kể từ khi vào khách sạn đến giờ. Dù chỉ một màu trắng toát, Đình Thiên vẫn nhận ra đây là hình chú mèo máy Doraemon đang đứng tựa vào một trong hai chiếc gối nhưng đổ trên giường, một cánh tay giơ cao. Chiều hôm trước, lúc vào nhận phòng, Đình Thiên đã để mắt đến hình xếp ngộ nghĩnh này. Ngày nhỏ từng được cha mẹ đưa đi nhiều nơi, ở những khách sạn sang trọng, Đình Thiên không lạ lắm gì với hình thức xếp khăn tắm trên giường đón khách. Nhưng anh chưa từng thấy một hình xếp Doraemon. Đây là hình xếp lạ và khó. Hẳn người làm nó phải rất khéo tay, hoặc ít nhất là một người rành nghề, và cũng là một người có tâm hồn trong sáng nữa. Cả chiều và đêm qua, Đình Thiên ngủ li bì nhưng anh vẫn cố để không động vào chiếc khăn tắm đó. Anh sợ chú mèo máy kia sẽ không còn nguyên hình dạng của mình.

Đình Thiên ngồi dậy rồi lại nằm vật ra, cảm thấy cơ thể trì trệ, nặng nề, tay chân không buồn nhấc. Cả căn phòng chìm trong ánh sáng nhờ nhờ, rèm từ các cửa sổ buông kín. Đình Thiên lục tìm chiếc đồng hồ, ồ, đã ba giờ chiều, anh đã ngủ suốt từ tối qua sao?

Sau một hồi lăn qua lăn lại trên giường, Đình Thiên chợt nhớ tới mục đích của mình khi đến đây. Phải rồi, Đình Thiên đã chọn chín ngày để nghiêm túc suy nghĩ về vận mệnh của mình. Bây giờ đã gần một ngày trôi qua, Đình Thiên bật dậy, anh túm chiếc khăn tắm hình Doraemon trên giường, cuối

cùng cũng phải gỡ mây ra rồi, sau đó bước nhanh vào nhà tắm.

Dùng bữa tối xong, Đình Thiên mở cửa ra ban công. Từ tầng áp mái của một khách sạn cao nhất nhì thành phố, Đình Thiên dễ dàng thu cả thành phố vào tầm mắt. Đình Thiên cảm thấy dễ chịu hơn; cảm giác ở trên cao thật lạ - không phải thú vị vì mọi người có thể nhìn thấy anh, mà là anh có thể nhìn thấy cả thế giới. Anh ngồi yên lặng, tĩnh mặc, để tâm hồn mình được tự do theo những cơn gió đông đang vờn đùa dưới bầu trời tự do của nó.

Thành phố về đêm điểm lệ như một cô công chúa lộng lẫy trong bộ áo váy dạ hội. Dưới đường, từng dòng người ngược xuôi. Suýt chút nữa thôi, anh đã bỏ mạng giữa dòng xe cộ ấy. Suýt chút nữa thôi, anh đã không còn được nguyên vẹn hình hài để ngồi đây. Đình Thiên rùng mình. Cái chết là giải thoát, hay là đau đớn? Người chọn cái chết là dừng cảm hay là hèn nhát đây?

Nhật Khánh đi qua đi lại trước cửa phòng President, ánh mắt hiếu kỳ không biết chuyện gì đang diễn ra đằng sau cánh cửa kia, ở trong căn phòng sang trọng ấy? Đã hai ngày rồi, người khách nọ vẫn chưa ra ngoài, cánh cửa gỗ màu đen bóng loáng kia vẫn im lìm bất động như những ngày không có người ở, thậm chí có phần đáng sợ hơn. Sao thế nhỉ? Có chuyện gì xảy ra chăng? Khách trong phòng là nam hay nữ, đến đây với mục đích gì mà lại không ra ngoài? Có khi nào người đó có bệnh gì mà không thể kêu cứu? Nhật Khánh lắc đầu, không phải, nhân viên dưới nhà hàng nói tối qua vẫn đưa thức ăn lên được cơ mà!

Hai tay chấp ra sau, Nhật Khánh cứ đi đi lại lại, thỉnh thoảng lom lom nhìn về phía cánh cửa cứ như một người rồi việc. Đan Thy từ xa đi lại, đập cái bộp lên vai bạn khiến Nhật Khánh giật bản mình.

- Mày làm cái trò gì vậy?

- Tao... ơ... mà mày đi đâu đây?

- Rủ mày về! Hết ca rồi!

Lúc này Nhật Khánh mới nhớ đã hết giờ làm, cô đưa nhanh mắt về phía cửa kính, bầu trời đã sập tối từ khi nào. Vậy là ngày hôm nay, người khách đó vẫn kiên quyết không ra khỏi phòng. Nhật Khánh thở dài, cô phải báo với trưởng bộ phận thôi.

- Về! Mày! - Đan Thy giục.

- Từ từ coi, mà nhà ai nấy về, rủ rê gì mày? - Nhật Khánh thắc mắc.

- Tính rủ mày đi ăn ốc, hay đi... nhậu gì đó. - Đan Thy cười lém lỉnh.

- Tóm lại là đi ăn ốc hay đi nhậu?

- Đi nhậu!

Câu trả lời dứt khoát của Đan Thy khiến Nhật Khánh có cảm giác lạ, nhỏ bạn mình đang có chuyện gì buồn sao? Mà lâu rồi hai đứa cũng không đi đâu đó, Nhật Khánh gật đầu đồng ý.

- Vị khách đó hả? Để tao nhớ lại coi!

Giọng Đan Thy đã bắt đầu ngà ngà; con nhỏ này lúc nào cũng vậy, tửu lượng không tốt lại cứ thích nhậu. Bảo là có chuyện cần tâm sự, nhưng chưa kịp nói gì đã gật gà gật gù như muốn gục. Nhật Khánh lắc lắc tay bạn.

- Nhớ gì, nhớ gì?

- Chịu! - Đan Thy lắc lắc mái tóc ngắn ngang vai. - Tao nhớ thử coi tên gì, bữa trước tao làm thủ tục check in cho anh ta! Không nhớ, không nhớ!

- Là nam hả? Lại là thanh niên? Không biết anh ta có chuyện gì! - Nhật Khánh lăm bắm tự hỏi rồi cầm chai bia tu một hơi.

- Mà anh ta làm gì trong phòng cũng kệ anh ta, mày quan tâm làm gì vậy?

- Anh ta không ra ngoài thì tao không dọn phòng được, chứ tao rảnh đâu mà quan tâm anh ta làm gì trong đó, mày!

Nhật Khánh cúi tiết nói một hơi làm Đan Thy bật cười khanh khách, cười rũ rượi, cả người cứ lắc lư đúng kiểu một người không còn kiểm soát được cơ thể mình sau khi có hơi men. Cười một hồi, Đan Thy bật khóc khiến Nhật Khánh hoảng hốt. Nhật Khánh nhồm dầy, lo lắng.

- Gì vậy, mày?

- ...

- Bình tĩnh nói nghe coi!

- Mày nói đi Khánh, sao tao không thể quên được người đó?

Nhật Khánh im lặng, Đan Thy vẫn nức nở. Lại là người đó - Nhật Khánh trầm nghĩ - người mà trước đây, Đan Thy từng nhắc đến một lần, là mối tình học trò thơ dại của cô. Nhật Khánh chưa hề biết mặt, nhưng nghe bạn kể, cô đã cảm thấy không có cảm tình với người con trai hèn nhát, vô dụng, suốt ngày bám váy mẹ như anh ta. Gì chứ? Gia đình giàu có, tiêu chuẩn con dâu mà ba mẹ anh ta đặt ra đầu tiên là phải môn đăng hộ đối, gia cảnh là trên hết, những thứ còn lại như tính nết, nghề nghiệp đều bỏ qua. Lần đầu tiên nghe kể, Nhật Khánh đã bức xúc thay cho bạn. Nay lại nhìn cảnh Đan Thy khóc vì thương nhớ anh ta, Nhật Khánh bức bối gắt.

- Mày đẹp anh ta đi là vừa! Đàn ông đàn ang gì hèn quá!

- Nếu nói đẹp là đẹp được thì có chuyện gì để nói chứ, mày? - Đan Thy vẫn thút thít khóc.

Nhật Khánh cảm thấy cũng... có lý. Một kẻ chưa yêu bao giờ như cô, sao lại có tư cách phán ra những câu xanh rờn như một người dày dạn kinh nghiệm như vậy được. Chưa kể, chuyện tình cảm, ai cũng hiểu là rất phức tạp, đôi khi con người ta còn không biết bản thân họ muốn gì, muốn nhớ hay muốn quên nữa mà. Cảm thấy mình đã quá gay gắt với bạn, Nhật Khánh dịu giọng.

- Nhưng chia tay cũng lâu rồi mà, mày còn thương hả?

- Ừm, tao cũng không biết nữa. Tự nhiên có những ngày, tao nhớ quay quắt. Dù biết người ta đã chẳng còn nhớ gì tới mình nữa, mà sao tao cứ không thể quên!

Nhật Khánh ôm Đan Thy vỗ về, tự nhiên thấy thương thương. Người ta nói trong chuyện tình cảm, phụ nữ luôn là người chịu thiệt, luôn là người thủy chung. Không biết có phải vậy

không, nhưng nếu thật thế thì hình như bất công quá. Có phải vì phụ nữ đa sầu đa cảm, hay vì bản chất đàn ông là vô tâm, bội bạc hơn? Đan Thy thường ngày rất vui vẻ, liến thoắng; không giống Nhật Khánh buồn thì khóc, cười khi vui, Đan Thy rất hiếm khi để lộ sự yếu mềm. Nhật Khánh vỗ vỗ vai bạn, có lẽ tâm sự này đã được giấu đủ lâu rồi; có lẽ nó đã thật sự mệt mỏi, đến mức không thể gắng gượng, dù chỉ là gắng gượng cho một nụ cười.

Đan Thy nhắm nghiền mắt, những giọt nước mắt đã kịp được gió hong khô, nhưng nỗi buồn trong lòng cô thì còn hoài âm ỉ. Nỗi đau đó không còn quá mãnh liệt như những ngày đầu, nhưng cũng không nguôi ngoai. Thỉnh thoảng, khi kỷ niệm nào đó chợt ủa về, nỗi đau kia lại nhói lên nơi lồng ngực trái, khiến một cô gái vốn yêu đời như Đan Thy cũng không chịu được mà ngã quỵ như lúc này đây. Đan Thy cũng nhiều lần như Nhật Khánh, tự dặn lòng rằng người đó không xứng đáng với tình cảm và sự chân thành của cô. Nhưng rồi lại tự hỏi, thật ra, như thế nào mới gọi là đáng hay không đáng? Tình yêu mà, làm gì có chuyện ai xứng đáng với ai, chỉ là khi trái tim đã lỡ không nghe lời, thì những tổn thương về sau, chỉ biết tự trách mình ngu ngốc!

Đình Thiên gác điện thoại, nhờ cuộc gọi của nhân viên lễ tân mà anh mới nhớ là đã hai ngày rồi không ra khỏi phòng. Đình Thiên quên mất đây không phải nhà mình, nên việc anh hai ngày liền giam mình trong phòng sẽ gây ra không ít rắc rối cho những người xung quanh, đặc biệt là những người cần làm nhiệm vụ. Cả ngày nay, Đình Thiên vẫn chưa suy nghĩ được gì, một phần mỗi khi lần mò về quá khứ để đối diện với mọi chuyện, hình dung lại bản thân, gia đình và đam mê, cả

về những hành động nông nổi của mình trong thời gian qua, Đình Thiên lại thấy đầu đau như búa bổ; cảm giác đờ đẫn, phờ phật ập đến khiến anh không thể suy nghĩ thêm được gì. Một phần vì Đình Thiên vừa phát hiện ra một phòng sách với nhiều đầu sách quý trong căn phòng này, nên cả ngày lạc trong đó. Hơn nữa, anh không có nhu cầu ra ngoài, anh đâu có chỗ nào để đi?!

Mà bây giờ thì muốn hay không cũng phải đi rồi. Khách sạn đã tế nhị nhắc nhở, lẽ nào anh còn lì lợm đóng đô ở đây. Mấy phút nữa thôi, nhân viên buồng phòng sẽ vào dọn dẹp, không lẽ anh không biết điều né ra một bên cho người ta làm việc của mình. Ồ, nhân viên buồng phòng sao, Đình Thiên nhớ tới chiếc khăn tắm hình chú mèo Doraemon hôm anh mới đến, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ muốn làm gì đó để cảm ơn thành ý của người nhân viên kia, hoặc nếu không phải cùng một người, thì coi như anh cảm ơn sự tiếp đón của khách sạn dành cho mình - một kẻ có nhà cũng không thể về, một kẻ bị xã hội chối bỏ.

Chiếc khăn đã ở trong phòng tắm, không còn trắng tinh và thơm tho như hai ngày trước. Đình Thiên tặc lưỡi, thầy kệ! Nhưng mà, xếp hình gì đây? Thông điệp anh muốn gửi là một lời cảm ơn, hình ảnh gì thì tượng trưng cho lời cảm ơn nhỉ? Đình Thiên đi tới đi lui, hình trái tim chẳng? Không được! Hay là hình một bông hoa? Không, chẳng liên quan gì cả! Hình gì đây?!

Nhật Khánh từ tốn gõ cửa ba lần, cô còn đứng một hồi lâu - không tin bên trong không có người - rồi mới lấy thẻ ra quẹt mở cửa. Nhật Khánh mở rộng cửa; căn phòng tối om khiến cô

nhớ lại lời anh chàng nhân viên nhà hàng về căn phòng tối và người thanh niên tóc tai bù xù như còn đang ngái ngủ. Cô chợt nghĩ có khi nào vị khách kia đang ngủ ở một góc nào đó trong căn phòng này không? Cảm giác hơi ớn lạnh. Trong suốt mấy năm làm công việc này, chưa bao giờ Nhật Khánh cảm thấy sợ sệt như thế. Không phải cảm giác e sợ quen thuộc đối với những vị khách khó tính, mà là sợ một điều gì đó mơ hồ, bí ẩn, không thể gọi tên. Cô đang sợ người hay ma? Hay là sợ một người có hành tung bí ẩn như trong những bộ phim kinh dị mà cô từng bị Ngọc Huyền dụ dỗ xem trước đó? Tự nhiên bước chân Nhật Khánh cũng trở nên rón rén hơn; cô thậm thụt, nửa muốn bước vào trong, nửa lại không dám. Cô đảo đảo nhìn quanh, căn phòng vẫn tĩnh lặng.

Nhật Khánh đưa tay vỗ vỗ vào má, tự trấn an mình rằng không có chuyện gì đâu, cô đã tưởng tượng nhiều quá, khách đã ra khỏi phòng rồi. Theo thói quen, Nhật Khánh hít một hơi thật sâu, cẩn thận tra thẻ khóa vào ổ điện, mạnh dạn bước vào, kéo tung các rèm cửa, cô bắt tay vào công việc của mình.

Vừa bước vào phòng ngủ, Nhật Khánh ngạc nhiên khi nhìn thấy trên giường, chiếc khăn tắm được xếp thành hình biểu tượng dấu “Like” của ứng dụng Facebook. Nhật Khánh tiến lại gần, vẫn chưa hết ngạc nhiên. Là vị khách kia đã xếp sao? Anh ta đáp lại hình xếp của Nhật Khánh? Nhật Khánh nghiêng đầu ngẫm nghĩ, cố nhớ lại hôm trước mình đã xếp hình gì? À, hình búp bê Doraemon vậy tay đón khách.

Nhật Khánh thấy hào hứng quá! Lần đầu tiên cô được khách xếp khăn đáp trả. Chiếc khăn tắm được xếp một cách méo mó, khiên cưỡng, Nhật Khánh phì cười nghĩ, có vẻ vị khách này chưa bao giờ xếp khăn. Nghĩ đến đây, Nhật Khánh lại cảm thấy xúc động hơn. Một người chưa bao giờ xếp khăn, lại cố

gắng xếp khăn để tỏ thành ý dành cho mình. Chưa kể đó còn là một chiếc khăn đã dùng rồi, không còn trắng tinh, sạch sẽ, thậm chí có cả mùi nữa chứ! À, gì nhỉ? Dấu “Like” có nghĩa là anh ta thích hình xếp của cô, hoặc là thích căn phòng sạch sẽ, tinh tươm cô đã chuẩn bị, hoặc là thích không gian, dịch vụ chu đáo của Vanda? Gì cũng được, Nhật Khánh không quá quan trọng điều đó; trong lòng cô lúc này, niềm vui từ điều tưởng như nhỏ nhặt ấy đã tràn ngập, Nhật Khánh toét miệng cười.

Chương VI

NHỮNG CHIẾC KHĂN BIẾT NÓI

Đình Thiên tha thần dạo trên bãi biển. Trong bóng chiều chập choạng, dường như chỉ có anh chịu khó nán lại bầu bạn với biển cả mênh mông. Du khách hay những người đi tắm biển đã kéo lên bờ từ lúc nào, hối hả về nhà hoặc sửa soạn cho một cuộc dạo phố đêm hứa hẹn nhiều điều lý thú hơn là lang thang trên bờ cát như Đình Thiên. Những con sóng đập vào bờ mạnh mẽ, dữ dội như giận dữ, ai oán. Đình Thiên đi dọc bờ biển, gấu quần ướt sũng, nhưng bàn chân trần trên cát mềm mại cùng với nước biển ấm áp lại khiến anh cảm thấy phần nào dễ chịu. Đình Thiên cứ đi mãi, đi mãi, cho đến khi mặt biển hòa với bầu trời thành một màu đen kịt, tối sẫm. Xa xa, đèn đường vàng vọt hắt xuống mặt biển từng mảng sáng lấp loáng. Khi giật mình nhìn lại, nơi anh đứng đã cách khách sạn Vanda rất xa rồi. Anh đã suy nghĩ gì mà bàn chân cứ vô định bước?

Đình Thiên cảm thấy mình như chàng gió tự do, nhưng cô đơn. Đã mấy ngày rồi, anh không liên lạc với cha mẹ và Đình Phong, có lẽ họ cũng chẳng nhớ đến anh để mà gọi điện hỏi thăm thử đứa con trai này còn sống hay đã chết. Mà nói đến gọi điện, Đình Thiên chợt nhớ ra, anh đưa tay sờ vào túi quần,

túi áo, phát hiện ra mình không mang điện thoại. Mấy ngày nay, anh chẳng có tâm trí để nhớ đến chiếc điện thoại mà với anh, nó đúng nghĩa là chỉ để thực hiện chức năng gọi và nghe, có cũng được mà không cũng chẳng sao; không phải vật bất ly thân như đối với người khác. Không biết Đình Thiên đã lại vớt nó ở xô xĩnh nào rồi?

Đình Thiên vừa về đến khách sạn thì trời đổ một cơn mưa lớn. May quá! Mà, nếu có dính mưa thì đã sao nào! Đình Thiên chợt nghĩ, biết đâu cảm giác đắm mình trong làn nước mát từ tự nhiên đó lại là khiến anh thoải mái hơn, có thể xoa dịu những vết thương chưa lành trong lòng.

Không buồn gọi bữa tối, Đình Thiên đi thẳng vào phòng tắm, tắm rửa qua loa. Anh cảm thấy muốn ngủ sớm, hay chính xác hơn là muốn kết thúc một ngày vô vị nữa bằng giấc ngủ. Cứ như chỉ cần ngủ là mọi mệt mỏi, bế tắc, buồn bực, tổn thương đều sẽ tan biến. Tan biến hay chỉ nhất thời bị lãng quên, anh cũng không biết nữa. Chỉ biết rằng trong khi đầu óc còn chưa đủ tỉnh táo để suy nghĩ về bất cứ điều gì, mà lại phải ngồi một chỗ nhìn thời gian chậm chạp trôi qua, Đình Thiên thấy bút rút còn hơn phải ép mình đi vào những giấc ngủ dài như những kẻ rồi việc và làm biếng.

Vừa bước vào phòng, đập vào mắt anh là chiếc khăn tắm trắng tinh trên giường trong hình dạng một con cá sấu đeo mắt kính. Đình Thiên thích thú, anh vội vàng leo lên giường, ngồi sát lại gần ngắm nghía. Con cá sấu này được xếp từ hai chiếc khăn tắm và cả khăn mặt. Chiếc khăn mặt choàng ngang lên mình, khéo léo che đi phần thân được nối từ hai chiếc khăn tắm bên dưới. Chiếc đuôi ngắn ngủn, cong vồng lên ngọ

ngĩnh, không giống đuôi cá sấu thật. Phần miệng dài của cá sấu đang há ra, nhìn xa như nuốt chửng chiếc điều khiển ti vi, nhưng lại gần mới phát hiện chính chiếc điều khiển đó đã giúp miệng cá sấu há to một cách sinh động như vậy.

Cá sấu đeo một chiếc mắt kính, là mắt kính của Đình Thiên. Anh bật cười trước chú cá sấu ngộ nghĩnh đang nằm dài trên giường và sự hài hước của người làm ra nó. Đình Thiên nằm ngửa ra giường, chú cá sấu vẫn ngoan ngoãn nằm bên cạnh. Khóe môi Đình Thiên cong lên, vẽ một nụ cười khó hiểu trên gương mặt đã từ rất lâu không cười của anh. Anh gác tay lên trán, suy nghĩ vẩn vơ, tự hỏi người xếp khăn hôm đầu tiên anh đến và người xếp khăn hôm nay có phải là một? Đây là một sự khác biệt nhằm tạo điểm nhấn trong cung cách phục vụ tại Vanda, nên nhân viên buồng phòng sẽ luôn xếp khăn trên giường khách trong tất cả các ngày lưu trú? Hay người xếp khăn trong phòng anh mấy ngày nay là một người có sở thích, năng khiếu đặc biệt, và đây là cách họ giao lưu với khách cũng như thể hiện sự khéo léo của mình?

Đình Thiên nghiêng đầu nhìn chú cá sấu ngẫm nghĩ, tự hỏi người làm ra nó đã muốn gửi gắm thông điệp gì? Hình xếp này hẳn có một ý nghĩa gì đó, hay chỉ đơn thuần là hình xếp như một vật trang trí thêm cho căn phòng? Mà thôi, dù là mục đích gì hay ý nghĩa ra sao cũng không quan trọng, Đình Thiên chỉ cảm thấy nhờ nó mà anh nhất thời vui lên - thứ cảm giác vốn được anh cho là xa xỉ; như vậy đã là quá đủ.

- Di!

Nhật Di giật mình bởi tiếng gọi của chị trợ lý, ngơ ngác nhướng đôi mày thanh tú.

- Di kiểm tra mail giúp chị! Chị mới chuyển bảng kế hoạch tháng tới!

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của trợ lý, Nhật Di mới lơ mơ nhận ra, đây đã là lần thứ ba trong ngày cô lơ đễnh như vậy. Khi thì ngồi thờ trước màn hình máy tính, lúc lại chống cằm mơ màng nhìn ra cửa sổ. Chưa bao giờ, một người luôn nghiêm túc - đặc biệt trong công việc - như Nhật Di lại có thể mất tập trung và có bộ dạng thất thần như thế. Nhật Di thở dài, uể oải đứng dậy đi rửa mặt. Có thể do tối qua ngủ muộn, nhiều việc phải giải quyết cùng lúc khiến Nhật Di căng như dây đàn. Hay chẳng lẽ việc gặp lại Đình Thiên có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của cô nhiều như vậy sao?

Với Nhật Di, Đình Thiên là một phần của thanh xuân, dấu cái thanh xuân ấy, công bằng mà nói, chẳng huy hoàng hay rực rỡ gì, nếu không muốn nói là rất nhạt nhòa, vô vị. Ngoài nỗ lực học tập để giành học bổng, theo đuổi ước mơ ra, cuộc sống sinh viên hầu như trầm lặng. Nhưng dù sao, nhờ có một chàng trai như Đình Thiên xuất hiện, mà tuổi mười tám, đôi mươi của Nhật Di cũng được trải qua cảm giác thẩm thương trộm nhớ - một cảm giác mà cô tin là rất đẹp của đời người. Nhờ có Đình Thiên mà Nhật Di biết được mùi vị ngọt ngào của tình yêu đầu đời ngây thơ, trầm lặng và còn có cả vị đắng chát, cay xè bởi sự hờ hững, vô tâm. Nhật Di mỉm cười ngọt ngào; cùng với sự xuất hiện của Đình Thiên, những năm tháng miệt mài trên ghế giảng đường lại ủa về, những khoảnh khắc đẹp của hai người mà có lẽ chỉ mình Nhật Di ấp ủ thành kỷ niệm, tưởng đã ngủ quên trong ký ức nay lại trở dậy. Nhật Di thấy mình như trẻ lại, trở về với cô bé Nhật Di năm mười tám tuổi - ngây thơ trước cuộc sống nhưng nhiệt huyết với hoài bão, ước mơ.

Phải rồi, chính là cảm giác đó! Nhật Di đã có câu trả lời cho những băng khuâng của lòng mình suốt mấy hôm nay. Nhật Di đã thật sự hiểu, cảm giác tim khẽ rung lên một nhịp khi chạm ánh mắt sâu thẳm của Đình Thiên hôm trước, bộ dạng ngơ ngẩn khi biết rằng anh ấy đang là khách của khách sạn này, cảm giác hồi hộp mong một lần chạm mặt khác nữa kia là gì. Đó là chính là cảm giác rung động nguyên vẹn như những ngày còn trẻ, cảm giác được sống lại với hoài niệm đẹp đẽ. Nhật Di vẫn còn thích Đình Thiên nhiều lắm. Đình Thiên đã đưa Nhật Di về lại với Nhật Di của năm mười tám tuổi, trẻ trung, trong trẻo và yêu đời; chứ không phải là một Nhật Di ngày ngày áo váy chần chu, nghiêm nghị, uy quyền với nhân viên và già dặn trước cuộc đời. Lạ nhỉ, khi còn đi học thì chỉ mong được đi làm kiếm tiền, đến khi ra đời lại mơ mộng nhớ về năm tháng đi học. Tại sao con người không bao giờ biết bằng lòng với phút giây hiện tại của mình?

Nhật Di tự hỏi mình có nên tìm lại tình cảm kia? Nhật Di bây giờ đã có địa vị, sang trọng hơn, sự mặc cảm vì gia cảnh đã không còn là vật ngáng đường đáng ghét nữa. Trước Đình Thiên bây giờ, cô có gì để không thể tự tin? Hơn nữa, chẳng phải trước đây, Nhật Di từng tự hứa rằng sau này phải thật thành công để theo đuổi Đình Thiên? Bây giờ, Đình Thiên đã ở rất gần, cô đã có thông tin liên lạc của anh, sao còn phải chần chừ?

Đình Phong lim dim mắt trong khi tay lần mở nút của chiếc áo vest dày cộm, nới lỏng cà vạt, thật sự mỗi một sau cuộc họp dài gần sáu tiếng. Đầu óc Đình Phong căng lên, dồn hết sự tập trung và năng lượng cho việc nghe và xử lý thông tin để rồi lúc này đây, mặc kệ xe vẫn đều đều lăn bánh, mặc kệ người trợ

lý bên cạnh đang thoăn thoắt soạn biên bản báo cáo và hợp đồng với đối tác mới, Đình Phong cho phép mình được nghỉ ngơi, hay có thể nói là gục xuống trong vài phút.

Đôi lúc Đình Phong tự hỏi vì điều gì mà mình phải gồng lên như vậy để gánh vác sự nghiệp của gia đình, trong khi ba mẹ có đến hai đứa con trai? Đình Thiên yếu đuối, mong manh sao? Thì Đình Phong cũng chỉ là một con người, cũng có những lúc yếu đuối, mệt mỏi! Nếu mọi người lúc nào cũng cho rằng anh phải cố gắng vì sự nghiệp của gia đình, phải là chỗ dựa cho em trai, thì những lúc Đình Phong kiệt sức, gục ngã - như lúc này đây - ai sẽ là chỗ dựa cho anh? Anh biết bấu víu vào điều gì để gắng gượng bước tiếp? Anh có quyền yếu đuối không, như Đình Thiên vậy?

Đình Phong ngửa hẳn người ra sau, khẽ cựa mình tìm tư thế thoải mái nhất trong chiếc ô tô vốn quá chật chội cho việc nghỉ ngơi. Đôi lúc, anh cảm thấy không còn muốn cố gắng nữa. Đây đâu phải là cuộc sống anh mong muốn - bận rộn vì đồng tiền và danh vọng. Anh cũng có ước mơ, có đam mê của riêng mình, dù chưa được sống với nó trọn vẹn. Đôi mắt Đình Phong vẫn nhắm nghiền như say ngủ, nhưng nét mặt giãn ra, có phần dễ chịu hơn khi nhớ lại ước mơ thuở thiếu thời. Những ngày còn là một cậu học sinh trung học, anh từng mơ sau này sẽ được sống trong căn nhà nhỏ và một khu vườn xinh xắn, ngày ngày vẽ tranh. Hay có lúc, anh mơ được sống cuộc đời của một chàng nghệ sĩ lông bông như Gia Thành, nay đây mai đó vẫn ổn, chỉ với bút chì và giá vẽ trên tay là đã quá đủ đầy, chẳng cần giàu sang hay nhung lụa. Khóe môi Đình Phong cong lên, những ngày tháng đó, tươi đẹp biết mấy, giá mà được một lần sống với nó, chỉ nghĩ đến thôi, anh cũng thấy lòng tràn ngập hân hoan.

Xe phanh gấp, Đình Phong mất thăng bằng đổ ập người về trước, bưng tỉnh! Anh phải quay về với thực tại, thực tại của anh là cuộc sống bon chen giữa những thành phố lớn, tấp nập thế này; cuộc sống của anh là làm hài lòng ba mẹ và là người anh cả của Đình Thiên. Ước mơ ư? Đam mê ư? Anh không có quyền theo đuổi nó, không có quyền lựa chọn cuộc sống cho riêng mình. Nghĩ đến tập bản thảo về đề tài nghiên cứu của Đình Thiên, Đình Phong nén hơi thở dài vừa định buông ra trước đó, anh thoáng mỉm cười.

- Anh dậy rồi? Xem và ký nháy vào biên bản giúp em! - Giọng người trợ lý nhỏ nhẹ và biết điều.

Đình Thiên nằm trên giường, tay ôm những chiếc khăn mềm mại mà anh vừa gỡ ra từ hình xếp cá sấu. Những chiếc khăn mềm quá, tay anh mủn ra như lòng anh lúc này đang ủ rũ. Đình Thiên vừa mở điện thoại, có đến mấy chục cuộc gọi nhờ của ba mẹ và Đình Phong. Họ còn nhớ đến anh sao, họ gọi cho anh làm gì, trong khi anh một mình buồn bã nơi đây thì ba mẹ đang vì vụ tận bên trời Tây nghỉ dưỡng và Đình Phong thì... Nghĩ tới Đình Phong, tim Đình Thiên nhói lên, anh đưa tay ôm ngực, thật sự đau quá! Hình ảnh tập bản thảo nằm im lìm trong giỏ rác hiện về, ám ảnh Đình Thiên, anh vùi mặt vào gối, nghe cổ họng nghẹn đắng, ruột lại quặn lên một cơn cồn cào.

Có phải Đình Thiên hèn nhát lắm không? Khi không dám đối diện với sự thật, lẩn tránh và trốn chạy như thế? Đình Thiên phải sống, tiếp tục ngẩng cao đầu mà sống, dùng thời gian chứng minh cho mọi người thấy tài năng và sự đúng đắn trên con đường mình đã chọn? Mới chỉ là thất bại đầu tiên, sao đã

vội đầu hàng, chấp nhận thua cuộc?

Nhưng liệu đó có phải là cuộc sống ngẩng cao đầu như anh nghĩ, hay chỉ càng nhục nhã hơn khi ngày ngày vẫn dùng tiền từ việc kinh doanh của gia đình để sinh tồn? Là ngẩng cao đầu hay lại cúi thấp như một kẻ vừa phạm tội trọng khi liên tục từ chối làm theo ý của mọi người, nhận những ánh mắt thất vọng, nghe những tiếng thở dài hay thậm chí là lời nói xúc phạm đến đam mê? Rồi sẽ còn bao nhiêu lần nữa đây, Đình Thiên bị đem ra gán ghép cho hết nữ doanh nhân này đến quý cô tiểu thư nọ? Rồi sẽ còn bao nhiêu lần nữa, Đình Thiên bước ra đường mà xung quanh là những lời xì xầm về anh như một kẻ điên? Đình Thiên sẽ lay lắt sống để nghiên cứu một đề tài khác và bị chính người anh ruột của mình quăng vào sọt rác như quăng mớ giấy lộn? Ôi, chật vật quá, khổn đốn quá! Vốn nghĩ nên xem mọi thứ nhẹ nhàng và cuộc đời là một cuộc dạo chơi, nhưng giờ đây, với anh, cuộc sống này có lẽ đã trở thành một cuộc chiến!

Vừa miên man suy nghĩ, tay Đình Thiên vừa vô thức xếp những chiếc khăn thành hình một đồng búi nhúi, rối rắm như chính những suy nghĩ đang rất lộn xộn trong đầu anh. Bàn tay Đình Thiên cứ vuốt những chiếc khăn thành nếp đúng, rồi lại đè bẹp nó xuống, tạo nên một đồng bẹp nhẹp. Đến giờ dọn phòng - anh đã mặc định giờ dọn phòng của khách sạn là giờ mà hôm trước được đề nghị dọn - Đình Thiên sửa soạn ra ngoài, anh nhìn lại, vẫn không thể biết mình đã xếp cái gì trên giường, anh chưa hề nhìn thấy hình thù quái dị như vậy trước đó. Nhưng Đình Thiên cũng chẳng còn tâm trạng để xếp một hình khác, vả lại, biết đâu nhân viên hôm nay lại chẳng phải là người xếp khăn!

Nhật Khánh vui vẻ đẩy xe đựng dụng cụ đến trước phòng President. Vừa vào phòng, cô đã nhanh chân bước vào phòng ngủ trước tiên; cô không kiểm được cơn tò mò, háo hức trong lòng. Nhật Khánh nhú mày nhìn đồng khăn trên giường, vừa bước lại gần vừa tự hỏi đó có phải là một hình xếp hay không? Cô đi qua đi lại, hết nhìn nghiêng lại nhìn thẳng, gì thế nhỉ, rõ ràng đó không phải là một đồng khăn được vút bừa bộn như khách vẫn làm, rõ ràng nó được cố ý xếp đặt theo một hình nào đó. A! Nhật Khánh như reo lên, đây chẳng phải là hình chú chó Bull dog sao - một chú chó mặt xệ và ủ rũ. Đúng rồi, đây là cái đầu đang gác lên chiếc gối, hai tai sụp xuống, kia là hốc mắt với đôi mắt nhắm nghiền một mồi, bốn cái chân mềm nhũn, đuôi sụp vào trong, chính xác là hình một chú Bull dog mà!

Nhật Khánh hài lòng với kết luận của mình, bắt tay vào công việc như mọi khi. Nhưng rồi, đầu óc cô cứ mãi bận tâm về hình xếp đó. Sao lại là hình Bull dog ủ rũ và mệt mỏi như vậy nhỉ? Anh ta có chuyện gì không vui sao? Nhật Khánh nhớ lại mấy ngày đầu vào đây, vị khách kia không hề ra khỏi phòng, có nguyên nhân sâu xa gì cho hình xếp buồn bã này không nhỉ?

Hoàn thành công việc, Nhật Khánh quỳ bên chiếc giường sang trọng, thờ người suy nghĩ xem nên an ủi vị khách này như thế nào. Không cần rõ lý do, chỉ cần biết anh ta đang có tâm sự trong lòng, và quan trọng là anh ta đã không ngần ngại chia sẻ với cô điều đó, thì không có lý do gì mà Nhật Khánh không an ủi, động viên anh ta. Nhật Khánh cảm thấy đây là một con người sống nội tâm, từ cách anh ta chịu khó xếp khăn để bày tỏ sự hài lòng hôm trước, đến bây giờ, dùng hình ảnh chú Bull dog để thể hiện cảm xúc của mình, Nhật Khánh kết luận anh ta là người có một chiều sâu nhất định.

Mà một người như vậy, hoàn toàn đáng để Nhật Khánh quan tâm.

Giữ nguyên hình chú Bull dog nằm bẹp trên giường, Nhật Khánh chạy ra xe đựng dụng cụ để lấy khăn; cô sẽ xếp hình một chú mèo Kitty chìa tay ra an ủi. Hình mèo Kitty vốn chẳng làm khó được một người có thói quen và sở thích xếp origami như cô, dù bằng khăn thì có phần khó hơn bằng giấy. Xong đâu đấy, Nhật Khánh toan đứng dậy ra ngoài thì chợt nhớ đến điều gì đó, cô lục túi lấy bút và một mảnh giấy nhẵn, nắn nót viết dòng chữ "Get well soon" rồi nhét vào khoảng giữa tay Kitty và đầu của Bull dog. Cô phủi tay đứng dậy, cẩn thận ra khỏi phòng, toe toét đẩy xe đi.

Vừa khép cửa lại phòng lại, Đình Thiên nghe tiếng chuông điện thoại reo, anh chậm rãi bước vào phòng ngủ, rút chiếc điện thoại đang réo rất dưới gối lên. Là mẹ!

Một thoáng chần chừ, do dự, Đình Thiên quyết định bắt máy, nhưng anh im lặng không nói gì, chỉ là anh muốn nghe xem mẹ sẽ nói gì.

- Con à?

- ...

Đình Thiên nghe lòng mình ghen lại, giọng mẹ quen thuộc, nhẹ nhàng quá!

- Sao bây giờ con mới nghe máy? Mẹ lo lắm! Con ở nhà khỏe không? - Giọng bà Lâm gấp gáp, dồn dập.

Đình Thiên vẫn im lặng lắng nghe, hơi thở cũng như nín lại,

nhẹ nhàng hơn, như không muốn để mẹ biết về sự hiện hữu của anh ở bên kia đầu dây. Bà Lâm lo lắng.

- Thiên? Thiên! Con sao vậy? Sao không nói gì?

- ...

- Mẹ... xin lỗi, con đừng giận mẹ nữa nha?!

Dường như biết có hỏi thêm cũng vô ích, cậu con trai bướng bỉnh của bà đã lựa chọn im lặng, nhưng dù sao nó chịu bắt máy cũng là mừng rồi. Bà Lâm khẽ hắng giọng, rồi nói nhẹ nhàng như không cần sự tương tác của Đình Thiên

- Con ở nhà nhớ ăn uống đầy đủ, ngủ sớm nghe con! Có thể ba mẹ sẽ về sớm hơn dự định. Mẹ gọi lại con sau nha!

- ...

Đình Thiên thở dài, vút điện thoại xuống, nằm ườn ra giường. Mẹ còn quan tâm anh sống chết ra sao? Dù không muốn, Đình Thiên vẫn phải thừa nhận rằng lòng anh đã dịu hẳn lại khi nghe giọng nói dịu dàng, ấm áp quen thuộc của mẹ. Lâu rồi anh không được nghe, mà không, phải nói là anh đã từ chối nghe mới đúng. Nhớ lại giọng điệu lo lắng của mẹ khi này, bất giác Đình Thiên thấy có lỗi quá, sao anh lại làm cho mẹ lo lắng như vậy, ba mẹ sẽ về sớm, vì mình sao?

Nếu như về và phát hiện ra Đình Thiên đã không còn trên cõi đời này nữa, thì họ sẽ thế nào? Đình Thiên không dám nghĩ tiếp! Ba mẹ đã vất vả nuôi dạy anh, anh nữ nào trả ơn họ bằng hành động tàn nhẫn như vậy? Đó chẳng phải là bất hiếu, bất nghĩa? Anh chưa phụng dưỡng cha mẹ được ngày nào, làm họ vui lòng cũng chưa. Nhưng liệu tiếp tục sống thì những điều

đó có hy vọng xảy ra không? Hay là chết đi để họ đau một lần rồi vĩnh viễn thanh thản vì không phải lo lắng, buồn phiền về anh mới là tốt nhất?

Đình Thiên trở mình, nghiêng người sang một bên, nãy giờ anh vẫn đang trong tư thế nằm một nửa trên giường, hai chân thông dưới đất. Ồ! Một hình xếp mới bên cạnh đồng hồ ngủ của anh. Đình Thiên ngóc đầu lên, một tay chống nửa người ngồi dậy, hình như một con mèo Kitty thì phải. Còn có một mảnh giấy? Anh ngồi hẳn dậy, tò mò mở mảnh giấy nhìn được gấp làm tư; đập vào mắt anh là một nét chữ nghiêng nghiêng, gầy gầy nhưng mềm mại. "Get well soon" - một lời động viên sao? Đình Thiên như đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Anh cứ nghĩ khi về đến phòng, "tác phẩm" của mình sẽ không còn nữa, thay vào đó là một chiếc giường sạch sẽ, thẳng thớm. Sao nó lại còn nguyên đây, thêm một con mèo Kitty lặng lẽ đứng bên cạnh vỗ vỗ, bầu bạn?

Đình Thiên hết nằm lại ngồi, duy chỉ có cự ly giữa khuôn mặt anh với những chiếc khăn là luôn được giữ đúng, dù anh có trong tư thế nào. Đôi mày Đình Thiên khẽ nhíu lại, chùng như tập trung suy nghĩ ghê lắm; anh muốn hiểu thông điệp mà người xếp khăn đã gửi đến. Chắc chắn lần này nó phải mang một ý nghĩa nào đó đặc biệt dành cho anh, chứ không chỉ là hình xếp tùy tiện để trang trí như những lần trước anh vẫn nghĩ. Người đó có thể nhìn ra hình thù của chiếc khăn anh xếp sao? Trong khi chính anh còn không biết mình đã xếp cái gì? Hay là người đó hiểu được tâm trạng phức tạp, rối bời của anh qua chiếc khăn anh để lại, và con mèo Kitty này là đại diện cho người đó, đang đặt một tay lên như vỗ vỗ những tổn thương của anh? Đình Thiên lại mân mê mảnh giấy nhẵn, trong lòng xúc động thật sự. Từ khi tai họa, bi kịch cứ liên tiếp xảy đến, lần đầu tiên anh cảm thấy xúc động vì nhận được

một lời động viên, quan tâm từ một người anh chưa hề biết mặt, cả tên cũng chưa. Hóa ra, trên đời này còn có người quan tâm đến cảm xúc của anh. Người đó, như thế nào?

Đình Thiên lấy điện thoại chụp lại hình xếp, sau đó chậm rãi gỡ ra, háo hức bắt tay vào việc xếp một hình khác đáp trả. Lần đầu tiên kể từ khi đến Vanda, Đình Thiên cảm thấy mình phần chần hơn hẳn, có năng lượng hơn. Mình sẽ xếp hình gì đây? Đình Thiên vốn chưa hề làm công việc này trước đó, nhưng có một điều lạ là anh không cảm thấy quá khó khăn, dù hình anh tạo nên, theo như anh đánh giá thì không sắc nét được như người nhân viên nọ.

Sau một hồi cặm cụi ngồi xếp rồi gỡ, xếp rồi lại gỡ, cuối cùng Đình Thiên cũng hoàn thành hình xếp một con cua với những chiếc càng dài cong cong - món ăn trưa nay anh vừa thưởng thức. Anh không biết nên chia sẻ gì với người đó; anh vốn không có thói quen chia sẻ nhiều điều với một ai khác ngoài Đình Phong. Nhưng trước sự nhiệt tình và tấm lòng của người đó dành cho mình, Đình Thiên không thể không đáp lại. Hơn nữa, nhờ có những hình xếp của người đó, mà trên chiếc giường này có thêm một “nhân vật” hiện hữu, Đình Thiên dường như bớt cô quạnh hơn, vì thế cũng bớt bứt rứt, cùng quẫn hơn.

Ăn tối, tắm rửa xong, Đình Thiên leo lên giường nằm ngẫm nghĩ chủ của nhỏ mình đã xếp, thậm chí hỏi người đó sẽ cảm thấy như thế nào nếu nhìn thấy nó đây? Anh nằm, mở mắt nhìn trần nhà đang tỏa ra ánh sáng vàng dịu dịu, mong trời mau sáng!

Nhật Khánh bật cười khi nhìn thấy hình xếp trên giường;

không quá khó để cô đoán ra anh muốn chia sẻ món ăn hôm qua với mình. Vậy thì mình cũng chia sẻ món ăn với anh. Nhật Khánh nhanh tay xếp chiếc khăn thành hình miếng phô mai trắng phau, góc cạnh thẳng thớm, vuông vức; rồi thu dọn những chiếc khăn thừa, thay bằng một chiếc khăn sạch khác. Nếu vị khách này còn muốn xếp khăn thì phòng anh từ nay phải có hai cái khăn, một để xếp và một để dùng.

Vừa làm việc, Nhật Khánh vừa không ngừng suy nghĩ về vị khách kia, cô cảm thấy tò mò muốn biết vị khách ở phòng này rốt cuộc là người như thế nào, tại sao từ ngày đầu tiên đến đây đã đem lại cho cô cảm giác vô cùng mới mẻ? Anh ta không những không gỡ tung những chiếc khăn ra, mà còn tử tế xếp khăn đáp trả. Anh ta không những không chê cười trò chơi trẻ con của cô, mà còn không ngần ngại chia sẻ với cô về cảm xúc của mình. Nhật Khánh cảm thấy vui vẻ vô cùng; từ khi lên tầng áp mái, đến nay cô mới lại có cảm giác việc mình làm là ý nghĩa chứ không nhàm chán hay đơn giản chỉ là một công việc để kiếm tiền. Tầng áp mái, lại một lần nữa đem lại cho Nhật Khánh một trải nghiệm hay ho khác, thú vị thay!

- Khánh, em mang đồ lên cho khách phòng President giúp chị!
- Chị nhân viên phòng giặt ủi vừa nhìn thấy Nhật Khánh liền gọi.

Nhật Khánh vui vẻ nhận lời rồi quay ngược lại phía thang máy. Cô không nề hà chuyện mình đã xong ca và sửa soạn ra về thì lại bị nhờ vả; cũng không thắc mắc tại sao buổi chiều, khi cô dọn phòng trên này, chị ta không nhờ luôn. Đối với Nhật Khánh, khi còn trong khả năng, cô không bao giờ từ chối ai bất cứ điều gì. Nếu làm điều gì đó cho người khác mà có thể

khiến mình vui vẻ, tràn đầy năng lượng tích cực thì tại sao phải suy nghĩ thiệt hơn?

Đình Thiên bước ra từ thang máy; anh đã đi bộ trên bãi biển cả buổi chiều khiến đôi chân mỏi rã rời, không còn chút sức lực nào nữa. Cố gắng bước nhanh về căn phòng ở cuối hành lang, anh háo hức muốn xem người nhân viên buồng phòng hôm nay có đến hay không và sẽ để lại hình xếp gì. Vừa cúi gằm mặt xuống đất, chân Đình Thiên vừa bước nhanh hơn.

Uych! Đình Thiên va phải một cô gái; anh luống cuống xin lỗi rồi lại bước đi, thậm chí đến nhìn mặt người mình vừa va vào cũng không kịp làm.

Nhật Khánh cúi gập người, nhìn xuống đất - đúng tư thế của một nhân viên phục vụ - lí nhí xin lỗi; nhưng lời xin lỗi rơi vào thính không khi vị khách kia đã bỏ đi được một đoạn mà không thèm nhìn lại. Có vẻ, vị khách ấy còn chẳng kịp nghe thấy lời xin lỗi của cô. Nhật Khánh có chút xấu hổ; vì từ phòng President ra, cô vừa nháy chân sáo vừa tưởng tượng ra vị khách đặc biệt của mình - sự rộn ràng trong lòng khiến cô nhất thời cứ muốn chạy nhảy như ngày còn nhỏ. Cô chạy ào vào thang máy, thở phào; may là vị khách vừa nãy không đến nổi khó tính, nếu không cô đã gặp phiền phức to. Mùa này, khách sạn khá đông, khách lên xuống hồ bơi nhiều khiến tầng áp mái nhộn nhịp hẳn; phải chú ý và cẩn thận hơn - Nhật Khánh tự nhủ.

Chương VII

VẤN VƯƠNG

Dạo này Đình Thiên trải qua rất nhiều cảm xúc; và có vẻ tất cả đều rất tích cực, vì anh có thêm lý do để thức dậy, để mong chờ. Anh chưa từng nghĩ một người lạ mặt mà lại có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của mình như vậy, càng chưa từng nghĩ có ai đó không đối diện nhau mà có thể tạo ra những xúc cảm bình yên đến lạ lùng này.

Đình Thiên bắt đầu đặt nhiều sự quan tâm hơn vào những lần trao đổi hình xếp với người nhân viên dọn phòng kỳ lạ nọ. Có nhiều lúc, anh ngồi lơ đãng trong mớ bong bóng cảm xúc bắt đầu trở nên hỗn loạn, rối rắm. Đình Thiên không thể kéo mình ra khỏi suy nghĩ về cái chết, về sự thờ ơ khó chấp nhận của cuộc đời này; nhưng rõ ràng, anh có tò mò về hình xếp mà hôm nay mình sẽ nhận được - như thể là một sự đợi chờ - hoặc anh nên đáp lại như thế nào cho thật ấn tượng. Tình thật thì đây là lần đầu tiên Đình Thiên có thể bộc lộ cảm xúc với người khác ngoại trừ Đình Phong và được tiếp nhận. Nghĩ đến Đình Phong, Đình Thiên nghe lòng nhói lên buốt rắt. Làm sao để không cảm thấy chua chát khi mà người duy nhất anh tin luôn lắng nghe mình cũng quay lưng đi một cách tàn nhẫn, lạnh lùng? Đâu phải Đình Phong không biết chuyện Đình Thiên đã sống khép kín với thế giới xung quanh vì sở thích bị chế nhạo, mỉa mai; thế nên, hành vi của Đình Phong thật sự là

cú tát quá đau giáng vào hy vọng cuối cùng mà Đình Thiên còn níu giữ.

Ngay lúc này đây, Nhật Khánh cũng đang sống trong cảm giác cực kỳ mâu thuẫn. Cô luôn luôn nhắc nhở bản thân không nên quá thân mật với những người giàu sang, hay nói đúng hơn, nên đơn giản xem họ là khách hàng; nhưng lần này cô không những mong chờ hình xếp tiếp theo khách để lại, mà còn muốn vượt quá giới hạn của một nhân viên để tìm cách gặp mặt vị khách này. Đây là điều không nên, không thể, và nếu chính xác thì là điều cấm kỵ! Nhật Khánh biết, nhưng cô không vượt ra khỏi những suy nghĩ lạ lùng này của mình.

Đình Thiên thức dậy với một tâm trạng khá tốt. Điều đầu tiên anh nghĩ tới không phải là cái chết như những ngày trước, mà là gia đình mình. Anh nghĩ tới cha mẹ, nghĩ tới anh trai. Anh tò mò về phản ứng của họ nếu thấy anh biến mất khỏi cõi đời này? Họ sẽ đau khổ hay thờ phào nhẹ nhõm? Họ sẽ nhớ về anh trong bao lâu? Một năm, hai năm, hoặc suốt đời... hoặc cũng có thể là chẳng có sự nhớ nhung nào cả! Chắc chắn không như vậy đâu! Có thể mọi người không hiểu anh, nhưng họ đã luôn thương yêu rất nhiều mà! Đình Thiên nhớ lại những khoảnh khắc vui vẻ cùng gia đình rồi bất giác mỉm cười... Từ khi phát hiện ra tài liệu nghiên cứu của mình bị vứt trong sọt rác, Đình Thiên đã muốn từ bỏ tất cả, vì ngay cả Đình Phong còn xem thường đam mê của anh như thế, thì liệu ngoài kia còn có ai hiểu để cổ vũ cho anh? Nhưng hôm nay, Đình Thiên lại muốn tiếp tục nghiên cứu, muốn tiếp tục công việc mà trước kia anh vẫn làm mỗi ngày. Niềm thôi thúc ấy lớn quá, đến độ Đình Thiên tự hỏi, liệu nó chỉ đơn thuần là vì đam mê, hay còn thêm lý do khác nữa để anh có quyền hy vọng?

Phòng sách trong phòng President của khách sạn Vanda khá nhỏ nhưng lại có rất nhiều loại sách giá trị. Đình Thiên miệt mài trong đó đến tận khi thấy dạ dày cồn cào thì mới đứng dậy, chuẩn bị xuống nhà hàng. Cũng sắp đến giờ nhân viên dọn phòng đến rồi; Đình Thiên nhìn đồng hồ, mỉm cười và đưa mắt nhìn về phía kệ sách trước khi rời đi.

Thụt tay lại, ngồi xuống, lặng im... Chưa khi nào Nhật Khánh lại cảm thấy may mắn thế này, khi mà trước mặt cô là cánh cửa nhà vệ sinh. Ngoài kia, những giọng nói quen thuộc của những con người mỗi sáng mỗi chiều đều chào hỏi nhau đang vô tư phun ra những lời cực kỳ cay độc về cô. Nhật Khánh biết hết chứ! Từ khi cô được chuyển lên tầng áp mái làm việc, có rất nhiều lời đàm tiếu, nghi ngờ năng lực của cô; thậm chí họ cũng chẳng ngần ngại lôi tên và vị trí của Nhật Di vào mà mặc định đây là lý do của việc điều chuyển... Nhưng đây là lần đầu tiên Nhật Khánh tận tai nghe được những lời này. Cô muốn đứng dậy, muốn bước ra đối diện với họ và nói rằng, tất cả chỉ là bịa đặt mà thôi! Nhưng, cô không thể, hay nói đúng hơn là cô không dám! Thế nên, Nhật Khánh chỉ ngồi lặng im như thế, đợi những âm thanh bàn tán tắt hẳn thì mới bước ra ngoài, đi tới bồn rửa mặt, nhìn mình trong gương đang rất buồn. Đừng sợ, hãy can đảm lên, rồi mọi người sẽ hiểu... - lời tự động viên mới vừa phình làm sao?!

Khi Nhật Khánh tới phòng thì Đình Thiên đã ra ngoài. Nỗi phiền muộn bên trong Nhật Khánh dần được thay thế bởi sự háo hức, tò mò về thứ sắp xuất hiện phía sau cánh cửa. Khi vừa mở cửa ra, cô nhìn thấy dưới sàn là một hàng những chú

thỏ nhỏ xíu được xếp bằng giấy ăn, dẫn thẳng một đường vào bên trong. Nhật Khánh thật sự bất ngờ và hào hứng. Cô chậm rãi đi theo đường dẫn của những chú thỏ về phía phòng đọc sách. Đứng trước cửa phòng, Nhật Khánh nhìn thấy một tờ giấy nhỏ màu xanh - màu mà vị khách vẫn thường dùng - được dán phía trên cánh cửa gỗ màu nâu sẫm trông rất nổi bật. *"Trần gian lỡ đạo ta không tiếc, chỉ tiếc trên trần thiếu tri âm"* - nét chữ đẹp lạ lùng nhưng sao cảm giác vương chút gì đó rất u uẩn. Chưa khi nào Nhật Khánh ước ao có thể hiểu những câu thơ này đến vậy; không chỉ về nội dung, cô chắc chắn đằng sau đây là câu chuyện của một tâm hồn đang cô đơn...

Mở cửa, nhìn về phía góc trái, Nhật Khánh đứng yên một chỗ, bật cười. Đặt cạnh cửa sổ là một chiếc ghế bành lớn màu da bò, trên đó có một con thỏ được xếp bằng những chiếc khăn màu trắng đang ngồi dựa vào, như thể cố hết sức để đỡ quyển sách dày cộp trong tay nó. Tiến lại gần hơn, nhìn vào trang sách đang mở, đưa tay chạm khẽ vào cặp kính cận đen trên mắt con thỏ, Nhật Khánh cảm giác như mình đang nhìn thấy rất rõ ràng hình ảnh vị khách lạ lùng này say mê đọc sách thế nào...

Dọn dẹp với tâm trạng thật sự thoải mái, đầu đôi lúc vẫn băn khoăn về cảm giác khi đọc những từ khó hiểu trên cánh cửa, thì thoảng Nhật Khánh đưa mắt nhìn về con thỏ trắng trên ghế rồi mỉm cười. Sau khi hoàn thành công việc, cô bắt tay vào công việc yêu thích của mình; nhưng có lẽ hôm nay nên làm khác đi một tí vậy, thành ý của người khách đặc biệt này như vậy, thì cô cũng nên đối lại như họ là một tri kỷ. Cô thật muốn được một lần bộc lộ, chia sẻ cảm xúc của mình với anh, chứ không phải chỉ là ý nghĩ muốn làm hài lòng khách hàng như trước đây nữa.

Nhật Di luôn muốn tiếp cận với Đình Thiên khi anh ở trong khách sạn, nhưng lại chưa tìm được bất kỳ cơ hội nào; cô càng không thể bất chấp lời dị nghị, đàm tiếu của nhân viên mà đến phòng anh gõ cửa, dẫu sao cô cũng là quản lý! May mắn thay, chị gái cô là người phục vụ trực tiếp cho căn phòng này; ngày mai khi về nhà, có lẽ cô sẽ có cơ hội để hỏi một chút tin tức về Đình Thiên.

Nhật Di rất ít khi về nhà, điều ấy không có nghĩa họ ít dành tình cảm cho nhau, mà chỉ vì quan điểm sống không thật sự phù hợp. Nhật Di cảm thấy buồn chán trước suy nghĩ luôn hài lòng với hiện tại, không có chí làm giàu, không có chí tiến thủ của cha mẹ và chị gái mình. Nhật Di không tin đây là biết hạnh phúc trong yên an, mà với cô, đây là sự tự giam hãm ham muốn cống hiến; mà như thế thì khác nào sống ích kỷ với thế giới xung quanh? Như Nhật Khánh - chị gái cô - rõ ràng rất năng nổ, chu đáo và tận tâm; nghĩa là chị ấy hoàn toàn có thể vươn xa hơn khi cố hết sức và khi đặt mục tiêu cao cho mình. Chị ấy không đạt được chỉ vì chính chị ấy thích thú và hài lòng với những gì đang có.

Tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Nhật Di. Trờ lý bước vào và nói luôn.

- Di! Chị đã nắm được thông tin lịch trình của đoàn khách cấp cao sẽ tới thành phố mình rồi nè.

- Có động tĩnh gì bên phía ban tổ chức không? - Nhật Di hào hứng đứng bật dậy, gương mặt bừng sáng hẳn. - Lần này, mình nhất định phải dành được quyền đón đoàn khách vì sẽ rất có lợi cho danh tiếng của khách sạn.

- Theo như chị tìm hiểu, họ dự định sẽ tổ chức một bữa tiệc và mời đại diện của các khách sạn lớn trong thành phố... Có vẻ họ sẽ đưa ra quyết định sau bữa tiệc này.

- Được rồi! Chị chuẩn bị hồ sơ về tất cả các khách sạn đối thủ giùm em!

Trong ánh mắt Nhật Di như thể đang rực cháy một ngọn lửa quyết tâm; siết chặt nắm tay, cô biết đây là cơ hội thể hiện bản lĩnh của mình.

Không quá khó để Đình Thiên nhận ra, trên chiếc ghế dài bọc nhung với những đường sọc màu, có một chú heo con được xếp bằng khăn rất khéo. Sự háo hức, mong chờ kéo dài suốt buổi tối, hiện tại đã biến thành đủ loại cảm xúc mà chính anh không còn kiểm soát được. Thứ cảm xúc lạ lùng này thôi thúc Đình Thiên muốn đưa tay ra lau đi hai hàng nước mắt bằng giấy, được cắt dán rất tỉ mỉ trên con heo; và, thật sự anh đã làm vậy...

- Em là cô gái như thế nào vậy?

Thắc mắc này cứ đẩy Đình Thiên đến với ham muốn tìm hiểu về người bạn kỳ lạ này - muốn được gặp mặt, muốn được trò chuyện để có thể an ủi những nỗi buồn trong cô, mà cũng chẳng biết tại sao anh cứ có cảm giác rằng cô rất buồn. Anh chỉ đoán qua những nét chữ, cảm nhận được; nhưng anh chắc chắn đây không chỉ là suy đoán mà là thứ gì đấy lớn hơn rất nhiều, chỉ là chưa thể gọi tên vào lúc này mà thôi. Như cách cô ấy để lại con heo này, với những dòng nước mắt này, hoàn toàn đâu phải chỉ là một chiếc khăn xếp thành hình; nó là một sự sẻ chia, mà có lẽ chỉ những người xem nhau là tri kỷ mới có

thể gửi gắm nhiều điều qua một thứ tưởng như vô tri thế này!

- Nhật Khánh!

- Hả? - Nhật Khánh giật mình, ngơ ngác quay lại nhìn rồi cười với Đan Thy. - Sao mày lại lên đây?

- Sao mặt mày ngơ ngác vậy? Hết giờ rồi, tao lên rủ mày về chung! - Đan Thy nói, không khỏi thắc mắc về thái độ của bạn.

Liếc nhanh nhìn đồng hồ, Nhật Khánh tự lúng túng với chính mình. Thiếu tập trung là điều rất hiếm hoi ở Nhật Khánh, thế mà, từ khi rời khỏi phòng, sau khi để lại chiếc khăn xếp hình con heo đang khóc, cô đã trăn trở, nghĩ suy nhiều đến độ có vẻ chẳng nhận ra mình đang ở đâu, đang làm gì. Anh ấy sẽ không nghĩ cô là một người tùy tiện chứ? Anh ấy sẽ hiểu thành ý của cô phải không? Có chút gì đó rất giống hối hận ập đến và lan tỏa rất nhanh trong cô, vì hành động theo cảm tính đó của mình. Sao cô có thể nghĩ mình là tri kỷ - dẫu là tri kỷ không bao giờ lộ diện - với một người giàu cơ chứ? Cô đã nghĩ gì vậy nhỉ? Cô quên mất rằng, “thấy sang bắt quàng làm họ” là câu mà đám người giàu sẵn sàng thả về phía những người như cô, nếu cố tiếp cận họ à? Cô từng tự nhủ mình sẽ không bao giờ phải chịu đựng thêm lần nào thái độ khinh bỉ ấy nữa...; vậy mà giờ cô lại thế này đây... Nhưng, anh ấy sẽ khác chứ?!

- Đúng đó chi? Đi về! - Đan Thy nói với giọng mất kiên nhẫn, trong tay là túi của Nhật Khánh.

- Đợi tao với!

Nhật Khánh vội vàng đuổi theo khi thấy Đan Thy đã quay

lưng bỏ đi. Vừa bắt kịp bạn, Nhật Khánh khựng lại khi nghe câu Đan Thy hỏi.

- Nè! Bộ mày thích anh nào trong đây rồi sao mà cứ như người mất hồn vậy?

- Làm gì có! - Nhật Khánh phản ứng rất nhanh, nhưng cũng ngay lập tức đỏ mặt, cúi xuống, bước nhanh hơn.

- Nghi lắm nha... À! Tuần này, mày nghỉ ngày nào vậy?

Đúng rồi! Mai là ngày cô được nghỉ. Nhật Khánh suýt nữa thì quên mất ngày nghỉ của mình. Mai sao? Không đúng, sự hụt hẫng đột ngột ủa đến. Ngày mai, không có người xếp khăn cùng anh nữa! Khi mở cửa ra, anh có thất vọng không? Anh liệu có đợi chờ không?...

Loạng choạng với tay bật đèn, rồi nhíu mày khi ánh sáng chói lòa ập đến; đưa tay lên day trán... có lẽ anh say thật rồi! Nói lỏng cà vạt, Đình Phong uể oải đi thẳng vào buồng trong của phòng khách sạn, cuối cùng anh đã có thể thả lỏng mà nghỉ ngơi. Nằm ngửa ra chiếc giường lớn, Đình Phong nhắm mắt nhìn trần nhà, anh đã quá quen thuộc với những chuyến công tác dài, những bữa tiệc phải căng não lên đầu trí với những con người lão luyện và tham vọng. Một mỗi? Có chứ! Nhưng anh không bao giờ hối hận với lựa chọn bước trên con đường này.

“Ba mẹ tin con! Cố gắng để em con còn có chỗ mà dựa vào, nghen!”, câu nói này luôn vang vọng trong đầu, như một liều thuốc an thần giúp anh vượt qua những khoảnh khắc bế tắc nhất trên con đường kinh doanh quá nhiều cạm bẫy này.

Nhưng, nó cũng là một lời nguyện trời buộc anh với những thứ tuy rất thiêng liêng - gia đình - nhưng lại rời xa hẳn ước mơ mà anh từng nuôi dưỡng suốt một thời tuổi trẻ... Đã lâu rồi anh không còn nghĩ về nó nữa, hay nói đúng hơn là không dám nghĩ về!

Anh mở điện thoại lên kiểm tra, vẫn không có cuộc gọi nào từ Đình Thiên. Ngày hôm nay, Đình Phong đã cố gọi cho em trai - sau khi nghe người giúp việc báo Đình Thiên đã vắng nhà sáu ngày rồi - mà không thể được. Đây là lần đầu tiên em trai anh tự ý đi đâu đó lâu như vậy. Đình Phong biết Đình Thiên rất ít khi cầm điện thoại, nên trưa nay anh đã tranh thủ soạn một tin nhắn gửi đi - đây cũng là cách liên lạc của riêng hai anh em. Đình Phong mở điện thoại và phát hiện em trai anh đã kiểm tra tin nhắn. “Đã xem” ngầm được coi là phương thức trả lời của Đình Thiên. Yên tâm phần nào, anh nằm đó, từ từ chìm vào giấc ngủ, ngập ngựa trong vô số những suy nghĩ còn bỏ ngỏ. Nhiều lúc, Đình Phong cũng không hiểu được thế giới nội tâm của em trai mình.

Đình Thiên trần trọc trên chiếc giường lớn, nhìn chăm chăm màn hình điện thoại với những áng ặc cảm xúc dội lên từ đáy mắt - vừa như đang mong chờ, vừa như mĩa mai trước dòng tin nhắn nhận được từ anh trai. Sự quan tâm này là chân thành hay cũng lại giả dối? Từng gương mặt của người thân, từng sự kiện - hạnh phúc có, đau buồn cũng có - mà Đình Thiên đã trải qua như thước phim chậm chậm chiếu lại trong đầu anh. Hơn lúc nào hết, Đình Thiên nghĩ nhiều về cái chết cô độc mà mình đã lựa chọn. Sự cô đơn, lạnh lẽo bủa vây lấy anh trong căn phòng xa lạ, mãi không thể thành quen đầu anh đã ở suốt sáu ngày nay. Chồng chéo những suy nghĩ từ

hoang mang đến chán nản cứ từ từ gặm nhấm, nuốt chửng anh. Đảo mắt, Đình Thiên nhìn thấy chú heo xếp đang ngồi khóc trên ghế; cảm giác như một dòng nóng ấm đột ngột được rót thẳng vào tâm hồn anh. Đây phải chăng là sự đồng cảm? Anh khóc, rất lặng lẽ thôi, nhưng là cho tất cả những uất ức đã từng trải qua suốt một khoảng thời gian quá dài trước đây, và cho cả những ấm áp mình nhận được trong những ngày vừa rồi, nhất là hôm nay!...

Nhẹ nhàng hít thật sâu, cảm nhận không khí buổi sớm đang rộn lên những âm thanh bắt đầu một ngày lao động mới, Nhật Di bước qua dãy nhà chung cư phổ thông ồn ào tiếng nói cười, nhìn những người đàn ông hăng ngày vẫn nhàn hạ ngồi trên chiếc xe cà tàng đợi khách - đa phần là phụ nữ đi chợ sớm. Thân thuộc đến mức nhắm mắt cô cũng có thể lường tượng ra gương mặt từng người, vị trí đậu xe và tiết tấu của giọng nói mỗi người trong số họ.

Xuyên qua làn khói mờ là bóng hình cặm cụi của cha đứng sau vỉ thịt nướng, đang cười hiền hòa nhìn theo mẹ tất bật gấp đồ ăn rồi giao cho Nhật Khánh. Tuy rằng đã sống ở đây hơn hai mươi năm rồi, nhưng chưa một lần cô cảm thấy mình thuộc về nơi này. Cũng giống lúc này vậy, cô luôn cảm thấy lạc lõng trước sự vui vẻ nhưng huyền ảo kia. Nhật Di biết họ đang rất hạnh phúc và thỏa mãn với hiện tại, nhưng cô không thể sống như vậy được. Cô không và không bao giờ có ý xem thường hay phủ nhận những con người này; nhưng cô càng không phủ nhận việc bản thân luôn muốn thoát khỏi cuộc sống lao động cực khổ như vậy. Ở đây nhiều khói bụi và ồn ào quá! Cô cần những thứ nhẹ nhàng hơn, thanh trong hơn và được hưởng thụ những điều kiện tốt hơn. Chẳng phải người ta tạo

ra những thứ đắt đỏ, xa xỉ, cốt cũng để phục vụ nhu cầu con người đó sao? Sao người khác được quyền hưởng thụ còn mình lại không thể?! Nhật Di không muốn cứ cúi đầu cam chịu và tự vờ vĩnh bản thân hạnh phúc; cô tin sẽ đạt được thứ mình muốn...

- Nhật Di! Sao không vô nhà?

Nhật Khánh nhìn thấy và vẫy tay với Nhật Di, không giấu được sự vui mừng, hồ hởi. Điều chỉnh lại cảm xúc, cất chiếc khăn đất tiền mới mua trên cổ vào túi xách, Nhật Di nhanh chóng đi lướt qua làn khói vào nhà.

- Công việc của Khánh dạo này ổn không? - Nhật Di hỏi nhưng vẫn cup mắt, chăm chú gọt táo.

- Hả? À, chị ổn! - Nhật Khánh có vẻ bất ngờ vì sự quan tâm đột ngột này.

- Vị khách trên tầng áp mái đó!... Anh ta... không làm khó chị chứ?

- Không! Anh ta tốt lắm!

Hình bóng mờ nhạt của vị khách kia - mà mỗi khi rảnh rồi cô vẫn ngồi tưởng tượng ra - tràn ngập trong tâm trí Nhật Khánh khiến lúc này rõ ràng tự thân cô không thể kiềm chế được một nụ cười hết như vừa nhận được điều gì thật sự tốt đẹp. Nhật Di bất ngờ trước phản ứng của chị gái, vì vốn cô quá hiểu tính cách của Nhật Khánh rồi, nếu là trước đây, có lẽ chị sẽ chỉ hờ hững nhận xét về những vị khách giàu có này, không như bây giờ.

- Di! Lại nếm giùm chị coi vừa ăn chưa?

- Ừm... thêm đường đi Khánh! - Nhật Di nhanh tay lấy lọ đường đưa cho chị.

Lặng yên nhìn Nhật Khánh bận rộn nấu ăn, Nhật Di chợt nhận ra chị mình thật xinh đẹp, dù lúc này đang đầu bù tóc rối. Nếu Nhật Khánh chịu ăn diện, thì có lẽ chẳng chàng trai nào có thể ngó lơ được. Lâu lắm rồi chị em cô không gần gũi nhau như vậy, không đứng lòng Nhật Di nghe có chút rung rung.

- Di nè! Em có từng... thích ai chưa?

Nhật Khánh đột ngột hỏi một câu khiến Nhật Di đi từ dòng suy nghĩ miên man về tình cảm chị em họ, đến những ngày cô còn âm thầm đơn phương yêu một chàng trai, đau khổ cũng có mà hạnh phúc cũng có, nhưng tất cả đều chỉ một mình cô biết. Đó là cảm xúc đầu tiên trong cuộc đời Nhật Di - lặng lẽ nở hoa rồi lại âm thầm héo úa.

Nhật Khánh không hiểu sao mình lại bật ra câu hỏi này để không khí trở nên lúng túng như thế? Cô đang nghĩ cái gì vậy? Cô hiểu tính cách của Nhật Di, con bé sẽ chẳng bao giờ tâm sự những chuyện riêng tư như vậy với bất kỳ ai đâu.

- Rồi!... Đã từng có một người...

Nhật Di khẽ nói rồi bỏ ra ngoài, để lại Nhật Khánh ngơ ngác trong bếp nhìn theo.

Ánh sáng buổi sớm lén vào phòng như một tên trộm, nhẹ nhàng, chậm rãi và tuyệt không một âm thanh nào. Đình

Thiên đưa tay kéo tấm chăn trùm kín đầu. Tối qua anh mệt mỏi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Lạ lùng chính là anh đã có một giấc ngủ dài rất sâu. Không còn là những đêm dần vật, giật mình thức giấc lúc nửa đêm. Cảm thấy nhẹ nhõm phần nào, như thể anh đã trút đi một phần gánh nặng tâm lý qua những giọt nước mắt đêm qua.

Khi anh mở mắt ra, một lần nữa, mặt trời đã lên cao, ánh nắng đã tràn ngập một góc phòng. Lia mắt tìm chú heo đã ở cùng mình và yên tâm rằng nó vẫn ngồi đó như một hiệp sĩ canh gác giấc ngủ, Đình Thiên xoay nghiêng người hẳn qua một bên, gác tay lên đầu, và cứ nằm đó nhắm nhin, rồi tưởng tượng về hình ảnh một cô gái ngây ngô mà đầy nhiệt tình. Anh muốn gặp mặt cô, tò mò về giọng nói, gương mặt, con người... - có vẻ như anh tò mò tất cả mọi thứ liên quan đến cô, nhất là những nỗi buồn mà anh luôn cảm nhận được. Ngó nghiêng cười, có một thứ gì đó được gieo mầm vào lòng anh, lặng lẽ nảy nở.

Hít một hơi thật sâu, nhanh chóng đưa tay lên nắm cửa, Đình Thiên hồi hộp với điều sẽ xuất hiện phía sau cánh cửa này. Hôm nay anh quyết định sẽ gặp mặt cô bạn của mình. Cô sẽ giống trong tưởng tượng của anh chứ?! Nhưng...

Nụ cười nơi khóe miệng bỗng chốc đông cứng, cơ mặt có vẻ co rút lại, đưa gương mặt đang tươi vui hồ hởi thành vô cảm đến lạ lùng.

Một cậu thanh niên trẻ xuất hiện, giọng ồm ồm giới thiệu mình là người dọn phòng. Đình Thiên có nhìn thấy khuôn miệng cậu mấp máy, nhưng không thanh âm nào lọt qua tai. Đình Thiên đứng thờ người ra đó. Lẽ nào, mấy ngày nay anh

đã trao đổi thân mật với cậu chàng này sao! Ôi, ảo mộng đầu đời!

- Anh... anh ơi! - Tiếng gọi của cậu nhân viên kéo anh trở lại với hiện thực nức cười trước mắt. - Nếu anh không phiền, tôi vào dọn phòng nhé?

- Ờ... cậu... vào đi!

Vội vàng đứng nép qua một bên, Đình Thiên cảm thấy ngượng ngùng muốn tìm một chỗ trốn đi cho xong, trong khi, sự thật thì nỗi ngượng ấy chỉ riêng mình anh biết.

Hoang mang bao trùm tâm trí anh lúc này. Ngồi trên ghế, Đình Thiên trộm nhìn theo dáng hình của cậu nhân viên để có thể tìm ra một điểm chung nào giữa người bạn trong trí tưởng tượng của anh với thực tế. À! Mà cũng có thể là anh đang cố tìm ra sự khác biệt nào đó để cứu vớt hy vọng nhỏ bé kia của mình.

Cậu nhân viên đang loay hoay dọn dẹp trong phòng tắm; ánh mắt Đình Thiên đuổi theo cho tới khi bóng cậu khuất sau cửa. Anh nghĩ tới những tâm tư của mình mấy ngày nay, bỗng chốc nổi hết cả da gà. Anh sao vậy nhỉ?! Cậu ta là con trai thì đã làm sao? Anh cũng chỉ cần một người tri kỷ thôi mà?

Nam nhân viên phục vụ tiến tới giường, cẩn thận thay vỏ chăn và nhẹ nhàng trải phẳng thơm từng nếp gấp nhỏ. Cảm những chiếc khăn tắm mới, cậu nhẹ nhàng đặt lên giường, tay thoăn thoắt như thể đang xếp chúng thành hình dạng nào đấy. Gương mặt Đình Thiên thoáng biến sắc; vội vàng đảo mắt đi nơi khác, không thể tiếp tục nhìn được nữa. Với tay rót nước khi cổ họng khô không khóc, vừa uống anh vừa lén liếc lại chỗ cậu nhân viên kia, tình cờ ánh mắt hai người khẽ chạm

nhau; cậu trai trẻ hào phóng nở một nụ cười hướng về Đình Thiên...

Đình Thiên sắc nước, chồm người về phía trước để tránh dây nước lên áo rồi đứng thẳng dậy, đi như chạy ra khỏi phòng. Đây thật sự là lần đầu tiên trong đời anh cảm nhận được thế nào là thất thố. Anh thật sự điên rồi! Sao lại có thể nghĩ đó là một cô gái chứ?

Nhật Khánh hắt hơi liên tục, nhưng không có vẻ sẽ bệnh vì cô cảm nhận rất rõ cái hùng hực trong mình hãy còn lớn lắm; không dung, cô cảm thấy như có ai đang nhắc đến mình.

- Bị cảm lạnh rồi hả con? - Mẹ cô lo lắng cho con gái lớn lúc nào cũng không biết tự chăm sóc bản thân mình.

- Con không sao đâu mẹ!

Nhật Khánh nhăn mũi làm mặt khỉ chọc cười để mẹ yên tâm rằng cô ổn. Liếc nhìn đồng hồ, có lẽ giờ này nhân viên khác đã tới dọn phòng cho anh rồi... Anh sẽ cảm thấy như thế nào khi không thấy hình xếp trong phòng nhỉ? Có khi nào điều ấy rồi cũng sẽ rất bình thường với anh hay không?

Đình Thiên ổn định lại cảm xúc, quyết định sẽ đối mặt và chấp nhận thân phận thật của người bạn tri kỷ. Lấy hết bình tĩnh và lý trí, anh đã sẵn sàng tiếp nhận sợi dây liên kết của hai người như những ngày vừa qua... Họ hiểu nhau và có thể xem nhau là bạn, giới tính thì liên quan gì cơ chứ? Nhưng, không có! Không hề có bất cứ hình xếp nào trên giường.

Gương mặt ngơ ngác của anh dần giãn ra. Khoan đã! Anh phải kiểm tra kỹ lại! Đình Thiên chạy vọt vào phòng sách, rồi lại chạy qua phòng tắm, loanh quanh một vòng nhằm chắc chắn không có bất kỳ hình xếp nào xuất hiện. Càng chắc chắn điều mà anh dự đoán - hoặc là hy vọng gì đấy - khoe miệng vô thức càng cong lên để lộ hàm răng trắng tinh; nụ cười trông thật ngốc nghếch. Thật may, người bạn kỳ lạ ấy không phải gã kia, nhưng... sẽ là một cô gái chứ? Dĩ nhiên Đình Thiên không còn dám tin vào cảm giác của mình, nhưng sao bỗng nhiên trong lòng cứ đuổi theo hy vọng đấy sẽ là một cô gái?!

Tia nắng cuối cùng leo lắt qua những khung kính nhảy vào phòng, hắt cả lên gương mặt thanh tú của Đình Thiên. Anh phóng mắt nhìn ra ngoài, cả một vùng trời ửng đỏ, mặt trời e ấp lấp ló sau những rặng núi hùng vĩ như nàng thiếu nữ thẹn thùng giấu mình khi gặp người trong mộng. Đình Thiên tò mò nghĩ, lúc này người bạn kia của anh đang làm gì? Liệu họ có lo sợ như anh hay không, rằng, cảm xúc của mình đã khiến người còn lại bối rối và quyết định đứng lùi về sau một đoạn?

- Chín nút! Bài của con lớn nhất! - Nhật Khánh hào hứng re re.

- Con nhỏ này hên ghê! - Ông Bảy nói thế nhưng ánh mắt tỏ rõ sự vui vẻ khi nhìn con gái.

Bà Bảy đang gọt trái cây khẽ ngược lên, quay nhìn hai cha con rồi bật cười. Nhưng chỉ khoảnh khắc rất ngắn thôi, khi nhìn sang phía Nhật Di đang lác lõng tách mình ra khỏi những niềm vui thật sự bình dị của gia đình, bà không thể tránh tiếng thở dài. Nhật Di lặng lẽ ngồi xem tin tức về tình hình du lịch của thành phố nhưng có vẻ không đủ kiên nhẫn đợi đến

khi ăn trái cây, cô đứng dậy.

- Con có chút việc, con đi nha!

Nói rồi, Nhật Di quảy giỏ bước ra ngoài, mặc kệ ba người còn lại trong gia đình nhìn theo, lòng trĩu một nỗi niềm gọi tên là lo lắng - có lẽ, họ cảm giác được rất rõ ràng khoảng cách vô hình đang hình thành giữa Nhật Di với họ; và họ lo không còn đủ sức để kéo cô lại gần!

Chương VIII

EM LÀ SỰ SỐNG

Khách sạn đang vào mùa cao điểm, khách tới đặt phòng tấp nập; công việc của nhân viên cũng bận rộn hơn bình thường. Không khí vẫn tất bật nhưng lại nhịp nhàng đến lạ; dĩ nhiên, thỉnh thoảng, đâu đó vẫn có những nhân viên thích tụ tập, tranh thủ bàn tán đủ thứ chuyện. Nhật Khánh bình thường không bận tâm, nhưng riêng lần này cô lại đứng một bên nghe lỏm cuộc trò chuyện kia, vì nó có nhắc tới anh - vị khách trong phòng President.

- Nói cho mấy bà nghe... anh chàng trên phòng President kia... cong nha!

Cậu nhân viên trẻ vừa ỡm ẹo nói vừa che miệng cười trong khi tay còn lại vẫn thoăn thoắt lấy vỏ chăn bắn ra. Nhật Khánh biết cậu kia chính là người làm thế mình ngày hôm qua.

- Tôi nói thật! Hôm qua, đông khách quá nên tôi được điều lên thay Nhật Khánh và... tôi đã gặp anh ta ở trong phòng. - Cậu nở một nụ cười mờ ám. - Anh ta liên tục nhìn tôi rồi còn... nuốt nước bọt nữa kìa! Đã vậy...

- Nhật Khánh! Em đang làm gì vậy? - Tiếng hét của chị nhân viên phòng giặt đã cắt đứt câu chuyện.

Nhật Khánh còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, chị nhân viên đã nhanh chân chạy đến, lôi đồng khăn bắn ra khỏi thùng khăn sạch. Chị nhăn mặt, ném ánh mắt trách cứ về phía cô. Mọi con mắt đều đổ dồn vào Nhật Khánh, quan tâm có mà hả hê khi cô gặp họa cũng có.

Nhật Khánh chẳng buồn để ý tới ánh nhìn của mọi người xung quanh; cô vẫn chưa hết bàng hoàng để tiêu hóa cái tin tức động trời kia. Nhanh chóng xin lỗi, sau đó cô thần thờ chuyển đồng khăn mới lên tầng... Anh thích con trai? Vậy cô phải làm sao đây? Nhưng vậy thì có liên quan gì tới cô chứ? Tâm trạng rối bời đó cứ đeo đuổi Nhật Khánh cho đến tận cửa phòng. Hít một hơi thật sâu, cô cảm thấy căng thẳng... Lần này cô sẽ gặp được anh chứ?

Hôm nay đã là ngày thứ tám kể từ lúc anh đến đây; nếu đúng theo dự tính, thì hết ngày mai anh sẽ chấm dứt cuộc đời cô độc và đau khổ này. Nhưng hiện tại... anh còn muốn như vậy sao? Đi lang thang qua những con hẻm quanh khách sạn, rồi chọn cho mình một góc rất riêng trong quán cà phê nhỏ, anh nghĩ rất lung về tất cả mọi thứ, về cuộc sống và lựa chọn của chính mình.

Đêm qua, anh có một giấc mơ kỳ lạ. Trong mơ, anh thấy mình đứng trơ trọi giữa vùng rộng lớn mù sương; nhìn xuống chân chỉ có một tấm ván mục, quay đầu lại sau lưng chẳng có gì ngoài sương mù dày đặc. Bước từng bước, anh nghe rõ tiếng kẽo kẹt của tấm ván bị cong oằn như một tiếng gắt. Mù mờ nhưng chẳng sợ hãi, hoặc giả cũng không nhất thiết phải sợ, Đình Thiên vẫn tiến lên không do dự.

Đột nhiên, có một sợi dây cuốn lấy ngực, kéo anh lại. Nhẹ

nhàng đưa tay chạm vào, anh nhận ra nó được bện lại từ những chiếc khăn lông mềm mịn. Nắm lấy sợi dây, lần ngược lại, Đình Thiên nhìn thấy một bóng người - nửa thân quen, nửa xa lạ - đang đứng đó và nắm đầu dây bên kia. Đi về phía người ấy là tự đưa mình lọt hẳn vào màn sương, nhưng cảm giác háo hức, tò mò trỗi lên rất mạnh khiến anh chỉ muốn bước về phía trước nhanh hơn.

Đình Thiên dừng lại, sững sờ. Sương mù tan, sợi dây bện từ khăn trở nên nặng trĩu, đến độ anh cảm thấy mình không đủ sức níu giữ; chiếc khăn rơi nhanh xuống và biến mất... Trước mặt anh là nụ cười ngọt ngào của cậu thanh niên dọn phòng.

Nghĩ tới giấc mơ đó, Đình Thiên đến giờ vẫn còn cảm giác được rõ ràng sự nhớp dính của mồ hôi khi tỉnh dậy. Không phải anh thích con trai đấy chứ?

Tiếng nhạc nhẹ du dương trong quán nhỏ, những tia nắng dần mất đi màu sắc rực rỡ; qua ô cửa kính cũ, Đình Thiên trông thấy một người đàn ông tàn tật - gần như phải nằm bò ra đường, nặng nhọc lết trên vỉa hè, trong tay là xấp vé số. Điều gì đã níu giữ người đàn ông đó tiếp tục sống trên cõi đời này? Tồn tại để bảo vệ cho một điều gì đó hay trở thành gánh nặng...

- Đã sinh ra rồi thì cứ坦然 nhận cuộc sống và thỏa mãn hết thị hiếu của mình mà đợi lúc chết...

Giọng nói trầm khàn chậm rãi của ông lão bàn bên kéo tâm trí của Đình Thiên trở lại; ánh mắt ông không nhìn anh mà hướng về người đàn ông tàn tật ngoài kia, rồi cũng giọng điệu ấy, ông tiếp.

- *Sắp chết thì cứ坦然 nhận sự chết, cái gì cũng chấp nhận*

thì còn mong cái gì nó tới sớm hay muộn nữa?

Ngơ ngác như đứa trẻ lần đầu được dạy chữ, trong một khoảnh khắc Đình Thiên thấy thật quen thuộc. Trước mặt là một ông lão với mái tóc bạc phơ, mặc chiếc áo khoác rộng có rất nhiều túi đã bạc màu; ông lại tiếp tục cặm cụi với ống điếu của mình như thể người nói câu vừa rồi chẳng phải ông. Có một điều gì đó thôi thúc anh, như một kẻ lạc trong sa mạc gặp được một ốc đảo xanh mát.

- *Mơ màng đi đâu? Muốn vật la liệt, không có gì đáng là nơi để ta về.* - Đình Thiên bật thốt lên nổi lòng với một người hoàn toàn xa lạ, nhưng lạ lùng, anh lại tin người này có lẽ sẽ giải đáp được khúc mắc của mình.

Ông lão kinh ngạc xoay lại, dừng một lúc rất lâu như cố quan sát kỹ gương mặt nhếch nhác của người thanh niên vừa thốt ra câu nói ấy, rồi nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản, cuộc đời ông có gì mà chưa từng trải qua chứ. Thế nên, ông không quan tâm đến anh nữa mà lại tiếp tục loay hoay với cái ống điếu như có thể tìm ra báu vật trong đó vậy.

Sự thất vọng hiện rõ trên gương mặt Đình Thiên. Đúng vậy! Lúc này anh đang rất mâu thuẫn; anh đã từng muốn chết đi để giải thoát tâm hồn mình khỏi sự lạc lõng, cô độc này. Nhưng gần đây, luôn có một tiếng nói chất vấn ngược lại anh. Có lẽ phải thừa nhận rằng, anh đang cần một lý do để có thể tiếp tục sống, để níu kéo những ấm áp mà anh nhận được trong bảy ngày qua.

Ông lão đã đứng dậy và đi ra ngoài; Đình Thiên trông thấy ông tiến tới người đàn ông bị liệt kia và ngồi xuống trò chuyện. Một lúc sau, ông để lại một ít tiền cho người đàn ông tàn tật rồi quay vào quán lấy ống điếu trước khi rời đi hẳn. Đình

Thiên vẫn bản thân, theo dõi một loạt những động tác của ông. Trước khi bước ra cửa lần thứ hai, sức nhớ điều gì, ông quay lại, hướng về phía Đình Thiên, mỉm cười hiền hòa.

- Chàng trai trẻ, lần sau có khúc mắc gì, hãy cứ tự mình xác nhận thay vì lãng phí thời gian ngồi đó suy đoán... - Ông dừng lại, đưa mắt nhìn ra cửa. - Người đàn ông ngoài kia... giống cậu... anh ta có một sứ mệnh cần phải hoàn thành.

Trên đường quay trở lại khách sạn, luẩn quẩn trong tâm trí Đình Thiên là lời nói đầy ẩn ý kia; đến mức suýt va vào chiếc xe đạp chạy trên vỉa hè mà anh vẫn không hay. Có phần khởi, có cả trăn trở. Phần khởi vì trong biển học, anh biết mình không đơn độc; so với ông lão, anh chỉ như một chiếc thuyền vừa mới ra khơi đã lạc hướng. Thế nên, anh phần khởi chính vì nhìn thấy được sự nông cạn của mình. Trăn trở vì, bảy ngày trước, anh sẽ chẳng do dự mà đặt dấu chấm hết cho cuộc sống vô vị này; nhưng ở thời điểm hiện tại thì anh không còn dám chắc nữa. Có thật sau chín ngày, anh sẽ khăng khai buông bỏ hết thảy để ra đi không chút vương bận?

Đình Thiên không rõ nội dung cuộc trò chuyện giữa ông lão kỳ lạ và người đàn ông tàn tật, nhưng ông đã nói anh và người kia giống nhau; người kia chấp nhận sống lay lắt tiếp vì sứ mệnh của cuộc đời... vậy còn anh, mang sứ mệnh gì? Anh tiếp tục sống, được sao?

Vào ngày mai anh sẽ phải đưa ra quyết định. Một mình... Thật đáng buồn làm sao! Khi mà cô đơn đứng giữa sự sống và cái chết...

Bản thân đứng trước cửa phòng, anh có chút chần chừ, không

dám bước vào. Hôm nay, anh đã để lại một hình xếp với hy vọng người đó sẽ xuất hiện. Nếu người đó vẫn không tới? Nghĩ tới cảnh khi bước vào, hình xếp của anh vẫn cô đơn ngồi một góc, hoặc tệ hơn là đã bị ai đó gỡ ra và quăng vào thùng khăn bẩn mang đi giặt mất rồi...

Cửa mở ra, phóng ánh mắt khắp phòng, Đình Thiên khựng lại... Không có gì cả!

Về thất vọng hiện rõ ràng trên gương mặt. Anh vẫn phải cô độc đối diện với ngày mai sao?! Chán nản buông mình nằm vật ra giường, hướng mắt nhìn lên trên... và rồi, Đình Thiên trợn tròn mắt nhìn. Cái gì trên trần nhà thế kia?

Mắt anh như dại đi vì cứ nhìn trần trần vật được treo lơ lửng trên đó. Sự vui mừng dần hiện lên trong đáy mắt, bất giác bật cười, anh thật sự muốn gặp người này... Thật trẻ con mà thú vị!

Trước khi anh về lại phòng, Nhật Khánh đã đến - như mọi ngày trước đó, trừ cái hôm định mệnh đau bệnh để vỡ ra thông tin mà không biết tại sao cô không muốn tin - và đứng tần ngần khá lâu. Gõ cửa mấy lần, Nhật Khánh vẫn không nhận được hồi âm từ phía trong căn phòng. Rút thẻ, mở cửa phòng, tâm trạng khấp khởi đã với bớt phần nào, giờ còn có cả sự thất vọng pha lẫn nuối tiếc. Cô đã mong chờ được gặp anh... Trưa mai, anh rời khỏi đây rồi!

Một chú voi - vẫn được xếp bằng khăn tắm - đang nằm trên giường, hai tay được cuộn tròn, chống lên gương mặt mang dáng vẻ chờ đợi khiến Nhật Khánh bật cười. Anh vẫn luôn sáng tạo như thế và luôn dễ dàng đem niềm vui đến cho cô. Lấy điện thoại ra chụp hình lại - như cách cô đã lưu giữ kỷ niệm giữa hai người suốt những ngày vừa qua - Nhật Khánh

thật không thể kiềm chế nổi cơn lâng lâng vui sướng đang cuộn lên trong lòng.

Nhật Khánh vui vẻ bắt đầu công việc hằng ngày của mình; hôm nay cô đặc biệt thấy mọi thứ xung quanh đáng yêu hơn bình thường. Hai người họ đã trở thành bạn bè rồi nhỉ? Cô khẽ ngân nga một bài hát vu vơ trong khi tay chân vẫn thoăn thoắt làm việc. Ước gì cô được gặp anh nhỉ! Anh sẽ không giống như lời họ nói đâu? Cô biết cậu nhân viên đó chính là vua ảo tưởng. Có khi nào anh có chút gì đó thích cô không? Nếu không, sao lại trông mong mình vậy... Trời ơi! Cô đang nghĩ đi đâu thế này?! Nhật Khánh đỏ mặt vì những ảo tưởng không đâu kia...

Nhật Khánh hào hứng bắt tay vào việc xếp hình mới đáp lại anh. Nhẹ nhàng tháo chú voi ra để thay khăn, cô ngạc nhiên nhìn thấy một mảnh giấy màu xanh rơi ra. Nhật mảnh giấy lên, Nhật Khánh tò mò nhìn những dòng chữ quen thuộc của người khách kỳ lạ này. Đưa tay che miệng, Nhật Khánh tưởng như trái tim sắp nổ tung. Không phải chứ? Cô đang nằm mơ sao? Anh nói anh muốn gặp cô vào ngày mai... Trời ơi! Anh sẽ đợi cô ở đây sao? Nhật Khánh nhìn chăm chú mảnh giấy trong tay như sợ những dòng chữ đó sẽ biến mất vậy; cô phấn khích đi qua đi lại trong phòng. Lần đầu tiên cô thấy kích động như thế này. Đây gọi là thích sao? Cô biết cô đã thích anh - một anh chàng nhà giàu... Trái tim cô điên rồi nhưng nó lại thích làm theo những điều nó muốn.

Cố gắng bình tĩnh lại nhưng khóe miệng không kiềm được mà cứ cong lên, Nhật Khánh tình nghịch nghịch, cô cũng muốn tạo một sự bất ngờ dành cho anh.

Cô thoăn thoắt xếp một con khỉ bằng khăn tắm lớn rồi treo nó

vào những cái móc; kéo ghế, Nhật Khánh trèo lên, cố gắng cố định trên trần nhà. Anh sẽ bất ngờ lắm đây! Ai bảo anh làm cô kích động đến như vậy chứ?! Nhật Khánh nhét vào trong tay chú khỉ một mảnh giấy, cô muốn anh biết cô cũng rất mong chờ gặp anh. Xong việc, Nhật Khánh nhìn lại thành quả của mình, mỉm cười tình nghịch.

Chiếc điện thoại vẫn kiên nhẫn rung lên từng hồi, nhưng có vẻ sẽ chẳng được trả lời. Đình Thiên vẫn ngồi đó, áp sát mặt vào khung cửa kính, ánh mắt dò dẫm trông ra ngoài. Biển đêm có vẻ hiền hòa hơn ngày, những tầng sóng cũng không vội vã, ồ ạt ủa vào bờ nữa mà nhẹ nhàng, dịu êm. Không khí mát lạnh của gió biển về đêm đã phần nào cuốn bớt đi phiền muộn trong anh. Quay đầu, liếc mắt nhìn lên con khỉ vẫn treo lủng lẳng trên trần, Đình Thiên bật cười nhớ lại chuyện bản thân đã giật mình khi vừa nhìn thấy; nhưng như một phép màu, những mệt mỏi, bế tắc của anh đã bay biến mất.

Điện thoại lại một lần nữa rung lên, kéo tâm trí của Đình Thiên về lại với hiện tại. Từ chập tối đến giờ, Đình Phong đã gọi cho anh hai lần, Đình Thiên không biết phải dùng thái độ gì để đáp lại anh trai. Tuy anh đã tức giận, đã tuyệt vọng; nhưng, anh trai đối với anh quan trọng như thế đã là một tín ngưỡng. Sự kính trọng và tình anh em vẫn còn đó.

"Chàng trai trẻ, lần sau có khúc mắc gì hãy cứ tự mình xác nhận thay vì lãng phí thời gian ngồi đó suy đoán..." - lời nói của ông lão ban chiều vẫn lờn vờn trong tâm trí Đình Thiên. Liếc mắt qua chiếc điện thoại, hiển thị trên màn hình chờ là hình ảnh hai anh em chụp chung đã rất lâu trước đây. Trong ảnh, Đình Phong khoác vai anh, nụ cười của cả hai anh em thật chân thực và thoải mái; bất giác, anh mỉm cười, mẹ đã nói rằng trong bức ảnh này mới thấy hai anh em thật giống nhau.

Như có linh tính mách bảo, lần này Đình Phong cảm thấy Đình Thiên có chuyện. Anh thấy bất an. Anh muốn nghe thấy giọng nói của Đình Thiên ngay lúc này. Tiếng chuông trong điện thoại vẫn kêu lên từng hồi. Lòng nóng như lửa đốt, Đình Phong kiên trì gọi. Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Anh thấy hối hận vô cùng vì đã quá vô tâm. Bận rộn thì sao nào? Thì được phép lơ là sự quan tâm đến em trai sao? Làm ơn đi! Bắt máy đi Đình Thiên! Tiếng chuông vẫn dồn dập...

- Anh hai...

Đúng lúc tưởng chừng tắt lịm mọi hy vọng thì đầu dây bên kia lên tiếng. Đình Phong khựng lại trong giây lát. Đưa tay lên đỡ trán, gương mặt anh đến bây giờ mới có thể thả lỏng; thở phào, Đình Phong nhắm nghiền mắt lại, điều chỉnh cảm xúc.

- Mấy ngày nay em đi đâu? - Giọng nói trầm khàn vương đầy mệt mỏi cũng như lo lắng vang lên.

Đầu dây bên kia rơi vào im lặng, Đình Phong vẫn kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của em trai. Những tưởng sẽ mãi im lặng như vậy thì đột ngột, Đình Thiên khẽ lên tiếng.

- Em đang bận, em... cúp máy đây.

- Khoan đã!... - Không biết sao Đình Phong cảm thấy hoảng hốt, có gì đó bên trong thúc anh níu giữ lấy Đình Thiên lúc này. - Đình Thiên... em biết là anh và ba mẹ đều rất... rất thương em chứ?

Cuộc gọi lại rơi vào yên lặng... Một lúc sau, Đình Thiên ngắt điện thoại.

Đưa tay vuốt trán, bỗng nhiên Đình Phong cảm thấy thật sự mệt mỏi; cảm giác này không giống những khi đối mặt với áp lực công việc, anh có thể bình tĩnh và giải quyết một cách kiên định. Nhưng đây là gia đình anh...

Thần thờ nhìn từng con số hiện lên trên bảng điện tử, gương mặt nhợt nhạt của Nhật Di phản chiếu qua vách thang máy. Hôm nay cô lại tan làm trễ. Nghĩ tới những nhân viên không dám bước vào thang máy vì thấy cô trong đó, Nhật Di cười chua chát, cô cũng chẳng ăn thịt ai... họ sợ cái gì nhỉ?

Những cơn gió đêm buốt lạnh lướt qua gò má lạnh lùng, xinh đẹp của Nhật Di. Dừng xe trước tín hiệu đèn, ở góc độ này lúc nào cũng vậy, cô có thể nhìn toàn cảnh sự sang trọng và hào nhoáng của khách sạn - nơi có thể nuôi dưỡng những tham vọng của Nhật Di. Hiện tại, ở nơi này, còn có cả tình yêu đơn phương của cô nữa. Tuy anh và cô chẳng một lần tiếp xúc, nhưng nhiều lúc mệt mỏi, nghĩ tới người con trai đang ở trên tầng áp mái kia, ấm áp lại tràn ngập cõi lòng Nhật Di...

Không khí buổi sớm se lạnh, vài tia nắng yếu ớt len lỏi qua các kẽ mây chiếu xuống, không đủ để xua tan vẻ lười nhác của thành phố. Ở lối vào nhân viên, anh bảo vệ còn mang vẻ mặt ngái ngủ ngồi gác ngay cửa.

- Hôm nay đi làm sớm vậy Khánh? - Anh nhìn Nhật Khánh với vẻ ngạc nhiên.

Nhật Khánh không trả lời mà chỉ đáp lại anh bằng một nụ cười lém lỉnh. Cô cũng không thể kể với anh rằng vì quá nôn

nóng mong đến cuộc gặp mặt trưa nay mà cô hồi hộp đến mức không ngủ được.

Nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, Nhật Khánh trầm nghĩ, lẽ ra mình nên trang điểm một chút... nhưng lỡ như anh nghĩ mình cố ý quyến rũ anh thì sao? Thôi! Cứ như bình thường đi. Cô chỉnh lại chiếc kẹp tóc hình cái chuông nhỏ - món quà Nhật Di tặng nhân dịp sinh nhật - mà sáng nay cô đã do dự rất lâu mới quyết định cài nó.

- Ê! Đi làm sớm vậy! - Đan Thy bất thình lình xuất hiện.

- Ồm... cũng mới tới thôi!

Nhật Khánh tò mò liếc nhìn thỏi son mà Đan Thy mới lấy trong túi ra, chắc nhỏ lại mới mua đây mà!

- Thấy sao? Đẹp đúng không? - Đan Thy hớn hờ quay sang khoe với cô bạn thân.

- Cũng được... - Nhìn lại vào gương, sao hôm nay Nhật Khánh thấy gương mặt mình có vẻ nhợt nhạt thế nhỉ?

- Nè... khai thật đi! Bắt đầu biết làm đẹp vì anh nào hả? Chẳng lẽ... ở trên tầng áp mái?

- Làm... làm... gì có!

- Khai ra mau, không thì...

Tiếng nói chuyện cười giỡn của Nhật Khánh và Đan Thy dần mất hút sau lối rẽ ở hành lang. Hai cô gái trẻ không biết phía sau mình có những ánh mắt ganh ghét luôn dõi theo đầy

đố kỵ.

- Xì... có gì hơn người đâu mà suốt ngày khoe khoang.

- Đúng vậy... đáng lẽ chị Oanh phải là người được lên tầng áp mái mới hợp lý... lại sắp xếp cho nhỏ Nhật Khánh đó.

Nhìn mình trong gương, Oanh - cô gái luôn tự tin vào nhan sắc bản thân - nhếch môi mỉm cười đầy tự mãn trước những lời tâng bốc của đồng nghiệp xung quanh. Nhật Khánh... mày cứ chờ đó!

Tiếng chuông báo thức réo vang xé rách không gian yên tĩnh trong phòng. Đình Thiên mở mắt rồi vươn vai trước khi rời khỏi giường, thật ra anh đã thức trắng đêm qua, mong chờ trời sáng. Vã nước lạnh lên mặt, Đình Thiên đưa tay cảm nhận sự thô ráp do hàm râu lộn xộn, quan sát vẻ mặt tiu nghỉu của mình trong gương rồi quyết định sẽ cạo râu; anh đã sống với gương mặt nhếch nhác như vậy suốt mấy ngày nay ư?

Cạo râu tinh tươm, cảm giác nhẹ nhõm, sáng khoái lan tỏa khắp cơ thể. Kéo nhẹ tấm rèm, ánh sáng bị nhốt bên ngoài trườn vào nhẹ nhàng, bò lên khắp cơ thể Đình Thiên. Gương mặt điển trai của chàng thanh niên phản chiếu trên tấm kính. Nhìn xuống phố, ánh nắng ảm áp cũng phủ ngập trên đôi vai những con người đang hối hả bên dưới. Cả đêm qua anh đã suy nghĩ rất nhiều... Nuối tiếc - đặt tay lên ngực, Đình Thiên cảm nhận thấy cảm giác ấy tồn tại sâu trong trái tim mình. Anh muốn giành lấy thêm một cơ hội, cho anh, cho gia đình mình, cho Đình Phong và cả... cho người mà anh xem là tri kỷ kia nữa.

Con khỉ vẫn nằm im lìm trên trần, nó đã ở đó cả đêm, trùng mắt với anh... Bất cười, Đình Thiên tự thấy mình có lúc thật trẻ con - giống với người đó. Nghĩ tới cuộc hẹn trưa nay, anh với tay cầm lấy chiếc áo khoác rồi bước ra khỏi phòng, khẽ ngâm nga một khúc nhạc mà chính mình cũng chẳng biết tên.

Ngày hôm nay, Nhật Di luôn cảm thấy bồn chồn không yên. Cô cố gắng tập trung vào bản báo cáo về những khách sạn đối thủ, nhưng rồi tâm trí lại rời khỏi những dòng chữ khô khan này mà trôi tới người đang ở trên tầng áp mái kia. Ngả người dựa vào ghế, Nhật Di mệt mỏi xoa xoa mắt; cô sẽ lại không thể bắt nhịp cùng anh một lần nữa... lần này là vì gì?

Liếc nhìn chồng hồ sơ cao ngất trên bàn, ý định nhen nhóm trong cô dần tắt lụi...

Lượn lờ quanh các gian hàng trong trung tâm thương mại, Đình Thiên quyết định sẽ tặng cho người bạn kia một món quà kỷ niệm. Nhưng khổ nỗi anh lại không có kinh nghiệm trong việc này, nên mặc dù đã loay hoay cả tiếng đồng hồ, anh vẫn chẳng lựa được món nào vừa ý.

Bước đến quầy trang sức, Đình Thiên bị thu hút bởi chiếc lắc chân màu trắng được điểm những bông hoa cúc bằng bạc nhỏ trông đặc biệt xinh xắn.

- Chào anh, đây là bộ sưu tập mới nhất của công ty em, bạn gái anh mà đeo chắc chắn sẽ rất đẹp... - Lời chào hàng đầy nhiệt tình của cô nhân viên khiến Đình Thiên có chút ngại ngùng.

Cô nhân viên bán hàng lấy chiếc lắc lên, mỉm cười đưa cho Đình Thiên xem. Cô khẽ đảo mắt qua gương mặt anh tuấn của người đàn ông trước mặt, thầm ghen tỵ với đối tượng được người đẹp trai như vậy chọn trang sức cho.

Nghĩ tới người bạn bí ẩn kia, Đình Thiên thở dài, khẽ gật đầu cảm ơn rồi bỏ đi. Nhìn ra bên ngoài cửa kính, mặt trời đã lên rất cao, mấy giờ rồi nhỉ? Anh cần phải tăng tốc lên thôi! Cho tay vào túi quần, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu; Đình Thiên mỉm cười, anh đã biết sẽ tặng món quà nào rồi!

- A... Khánh... em cần dụng cụ mới hả? Anh xếp trong kho, để anh đi lấy cho.

- Dạ thôi, để em tự lấy cũng được... Cái kho phía cuối hành lang phải không?

Nói rồi Nhật Khánh hăm hở đẩy xe đi hết hành lang tầng hầm, nhưng càng đến gần, cô càng cảm thấy ớn lạnh vì nhớ đến những tin đồn ma quỷ ở khu vực kho hàng này. Vị trí kho dụng cụ là nơi xa nhất, mà cánh cửa của kho hàng đã bị hư, có rất nhiều người không cẩn thận mà bị nhốt ở trong. Mở cửa, Nhật Khánh cẩn thận chèn xe đẩy ngay lối vào, để phòng cánh cửa đóng lại. Với tay bật đèn, ánh sáng chói lòa đột ngột ập đến khiến cô phải mất một lúc để làm quen, không khí ẩm thấp xung quanh khiến Nhật Khánh có chút sợ hãi, chỉ muốn nhanh chóng tìm được đồ và rời khỏi đây.

Một tiếng “ầm” khô khốc vang lên, phá vỡ không gian tĩnh lặng trong nhà kho...

Liếc nhìn đồng hồ trên tường, đã sắp tới giờ nhân viên dọn phòng lên, Đình Thiên hớn hở chỉnh lại mái tóc ngắn đen bóng bĩnh của mình cho gọn gàng. Tiếng chuông cửa vang lên, liếc về phía con thỏ xếp anh đặt trên giường, nghĩ tới điều gì đó, Đình Thiên mỉm cười rồi háo hức chạy ra mở cửa.

Một người phụ nữ mặc quần áo của nhân viên dọn phòng đang đứng trước mặt anh, nhưng... đó là một phụ nữ trung niên! Một lần nữa, cảm giác thất vọng lại bủa vây. Anh đang mong chờ điều gì? Anh thật đã có một hình dung cho mình hay sao, mà bất kỳ ai xuất hiện cũng khiến anh cảm thấy không phải là người bạn của mình?

- Ch... chào... cô.

Người phụ nữ ấy ngẩng mặt lên, ánh mắt nhìn anh khó hiểu.

- Chào anh, tôi tới để dọn phòng, tôi có thể vào chứ?

- À... cô vào đi.

Ánh mắt Đình Thiên hồi hộp đuổi theo khi thấy cô chú ý tới con thỏ anh xếp trên giường. Nhưng rồi người phụ nữ ấy chẳng thèm nhìn lại mà bước thẳng vào nhà vệ sinh, Đình Thiên lúc này hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Siết chặt nắm tay, hạ quyết tâm, anh rảo bước theo.

- Cô... cô là người đã dọn phòng cho tôi tám ngày vừa rồi sao?

Người phụ nữ đó quay lại, trả về phía anh một ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh. Sau một lúc, như hiểu ra điều gì đó, cô chậm rãi tiếp tục công việc.

- Không, không phải tôi, hôm nay người đó bận nên không đến được.

Đình Thiên đứng thần thờ. Rồi, nhìn lại cái hộp trên tay con thỏ một lần nữa, anh cười chua xót, kéo khóa túi, quay lưng bỏ đi. Có lẽ, anh và người đó thật sự không có duyên gặp mặt...

Không kịp... không kịp mất... Anh còn ở đó chứ? Quên hết mọi quy tắc, Nhật Khánh luống cuống chạy lên tầng áp mái.

Sau cú giật mình vì tiếng động đột ngột phát ra, một cảm giác lạnh toát trùn phủ. Không ổn! Nhật Khánh vội chạy về phía lối ra, chiếc xe đẩy đã biến mất, cô bàng hoàng phát hiện cánh cửa trước mặt đã đóng sập, vây hãm cô trong nhà kho này. Cuống cuống đập cửa, la hét đến khản giọng, nhưng đáp lại cô chỉ là tiếng vọng ngược lại những thanh âm của chính mình. Lúc này, cô thật sự hoảng loạn! Cả điện thoại và bộ đàm cô đều để trong xe đẩy. Trượt người khụy xuống bên cửa, nếu không ai tới thì cô sẽ ra sao? Còn cuộc hẹn với anh nữa? Nhật Khánh bật khóc. Trong không gian thình lảng, một tràng cười khẽ lọt vào tai Nhật Khánh. Cô sợ hãi vùi đầu giữa hai đầu gối run rẩy, khốn khổ cầu mong ai đó sẽ tới cứu cô ra khỏi nơi khủng khiếp này.

Nhật Khánh nào biết được cách cô một cánh cửa là hai cô gái đang đặc ý vì hành động chơi khăm thành công của mình.

Khi Nhật Khánh chạy tới nơi, cô chỉ thấy chị Hoa đang đẩy xe ra khỏi phòng. Trông dáng vẻ nhể nhại mồ hôi của Nhật Khánh, chị Hoa mỉm cười.

- Không liên lạc được với cô nên tôi qua đây làm thay... À mà... bên trong có vẻ có đồ để lại cho cô đấy!

Bước vào căn phòng đã mang tới niềm vui cho cô trong suốt hơn một tuần lễ qua, vẫn không một bóng người như trước,

nhưng sao riêng lần này, Nhật Khánh lại cảm thấy chạnh lòng. Bước tới giường, quỳ gối xuống bên cạnh chú thỏ trắng muốt đang lặng lẽ ngồi, Nhật Khánh đưa tay mở hộp quà nhỏ, mọi hình ảnh bỗng nhòe đi bởi nước mắt. Một chiếc đồng hồ quả quýt mạ vàng nằm gọn lỏn trong hộp, anh tặng cô sao? Chiếc đồng hồ này, nhìn là biết quý giá nhường nào! Nhật Khánh bật dậy, cầm theo chiếc đồng hồ, lao ra khỏi phòng...

Sảnh khách sạn vẫn tấp nập như mọi ngày, người qua kẻ lại lướt qua nhau, Đình Thiên đeo kính đen, chân chương đứng chờ bên quầy lễ tân, theo thói quen, anh cho tay vào túi, bất chợt khựng lại. Phải rồi! Anh đã để chiếc đồng hồ lại căn phòng kia, nơi chứng kiến những đêm tuyệt vọng và cả những niềm vui bất ngờ của anh. Tầm mắt Đình Thiên bị thu hút bởi tấm bảng tuyển dụng nhân viên của khách sạn, như nghĩ tới điều gì đó vô lý, anh chỉ mỉm cười rồi lắc đầu...

- Chứng minh thư của quý khách đây ạ! Cảm ơn và hẹn gặp lại quý khách! - Cô gái lễ tân lén đảo mắt nhìn Đình Thiên; ngờ ngợ về vị khách nhếch nhác trong trí nhớ của mình với người trước mặt.

Cầm lấy chứng minh thư, Đình Thiên quay gót rời khách sạn. Vào giờ cao điểm, có vẻ bắt xe sẽ rất khó đây! Bỗng một cô gái đột nhiên va vào anh, làm văng cả túi xách của anh xuống đường. Cô ấy vội vàng xin lỗi và chạy ra nhặt túi cho anh. Lúc này Đình Thiên chẳng còn quan tâm đến túi xách nữa, toàn bộ sự chú ý của anh dồn hết vào chiếc đồng hồ quả quýt cô đang cầm trên tay. Sững sờ, anh ngẩng mặt lên quan sát cô, mặt ngêch ra. Cô gái có gương mặt trái xoan, trắng nõn đang vội vàng cúi đầu xin lỗi rồi lại hấp tấp chạy đi mà chẳng kịp

nhìn đến mặt anh. Mái tóc đen nhánh dài bóng bẩy chao theo từng bước chạy của cô trượt ngang qua anh. Bằng trực giác, anh tin chắc, cô chính là người ấy... Cô đang tìm anh sao? Một ý tưởng nảy ra trong đầu, nụ cười ranh mãnh hiện lên trên gương mặt, Đình Thiên quay đầu bước đi...

Đợi đó! Tôi sẽ gặp lại em, sớm thôi...

Chương IX

KHÔNG MUỐN GỌI EM LÀ CHỊ

Nắng chan vàng lên toàn bộ khoảng sân được lát gạch men tiếp tông màu vàng kem với căn biệt thự đang ngủ yên phía sau. Những bụi cây xanh mướt mát điểm trên dải cỏ mượt như lụa trườn dài quanh căn biệt thự, làm dịu bớt đi cái nắng đang ngợp màu giữa thời điểm oi bức nhất trong ngày. Kéo túi xách lướt qua bể bơi, tầm mắt nghiêng nghiêng tránh tia nắng để nhìn rõ hơn căn nhà đứng sừng sững trước mắt, Đình Thiên khựng lại; nơi này từng rất thân thuộc, sao nay trở nên lạ lẫm đến nhường này?

Trở về rồi!... Bật ra trên môi anh là nụ cười mĩa mai. Lặng lẽ ra đi rồi cũng âm thầm trở lại.

- Cậu... cậu chủ về rồi!

Đảo mắt về phía cửa, dáng vẻ vẫn rất nhanh nhẹn của ông quản gia tuy tóc đã điểm bạc vôi vàng lao đến khiến Đình Thiên có đôi chút xúc động. À, còn có ông đón mình nhỉ!

Bước vào căn phòng chính mình đã từng chối bỏ chín ngày trước - tưởng chừng đã qua cả một đời - Đình Thiên buông túi xách, nện từng bước tới gần bàn làm việc, một cảm xúc tưởng

đã ngủ yên chợt dâng trào rồi ứ nghẹn tại lồng ngực; tập bản thảo anh bỏ lại, vẫn lặng yên nằm đây. Lướt nhẹ đầu ngón tay trên tập tài liệu, có thứ gì đó sâu trong nội tâm từ từ kết nối lại...

Đình Thiên kiên quyết đặt tập tài liệu vào trong ngăn kéo dưới cùng, khóa lại. Anh biết chưa phải lúc! Bây giờ, anh có việc quan trọng khác phải làm...

Màn đêm yên bình phủ lên trên những dãy nhà san sát nhau trong con hẻm nhỏ, đầu đó vo ve âm thanh của côn trùng luẩn quẩn quanh bóng đèn đường; ánh sáng dịu nhẹ hắt lên rèm cửa sổ, ẩn hiện trên đó thấp thoáng bóng một cô gái đang nằm bò trên bàn.

- A... xót quá!

Nhật Khánh không ngờ vết thương ở chân thế mà lại chảy máu. Nghĩ tới trưa nay, gương mặt cô lại ỉu xiu; mặc dù đã tìm kiếm khắp nơi, cô cũng chẳng có cơ hội gặp anh, lại còn khiến cho chân bị thương nữa chứ!

Cẩn thận dán miếng băng dính hình con gấu lên vết thương, Nhật Khánh bật cười cho sự ngu ngốc của mình... Tìm kiếm thế nào được trong khi cô còn chẳng biết mặt mũi anh ra sao! Áp sát mặt xuống bàn, Nhật Khánh chán chường nhìn chăm chú vào chiếc đồng hồ quả quýt anh tặng; bĩu môi, thời nào rồi mà còn có người dùng loại này nữa! Đầu đó trong lòng lại dậy lên cảm giác râm ran vui vẻ.

Ngón tay bấm nhẹ nút trên đỉnh đồng hồ, chiếc nắp được chạm trổ hoa văn bật ra, để lộ mặt đồng hồ trắng gương bóng

bấy bên trong. Nụ cười ngô nghê xuất hiện trên gương mặt Nhật Khánh. Thật là một con người kỳ lạ, đến đồ vật cũng không giống người bình thường!

- Khánh! Con đi siêu thị mua chai dầu giùm mẹ... - Bà Bảy đột ngột xuất hiện trước cửa phòng.

Nhật Khánh giật nảy mình quay lại, vội giấu chiếc đồng hồ ra sau người. Không hiểu sao, cô cảm thấy chột dạ trước mẹ mình.

- Dạ... con đi liền. - Nói rồi, cô vội lao ra khỏi phòng, để lại bà Bảy ngơ ngác trông theo bóng lưng con gái.

- Con bé này! Càng ngày càng kỳ lạ...

Tiếng piano du dương uyển chuyển giấu đi phần nào những toan tính, cạnh tranh vốn khốc liệt, tạo nên chiếc mặt nạ tuyệt mỹ, hoàn hảo cho bữa tiệc sang quý của các doanh nhân. Tiếng chạm ly vang lên đầu đó - một hợp đồng giá trị đã được quyết định. Nhấp ngụm rượu vang, ánh mắt Đình Phong khẽ nheo lại, ánh lên trong đó chút ngạo nghễ của kẻ săn mồi...

Điện thoại rung, khẽ gạt đầu lịch sự, Đình Phong lách mình ra khỏi đám đông, bước nhanh về phía ban công, để lại những ánh mắt ái mộ khi anh lướt qua. Đảo mắt qua màn hình điện thoại, Đình Phong mỉm cười vì cuộc gọi đúng lúc của người bạn thân. Tựa người thoải mái vào ban công, ánh mắt anh đuổi theo chiếc lá khô đang lượn nhào trong gió đêm...

- Gia Thành! Cậu biết là tôi đang có một bữa tiệc quan trọng

mà... - Đình Phong nói bằng một giọng thoải mái.

Chiếc lá đã mất hút vào trong màn đêm ngợp ánh đèn rực rỡ của thành phố hoa lệ, ngọn gió thổi qua mang theo cái buốt lạnh nhưng lại khiến Đình Phong thấy thanh thản đến lạ.

- Vào giờ này, tôi đoán hẳn bữa tiệc đã đi đến hồi làm mai mối những cô con gái rượu cho cậu rồi... - Giọng Gia Thành ở đầu dây bên kia trêu chọc Đình Phong.

- Hừ... nói đi! Tôi biết cậu có việc mới gọi tôi giờ này mà!

- Giáo sư Dane tháng sau sẽ qua Việt Nam, ông ấy rất muốn gặp cậu đấy!

Đưa tay châm điếu thuốc, rít một hơi dài, ánh mắt Đình Phong mông lung, làn khói tỏa ra mờ màng, nhập nhằng trong tâm trí anh là những mảnh ký ức vụn rời...

- Giáo sư mà thấy bàn tay đầy mùi tiền này, chắc sẽ đập cái giá vẽ lên đầu tôi mất... - Giọng Đình Phong thốt lên vẻ đùa cợt mà đầy chua chát.

Đầu dây bên kia im lặng rồi bật lên một tiếng cười khẽ...

- Vậy có lẽ tôi sẽ bị Giáo sư đá mông vì dám đi vẽ thuê cho kẻ đầy mùi tiền đó đấy...

Dạo gần đây, Đan Thy nhận ra Nhật Khánh rất kỳ lạ - cô hay lơ đãng như trôi về một thế giới khác vậy. Chẳng hạn như lúc này.

- Nhật Khánh! - Đập mạnh tay lên bàn, Đan Thy không thể

nhìn nổi cảnh cô bạn của mình cứ như người mất hồn vậy nữa. - Cơm bị mày chộc cho nát bét rồi! Mày bị sao vậy?

Nhật Khánh ngơ ngẩn, ừ, cô sao vậy? Nghĩ tới căn phòng trên tầng áp mái, cô thở dài; vẫn là căn phòng đó nhưng mỗi lần bước vào, nhìn chiếc giường trống trơn, sự hụt hẫng lại dâng lên, nghe như nghẹn ngào, tiếc nuối.

- Nè! Hai người biết tin gì chưa? Lát nữa sẽ có nhân viên mới đấy! - Ngọc Huyền ngồi kế bên chen vào nói.

- Nam hay nữ? - Hai mắt Đan Thy sáng rực, bỏ quên cả Nhật Khánh.

- Là nam, rất đẹp trai đó! Nãy đi ngang phòng Nhân sự chị có nhìn thấy mặt rồi. Nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì? - Đan Thy sốt ruột hỏi.

- Nhìn quen lắm!

- Quen hả? - Đan Thy nguýt Ngọc Huyền. - Trai đẹp nào chị chả quen?!

Hai cô bạn đã nhanh chóng lôi kéo mọi người xung quanh tít tít với đề tài này, Nhật Khánh chẳng tham gia nổi và cũng không quan tâm lắm. Bất chợt, cô lia mắt nhìn Nhật Di đang ngồi trong góc, cô đơn và lặng lẽ, Nhật Khánh thở dài.

- Nào! Mọi người tập trung để chị giới thiệu chút! Đây là nhân viên mới.

Không gian sảnh nhân viên trong giờ nghỉ trưa dần trật tự lại

sau tiếng vỗ tay của chị quản lý nhân sự. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào chàng thanh niên trẻ đứng phía sau. Góc áo của Nhật Khánh khẽ giật, liếc mắt qua bắt gặp nụ cười mờ ám của Đan Thy khiến cô bật cười. Ánh mắt cô lén đảo qua gương mặt anh tuấn của cậu thanh niên kia; Nhật Khánh bĩu môi, con trai gì mà trắng còn hơn cả con gái! Ánh mắt hai người bất ngờ chạm nhau, Nhật Khánh vội đảo mắt, không dám cô lại sợ bị hiểu lầm.

Nhưng sao cậu ta cứ nhìn cô hoài vậy? Đến mức, cả khi đã quay đi rồi, Nhật Khánh vẫn cảm nhận được ánh mắt ấy đang chăm chú hướng vào mình; khẽ trùng mắt nhìn qua, lại bắt gặp nụ cười của cậu. Còn chưa biết phản ứng thế nào cho phải, Nhật Khánh giật mình khi nghe quản lý gọi tên mình.

- Nhật Khánh! Em phụ trách hướng dẫn cho cậu ấy nhé!

Mọi ánh mắt đều chuyển hướng về phía Nhật Khánh. Đan Thy chỉ khẽ đẩy nhẹ sau lưng, nhưng do đang lơ đãng nên Nhật Khánh ngã dúi người ra trước. Còn chưa kịp định thần, cô đã cảm nhận được vòng tay ai đó đang đỡ lấy mình - vòng tay mang mùi trầm rất lạ. Ngước mắt nhìn lên, cô như bị hút vào ánh mắt mê hồn ấy. Giật mình nhận ra tình huống đáng xấu hổ của mình, Nhật Khánh vội lấy lại sự chủ động. Mặt đỏ bừng, cô khẽ liếc nhìn anh chàng, gương mặt tuấn tú kia cũng lộ rõ sự bối rối; bàn tay ấm áp vừa đỡ lấy cô, lúc này đang bốn chỏn vuốt lại quần áo. Những cử chỉ đáng yêu ấy khiến Nhật Khánh thoáng cười. Trước cái đá mắt của Đan Thy, Nhật Khánh thấy lại cho cô bạn một cái liếc rồi tiến gần về phía cậu nhân viên mới kia, đưa bàn tay nhỏ nhắn lên, ánh mắt hai người lại một lần nữa chạm nhau.

- Chào anh! Tôi là Nhật Khánh... Cùng giúp đỡ nhau nhé!

Nhật Khánh để ý thấy hai tai của anh chàng cũng đã đỏ hết cả lên; cô là con gái mà còn chưa ngại ngùng tới mức này! Mất một lúc, cậu nhân viên mới ngơ ngác nhìn vào bàn tay đang chìa ra, vội đưa tay khẽ bắt lấy tay cô. Lần này, sự ấm nóng bao trùm lấy bàn tay nhỏ nhắn khiến Nhật Khánh đỏ mặt.

- Chào Khánh! Tôi... là Đình Thiên.

Tiếng đàn du dương phát ra trên hành lang khách sạn cũng không làm tâm tình của Nhật Di thanh thản. Cô vừa mới nghe tin khách sạn Sand Beach cũng tham gia vào lần cạnh tranh tiếp đón đoàn khách của Golden Life - tập đoàn đa quốc gia sắp đến thành phố - đây sẽ là đối thủ mạnh nhất của Vanda Orchids. Chân mày khẽ chau lại, Nhật Di lướt qua người nhân viên tạp vụ, chỉnh lại bức tranh treo tường cho ngay ngắn, rồi lạnh lùng quay gót, để lại người nhân viên kia đang hoang mang, lo sợ kiểm tra lại từng bức tranh mà mình đã lau.

Nhật Di nhanh chóng phát hiện ra Nhật Khánh đang đẩy xe tiến về phía mình. Ở khách sạn, để giữ vững lập trường, hay nói đúng hơn là tránh bớt đi những lời dị nghị dĩ nhiên sẽ có, cô tránh tiếp xúc quá nhiều với chị gái. Ánh mắt Nhật Di khẽ dao động, rồi lại tiếp tục nhìn thẳng, bước ngang qua. Nữ trợ lý ái ngại nhìn hành vi này của Nhật Di, thực chất là ái ngại cho cảm xúc của Nhật Khánh.

Nhưng chỉ vài bước chân, Nhật Di khựng lại, rồi vội vã quay nhìn; sát cạnh bên Nhật Khánh là Đình Thiên. Cô thật không thể tin vào mắt mình. Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

- Di! Em sao vậy? - Chị trợ lý nhìn theo. - À... đó là nhân viên mới được nhận vào ngày hôm nay.

Nhân viên mới sao? Đình Thiên vào đây xin làm nhân viên? Cô nghe lầm hay cô nhìn lầm? Cô đã yêu thầm anh suốt những năm tháng thanh xuân của mình nên không thể nhìn lầm được - chắc chắn thế; nếu vậy, hy vọng sao chỉ là nghe lầm. Nhưng nếu nghe lầm thì, Đình Thiên, anh đang làm gì ở đây?

Tiếng soàn soạt của bánh xe lăn trên thảm nhung cũng không khuấy động được không khí ngưng ngừng giữa hai người lúc này. Nhật Khánh nhìn lướt trên nền nhà, bóng của hai người hắt nhẹ dưới ánh đèn đang chống lên nhau; nhớ tới khoảnh khắc ngã vào lòng Đình Thiên lúc nãy, Nhật Khánh giật mình khẽ lắc đầu, sao lại tự nhiên nghĩ đến? Điên thật rồi!

Tiếng cười khẽ phát ra sau lưng khiến Nhật Khánh thật sự xấu hổ, như thể cậu bạn đồng nghiệp mới vừa đọc được suy nghĩ của cô vậy! Cô sao vậy chứ? Bị phát hiện thì đã làm sao? Sao lại có thể để “ma mới” bắt nạt mình như vậy?!

- Nè! Anh cười gì chứ?

- Không... tôi... - Đình Thiên ấp úng, ngưng ngừng vì hành động nhỏ của mình bị phát hiện.

- Anh bao nhiêu tuổi vậy? - Nhìn bộ dạng lúng túng kia, bỗng nhiên Nhật Khánh lại thấy rất buồn cười.

- À! Tôi hai mươi bốn...

- Hả? Vậy cậu phải gọi tôi là chị đấy! - Nhật Khánh thay đổi cách xưng hô rất nhanh, rất tự nhiên. - Tôi hơn cậu một tuổi đó!

Quay hẳn người lại, Nhật Khánh bỗng thấy tự tin hơn hẳn, hóa ra chỉ là một cậu nhóc nhỏ tuổi hơn mình. Nhưng thái độ khinh khỉnh lặng im chẳng thêm đáp lời của Đình Thiên lại khiến Nhật Khánh bực mình.

- Nè! Cậu sao vậy! Không thích gọi sao?

- Những cái khăn này mang xuống tầng hầm phải không? - Đình Thiên khẽ lướt qua Nhật Khánh, nói rồi nhanh chóng đẩy xe đi, không để ý tới cô nữa.

- Ê... cậu nhất định không gọi à? - Nhật Khánh bực bội đuổi theo, cậu ta sẽ biết đường xuống phòng giặt dưới tầng hầm chắc!

- Cậu sẽ phải vuốt thật thẳng các nếp gấp trên giường, à, phải nhớ kiểm tra kỹ, tuyệt đối không được có một vết bẩn nào! - Nhật Khánh vừa làm mẫu vừa nhiệt tình dạy Đình Thiên cách trải giường. - Đối với chăn thì cậu phải gấp thật ngay ngắn...

Tiếng của Nhật Khánh vẫn vang lên đều đều, Đình Thiên nghe rất chăm chú giọng nói mà anh vẫn luôn tưởng tượng. Đình Thiên thậm chí cứ đứng ngây người ra đó, vui thích ngắm nhìn dáng hình mà anh đã nghĩ về suốt mấy tuần nay. Quyết định đến khách sạn này làm việc khiến chính bản thân anh cũng thấy mình khó hiểu, nhưng lúc này đây thì anh lại cảm thấy rất thỏa mãn.

Đình Thiên không biết rằng đi xin việc lại rắc rối đến vậy. Suýt nữa thôi là anh đã trượt phỏng vấn, chỉ vì hồ sơ chẳng có lấy một kinh nghiệm làm việc nào. Sao mà anh biết được chứ? Cảm giác lúc ngồi ở hàng ghế đợi đến lượt phỏng vấn cũng

thật mới mẻ, mà đến bây giờ anh vẫn chưa hết hồi hộp; thực chất lúc ấy trong đầu anh toàn những câu hỏi, nếu trượt thì sao, làm sao để gặp lại cô ấy? Đến bây giờ, khi cô gái mà chỉ vì những chiếc khăn xếp hình đã khiến anh xem là tri kỷ đứng trước mặt, Đình Thiên vẫn cứ nghĩ mình đang mơ.

Giật mình khi nhận ra một “vật thể lạ” bay thẳng đến trước mặt, nhanh tay chụp lấy, Đình Thiên ngơ ngác nhìn chiếc khăn trong tay. Ngược mắt về phía trước, anh trông thấy Nhật Khánh đang đứng chống nạnh, trừng mắt nhìn.

- Bây giờ cậu có nghe tôi nói gì không?

- À... có, Khánh đang dạy tôi trải... giường...

Giọng Đình Thiên nhỏ dần rồi tắt hẳn khi anh nhận ra vị trí hai người đang đứng là... trong nhà vệ sinh. Nuốt nước bọt, khẽ liếc nhìn Nhật Khánh rồi lại bị cái trừng mắt của cô ép lùi lại. Cô lúc này khác với tưởng tượng của anh quá rồi!

Chạm nhẹ lên mặt đồng hồ, có vẻ như ngày càng bóng do Nhật Khánh thường xuyên lôi ra vuốt ve, khoe môi cô vô thức cong lên.

- Khánh! - Ngọc Huyền vẫy tay với Nhật Khánh, bên cạnh là cô bạn lém lỉnh Đan Thy lúc này đang thăm thì to nhỏ.

Vội cất đồng hồ vào túi, Nhật Khánh đứng thẳng dậy, với túi xách của mình, đi đến bên cạnh hai cô bạn. Đan Thy láu cá đẩy một cái nhìn mờ ám dành cho Nhật Khánh.

- Sao? Mà lại đang muốn bày trò gì nữa? - Nhật Khánh ném trả lại cho Đan Thy cái liếc mắt; nhiều lúc cô thấy bất lực trước

cô bạn tinh quái này của mình.

- Hì hì... mà và anh chàng Đình Thiên kia đã bồi đắp tình cảm tới đâu rồi?

- Đừng nhắc tới cậu ta nữa... - Nhật Khánh nhớ tới một ngày làm việc đầy mệt mỏi của mình, cô chỉ biết thở dài và lắc đầu.

- Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo xuất hiện kìa!

Nhìn theo hướng nhìn của Đan Thy, Đình Thiên đang đứng tần ngần trước trạm xe buýt. Thở dài, Nhật Khánh khẽ nhăn mặt, đừng nói là ngay cả xe buýt cậu ta cũng không biết đi chứ?

Đình Thiên lóng ngóng nhìn, mừng rỡ khi trông thấy Nhật Khánh, nhưng nụ cười chưa kịp nở đã nhận lấy cái quay lưng lạnh lùng của cô. Sự thất vọng giăng đầy trên gương mặt anh, cô giận thật rồi sao?

Cơn gió thổi qua cuốn những chiếc lá xanh mơn bay lả tả, luồn cả vào mái tóc dài bồng bềnh của Nhật Khánh; liếc mắt nhìn hình ảnh phản chiếu của Đình Thiên qua gương chiếu hậu của kính xe - anh chàng cứ đứng ngẩn ra mà bỏ lỡ chuyến xe buýt. Chép miệng bất lực, lúc này Nhật Khánh nhận ra cái tính thích lo chuyện bao đồng của mình thật phiền phức mà!

- Ê! Sao tao có cảm giác đã gặp cậu ta ở đâu rồi nhỉ? - Đan Thy liếc mắt nhìn lại rồi đảo qua nhìn Nhật Khánh, phát hiện cô bạn của mình không chú tâm - Nhật Khánh!

- Sao chứ? - Nhật Khánh giật mình khi nghe Đan Thy gọi tên mình, ngơ ngác nhìn qua.

- Nè, mới làm chung có một ngày mà bị bắt mắt hờn rồi? - Đan

Thy ranh mãnh cười, quàng cổ Nhật Khánh - Có cần chị đây chỉ bí quyết với đàn ông không?

- Nói linh tinh! - Nhật Khánh xấu hổ vội bước nhanh vượt qua Đan Thy và Ngọc Huyền.

- Ê, đợi tao với! - Đan Thy cười lớn, đuổi theo.

Tiếng cười đùa của cả ba cô gái làm rộn rã cả một góc phố nhỏ. Gương mặt của cô gái tuổi đôi mươi ửng đỏ không biết vì ánh nắng hoàng hôn hay vì một lý do gì khác?

Tiếng hòa tấu du dương phát ra từ máy nghe nhạc trên chiếc xe con mới cáu mà Gia Thành vừa đổi. Chợt anh nghĩ tới Đình Phong, dạo này cả hai đều bận rộn, nên đã lâu chưa có dịp gặp. Vì hoàn cảnh mà cậu ấy phải gác đam mê của mình qua một bên để gánh vác sự nghiệp của gia đình, Gia Thành cảm thấy tiếc cho một tài năng hội họa như Đình Phong. Lẽ ra, Gia Thành đã dừng mối quan hệ này lại từ lâu. Người không dám đuổi theo đam mê của mình đến cùng thì làm sao đủ tầm để ngang hàng với anh cơ chứ? Nhưng khi cảm cho bằng hết những trăn trở của Đình Phong, Gia Thành thấy thương nhiều hơn ghét. Nhận lời làm việc cho Đình Phong chẳng phải vì tiền, mà vì Gia Thành tin, rồi có lúc anh sẽ tìm thấy cơ hội để cùng bạn thân chạm lại giấc mơ cũ, dẫu chỉ là một cú chạm rất khẽ và rất rụt rè.

Đưa mắt nhìn băng quơ lúc chờ đèn đỏ, trái tim Gia Thành như thất lại, bao tử cuộn lên một cơn đau kỳ lạ. Là cô ấy sao? Không đúng! Không thể! Cô ấy không còn ở đây nữa, không còn hít chung một bầu không khí với anh nữa rồi; có chăng, chỉ là trái tim anh yếu đuối quá, nên mãi mãi không chấp

nhận việc mình đã bị người khác bỏ rơi!

Tiếng còi xe phía sau vang lên thúc giục, chủ nhân chiếc xe kia chắc đã rất mất kiên nhẫn; Gia Thành buột miệng chửi thề một tiếng rồi nhanh chóng lái xe rời đi.

- Gì vậy Khánh?

- Không có gì...

Nhật Khánh nhanh chóng quay đầu, kéo tay Ngọc Huyền đi. Chỉ trong một khoảnh khắc vừa rồi, cô cảm nhận hình như có ai đó nhìn mình.

- Đi thôi nào! Tới trễ là quán ốc đó bán hết đấy. - Đan Thy vẫy tay, hối thúc phía trước.

Nhanh chóng bỏ lại cảm giác vừa lướt qua đó, Nhật Khánh vui vẻ cùng hai cô bạn đi đến quán ăn. Liếc nhìn chiếc xe buýt chạy ngang, cô thầm nghĩ có lẽ cậu ta đã về đến nhà rồi nhỉ? Và, sự quan tâm này, cơ bản chỉ là thói quen của cô với tất cả những người xung quanh mình thôi phải không?

Bên dưới con phố, những ngọn đèn sặc sỡ bắt đầu được thắp lên, Nhật Di đứng lặng người trong căn phòng, ánh mắt đuổi theo những cái nhấp nháy xanh đỏ bên ngoài khung cửa sổ. Nghĩ tới Đình Thiên, cô khẽ nhú mày - anh tới đây với mục đích gì? Khách sạn nhà anh chính là đối thủ lớn nhất của Vanda Orchids. Khẽ cắn ngón tay - thói quen cũ đã lâu mà cô tưởng bỏ được - chắc không phải đâu! Cô phần nào cũng hiểu tính cách của Đình Thiên, anh sẽ không hạ mình đi làm gián

điệp như thế?

Nhấp một ngụm cà phê nóng, đưa mắt nhìn quanh căn phòng mà cô đã bước vào từ chính thực lực của mình, khóe miệng Nhật Di khẽ cong lên, nhưng hôm nay hoàn toàn không có chút gì là hài lòng, tự mãn cả. Thả mình trên ghế sofa, cô thở dài, khẽ nhắm mắt, nghiêng đầu dựa vào thành ghế. Phải rồi! Hãy thả lỏng đi Nhật Di à! Hãy cho bản thân mình một cơ hội!

“Xoảng!”

Âm thanh chói tai vang lên giữa hành lang khách sạn...

Nhắm chặt mắt, hít một hơi thật sâu, Nhật Khánh sợ rằng mình sẽ không giữ được bình tĩnh mà lao tới đánh cho Đình Thiên một trận mất. Cô nhận ra mình sai lầm rồi! Cô không nên tin tưởng cậu ta sẽ hành xử như một nhân viên bình thường.

- Xin lỗi...! - Đình Thiên xấu hổ liếc nhìn gương mặt của Nhật Khánh, nói thật, đến lúc này, anh bắt đầu cảm thấy sợ cô rồi.

Lướt qua trước mặt Đình Thiên, Nhật Khánh không thèm để ý đến anh. Cô lặng lẽ nhặt những bông hoa và mảnh sứ rơi vương vãi dưới đất.

- Cẩn... cẩn thận!

- Á!

Khẽ rút tay lại, một mảnh sứ đã cứa vào tay Nhật Khánh, cô ngây người nhìn dòng máu đỏ rướm ra, chực chảy xuống. Bàn tay chợt bị nắm chặt lấy, Nhật Khánh đau đến nhú mày. Cái

tên đáng ghét này, cậu ta không biết làm vậy sẽ làm mảnh sứ bể kia găm sâu hơn vào tay cô sao?

Nhìn ngón tay sưng đỏ rớm máu của Nhật Khánh, Đình Thiên đau lòng như chính anh chảy máu vậy. Bàn tay lóng ngóng nắm lấy tay cô, anh không biết làm cách nào để cầm máu cho Nhật Khánh; anh cũng không đem theo băng dán cá nhân. Bao nhiêu năm trau dồi kiến thức, vậy mà trước tình huống này, Đình Thiên lại lúng túng vô cùng. Anh thật chẳng biết phải làm sao!

Bất ngờ, anh bị cô đẩy ngã, Nhật Khánh vùng đứng dậy. Từ dưới ngước nhìn lên, ánh mắt anh đi từ ngơ ngác đến giật mình... Cô khóc! Vì anh làm gì sai sao?

Nhật Khánh xoay người đem đồng mảnh sành đi vứt, bỏ lại Đình Thiên vẫn cứ ngẩn người ngồi đó. Cô sao vậy chứ? Sao lại khóc trước mặt tên vô dụng này? Thật là tức chết mất!

Giờ nghỉ trưa, bưng khay thức ăn, Đình Thiên bước qua bao ánh mắt tò mò, tiến tới ngồi trước mặt Nhật Khánh. Đặt nhẹ khay xuống bàn, mắt anh lướt qua ngón tay cô hiện đã được băng lại, cảm giác áy náy lại dâng lên. Đưa tay nhẹ vuốt lông mày, Đình Thiên lén nhìn Nhật Khánh. Cô vẫn tập trung ăn, chẳng thèm liếc nhìn anh một lần.

- Khánh! Tôi... xin lỗi.

Chờ đợi phản ứng của Nhật Khánh, nhưng cô chẳng thèm quan tâm mà vẫn tiếp tục bữa cơm của mình. Thở dài, Đình Thiên ngồi xuống, vô thức đưa thức ăn vào miệng, trệu trạo nhai, không hiểu sao thức ăn hôm nay chẳng có mùi vị gì.

- Nhật Khánh! Người ta đã xin lỗi rồi... sao lại lạnh lùng vậy? -

Đan Thy ngồi kế bên khẽ đẩy Nhật Khánh, không nhin được, lên tiếng trêu ghẹo.

- Mình ăn xong rồi... đi trước đây!

Nhật Khánh thả đũa xuống, cầm khay đứng dậy quay lưng rời đi, bỏ lại sau lưng là tiếng cười của hai cô bạn và gương mặt ỉu xiu của Đình Thiên. Tại sao cô lại cảm thấy khó chịu với người này như vậy? Đàn ông con trai gì mà...

Ra đến cửa, Nhật Khánh chạm mặt với Nhật Di đang bước vào, cô mỉm cười với em gái nhưng chỉ nhận được cái cụp mắt đáp lại. Nhật Khánh nén tiếng thở dài, bước đi tiếp, em gái cô vốn vẫn lạnh lùng như vậy mà!

Cuối giờ chiều, Đình Thiên nhận được cuộc gọi từ ông bà Lâm. Nghĩ tới cuộc nói chuyện không mấy vui vẻ giữa họ cách đây không lâu, Đình Thiên chần chừ rồi cũng bắt máy.

- Con đang ở đâu vậy? Ba mẹ về tới nhà rồi... Tối nay nhà mình đi ăn nhé, ba mẹ có chuyện muốn nói với con. - Giọng bà Lâm ôn tồn vang lên.

Khoảnh khắc nghe giọng nói của mẹ, trong đầu Đình Thiên bật ra rất nhiều thứ - những lúc tuyệt vọng và cả những quyết định anh đã một mình trải qua - lời nói nghẹn lại. Thật may là anh còn có thể nghe lại thanh âm này.

- Dạ, con biết rồi...

Buổi tối, Đình Thiên gặp ba mẹ ở nhà hàng trong khách sạn

của gia đình. Đình Thiên đã thay bộ đồ nhân viên khách sạn ra, khoác lên người chiếc áo sơ mi trắng tinh thả bên ngoài chiếc quần tây đen, làm toát lên vẻ chảnh chu, tuấn tú. Bên cạnh khung cửa sổ lớn, ông bà Lâm đã nhìn thấy Đình Thiên và vẫy tay với anh. Anh khựng lại trong chốc lát, rồi bước về phía ba mẹ.

Âm thanh trầm bổng của tiếng đàn violine tạo cho không gian nhà hàng chút cảm giác day dứt, bồi hồi. Đưa mắt nhìn nhau nhiều lần, nhưng cả ông Lâm và bà Lâm đều không lên tiếng, khiến Đình Thiên phải đặt đĩa xuống, nhìn chăm chú vào biểu hiện kỳ lạ của ba mẹ. Lúc này, ông Lâm mới lựa lời, thật ra là chịu thua trước cái trừng mắt của vợ.

- Ừm... ba... xin lỗi con. Thật tình là ba không có ý coi thường đam mê của con.

- Thiên! Mẹ cũng có lỗi, đáng lẽ ra mẹ không nên gán ghép con và Nhã Hân... Chẳng qua là tại mẹ quá mong bỗng chấu thôi!

Lặng nhìn ba mẹ, hai bên tóc mai đã điểm bạc, tự nhiên Đình Thiên chỉ nhớ duy nhất một điều là ba mẹ rất ghét ai nói họ đã già... Hình ảnh trước mặt bỗng nhòa đi, Đình Thiên nhanh chóng cup mắt xuống, anh thật sự là một người con ích kỷ! Với tay, Đình Thiên gấp tờ đặt vào chén của hai người. Con xin lỗi ba mẹ - anh thầm nghĩ...

Ông bà Lâm có chút giật mình với hành động đột ngột này của con trai út, liếc mắt nhìn nhau, họ thấy được trong ánh mắt Đình Thiên là sự hạnh phúc. Không khí đầm ấm bao quanh cả gia đình họ. Đình Thiên, may đã suýt bỏ lỡ điều kỳ diệu nhất của cuộc đời đó, biết không?!

- Con... đang làm việc tại khách sạn Vanda Orchids.

Đình Thiên đột ngột lên tiếng. Thông tin này đến quá bất ngờ khiến cho ông Lâm sặc ngẹn rượu trong miệng. Ông bà Lâm đưa mắt nhìn nhau, không giấu được sững sờ...

Dọn xong căn phòng cuối, Nhật Khánh xếp gọn găng đồng chân bắn lên xe; đưa tay chấm mồ hôi, hình như hôm nay có vẻ hơi nóng. Bấm thang máy xuống tầng hầm, dựa hẳn người vào vách thang, sao này giờ không thấy tên ngốc kia đâu?

- Nhật Khánh, em cứ xếp khăn bẩn ở bên kia giùm anh nhé! - Anh nhân viên phòng giặt thân thiện.

- Dạ, để đây hả anh? - Nhật Khánh vui vẻ hỏi. - À... sáng giờ anh có thấy Đình Thiên đâu không? Cậu nhân viên mới á?

- Đình Thiên? Lúc này cậu ta mới hỏi anh chỗ lấy dụng cụ mới mà?

- Dụng cụ... - Nhật Khánh ngần người.

Không phải chứ? Tên ngốc đó...

Đình Thiên đang ngồi xếp bằng trên sàn gạch, dựa người vào kệ sắt, ánh mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào cánh cửa sắt dày đã lạnh lùng đóng chặt. Liếc mắt nhìn đồng hồ, anh đã bị nhốt ở đây mấy tiếng rồi! Nhắm chặt mắt, anh ngửa đầu ra sau, sao mình lại có thể xui xẻo như vậy chứ!

Chợt anh nghe thấy tiếng vặn khóa, có người tới rồi! Cánh cửa được đẩy ra, nhìn thấy người đứng trước mặt là Nhật Khánh, Đình Thiên không biết cảm xúc lúc này của mình như thế nào

nữa - ngại ngừng nhưng lại có chút nhẹ nhõm - nếu là người khác, chắc anh sẽ xấu hổ chết mất!

Nhật Khánh đứng chặn ngay cửa, nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của Đình Thiên, cơn giận trong cô lại bùng phát.

- Còn chưa chịu đứng dậy sao tên ngốc này?

Đình Thiên rất sợ thấy bộ dạng tức giận của Nhật Khánh; anh vội vã đứng dậy nhưng do ngồi lâu nên hai chân tê rần, vừa mới đứng dậy đã khụy xuống.

Nhật Khánh hoảng hốt, vội lao tới đỡ anh. Nhưng sức nặng của Đình Thiên đã kéo hai người ngã nhoài ra nền gạch lạnh lẽo. Trọng lượng cả cơ thể Đình Thiên đè hết lên người Nhật Khánh, do té ngã, đầu cô có chút choáng váng.

Bao quanh Đình Thiên lúc này là mùi hương nhẹ nhàng, thanh mát tỏa ra từ mái tóc Nhật Khánh. Lần đầu tiên, anh và cô gần nhau như thế! Anh có cảm giác mình đang say.

- Nè! Cậu còn muốn nằm như vậy đến bao giờ? - Nhật Khánh đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào Đình Thiên.

Đình Thiên giật mình, nhận ra tư thế của cả hai khiến anh thật sự luống cuống. Lồm cồm chống chân dậy, lại vô tình đập phải một thứ gì trơn tuột. Một lần nữa, Đình Thiên đổ ập xuống người Nhật Khánh; tiếp sau đó là cảm giác trơn mềm, ấm nóng lướt nhanh qua môi.

Chương X

TRI KỶ

Tiếng rè rè của bóng đèn điện phát ra trong không gian bí bùng của nhà kho. Dưới sàn nhà, có hai bóng người đang nằm chồng lên nhau bất động; giây phút này, mọi vật như ngưng đọng...

Mắt nhìn mắt. Nhiệt độ ẩm nóng xa lạ vẫn còn trên môi; Nhật Khánh chưa thoát khỏi sự sững sờ trước tình huống bất ngờ này. Tiếng nuốt nước bọt khẽ phát ra từ người phía trên; Nhật Khánh sức tĩnh, vội vàng đẩy mạnh Đình Thiên còn đang ngơ ngác ra. Chạm tay vào môi, cô giật mình liếc về phía Đình Thiên, chỉ thấy trong mắt nhau là sự hoảng hốt, rồi lại nhanh chóng đảo mắt né tránh. Chà mạnh môi, gương mặt Nhật Khánh lúc này đã đỏ rực. Không khí ngưng ngừng, yên lặng bao quanh hai người...

Chợt nhớ tới điều gì đó, Nhật Khánh vội đứng dậy, lao về phía lối ra... Cánh cửa lúc này đã đóng lại; dù cô đẩy cỡ nào, cánh cửa vẫn im lìm không nhúc nhích. Thôi xong! Lại bị nhốt ở đây một lần nữa rồi!... Cảm giác choáng váng ập tới, gục đầu tựa vào cửa, Nhật Khánh bỗng thấy sức lực như bị rút kiệt, hơi thở nặng nhọc, nóng hổi.

Đình Thiên nhận ra Nhật Khánh có vẻ kỳ lạ, vội tiến tới bên cạnh. Hai bàn tay giơ lên rồi lại luống cuống không biết đặt

vào đâu.

- Khánh! Cô... ổn chứ?

Đột nhiên, Nhật Khánh khuyu hẳn xuống; hành động đã nhanh hơn suy nghĩ, Đình Thiên đưa tay ôm trọn cô vào lòng. Mùi hương thanh mát lại vờn quanh; nhưng lúc này, tâm trí Đình Thiên chỉ có sự lo lắng, sốt ruột... Nóng quá! Chạm vào cơ thể cô, Đình Thiên tự mắng mình ngu ngốc, đáng lẽ anh phải nhận ra từ lúc nãy chứ!

Đình Thiên đỡ Nhật Khánh ngồi xuống. Lúc này, người con gái trong lòng anh thật yếu đuối; anh lại có phần không quen. Cô luôn là người mạnh mẽ thế kia mà!... Đình Thiên đưa tay đập cửa; mặc cho sự đau đớn dồn dập truyền tới từ bàn tay, anh vẫn ra sức đập mạnh, hy vọng sẽ có người nghe thấy và cứu họ ra.

- Đồ... ngốc! Trong túi tôi có điện thoại... lấy ra gọi cho Đan Thy... - Nhật Khánh nắm lấy ống tay áo Đình Thiên, thều thào lên tiếng.

Đình Thiên sức tĩnh, vội vàng rờ tìm điện thoại trong túi Nhật Khánh. Bàn tay đang giơ ra chợt khựng lại, anh nhớ lại tình cảnh lúc nãy khiến gương mặt lại một lần nữa nóng lên. Liếc nhìn gương mặt đỏ bừng vì sốt cao của Nhật Khánh, lúc nào rồi mà mình còn có ý nghĩ tiểu nhân như vậy được!... Đây rồi! Tay anh đã chạm vào điện thoại; vội vàng rút ra, vô tình Đình Thiên kéo theo một vật. Nhìn thấy chiếc đồng hồ quả quýt quen thuộc rơi trên sàn, Đình Thiên chợt ngẩng người trong giây lát, rồi vội vã chồm tới, nhặt lên; anh liếc nhìn cô gái đang dựa vào mình, ánh nhìn nồng ấm.

*

Nhìn gương mặt bình yên đang ngủ của Nhật Khánh trên giường, Đình Thiên bất giác mỉm cười. Hiếm khi có khoảnh khắc cô an tĩnh như vậy! Chạm nhẹ tay lên trán cô, anh khẽ thở ra. Lúc này, Đình Thiên đã thật sự hoảng sợ, khi cô mê man trên tay anh, toàn thân nóng rực. Đình Thiên liếc mắt nhìn qua kim truyền nước gắn trên cánh tay mảnh khảnh; Nhật Khánh mà anh tưởng tượng và nhận biết đều là một con người sôi nổi, năng động; nhưng bây giờ cô yếu ớt nằm đó, Đình Thiên thấy trong lòng mình, có thứ gì đó cào nhẹ khiến anh rất khó chịu.

- Đình Thiên! Cậu về nghỉ đi, tôi sẽ ở lại với Khánh! - Đan Thy vỗ nhẹ vai Đình Thiên, nhoẻn cười với anh. - Cảm ơn, may mà có cậu!

- Vậy... tôi về trước đây! - Liếc mắt nhìn lại, thật sự anh cũng không cần nghỉ đâu!

- Rõ ràng là nhìn rất quen! - Đan Thy nhìn bóng lưng Đình Thiên rời đi, khẽ nghiêng đầu nghi hoặc.

*

Cất đồ vào ngăn tủ, bất chợt tay Đình Thiên chạm vào một vật cộm lên trong áo; anh tò mò lấy ra... Nhìn vật nằm trong lòng bàn tay, Đình Thiên hơi nhíu mày, anh lại quên trả về cho chủ nhân của nó rồi! Bóng tối bao phủ, nuốt chửng những tia nắng yếu ớt cuối cùng. Đình Thiên nhoài người, tựa vào thành cửa sổ xe buýt; những cơn gió mát lạnh vút qua gò má, thổi tóc anh rối bời. Từng hàng xe tấp nập nối đuôi nhau lướt qua, có lẽ ai ai cũng đang hối hả tìm về bên cạnh người thân thương.

Nắm chặt vật trong tay, thả nhẹ... mặt đồng hồ rơi xuống rồi đung đưa như con lắc. Khóe môi cong nhẹ, anh như có thể

nhìn thấy những kỷ niệm vui vẻ giữa hai người trong chín ngày đó... Nhìn thấy nó, cô sẽ nhớ về anh chứ? Đình Thiên miên man suy nghĩ.

*

Nhật Khánh mê man đến chập tối mới tỉnh; mở mắt ra, cô giật mình khi bắt gặp ánh mắt Đan Thy đang lom lom ngó ở cự ly rất gần.

- Mày tỉnh rồi hả? - Đan Thy vui vẻ reo lên.

Nhìn xung quanh, Nhật Khánh phát hiện mình đang nằm trong phòng y tế của khách sạn. Trên tay cô hiện giờ vẫn còn gắn kim truyền, đầu ong ong, hình như cô đã mất ý thức khi còn kẹt trong kho thì phải. Đình Thiên đã cứu mình ra sao?

- Có cần đi bệnh viện kiểm tra không? Tao đưa mày đi nhé! - Đan Thy lo lắng khi cô bạn vẫn còn đang ngơ ngác.

- Chắc không cần đâu!

Nhật Khánh đỡ trán, thể chất cô rất tốt nên bị bệnh là điều hiếm thấy, bệnh thì về nhà ngủ một giấc sẽ khỏe liền thôi!

- Vậy để tao đưa mày về!

Mấy giờ rồi nhỉ? Nhật Khánh theo thói quen lục túi... Đâu rồi? Đồng hồ của cô. Cô đảo đảo tìm kiếm... Không có!

- Sao vậy? Kiểm gì vậy? - Đan Thy thấy khó hiểu với hành động của Nhật Khánh

- Cái đồng hồ... một cái đồng hồ nhỏ màu vàng... mày có nhìn thấy không?

- Không! Tao không thấy... của mày hả? Có khi nào rơi ở ngoài không?

Nhật Khánh nhớ ra gì đó, vội vàng lao xuống giường, lảo đảo chạy ra ngoài. Món quà của người đó, cô không thể làm mất được!

*

Hoàng hôn phủ nhẹ khắp con phố; dạo bộ ở Pháp luôn đem lại một dư vị rất riêng không lẫn vào đâu được. Một tay cầm áo vest, Đình Phong lững thững rảo bước trong không khí mát lành, thoang thoang hơi nước. Ánh đèn hắt bóng Đình Phong nghiêng nghiêng. Quyết định xuống xe và đi bộ vì Đình Phong muốn tận hưởng chút không gian thoáng đãng của tự nhiên. Có tiếng vỗ tay náo nhiệt ở phía trước, tò mò, anh tiến lại gần, khoe môi cong lên, hứng thú trỗi dậy khi nghe giai điệu quen thuộc của bản "La Vie En Rose". Trên băng ghế, một chàng trai, ôm đàn guitar, cười hạnh phúc ngắm nhìn cô gái trẻ đang hát bên cạnh; ánh mắt họ trao nhau đã nói lên tất cả...

Tiếng hát trong trẻo đầy cảm xúc của họ hòa vào nhau, lan tỏa hạnh phúc tới những người xung quanh. Đình Phong bất giác mỉm cười, dõi theo sự lãng mạn phía trước; đã lâu rồi, anh không được tự do làm theo ý mình như họ. Cuốn theo sự nghiệp, cứ thế anh vùi đầu vào công việc; lúc này nhìn lại, anh thấy có chút chạnh lòng. Xoay người tựa hẳn vào thành cầu, liếc mắt nhìn những gợn sóng lăn tăn mỗi khi một con thuyền lướt nhẹ qua; cô đơn, ở nơi đất khách quê người, lúc này anh cảm nhận điều ấy thật rõ ràng.

Điện thoại rung, cắt đứt dòng cảm xúc trong anh, mỉm cười áp điện thoại vào tai, tiếng mẹ anh sôi nổi vang lên.

- Con trai, bao giờ con về?

- Chắc khoảng hai tuần nữa khi con giải quyết xong công việc bên này, ba mẹ đều khỏe cả chứ?

- Ba mẹ ổn... nhưng mẹ lo quá! Đình Thiên đang đi làm ở khách sạn Vanda, mẹ không biết nó tính làm gì nữa? Có con ở nhà thì tốt rồi!

Nụ cười trên mặt Đình Phong nhạt đi nhưng chỉ trong phút chốc...

- Không sao đâu! Đình Thiên cũng lớn rồi! Con sẽ tranh thủ hỏi thăm xem sao, ba mẹ đừng lo.

Ánh mắt Đình Phong lơ đãng trôi theo dòng nước hiền hòa của thủ đô hoa lệ nhưng cũng đầy lạ lẫm...

*

Hôm nay, Nhật Khánh đi làm thật sớm dù đầu vẫn còn hơi choáng váng, vì cô muốn nhanh chóng gặp Đình Thiên để hỏi về chiếc đồng hồ. Hôm qua, cô đã tìm khắp nơi nhưng không thấy; lúc đó cô mới giật mình phát hiện ngoài cái tên Đình Thiên, cô chẳng biết gì về anh cả, đến lúc muốn liên lạc cũng không biết số điện thoại. Nhật Khánh ngồi đợi Đình Thiên trong phòng nhân viên, sao giờ cậu ta còn chưa đến nữa?... Ngón tay vô thức mơn trớn trên bờ môi, Nhật Khánh giật mình nhớ đến nụ hôn phớt qua của hai người ngày hôm qua. Nhắm mắt, lắc đầu thật mạnh, mình điên rồi, đó mà là hôn sao! Nhật Khánh, sao mày lại để tâm đến điều ấy như vậy!

Đột nhiên, có tiếng kim loại va nhẹ vào nhau, mở mắt ra, chiếc đồng hồ quả quýt quen thuộc đang đứng đưa trước mặt. Ngơ

ngác ngược nhìn theo sợi dây, cô thấy một bàn tay trắng trẻo, với những ngón thon dài; nếu không phải bàn tay ấy to bự, thì có lẽ cô đã lầm là tay phụ nữ. Quay đầu lại, Nhật Khánh bắt gặp nụ cười lấy lòng của Đình Thiên...

*

Từ xa, Đình Thiên đã trông thấy dáng ngồi thu lu của Nhật Khánh. Khựng người lại, anh không ngờ hôm nay cô đi làm; vì mới hôm qua thôi, cô còn yếu ớt như thế trong vòng tay anh, thật không thể nghĩ rồi cô sẽ gượng dậy được ngay. Nhìn cô gái nhỏ nhắn phía trước, vẫn kiên cường ngồi đó, bỏ ngoài tai những chỉ trích của đồng nghiệp, lần đầu tiên trong đời, Đình Thiên có ý nghĩ muốn bảo vệ một người. Tiến thêm một bước lại gần cô, trong ký ức anh chợt lướt qua một đoạn hình ảnh - một thứ mà theo anh là kỷ niệm ngọt lịm và không thể nào quên; vô thức, anh khẽ liếm môi, gương mặt ửng đỏ. Bước chân một lần nữa ngập ngừng, anh không biết phải đối mặt với cô như thế nào... Sờ tay vào túi quần, anh chạm vào một vật quen thuộc, hít một hơi thật sâu, Đình Thiên dậm bước...

*

Nhìn gương mặt ngơ ngác của Nhật Khánh, Đình Thiên không biết làm sao ngoài việc vẽ lên mặt một nụ cười để lấy lòng cô; hy vọng cô sẽ không giận anh sau sự việc ngày hôm qua. Chờ đợi phản ứng của Nhật Khánh, nhưng cô vẫn đứng trân trân nhìn, anh tự hỏi xem mình có lại làm sai gì nữa không?... Không có mà! Khẽ hắng giọng, Đình Thiên thu bàn tay lại, đưa chiếc đồng hồ ra trước mặt cô, tránh nhìn thẳng mặt.

- Đồng hồ của Khánh, hôm qua tôi... nhặt được.

Ánh mắt Nhật Khánh đã chuyển sang chiếc đồng hồ trên tay anh, nhẹ nhàng cầm lấy, gương mặt sáng lên, rạng rỡ. Nụ cười nở trên môi, cô đẹp một cách lạ lùng, anh có chút xấu hổ không dám nhìn tiếp, lại không kiềm lòng được, lén liếc mắt qua rồi cũng bất giác cười theo. Phát hiện ra nụ cười ngô nghê của Đình Thiên, lại nhìn vào môi anh, gương mặt Nhật Khánh ửng đỏ. Không khí giữa hai người chợt lúng túng...

- Nhật Khánh! Còn làm gì ở đó vậy?

Tiếng Đan Thy vang lên phía trước khiến Nhật Khánh chợt dạ, vội đẩy Đình Thiên - vẫn đang cười điệu cười ngờ nghệch - qua một bên, bỏ chạy. Đình Thiên đứng trân trân, tròn mắt ngơ ngác; anh lại làm gì khiến cô giận nữa rồi chẳng?

Tựa người vào bức tường sau lưng, Đình Thiên núp mình trong bóng râm duy nhất trên sân thượng, ngẩng đầu nhìn trời; cùng một khung cảnh nhưng lúc này cảm giác lại rất khác như khi anh còn ở trong căn phòng áp mái kia. Bầu trời thật trong xanh, ánh nắng chói chang chiếu rọi cả tâm hồn; anh hít sâu, mùi nắng thật đủ vị... Còn sống thật tốt!

Nhưng mà... nhắm mắt lại, nghĩ tới cô gái búng bình kia! Một chút chán nản dâng lên, sao anh toàn làm cho cô chán ghét thế này? Lúc nhìn thấy cô trân trọng chiếc đồng hồ như vậy, anh đã vui rất lâu! Anh có nên nói cho cô biết thân phận thật của mình không?

Đột nhiên, một thứ mát lạnh áp sát vào mặt khiến anh khẽ giật mình quay lại, mở choàng mắt ra; một bóng đen đứng ngược sáng xuất hiện bên cạnh. Nắm lấy vật lạnh ngắt ấy, anh phát hiện thì ra là một lon nước; trông theo đôi bàn tay nhỏ

xinh trắng trẻ đang thu về kia, Đình Thiên nhìn thấy Nhật Khánh...

- Không thấy cậu ăn trưa nên tôi đi tìm, ra là cậu trốn ở đây.

Nhật Khánh nhìn quanh, tránh ánh mắt của Đình Thiên; đây là khoảng sân phía sau kho dụng cụ trên sân thượng, bình thường rất ít người lui tới, sao mà cậu ta tìm được tới đây nhỉ?

Nhìn tóc mai của cô bết lại, mặt lấm tẩm mồ hôi, Đình Thiên tự hỏi, lẽ nào cô ấy đã đi tìm mình? Cầm lon nước mát lạnh trên tay, Đình Thiên như cảm nhận được từng cơn sóng lòng đang trào dâng. Bất giác, anh muốn đưa tay vuốt lại tóc mai cho cô nhưng rồi chẳng dám.

- Cảm ơn! - Nhật Khánh khẽ nói, mặt cô đã đỏ bừng, không biết do trời nóng hay sao nữa.

Vô thức, Nhật Khánh lại bặm môi; ý thức được mình vừa làm gì, cô bối rối, vội đứng lên bỏ đi; cô không muốn anh hiểu lầm cô đang ám chỉ gì đâu! Như nhớ ra điều gì đó, cô quay lại, đứng trước mặt Đình Thiên.

- Nè... cho cậu!

Nhật Khánh đưa bánh mì cho Đình Thiên. Nhìn cậu ta vẫn ngơ ngác không đón nhận, cô không biết phải làm sao, đành nhét chiếc bánh vào tay cậu rồi xoay lưng bỏ chạy.

Nhìn chiếc bánh mì và lon nước trong tay, khóe môi Đình Thiên cong lên, cảm giác lâng lâng vui sướng này khiến anh muốn nhảy cẫng lên. Chưa bao giờ anh thấy đồ ăn lại có thể đáng yêu đến như vậy.

Chiều hôm đó, Nhật Khánh rất ngạc nhiên trước sự nhiệt tình của Đình Thiên; anh giành làm tất cả mọi việc và luôn miệng nhắc cô nghỉ ngơi. Tuy hầu hết cô vẫn phải sửa lại; nhưng không hiểu sao, ở bên cạnh anh, Nhật Khánh cảm thấy rất thoải mái và trở nên mạnh mẽ lạ thường. Có lẽ, sự vun vể của Đình Thiên đã thúc đẩy bản năng làm mẹ của người phụ nữ trong cô chăng? Nhật Khánh bật cười với suy nghĩ ngớ ngẩn đó của mình.

- Khánh cười gì thế?

Đình Thiên đang loay hoay với máy hút bụi, quay qua thấy được nụ cười xinh đẹp của cô; tiếng cười của Nhật Khánh luôn khiến anh cảm thấy vui vẻ, kể cả khi cô cười nhạo chính anh - điều thường xuyên xảy ra.

- Không có gì... cậu sẽ không muốn nghe đâu. - Nhật Khánh thấy cho cậu một cái nhìn xem thường, có mỗi cái máy hút bụi cũng không biết sử dụng mà còn đòi giúp đỡ cô!

Tuy nhiên cô vẫn lại gần hỗ trợ anh; Đình Thiên chỉ biết đứng kế bên, gãi đầu bối rối, ở trước cô, sao lúc nào anh cũng vô dụng thế này chứ?

- Sau này cậu cứ làm như thế... đó, thấy chưa, không có tôi, sao cậu sống sót được ở đây chứ!

Đứng một bên, yên lặng ngắm nhìn gương mặt đang cằn nhằn của Nhật Khánh, Đình Thiên cảm thấy bình yên lạ lùng. Nắm chặt tay, bây giờ anh không muốn giấu giếm cô nữa.

- Khánh này... tôi... tôi...

- Sao vậy? - Nhật Khánh ngược lên, khó hiểu nhìn anh.

Hít một hơi, khi anh vừa lấy hết dũng khí để nói ra sự thật thì chiếc đồng hồ đột nhiên rơi ra khỏi túi của Nhật Khánh lúc cô đứng dậy. Nhìn thấy cô vội vàng nhặt lên, lo lắng vuốt ve, Đình Thiên cảm thấy có một thứ khẽ vuốt nhẹ vào lòng anh.

- Có vẻ Khánh rất thích chiếc đồng hồ này nhỉ?

Nhật Khánh như chìm vào trong những hồi ức hạnh phúc của mình...

- Ừm, cái này tôi được tặng từ... một người rất tốt!

Ngay cả ánh mắt của cô lúc này cũng nói lên sự ngưỡng mộ khi nghĩ về người đó khiến Đình Thiên ngẩn ngơ. Lời mà anh định nói chợt ứ nghẹn tại lồng ngực, không cách nào thốt ra được nữa. Bàn tay đang nắm chặt chợt buông lỏng, người mà cô trông đợi có vẻ... rất khác với anh! Sự quyết tâm anh vừa mới có được bỗng bốc hơi trong chốc lát.

Những ngày tiếp theo, Đình Thiên vẫn luôn năng nổ giành làm hết tất cả mọi việc để thay đổi ấn tượng của cô về mình. Anh quyết định rồi! Anh sẽ để cô tự nhận ra mình, như thế thì mới thú vị chứ!

Nhác thấy bóng dáng Nhật Khánh, Đình Thiên vội lao tới, giành lấy chiếc chổi lông gà trong tay cô, xông xáo quét hết bụi ở các kệ trên cao trước ánh mắt ngạc nhiên của cô. Suýt nữa thì làm rơi cả bình gốm, sẽ lại có lần đổ vỡ nữa nếu anh không nhanh tay lao ra đỡ lấy. Thở ra nhẹ nhõm, Đình Thiên chậm chạp xoay lại, không dám nhìn người sau lưng. Anh lại gây ra rắc rối rồi! Cúi đầu như một đứa trẻ làm sai, tiếng cười đột ngột vang lên. Ngược mắt nhìn lên, ngạc nhiên là Nhật

Khánh không tức giận, cô tỏ ra thích thú, nhìn chăm chăm lên đỉnh đầu anh đầy tinh quái; lấy tay phủi xuống, lông gà rơi lả tả, Đình Thiên có chút xấu hổ, bây giờ chắc trông anh rất nhếch nhác!

Không thể đứng nhìn tiếp, Nhật Khánh giúp anh phủi hết lông gà xuống; khi nhìn thấy bộ dạng đầy lo sợ và hối lỗi của Đình Thiên, Nhật Khánh đã không thể tức giận với anh được nữa. Nhìn Nhật Khánh cười đến chảy nước mắt, Đình Thiên lại cảm thấy cứ giữ bộ dạng nhếch nhác này của mình cũng không sao!

*

- Để tôi cầm xuống sảnh cho! Khánh ngồi đây nghỉ đi!

- Để tôi đi với cậu... không khéo cậu lại lạc nữa!

Hai người sóng vai, vừa đi vừa nói chuyện rôm rả. Tuy mấy ngày nay, mỗi khi về nhà, lưng lúc nào cũng đau ê ẩm, nhưng anh rất vui. Mỗi ngày được gặp cô như thế này khiến Đình Thiên thấy cuộc đời thật ý nghĩa.

- Nhật Khánh! - Bỗng có tiếng gọi với theo phía sau khiến hai người dừng chân.

Một cậu thanh niên lạ lẫm chạy lại với nét mặt hồ hởi, ánh mắt dán chặt vào Nhật Khánh khiến Đình Thiên có chút khó chịu. Cậu ta đứng đó quan sát Nhật Khánh một lúc, rồi đột ngột nắm lấy hai vai cô một cách rất tự nhiên.

- Nhật Khánh! Đúng là em rồi... em nhớ anh không? Anh Rìn nè!

Nhật Khánh thoáng khựng lại nhưng gương mặt không biểu

lộ gì; cô không ngờ lại gặp người quen cũ ở đây, càng không ngờ trước mặt mình là anh Rin. Anh Rin từng là hàng xóm, là bạn thân thuở bé, nhưng cũng đã vô tình để lại những tổn thương sâu sắc cho cô; dĩ nhiên, đó không phải là lỗi của anh Rin, nhưng cảm giác tổn thương trong lòng cô là thật. Cô phải đối mặt với anh sao đây!

- Em làm ở đây hả? Em và cả gia đình vẫn khỏe chứ? Anh nhớ mọi người quá! - Rin vẫn vô tư như trước, không để ý đến nét mặt có phần gượng gạo của Nhật Khánh.

Đình Thiên lại khác, anh phát hiện Nhật Khánh có gì đó không ổn, vội chen vào đứng giữa, tách hai người ra.

- Này anh! Nam nữ thụ thụ bất thân, anh nên cẩn thận hơn đi.

- Cậu là...? - Rin quay đầu, ngạc nhiên nhìn Đình Thiên.

Đình Thiên chuẩn bị lên tiếng thì một giọng nói vang lên, chặn lời anh lại.

- Rin! Con đang nói chuyện với ai thế!

Một người phụ nữ ăn mặc sang trọng nhưng có phần sắc sỡ nện từng bước lại gần.

Liếc nhìn qua người vừa bước tới, toàn thân Nhật Khánh cứng đờ. Phát hiện ra biểu hiện bất thường ấy, Đình Thiên muốn dắt cô rời khỏi nơi ồn ào này. Nhưng người phụ nữ kia đã nhanh hơn anh; một cái liếc nhìn, bà ta nhanh chóng nhận ra Nhật Khánh.

- Ôi! Tưởng ai... hóa ra là con bé Khánh nhà bán bún thịt đây mà! Ở thế ra bây giờ làm nhân viên ở đây à? - Giọng bà oang oang thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

- Mẹ! Đừng nói như vậy! - Rin kéo nhẹ tay mẹ, lúng túng nhìn Nhật Khánh.

Nắm chặt bàn tay, Nhật Khánh im lặng, cô cũng không muốn tranh cãi với người phụ nữ này.

- Mẹ nói gì sai chứ! Con phải cẩn thận, không có lại bị đeo bám không bỏ ra được đấy! - Bà giằng tay ra khỏi con trai, liếc mắt khinh thường nhìn Nhật Khánh.

- Này! Bà nói vậy hơi quá đáng đấy! - Đình Thiên cảm thấy bất bình thay cho Nhật Khánh.

- Cậu là nhân viên mà dám ăn nói với khách vậy sao? Hôm nay con trai tôi đi xem mắt, là con gái nhà giàu có, mong cháu Khánh đừng có thấy sang bắt quàng làm họ như vậy!

Giọng người phụ nữ ngày một lớn hơn, như muốn thể hiện sự không hài lòng của mình; bà ta không thể chấp nhận một nhân viên phục vụ lại có thái độ chống đối mình như vậy.

- Bà... - Túc giận trào dâng, bao ký ức không mấy tốt đẹp khi xưa chợt ùa về.

- Có chuyện gì vậy? - Tiếng Nhật Di điểm đậm vang lên, dậm bước chân, cô từ từ tiến tới.

- Nhật Di? - Rin ngạc nhiên khi gặp lại cô, trông thần thái của Nhật Di thật khác cô em gái hàng xóm trong ký ức của anh.

Từ xa, trông thấy dáng vẻ hống hách của người phụ nữ này, Nhật Di đã phần nào hiểu được tình hình. Mỉm cười trấn an mọi người, rồi cô quay sang người phụ nữ nọ.

- Quý khách, xin lỗi nếu như nhân viên của khách sạn có gì

mạo phạm khiến bà khó chịu, tôi xin dành tặng một phiếu khuyến mãi cho bữa tối của quý khách ở khách sạn ngày hôm nay. Mong quý khách bỏ qua.

- Hừm...

Người phụ nữ kia nghe được lợi ích, liền đắc ý; liếc qua hai chị em, bà tặc lưỡi rồi xoay người, kéo con trai đứng đỉnh bỏ đi.

- Nhật Khánh, Nhật Di, có gì chúng ta gặp sau nhé! - Rin quay đầu lại, vẫy tay.

- Gặp cái gì chứ! Liệu với mẹ...

Nhìn theo bóng dáng hai người phía trước, nụ cười chuyên nghiệp của Nhật Di vẫn chưa đổi, nhưng sâu trong ánh mắt cô lại đầy ắp sự mỉa mai, cô biết người phụ nữ đó luôn thích những món lợi nhỏ như vậy. Liếc mắt nhìn về phía chị gái, Nhật Di khẽ thở dài...

- Mọi người trở về làm việc đi.

Bàn tay Nhật Khánh vẫn nắm chặt chưa buông ra, Đình Thiên khẽ cau mày. Tuy anh không biết mối quan hệ giữa họ, nhưng anh hiểu Nhật Khánh lúc này đang rất tổn thương. Khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang nắm chặt kia, kéo Nhật Khánh lướt qua trước mặt mọi người, đây là điều duy nhất mà anh có thể làm lúc này.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Nhật Di giật mình, từ lúc nào mà hai người họ đã trở nên thân thiết như thế chứ? Cô cứ đứng đó, ngơ ngẩn nhìn theo bàn tay Đình Thiên đang nắm chặt lấy tay chị gái mình. Cô đã bỏ lỡ điều gì rồi sao?

Nắm tay Nhật Khánh kéo đi, đến giờ Đình Thiên có phần lúng túng, không biết phải an ủi cô sao. Lén quay lại, liếc nhìn cô, Nhật Khánh hôm nay thật khác, cứ cúi đầu im lặng, bình thường, cô đã giằng khỏi tay anh từ lâu rồi.

- Khánh... - Đình Thiên khẽ kêu, tình huống này anh cũng không biết xử lý sao.

Nhật Khánh đột nhiên ngồi sụp xuống, tâm trạng của Đình Thiên cũng chùng theo, lần đầu tiên anh thấy chán ghét sự vô dụng của mình. Ngay cả bản mình cũng không thể bảo vệ được...

Ngửa đầu nhìn lên, hôm nay bầu trời vẫn đẹp và trong vắt như thế, nhưng tại sao cô lại ngồi đây mà buồn khổ thế này - Nhật Khánh tự hỏi đâu biết không thể tìm thấy câu trả lời cho mình.

Đột nhiên, một lon nước mát lạnh áp vào bên má, quay đầu, cô thấy Đình Thiên. Thật kỳ lạ! Khẽ quệt vệt nước còn vương trên má, dạo này toàn để cậu ta bắt gặp những lúc khó xử như vậy!

- Ra là Khánh ở đây...

- Sao nào! Tôi đã chiếm chỗ của cậu à? - Nghiêng mặt nhìn qua, Nhật Khánh không muốn là một cô gái yếu đuối nữa.

Cầm lon nước mát lạnh trên tay, cũng tại nơi đây... nghĩ tới điều gì đó, Nhật Khánh bật cười.

- Sao vậy?

- Không có gì... Chỉ là cảm thấy hoàn cảnh thay đổi nhanh thật, đến lượt cậu an ủi tôi nhỉ?

Nhìn nụ cười thoải mái của Nhật Khánh, Đình Thiên vô thức cười nhẹ theo. Nhưng nụ cười lên lút ấy lại bị cô bắt gặp, anh sượng sùng quay đi.

Hơi nheo mắt, Nhật Khánh mỉm cười vì sự đơn thuần của chàng trai này.

- Hai người lúc này là hàng xóm cũ của tôi, cậu cũng thấy đó! Sau khi họ trở nên giàu có, chúng tôi đã không còn thân thiết như trước nữa...

Không hiểu sao, khi ở trước mặt Đình Thiên, cô lúc nào cũng có cảm giác thân thiết lạ thường.

- Vì vậy nên tôi rất sợ sự giàu có, cũng ghét sự giàu có, sợ bản tính mình sẽ thay đổi đến chính tôi cũng không nhận ra... Chắc cậu thấy suy nghĩ của tôi lạ đời quá phải không?

Nhật Khánh quay qua nhìn anh, khi không cô lại tò mò muốn biết cảm nhận của Đình Thiên lúc này. Hóa ra này giờ anh vẫn nhìn cô, nhưng chạm vào mắt cô, anh lại có phần trốn tránh, quay đầu đi. Nhật Khánh chép miệng, dễ ngại ngùng như vậy, sao anh ta kiếm bạn gái được đây?

- Tôi thấy Khánh giống như nước vậy... nước thì hay làm lợi cho vạn vật mà không tranh... ở thì hay lựa chỗ thấp, lòng thì chịu chỗ thâm sâu, bị cản thì dừng, mở đường thì chảy.

Nhật Khánh ngơ ngác trước câu nói của Đình Thiên, cách nói chuyện triết lý như vậy, sao mà cô thấy quen thuộc...

Trước ánh mắt ngạc nhiên của cô, Đình Thiên chợt lúng túng.

- Cũng trễ rồi, tôi đi xuống đây.

Anh đứng bật dậy, quay đầu đi như chạy, để lại Nhật Khánh vẫn đang ngơ ngàng. Cậu ta nói cô là nước... là khen hay chê đây? Lăn tăn với vấn đề đấy mà Nhật Khánh bỏ quên luôn cảm giác quen thuộc vừa thoáng qua kia.

Thật hèn nhát!

Trong phút giây vừa rồi, khi nhìn thấy nét mặt ngạc nhiên của Nhật Khánh, anh tưởng cô đã nhận ra... Không thể nào! Lúc này, nếu biết thân phận của anh, cô sẽ ghét anh mất! Chìm trong những suy nghĩ hỗn loạn của mình, đột nhiên Đình Thiên va vào xe đẩy của một nhân viên. Đang luống cuống xin lỗi, anh chợt sững lại khi nhận ra người phụ nữ trung niên đã dọn phòng ngày hôm ấy.

- Cậu là...

Sẽ không xui xẻo vậy chứ! Lẽ nào anh đã bị nhận ra! Đình Thiên nuốt nước bọt, thấp thỏm!

- Đình Thiên!

Toàn thân Đình Thiên cứng đờ, hoảng hốt khi nghe giọng Nhật Khánh gọi sau lưng. Cảm giác lạnh toát từ hai bàn tay truyền tới, anh sẽ bị vạch trần lảng xẹt như thế này sao?

Chương XI

HOÀNG TỬ XUẤT HIỆN?

Nhật Khánh tiến lại gần, nhắc thấy dáng vẻ hoảng hốt của Đình Thiên, cô hơi bĩu môi. Anh chàng này lại làm sai gì nữa đây?

- Sao vậy?

- ...

Đình Thiên nuốt nước bọt, có phần căng thẳng, không nói nên lời.

Nhật Khánh thoáng khựng lại khi nhìn thấy chị Hoa; hình ảnh ngày hôm đó lại ùa về trong tâm trí. Bất giác cô sờ đến vị trí của chiếc đồng hồ trong túi.

Chị Hoa chuyển ánh mắt qua Nhật Khánh, như có điều suy nghĩ; ánh mắt đảo qua lại giữa hai người càng khiến Đình Thiên căng thẳng. Khẽ cup mắt, chị mỉm cười, chậm rãi xoay người bỏ đi trước ánh mắt ngơ ngác của họ; riêng Đình Thiên lại có thêm một phần thở phào nhẹ nhõm.

- Nè! Cậu thật là... hở ra là gây chuyện mà!

Nhật Khánh khẽ huých cánh tay Đình Thiên; nhìn anh cứ ngờ nghệch như thế, cô khẽ nhăn mày, có phần thắc mắc, hai

mươi năm qua anh ta đã sinh tồn như thế nào vậy chứ?

Đình Thiên giật mình quay sang, có chút ngây ngốc nhìn gương mặt đang nhăn nhó của cô... sự thân thiết này, suýt thì anh đã đánh mất! Đảo mắt nhìn về bóng dáng đã dần khuất sau dãy hành lang, lúc này cô ấy chắc chắn đã nhận ra anh, vậy tại sao...?

Một bàn đột ngột xòe ra trước mắt anh; theo phản xạ, Đình Thiên chột nẩy lấy. Đến khi ý thức được nét mặt đang đanh lại của Nhật Khánh, nhìn xuống đôi bàn tay đang nắm của hai người, bàn tay như bị phồng vộp thả ra. Dạo này sao họ hay rơi vào tình huống lúng túng như vậy nhỉ?

- Nhật Khánh!

Nhật Di đột ngột xuất hiện phía sau; Nhật Khánh có chút ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên em gái chủ động bắt chuyện với cô khi ở khách sạn.

Đứng từ xa, cô đã trông thấy hết mọi cử chỉ giữa Nhật Khánh và Đình Thiên. Nhật Di nhớ tới tình cảnh xảy ra ban sáng; có một nỗi lo lắng dâng lên rồi vỡ òa, lan tỏa khắp cơ thể khiến cô vô thức muốn phá vỡ sự mập mờ trước mặt. Đến lúc ý thức được mình vừa gọi Nhật Khánh, thấy vẻ mặt ngạc nhiên của chị mình, Nhật Di bối rối. Nhưng rất nhanh, cô lấy lại bình tĩnh, dậm bước tiến tới.

- Khánh, chuyện ban sáng chị không sao chứ?

- Chị không sao, may mà có em!

Tuy Nhật Khánh bất ngờ trước thái độ của em gái, nhưng trong lòng cô lại thấy thật ấm áp vì sự quan tâm đột ngột này.

Đế ý thấy Nhật Di đang tò mò nhìn Đình Thiên, cô nhoẻn miệng cười, vui vẻ giới thiệu cậu với em gái.

- Đình Thiên, đây là em gái tôi, Nhật Di; còn đây là Đình Thiên, nhân viên mới đó Di!

- Chào Thiên, tôi là quản lý ở đây, Nhật Di!

Nhật Di đưa tay ra, tự tin giới thiệu; anh quên cô rồi cũng không sao, cô sẽ xuất hiện trước mặt anh một lần nữa, thật hoàn hảo!

Đình Thiên hơi bất ngờ trước lời giới thiệu đột ngột của Nhật Khánh; nhìn cánh tay đang đưa ra, anh chậm chạp phản ứng lại rồi chỉ gật đầu chào Nhật Di.

- Chào... quản lý, tôi là Đình Thiên.

Bàn tay đang chìa ra không được đáp lại, Nhật Di có chút lúng túng, ngượng ngùng thu tay.

- À, em thông cảm, cậu ta có chút kỳ lạ.

Nhật Khánh sợ Nhật Di khó xử vội giải thích; cô khẽ trừng mắt nhìn Đình Thiên, lại nhận được cái nhướn mày vô tội của anh. Nam nữ khác biệt, sao anh có thể tùy tiện nắm tay một cô gái xa lạ được, đặc biệt lại là em gái Nhật Khánh nữa!

Nhìn hai người mắt đi mày lại, Nhật Di cắn môi, có chút không cam lòng. Siết chặt bàn tay, cô không chấp nhận việc mình bị bỏ quên một bên như vậy! Đình Thiên, rồi anh sẽ phải nhìn mỗi mình em mà thôi!

Ngả người xuống ghế bành, Đình Thiên sung sướng nhìn màn hình điện thoại, nhớ lại chuyện có được số của Nhật Khánh.

*

- Nè! Lưu số cậu vào đây!

- Hả? - Đình Thiên bối rối nhìn Nhật Khánh đưa điện thoại về phía anh.

- Cậu... nhập số điện thoại của cậu cho tôi! Hiểu rồi chứ! - Nhật Khánh hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế; phải hiểu, cậu ta không được bình thường mà!

Đình Thiên nhận lấy điện thoại, chậm rãi nhập một dãy số, có một thứ gì đó nhộn nhạo trong lòng. Đưa lại cho cô, Đình Thiên hồi hộp liếc nhìn màn hình điện thoại trong tay cô.

- Này! Sao lại lưu tên tôi như vậy chứ? - Đình Thiên có chút bất mãn.

- Sao nào? Cái tên “Đồ ngốc cổ đại” rất hợp với cậu còn gì.

Tiếng điện thoại rung lên, Đình Thiên lấy ra xem thì thấy một dãy số lạ.

- Số của tôi đấy! Lưu lại đi!

Nhật Khánh tinh nghịch đá mắt lại khiến Đình Thiên đỏ mặt quay đi, cô gái này sao lại làm thế chứ!

Chăm chú vào màn hình điện thoại, nhoẻn cười hạnh phúc, Đình Thiên nhanh tay nhập một cái tên mà anh nghĩ rất hợp với cô.

- Này! Ai cho cậu dám lưu tên tôi như vậy hả?

Bất ngờ bị Nhật Khánh đẩy, do đang ngồi chồm hổm không vững, Đình Thiên té nhoài ra sàn. Thiệt tình, con gái gì mà hung hãn quá?!

*

Giờ, nhìn dòng chữ “Cô nàng dũng mãnh” trên điện thoại, Đình Thiên bật cười. Anh biết cô đã rất tức giận, nhưng đó là do cô gây sự trước mà! Lướt tay qua từng con số, Đình Thiên nhớ đến nét mặt giận dữ của Nhật Khánh, gác một tay gối sau đầu, không biết giờ này cô đang làm gì nhỉ? Lỡ tay nhấn nhầm phím gọi, Đình Thiên vội bật dậy tắt đi, anh nhẹ nhàng thở ra, suýt tí nữa thì...

Điện thoại đột ngột rung lên, Đình Thiên hoảng hốt suýt thì làm rơi; nhưng đến khi nhìn màn hình điện thoại, nét mặt anh chợt đanh lại. Đình Phong... Vết thương lòng tưởng đã ngủ sâu chợt bị khơi lên, nhói buốt!

- ... Thiên, em vẫn thức khuya như trước nhỉ! - Đầu dây bên kia im lặng một lúc, tiếng Đình Phong trầm khàn vang lên.

Không đứng trong đầu Đình Thiên lại dường như ra hình ảnh quen thuộc của Đình Phong đang đứng dựa vào ban công, lặng lẽ rít từng hơi thuốc, bao quanh anh là làn khói trắng đục mờ màng. Thân thuộc mà cũng thật xa vời, ở anh có một thần thái mà cả đời này, Đình Thiên chẳng bao giờ có được.

- Em có chuyện gì muốn kể anh nghe không?

Hơi thở của Đình Thiên dần trở nên nặng nhọc, không gian căn phòng im ắng, tưởng chừng sẽ kéo dài đến vô tận...

- Anh... bao giờ về?

- Khoảng mười ngày nữa.

- Vậy chừng nào anh về, anh em mình đi uống vài ly?

Ngửa hẳn đầu ra sau, anh mệt mỏi lắm rồi! Cảm giác khốn khổ này dần cần xé anh. Gặp nhau, nói hết ra cũng tốt! Ít nhất thì anh sẽ không còn bị sự nghi ngờ đốt cháy tâm can nữa. Đưa một tay che mắt, tất cả rồi sẽ ổn thôi!

- Đình Thiên!

Tiếng Nhật Khánh đánh thức Đình Thiên khỏi giấc ngủ chập chờn. Mở bàn tay đang che mắt xuống, tia nắng gắt ban trưa khiến anh nhúm mày.

- Sao lại nằm ngủ trên này?

Nhật Khánh cúi xuống, bóng cô hắt cả lên mặt Đình Thiên, phải mất một lúc anh mới nhận ra người tới là ai. Nhật Khánh ngồi phịch xuống bên cạnh Đình Thiên đang lồm cồm bò dậy, nhìn vẻ mặt lơ đãng cùng mái tóc rối bù của anh, cô thấy thật đáng yêu!

- Trà hay sữa chua? - Nhật Khánh giơ hai lon nước ra phía trước.

- Trà đi... - Nhận lấy, Đình Thiên ngược mắt nhìn gương mặt đơn thuần, không chút son phấn, khiến lòng anh thanh thản.

- Cảm ơn Khánh!

Nhấp một ngụm, khẽ xoay lon nước, Nhật Khánh như nghĩ tới

điều gì, cô bật cười.

- Sao vậy? - Đình Thiên bỗng nhận ra vui vẻ có thể lây lan được.

- Không có gì, tại nhớ tới cậu nói tôi là nước... không biết là loại nước gì? - Nhật Khánh lém lỉnh quay qua thắc mắc.

- Loại nước đơn thuần, thanh khiết nhất... - Nhìn gương mặt khắp khối vui vẻ của cô, Đình Thiên lại muốn trêu chọc. - Ừm... nước lọc thì sao?

- Đình Thiên! Trả lon nước lại cho tôi, tôi sẽ lấy nước lọc cho cậu uống cả đời nhé! - Nhật Khánh tức giận khi nhận ra mình bị tên ngốc này đùa giỡn.

- Không sao, tôi thích nước lọc.

Cả hai người chột ngẩn ra sau câu nói của Đình Thiên; chính anh cũng hơi bối rối vì lời nói vô tình của mình. Không khí ngưng ngừng thoáng qua giữa hai người. Khẽ hắng giọng, Nhật Khánh đột ngột chuyển chủ đề.

- Cậu có vẻ thích văn học cổ nhỉ?

- Đúng vậy, tôi nghiên cứu rất nhiều về nó đấy! - Đình Thiên nói với vẻ đầy tự hào; khi nhìn qua gương mặt hơi ngờ nghệch của Nhật Khánh, sự tự tin trong anh trở lại.

- Không tin à? Khánh nghĩ tôi giống một người quân tử không?

- Người quân tử nhận biết như thế nào?

- Khổng Tử từng nói quân tử phải đạt được chín điều. Một là

khi nhìn phải nhìn cho minh bạch; hai là khi nghe phải nghe cho rõ ràng; ba là sắc mặt phải ôn hòa; bốn là tướng mạo phải trang nghiêm...

Nói tới đây, Đình Thiên vội sửa lại tướng ngồi của mình thật nghiêm chỉnh khiến Nhật Khánh bật cười.

- Năm là nói năng phải trung thực; sáu là làm việc phải trọng sự kính nể; bảy là điều gì còn nghi hoặc... phải hỏi han; tám là khi tức giận phải nghĩ đến hậu quả; cuối cùng là khi thấy lợi... phải nhớ đến điều nghĩa. - Đình Thiên thao thao bất tuyệt.

- Vậy cậu chắc chắn không phải là quân tử rồi! - Nhật Khánh đột nhiên quay đầu qua, ranh mãnh nhìn anh.

- Tại sao?

- Điều thứ sáu, phải biết trọng sự kính nể, cậu có bao giờ gọi tôi là chị đâu! Nên, gọi chị đi rồi tôi sẽ công nhận cậu là quân tử. - Nói xong cô lại cười toét miệng, đặc ý nhìn gương mặt bí bách trông đến buồn cười của Đình Thiên lúc này.

Đình Thiên nghe lý lẽ của Nhật Khánh, tỏ vẻ không phục, nhất quyết không cất lời. Gọi cô là chị, không hiểu sao, Đình Thiên không hề muốn.

- Này, mà nhìn thấy hai người đó không?

- Nhỏ Nhật Khánh với cậu nhân viên mới hả chị Oanh?

- Ừ! Tao nghe nói giờ nghỉ trưa họ hay lén lút lên sân thượng ngồi riêng với nhau lắm, nhìn có vẻ cậu Đình Thiên thích Nhật Khánh đấy!

- Ghê vậy! Nói em mới để ý, cậu Đình Thiên đó đẹp trai mà cũng lạnh lùng thật! Ngoại trừ Nhật Khánh ra, cậu ta chẳng thân thiết với ai.

- Lần trước nhất nhỡ đó một lần rồi còn chưa biết sợ, để xem nó còn vui vẻ được bao lâu. - Nụ cười trên gương mặt chị Oanh có phần mỉa mai.

Đứng trong góc, Nhật Di không thể tin nổi những lời mình vừa nghe được. Đình Thiên và Nhật Khánh... hai người họ sao có thể! Nghĩ tới sự ăn ý giữa hai người mà cô quan sát mấy ngày nay, một nỗi bất an nhen nhóm trong lòng; Nhật Di lắc đầu, không thể nào? Đình Thiên sao có thể thích Nhật Khánh được chứ? Chắc không đâu?... Siết chặt nắm tay, Nhật Di quay người bước đi, bước chân mở rộng dần; cô phải đi chứng thực, không thể tin điều hết sức vô lý như vậy.

Đứng nhìn hai người đang đùa giỡn vui vẻ trước mặt, Nhật Di lặng lẽ căn môi; một cảm giác ganh tỵ vô hình dần dần dâng lên, chiếm trọn tâm trí cô. Nhật Di say trong ánh mắt dịu dàng - mà lần đầu tiên cô thấy - của người con trai kia, nhưng ánh mắt đó bây giờ đang hướng về chị gái của cô. *"...Có vẻ cậu Đình Thiên thích Nhật Khánh đấy!"* - lời nói khi nãy cứ văng vảng trong đầu. Một mối tựa người vào bức tường, bây giờ thì cô đã xác nhận được rồi. Bỗng nhiên, Nhật Di cảm thấy mệt mỏi, ngược nhìn lên bầu trời trong vắt không một gợn mây; bao nhiêu năm qua, đẹp bỏ cả tuổi xuân qua một bên, cô lao đầu như con thiêu thân vào ánh sáng danh vọng. Nhưng bây giờ quay đầu nhìn lại, trên con đường đó vẫn chỉ đơn độc một mình cô. Tình yêu cũng vậy, nó vẫn lướt qua cô một cách vô tình và tàn nhẫn. Nhưng, cô không cam tâm, bờ môi mềm mại nghiến chặt, ánh mắt đẹp lúc này đã nhuộm đầy ganh tỵ. Cô đã từ bỏ quá nhiều thứ rồi! Anh, điều Nhật Di vẫn khao

khát có được, một người hoàn hảo dành cho cô...

- Thiên, cậu đem đồng đồ bẩn này xuống phòng giặt đi rồi về nhé!

- Khánh đi đâu vậy, tôi đợi Khánh rồi cùng về?

- Không cần đâu, tôi đem ít đồ cho Nhật Di, con bé hôm bữa cậu gặp đấy.

- À! Em gái Khánh phải không?

- Ừ, mẹ tôi gửi ít đồ ăn, trước khi về, tôi muốn mang qua cho nó.

Nhật Khánh vội bước ra khỏi thang máy, hớn hờ xách túi đồ ăn nặng trĩu, bước nhanh về phía văn phòng của Nhật Di. Cửa phòng không khóa mà chỉ khép hờ, cô đảo mắt nhìn quanh, lấy làm lạ vì không nhìn thấy chị trợ lý đâu. Toan đưa tay lên gõ cửa, tiếng nói của Nhật Di vọng ra khiến Nhật Khánh chột khựng lại.

- Nhật Khánh được cất nhắc trong công việc không hề liên quan đến quan hệ cá nhân của chúng tôi, anh hiểu phong cách làm việc của tôi mà. Những lời đồn đại kia, tôi sẽ nhanh chóng tìm ra nguyên nhân...

Nắm chặt tay nắm cửa, Nhật Khánh thấy khó xử khi lại rơi vào tình huống bối rối này. Nhìn hình ảnh mệt mỏi của Nhật Di ngồi sau bàn làm việc, Nhật Khánh cảm giác có một thứ đè chặt nơi lồng ngực.

- Giám đốc không thể bắt Nhật Khánh nghỉ việc vô lý như vậy,

tôi không đồng ý.

Nắm chặt túi đồ ăn, Nhật Khánh quay người bỏ đi. Tại sao chứ? Tại sao cô lúc nào cũng phải chịu đựng cái cảm giác vô lý này, đến bây giờ, ngay cả em gái cô cũng phải chịu đựng nữa. Nhật Khánh cúi gầm mặt, hình ảnh trước mắt nhòe đi, cô biết ngay từ đầu, vị trí này sẽ chỉ đem lại rắc rối cho cô mà thôi!

- Cô nói gì vậy Di, tôi không hề có ý định cho Nhật Khánh nghỉ việc mà chỉ muốn cô thu xếp chuyện này ổn thỏa. - Giọng sếp của Nhật Di đầy thắc mắc vang vọng trong ống nghe.

- Tôi xin lỗi, tôi sẽ thu xếp chuyện này ổn thỏa... Vâng, tạm biệt ông.

Nhìn theo bóng dáng đã khuất sau cánh cửa, Nhật Di buông điện thoại xuống, bật cười chua chát. Từ lúc cô thoáng thấy bóng dáng của Nhật Khánh ngoài cửa, không dừng lời nói muốn cho Nhật Khánh nghỉ việc chợt thốt ra. Đó không phải là ý định của giám đốc; đặt tay lên ngực, đó phải chăng là ý muốn của cô? Cô sao có thể có ý nghĩ tồi tệ này với chị gái mình chứ... Ích kỷ sao? Một lần nữa, xin hãy cho cô ích kỷ thêm một lần! Nếu không có Nhật Khánh, Đình Thiên sẽ thuộc về cô sớm thôi; cô không thể cùng chị gái mình tranh giành một người đàn ông như thế, nhưng buông tay anh, cô cũng không thể...

Làm xong việc, Đình Thiên toan bấm thang máy trở lên thì cửa thang máy chợt mở, có một người bước vào. Nhìn chăm chú lên con số đang nhảy, Đình Thiên có cảm giác người bên

cạnh cứ nhìn anh chăm chăm, soi mói. Quay đầu sang, lại bắt gặp ánh mắt đầy nghi ngờ kia. Thật kỳ lạ! Sao cứ nhìn anh như vậy chứ? Đình Thiên cảm thấy khó chịu với không khí ngột ngạt này. Nhưng mà... anh lại thấy gương mặt cậu thanh niên kia quen quen? Có chút tò mò, Đình Thiên quay sang liếc nhìn lần nữa. Một đoạn ký ức chợt chạy ngang trong tâm trí, Đình Thiên quay phắt đầu sang hướng khác; nằm mơ anh cũng không ngờ sẽ gặp lại cậu ta trong tình cảnh này. Phải rồi, anh sơ suất quá, cậu ta chính là nhân viên của khách sạn này mà. Nhớ tới cảm giác khi hiểu lầm cậu thanh niên này chính là Nhật Khánh, Đình Thiên chợt rùng mình. Thang máy đã mở ra, anh vội vã bước ra mà gần như chạy.

- Khoan đã!

Tiếng gọi phía sau khiến Đình Thiên phải dừng lại, có chút chột dạ, không muốn quay đầu. Cậu thanh niên kia bước tới, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi gương mặt của Đình Thiên.

- Nhìn anh rất quen, chúng ta đã từng gặp nhau chưa nhỉ?

Bàn tay vội sờ lên gương mặt nhẵn nhụi của mình, Đình Thiên căng thẳng trước cái nhìn soi mói của cậu thanh niên kia; lúc đó anh chưa cạo râu, không biết cậu ta có nhận ra không?

- Này! Hai cậu không làm việc đi, sao lại đứng giữa đường vậy?

Tiếng phụ nữ đột ngột vang lên, giải cứu cho Đình Thiên.

- Chị Hoa! Hôm nay chị làm ca chiều à? - Cậu thanh niên kia chuyển hướng qua người phụ nữ vừa xuất hiện.

- Hôm nay tôi trực tầng này, cậu không có nhiệm vụ, lên đây

làm gì vậy?

- Dạ, con đi làm việc liền đây. - Nói xong, cậu còn không quên quay lại đá mắt với Đình Thiên rồi mới rời đi.

Lúc này, Đình Thiên mới nhận ra lòng bàn tay mình đã dẫm mồ hôi. Lén nhìn người phụ nữ được gọi là “chị Hoa”, Đình Thiên không biết phải cảm ơn cô như thế nào cho phải; cô đã không vạch trần anh mà bây giờ còn giải vây cho anh nữa.

- Cảm ơn chị.

- Dù cậu vào đây vì lý do gì, hãy đối xử tốt với Nhật Khánh, nó là một đứa trẻ đáng thương. - Nói xong, người phụ nữ ấy lặng lẽ đẩy xe đi, bỏ lại Đình Thiên vẫn còn ngơ ngác đứng đó.

- Nhật Khánh! - Tiếng Đan Thy gọi với theo phía sau. - Mà làm gì mà lặng lẽ về trước vậy? Không đợi tao à?

Nhật Khánh chỉ nhợt nhạt mỉm cười, rồi lại cúi đầu bước đi. Nhận ra Nhật Khánh có vẻ không ổn, Đan Thy lao vọt lên, quàng vai, cười nhăn nhở.

- Sao nè! Có chuyện buồn phải không? Tao cũng có nè, đi uống một ly thôi!

Nói rồi, cô kéo Nhật Khánh đi, không đợi bạn kịp phản ứng. Bóng dáng hai cô gái chấp chới dưới ánh hoàng hôn rực đỏ.

- Bà chủ, cho con hai phần bánh tráng thịt như cũ nhé! - Đan Thy hướng về phía chủ quán, gọi to.

Nhìn cô bạn lúc nào cũng vô tư, lí lắc, Nhật Khánh chợt mỉm

cười, thật may vì mình còn có cô bên cạnh!

- Rồi sao? Kể tao nghe xem. - Làm một hơi bia, Đan Thy sáng khoái hỏi chuyện.

- Tao... không biết phải làm gì nữa? Những lời đồn đại không hay xung quanh tao chắc mày cũng biết, không hiểu sao lại tới tai giám đốc... Hôm nay, tao nghe thấy Nhật Di bị khiển trách vì chuyện này.

- Tao cũng có nghe loáng thoáng. Có khi nào do tội bà Oanh làm không, những lời nói xấu đó toàn bả tung ra chứ đâu? - Đan Thy bất bình thay bạn, dằn mạnh cốc bia xuống bàn.

Nhật Khánh lắc nhẹ đầu, cô chẳng quan tâm ai nói xấu mình. Lúc này cô chỉ lo cho Nhật Di; em gái cô đang phải chịu đựng áp lực cho cả cô nữa. Uống hết một cốc bia, gió biển mang theo cả hơi mận vào trong miệng.

- Vậy giờ mày tính sao?

- Tao sẽ nghỉ việc, tao không muốn làm liên lụy đến Nhật Di nữa.

Đan Thy sững người trong chốc lát rồi đột ngột đứng lên, chạy qua ngồi kế bên Nhật Khánh. Cô rất hiểu tính cách của cô bạn thân này, đã quyết định là sẽ khó ai có thể lay chuyển được.

- Thật ra tao có quen quản lý bên khách sạn Sand Beach, tao sẽ giới thiệu mày qua đó, nhưng... - Đan Thy đột ngột ôm chầm lấy bạn. - Nhưng tao không nỡ rời xa mày.

Cứ thế, Đan Thy ngồi khóc tu tu như một đứa trẻ khiến Nhật Khánh vừa cảm động lại vừa buồn cười, không dưng nước mắt cũng chảy ra. Cô cũng lưu luyến người bạn này lắm! Hai

người cứ thế ngồi ôm nhau khóc, mặc kệ những chỉ trở, bàn tán của người xung quanh.

- Thôi thôi! Sao mày còn khóc nhiều hơn cả tao nữa thế? - Nhật Khánh cười, đưa tay lau nước mắt trên mặt Đan Thy. - Mày nói cũng có chuyện buồn, là gì vậy?

- Mày có nhớ tao kể về mối tình đầu của tao không, cách đây mấy hôm tao vừa gặp lại anh ấy ở khách sạn. - Đan Thy thút thít, chỉ tay lên trái tim. - Gặp rồi mới biết, chỗ này còn đau mày à!

- Ô! Ở khách sạn mình hả? Hai người có nói chuyện gì với nhau không?

Đan Thy uể oải lắc đầu; nhớ tới khoảnh khắc anh lạnh lùng bước qua cô như người không quen, tim cô lại nhói lên. Trái tim à! Sao mày lại vô dụng như thế chứ?

Nhật Khánh đặt lá đơn xin nghỉ việc xuống trước sự ngạc nhiên của chị quản lý nhân sự, cô cũng chẳng giải thích gì nhiều nhưng qua ánh mắt ái ngại của mọi người, có lẽ ai cũng đã ngầm hiểu được lý do. Tin đồn về việc cô xin nghỉ nhanh chóng lan rộng, người nuối tiếc có, người hả hê cũng có. Nhật Khánh không quan tâm, cô vẫn tiếp tục làm việc như thường ngày.

- Khánh! Nghe nói cô sẽ nghỉ việc, tại sao chứ?

Đình Thiên vội chạy ào vào, đứng sau lưng cô vặn hỏi, anh hoàn toàn bất ngờ trước thông tin này.

- Phải, tôi có việc gia đình nên sẽ nghỉ làm ở đây. - Quay đầu

lại, Nhật Khánh nhìn thấy bộ dạng thở dốc của Đình Thiên, không hiểu sao lại cảm thấy thật ảm áp.

- Nhưng, còn tôi...

Lời nói ngập ngừng trên đầu lưỡi, không cách nào thoát ra được; sự hụt hẫng dâng lên rồi vỡ òa trong anh. Tình huống này, anh chưa bao giờ nghĩ tới, vậy mà nó lại xảy ra khiến anh không kịp trở tay.

- Đạo này cậu đã quen việc rồi, hết tháng thử việc, chắc chắn cậu sẽ làm tốt thôi.

Đưa tay khẽ vuốt lại mái tóc rối của Đình Thiên - việc mà Nhật Khánh luôn muốn làm - lúc này anh cũng không quá đáng ghét như cô vẫn nghĩ. Đứng quan sát anh ở góc độ này, Nhật Khánh phải ngửa đầu lên, cậu ta cũng cao đấy, phong độ nữa!

Đình Thiên né bàn tay cô; anh nghi ngờ không phải Nhật Khánh vuốt tóc cho mình mà là đang đánh rối lên thì đúng hơn. Khẽ nhăn mày, đừng coi anh là trẻ con mà đối xử vậy chứ! Nhưng Nhật Khánh vẫn cố chấp đề tay lên làm anh có chút khó chịu, nhưng khi nhìn thấy nụ cười tình nghịch của cô, trái tim Đình Thiên lại rộn ràng, có chút ngây người.

- Đừng đi được không? - Lời khẽ thốt ra, Đình Thiên cũng không ý thức được.

- Hả... Cậu nói gì?

- Không có gì...

Nghĩ đến việc mỗi ngày sẽ không còn thấy cô nữa, nỗi buồn lại choán lấy tâm trí anh. Anh phải làm sao đây? Anh đến đây vì

cô mà... Cô còn chưa biết được thân phận thật của anh, họ cứ thế mà bỏ qua nhau như vậy sao?

*

Nhật Khánh vô tình chạm mặt Nhật Di ở máy bán nước tự động. Nhật Di đang chọn một lon cà phê - đồ uống yêu thích của cô mỗi khi căng thẳng. Nhìn chị gái mình vẫn chọn sữa chua, cô hơi đảo mắt, chị ấy chẳng thay đổi gì cả, vẫn yêu thích món thức uống trẻ con ấy.

- Khánh! Chị nộp đơn xin nghỉ hả? - Nhật Di cụp mắt xuống, khẽ hỏi.

- Ừ... - Cầm ống hút, vị sữa chua tràn ngập khoang miệng khiến tâm trạng cô thoải mái.

- Vì những tin đồn gần đây sao?

- Cũng không hẳn, tại chị cũng không thích làm ở đây nữa, chị đã kiếm được chỗ làm mới rồi.

- Nếu chị muốn, em sẽ giải quyết cho chị được nghỉ liền, không cần phải đợi tới một tháng sau đâu.

- Di của chị luôn là nhất.

Khẽ bật ngón tay cái, Nhật Khánh cười toe toét quay đi nhưng nụ cười cũng chẳng giữ được lâu trên môi.

Nhật Di cảm thấy day dứt, nhưng cô không muốn thua cuộc trong đoạn tình cảm này. Lặng lẽ nhìn theo bóng lưng Nhật Khánh, khẽ cắn môi, cô chỉ biết âm thầm nói lời xin lỗi, tự hứa sau này sẽ bù lại cho chị ấy nhiều, thật nhiều...

- Cảm ơn chị... vì tất cả. - Nhật Di thì thầm, vị cà phê đắng trong miệng cũng không làm tâm trạng cô khá hơn chút nào.

Đình Thiên thần người đứng đó cũng đã một lúc lâu; tại sao việc cô nghỉ anh luôn là người biết cuối cùng như vậy? Mới hôm qua, cô còn bên cạnh, nói cười với anh nhưng hôm nay, cô đã nghỉ. Lôi điện thoại ra, nhanh chóng tìm tới tên cô trong hàng danh bạ ít ỏi, anh bấm số.

- Alô... Thiên à? - Đầu dây bên kia nhanh chóng được kết nối.

- Khánh, tại sao nghỉ mà không nói với tôi tiếng nào? - Giọng nói có chút tức giận.

- Xin lỗi, chiều hôm qua tôi mới nhận được thông báo nghỉ, cũng vội quá nên chưa kịp chào tạm biệt cậu.

Chỉ như vậy thôi sao? Đình Thiên không biết anh muốn gì lúc này, cũng không biết phải nói gì với cô nữa. Anh cảm thấy hối hận vì đã vội vã gọi cho cô khi chưa suy nghĩ gì.

- Thiên à, tôi nghỉ rồi nhưng lo nhất là cậu đấy, cậu phải cố gắng nhé, có gì khó khăn hãy nhờ sự giúp đỡ của Đan Thy.

- ...

Đình Thiên vẫn im lặng, anh nghe tiếng Nhật Khánh khẽ thở dài.

- Cậu giận tôi à? Chúng ta rồi sẽ gặp lại mà, tôi sẽ rất nhớ cậu đấy!

-...

“Tôi cũng sẽ rất nhớ Khánh”, lời muốn nói nhưng lại không thể thốt ra được, tình cảm của anh cứ thế mà trôi tuột đi sao?

Đứng trước cửa vào của khách sạn Sand Beach, Nhật Khánh hoàn toàn bị choáng ngợp trước sự đồ sộ của kiến trúc nơi đây. Nhìn xuống từ ven đường, cô có thể thấy những tòa biệt thự lấp ló sau những hàng cây xanh mát, trải dài trên sườn đồi. Từ ngoài cổng, cô phải đi bộ rất xa mới vào được sảnh chính; một chiếc xe hơi đen bóng lướt nhanh qua cô, suýt nữa là thổi tung chiếc váy cô đang mặc lên.

- Chạy gì mà như ăn cướp vậy chứ? - Nhật Khánh khẽ nhăn mặt, liếc nhìn theo chiếc xe đã đi xa.

Vào sảnh chính, Nhật Khánh tiến tới quầy lễ tân báo tên; Đan Thy đã giới thiệu cô với quản lý nơi đây.

Quản lý là một người phụ nữ trung niên ăn mặc rất tươi tắn, gọn gàng; Nhật Khánh có hơi hồi hộp nhưng khi nhìn thấy sự thân thiện ánh lên trong đôi mắt của mọi người, cô lại thấy bình tâm. Nơi đây sẽ là một khởi đầu mới của cô; khẽ siết tay, Nhật Khánh quyết tâm phải sống thật tốt ở chốn này.

- Tôi đã nghe Đan Thy kể về cô, rất vui khi cô tới khách sạn của chúng tôi làm việc.

- Dạ, cảm ơn chị, tôi sẽ hết sức chăm chỉ.

- Cô có thể bắt đầu làm quen việc vào ngày mai. Bây giờ cô theo tôi đi nhận đồng phục trước.

Nhật Khánh vừa đi vừa quan sát. Khách sạn được trang trí đa phần đều từ gỗ; hít một hơi, cô có thể cảm nhận được hương gỗ thoang thoảng trong không khí. Những tấm màn trắng mềm mại điểm xuyết lên những thân cột cứng rắn, tạo nên sự tương phản độc đáo nhưng cũng hết sức hài hòa. Dọc hành lang, treo những bức tranh phong cảnh; ánh đèn vàng hắt nhẹ lên khiến không gian trong bức tranh sống động như thật. Nhật Khánh nhìn mà mê mẩn.

Nhận đồng phục mới trên tay, cảm xúc của cô rất phức tạp, vừa háo hức lại vừa thoáng buồn vì nhớ Vanda. Mọi chuyện xảy ra đột ngột quá! Mới hôm trước cô còn mặc trên người bộ đồng phục Vanda mà hôm nay đã lại bắt đầu ở một môi trường hoàn toàn mới.

Chào tạm biệt quản lý, Nhật Khánh cầm túi đồng phục ra về. Tới cửa, nhìn thấy chiếc xe lúc nãy sém làm tốc váy, cô khẽ bĩu môi. Nhưng, đúng lúc đi lướt qua, cô đã vô tình va vào một người đang hốt hải bước ra. Túi đồ trên tay cũng rơi xuống đất.

Gia Thành vội vã quay về khách sạn để lấy bản vẽ nháp; anh cần nhanh chóng trở lại phòng tranh trước khi người họa sĩ kia rời khỏi. Lại vô tình va vào một cô gái, anh vội vã cúi người, đỡ cô dậy.

- Xin lỗi, cô không sao chứ?

Chợt bàn tay anh khựng lại khi nhìn lướt qua gương mặt cô. Một sự quen thuộc kỳ lạ. À! Đây chẳng phải là cô gái lần trước anh đã nhận nhầm trên đường sao?

Nhìn gần thế này thì thấy họ cũng không giống nhau lắm. Ở cô gái này, có nhiều nét ngây thơ, tình nghịch mà bạn gái cũ của anh không có được. Gia Thành cảm thấy thật có duyên với cô; nhìn lướt qua túi đồ cô làm rơi trên mặt đất, anh khẽ mỉm cười, có lẽ sau này sẽ rất thú vị đây.

Nhìn người con trai trước mắt, Nhật Khánh ngây người trong phút chốc. Anh có vẻ ngoài thật sự rất cuốn hút. Mái tóc đen mượt buộc hờ phía sau gáy, đôi mắt sâu phảng phất nét Tây phương có thể kìm hãm người đối diện trong đó khi nhìn vào. Trong một thoáng thấy nụ cười của anh, Nhật Khánh đỏ bừng mặt, khẽ cụp mắt trốn tránh. Vội tránh người khỏi hai cánh tay rắn chắc của anh, nhưng mùi hương nồng nàn trên người anh vẫn còn thoang thoảng.

- Cô có bị thương ở đâu không?

- Tôi không sao.

- Xin lỗi cô, tôi vội quá! - Nhìn bộ dạng không được tự nhiên của Nhật Khánh, Gia Thành lại khẽ mỉm cười. - Nếu có duyên gặp lại, tôi mời cô cà phê, được chứ!

Nhật Khánh thoáng sửng sốt vì sự thân thiết từ người đàn ông xa lạ này, đang tính mở miệng từ chối.

- Tôi có lỗi nên muốn mời cô một ly cà phê, tôi không có ý gì khác đâu!

Nhật Khánh suy nghĩ rồi cũng mỉm cười gật đầu, xác suất họ gặp lại nhau chắc không quá cao đâu! Cô cũng không quá để tâm về việc này.

Nhìn theo bóng dáng nhanh nhẹn của anh leo lên xe, thì ra

anh chính là chủ nhân chiếc xe đáng ghét này! Trước khi đi, anh ta còn ngoái đầu lại, nháy mắt với cô khiến Nhật Khánh đỏ khóc đỏ cười. Người thanh niên này, cũng quá phóng khoáng!

Đang tính quay đi, cô chợt nhìn thấy một vật nằm bên dưới vị trí đỗ xe lúc nãy, có lẽ là của người thanh niên kia đánh rơi. Đang cúi xuống, cô chợt khựng lại trong giây lát rồi nhanh chóng với lấy vật đó. Chiếc đồng hồ này! Cô vội vàng tìm chiếc đồng hồ quả quýt của mình, lôi ra, đặt hai chiếc nằm kế bên nhau. Giống quá! Vội ngược mắt theo hướng chiếc xe kia, có phải là anh không? Chàng hoàng tử trên tầng áp mái của cô.

Chương XII

KHÔNG THỂ CHỈ XEM EM LÀ BẠN

Nhấc chân lên rồi rút lại, Nhật Di cầm chặt lon nước trong tay; khi đối mặt với những đối tác lớn, cô cũng không căng thẳng như lúc này. Đối với cô, anh giống như một tuyệt tác, được trưng bày trong tủ kính; còn cô chẳng khác gì một kẻ trước giờ chỉ biết đứng từ xa, lặng lẽ ngắm nhìn. Nhưng bây giờ, cô phải tỉnh lại thôi, đập vỡ giấc mộng kia, bước ra, đoạt lấy thứ mình muốn. Vặn tay nắm cửa, Nhật Di nhìn dáo dác; trưa nắng, không có ai trên sân thượng, cô tiến tới phía sau kho dụng cụ - nơi mà cô biết, có anh ở đó. Lặng lẽ nép sau bức tường, Nhật Di ngắm nhìn người con trai đang nằm bên dưới bóng râm, khoe miệng vô thức cong lên; nhớ lại ngày xưa, cũng chỉ có những lúc trộm nhìn anh ngủ, Nhật Di mới có thể ngắm kỹ gương mặt anh.

*

Hồi ấy, cả hai còn là bạn học...

- Nhật Di! Em cất giùm cô hộp giấy này vào kho nhé!

- Dạ!

Nhật Di bê hộp giấy to gần bằng nửa người, khệ nệ bước xuống từng bậc thang, vừa đi vừa nhẩm lại những công thức mới được dạy. Nhật Di luôn cố gắng học thuộc hết những bài học ngay khi còn ở trường; về nhà, cô sẽ có thời gian tự học tiếng Anh. Gia đình Nhật Di không quá dư dả để cô theo học ngoại ngữ ở trung tâm.

- Di à! Cần anh giúp một tay không?

Tiếng nói quen thuộc vang lên khiến cô chán ghét, Nhật Di thở dài ngao ngán, tránh cậu ta.

- Nè! Em hiểu tấm lòng anh mà, sao lạnh lùng vậy?

Cô tăng lờ, lướt nhanh qua, tiếp tục lẩm nhẩm bài học. Hiện tại, cô chẳng có tâm trí để quan tâm đến chuyện yêu đương, mục tiêu của cô còn ở phía trước; mà nếu có thì cũng không phải là cậu con trai choai choai, tầm thường như vậy.

Đặt hộp vào kho, Nhật Di thở dốc, chấm mồ hôi vào cánh tay, xoay người toan đi ra ngoài thì chợt nhìn thấy đôi chân người đang thò ra phía sau kệ. Giật mình, nhưng trí tò mò vẫn lớn hơn nỗi sợ hãi, Nhật Di từ từ tiến lại gần; khi cô nhìn thấy gương mặt của người nằm đó, một niềm vui nho nhỏ nháy nhót trong lòng. Cô cứ đứng đó, say mê nhìn gương mặt bình yên đang ngủ kia của Đình Thiên, bài học đang nhẩm cũng bất giác ngừng lại. Ánh nắng bên ngoài từ từ bò lên cả gương mặt đẹp trai của anh, khiến Đình Thiên nhíu mày, quay mặt né. Nhật Di giật mình, xoay người tránh đi, mặt ửng đỏ, sao cô lại có thể nhìn chăm chú một người con trai như vậy chứ? Cô nghe nói, anh là con trai của một chủ khách sạn lớn; một chút tự ti gợn lên, Nhật Di siết chặt nắm tay; sẽ có một ngày, cô có thể hiên ngang bước ra làm quen với anh, một cách tự tin nhất...

Có tiếng bước chân nhẹ vang lên bên cạnh, Đình Thiên mở choàng mắt, vui vẻ ngược nhìn; nhưng rồi ngay sau đó, ánh mắt anh lại ảm đạm, không phải cô; anh quên mất là Nhật Khánh đã không còn ở đây rồi sao?

- Sao Thiên lại nằm đây? - Nhật Di ngồi xuống bên cạnh, nhẹ giọng hỏi.

Đình Thiên nhìn gương mặt có phần quen mắt đối diện, ngờ ngờ chưa nhận ra là ai.

- Sao vậy, Thiên không nhận ra tôi à? - Ánh mắt Nhật Di thoáng thất vọng nhưng rất nhanh cô lại nhoẻn cười, chỉ tay vào mình. - Nhật Di, chúng ta đã từng gặp nhau ở hành lang rồi đấy!

- À! Cô là em gái của Khánh phải không?

Nụ cười Nhật Di cứng lại, không hiểu sao lúc này cô rất ghét nghe Đình Thiên gọi tên chị mình. Nhưng cô vẫn duy trì nụ cười trên môi, đưa lon nước ra cho đình Thiên.

- Cà phê nhé!

- Cảm ơn, tôi không uống cà phê.

Ngật Di ngượng ngừng thu tay về, khẽ thở dài, đây mới chính là anh, luôn lạnh lùng như vậy. Không giống với lúc ở bên chị gái cô, ánh mắt anh lúc nào cũng ấm áp. Mỉm cười chua chát, hình như giữa cô và anh không có đề tài chung để tiếp tục câu chuyện, nhưng lòng tự trọng không cho phép cô dùng Nhật Khánh để thu hút sự chú ý của anh. Xoay người ngược mắt nhìn lên bầu trời, Nhật Di dựa hẳn vào bức tường phía sau.

Tình cảm này của cô rồi sẽ đi tới đâu?

- Ở góc độ này nhìn lên bầu trời thật đẹp, hèn chi Thiên hay lên đây.

Đình Thiên cũng ngược đầu nhìn theo, bầu trời hôm nay chẳng đẹp bằng những ngày trước.

Ngật Di liếc nhìn nửa bên mặt của Đình Thiên, anh đẹp như một bức tượng được tạc tỉ mỉ. Đình Thiên đột ngột quay qua khiến cô chưa kịp đảo mắt né đi, mắt hai người chạm nhau, Nhật Di chợt mỉm cười.

- Thiên, chắc cậu không nhớ chúng ta từng học chung nhỉ?

- Sao? - Đình Thiên ngạc nhiên, tròn mắt nhìn cô.

- Biết ngay là cậu chẳng nhớ mà, chúng ta học cùng nhau đến mấy năm đại học đấy. Khi đó cậu rất hay trốn học để ra phía sau nhà kho ngủ.

Đình Thiên bất ngờ khi cô biết chuyện này. Nhắc đến những chuyện năm xưa, trong lòng lại có chút hoài niệm. Lúc đó, anh quá chán nản với những chương trình học về quản lý mà anh chẳng hứng thú, nếu không nói là có phần chán ghét. Vì vậy, anh thường kiếm một chỗ mát mẻ để đọc sách, có khi nằm nhoài ra ngủ quên. Bản thân anh không thích tiếp xúc với ai; bạn bè cũng xem anh như một kẻ lập dị, nên hầu như mấy năm đại học, anh chẳng có lấy một người bạn. Giờ lại có một cô gái đột ngột nhắc tới quá khứ, thật ra, anh cũng không quá quan tâm; Đình Thiên lại ngược mắt lên bầu trời, khẽ ừ ừ xem như là trả lời.

Nhìn thái độ hờ hợt của Đình Thiên, cô hơi chán nản nhưng

lại không muốn bỏ cuộc dễ dàng như vậy. Không khí im lặng bao trùm, nhưng cô lại không muốn rời đi. Khẽ nhắm mắt lại, một lúc thôi, yên bình ở bên cạnh anh như vậy...

- Di nè! Cô biết tại sao Khánh lại nghỉ không?

Nhật Di nhẹ mở hàng mi rộp che phủ một phần đôi mắt xinh đẹp, lúc này đã đượm màu buồn. Cô chưa kịp vui mừng khi lần đầu tiên anh gọi tên mình thì lại nghe anh nhắc về một người con gái khác. Chậm một bước rồi sao? Khẽ cắn môi, cô không cam tâm, quen anh trước là cô, phù hợp với anh cũng là cô... Tại sao lúc nào cũng là Nhật Khánh chứ? Nhật Di tự thấy mình ưu tú hơn hẳn, phù hợp với anh hơn chị gái, thế nhưng anh lại chưa một lần nhìn cô.

- Tôi không biết!

Nhật Di đứng dậy, lạnh lùng quay lưng bỏ đi. Cô không muốn ở lại nữa, khi mà anh nhìn cô lại tưởng nhớ tới Nhật Khánh, đó là một sự xúc phạm đối với tình cảm của cô, và Nhật Di không bao giờ cho phép điều đó xảy ra.

Nhật Khánh chỉnh lại bảng tên cho ngay ngắn, nhìn lại mình trong gương; hít một hơi thật sâu, cô không giấu nổi hồi hộp. Mỗi khi bước vào một môi trường mới, Nhật Khánh luôn lo sợ. Nở một nụ cười thật tươi, Nhật Khánh luôn tin, nụ cười có thể mang mọi người lại gần nhau hơn. Theo thói quen, cô sờ vào chiếc đồng hồ trong túi, giờ có tới hai cái, một cảm giác kỳ lạ nhộn nhạo chạy khắp cơ thể, có phải là anh không?

- Em là Nhật Khánh phải không? Chị là Hương. Theo chị, chị sẽ hướng dẫn em về khách sạn. - Một cô gái nét mặt hòa nhã

vẫy tay với Nhật Khánh.

- Dạ. - Nhật Khánh vui vẻ đi theo chị.

- Khách sạn chúng ta hơi đặc biệt, ngoài cụm phòng chính ở đây còn có những bungalow nằm riêng biệt phía ngoài. - Hương chỉ tay ra phía ngoài cửa sổ. - Đó, em thấy chưa.

Nói rồi chị lại dắt Nhật Khánh đi tiếp; băng qua những dãy hành lang, tầm mắt của Nhật Khánh bị thu hút bởi hàng loạt những bức tranh treo dọc trên tường; càng đi sâu vào trong, những bức họa phong cảnh càng đặc sắc. Vô thức, Nhật Khánh dừng hẳn bước chân trước một bức họa; cảnh hoàng hôn ngợp vàng phủ trên bức tranh, nhìn thấy nó, cô như cảm giác mình lạc về mùa hè năm trước, khi mà Nhật Di còn chưa dọn ra ngoài, có cô, Nhật Di, cả ba và mẹ, cùng nhau ngắm cảnh hoàng hôn trên chiếc đu quay này. Nhật Khánh có thể nhớ được cả mùi của gió khi ấy.

- Đây là tác phẩm của anh chàng họa sĩ bạn của Tổng giám đốc, anh ấy cũng đang sống ở đây để hoàn thành nốt những tác phẩm như vậy.

Nhật Khánh vội giật mình quay qua, đã thấy chị đứng bên cạnh đang mỉm cười nhìn cô.

- Em xin lỗi. - Nhật Khánh luống cuống, lo sợ vì ngày đầu tiên mà cô đã xao nhãng rồi.

- Không sao, đi thôi!

Chị Hương dắt Nhật Khánh vào một căn phòng, yên lặng nhìn cô nhân viên mới thoăn thoắt làm việc, trong lòng lại thầm khen. Cô rất có cảm tình với cô gái này, vừa hiền lành lại vừa

tháo vát.

- Chà! Em xếp khăn đẹp thật đấy! - Chị Hương mỉm cười khen ngợi.

- Dạ, em cảm ơn, ở nơi làm việc cũ em hay xếp lăm nên quen tay.

Nhìn nụ cười tíu tít mắt của chị Hương, bất giác Nhật Khánh lại nhớ tới Đan Thy, một thoáng chạnh lòng, cô nhớ mọi người quá! Lặng lặng, cô mang khăn mới vào thay trong phòng tắm, Nhật Khánh tự hỏi không biết bây giờ Đình Thiên đã phân biệt được vị trí cất khăn chưa? Nghĩ tới Đình Thiên, không đúng cô lại thấy xung quanh mình bây giờ yên ắng quá, không còn những câu hỏi ngu ngốc, vang lên liên tục khiến cho cô khó chịu như trước nữa. Khẽ lắc đầu, sao hôm nay cô lại ủy mị quá nhỉ? Mọi người rồi sẽ quen dần với những thay đổi thôi, cô cũng nên vậy, xóc lại tinh thần, bắt đầu một cuộc sống mới thôi nào!

Lục tung đồng quần áo trong tủ, không có! Gia Thành đã tìm kiếm khắp mọi góc ngách trong căn phòng này, kể cả trong xe, vẫn không tìm ra chiếc đồng hồ. Chán nản, anh nằm vật ra giường, nhìn trần trần lên trần nhà. Khẽ thở dài, mắt rồi cũng tốt! Sẽ không còn nhớ tới người đó nữa! Anh đã mua cặp đồng hồ này ở Thụy Sĩ trong một đợt đi du lịch chung với gia đình Đình Phong. Nghĩ một hồi, anh lại bật người dậy, tiến tới bàn làm việc, có khi nào nó rớt ở đây không nhỉ? Đảo lộn giấy tờ, cũng không có!

"Mày điên rồi Thành à!" - Anh cười mĩa mai.

Ngồi bệt xuống đất, anh mệt mỏi tựa đầu vào bức tường sau lưng. *"Anh tự đặt tay lên ngực mình cảm nhận đi, nơi đó không có trái tim, nó nằm ở đồng tranh của anh đấy!"* Đó là người duy nhất mắng anh như vậy, có lẽ vì vậy, anh chẳng thể quên được chẳng? Gia Thành đặt tay lên lồng ngực - hành động mà anh đã làm hàng trăm lần - cảm nhận được từng tiếng đập; anh khẽ nhăn mày, tại sao lại nói anh không có trái tim, nó vẫn nằm ở đây mà?

Lôi giấy vẽ ra, Gia Thành vung cọ họa tranh, đây là cách duy nhất giúp anh bình tâm; chìm đắm trong nó, anh sẽ được bảo vệ, không còn phải chịu tổn thương từ bất kỳ ai nữa. Nhưng... Gia Thành khẽ dừng cọ, anh lại vẽ cô, một lần nữa. Trường phái anh theo đuổi là tranh phong cảnh, anh chỉ vẽ chân dung mỗi khi vẽ cô. Lướt bàn tay dọc theo đường nét gương mặt cô gái đang cười, những năm qua anh không biết mình đã vẽ bao nhiêu bức họa khuôn mặt cô; nhưng lần này, anh dễ dàng nhận ra sự khác biệt, gương mặt trong tranh thêm phần ngây thơ, bớt đi vẻ từng trải, ánh mắt cô gái trong tranh cũng đã vui vẻ lên nhiều. Gia Thành mỉm cười, những thổn thức trong anh có lẽ nên kết thúc ở đây được rồi! Nhớ tới cô gái hai lần vô tình gặp gỡ, sự hứng thú trong anh lại nổi lên.

Tiếng điện thoại vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của anh. Gia Thành nhìn thấy tên người gọi thì buông cọ, vội bắt máy.

- Cậu còn không trở về, tôi sẽ biến mọi cô gái trong khách sạn thành người của tôi hết đấy! - Gia Thành nhăn nhó nói đùa với Đình Phong.

- Vài ngày nữa tôi sẽ về, cậu liệu mà thu xếp những chuyện bé bổi đi!

- Gọi tôi có việc gì? - Gia Thành châm thuốc, tiến lên mở cửa

số, nhẹ nhàng thả khói.

- Giáo sư Dane đã tới chưa, sắp xếp một cuộc hẹn với thầy ấy giúp tôi đi.

- Tôi tưởng cậu sẽ trốn luôn chứ? Đùa thôi, tôi sẽ thu xếp, cậu tranh thủ lo mà mua quà hồi lộ cho tôi đi nhé.

- Được rồi, tôi biết cậu thích nhất thứ gì mà.

- Tranh của Claude Monet. - Cả hai đồng thanh lên tiếng.

Gia Thành bật cười cùng lúc với tiếng cười nhẹ trong điện thoại. Họ luôn như thế, đơn giản mà hiểu nhau. Đó cũng là một phần lý do Gia Thành chưa từ bỏ hy vọng đưa Đình Phong trở lại với hội họa.

Nhật Khánh chạy vội trên đường; hôm nay thật xui xẻo, không dừng cô lại làm rơi điện thoại trên xe buýt. Cô tìm mãi cũng không thấy, lại còn bị trễ chuyến tiếp theo, và lại còn không có điện thoại để xin phép nữa chứ, sao mà cô có thể tới kịp giờ làm đây!?

Thình lình, tiếng còi xe vang lên bên cạnh, Nhật Khánh quay ra nhìn, bỗng sững sốt khi thấy đó là anh chàng cô đụng phải hôm trước, mà cũng có thể là hoàng tử trên tầng áp mái của cô!

- Lên xe đi! Tôi cho cô quá giang, tôi cũng đang tới khách sạn Sand Beach.

Gia Thành lộ đầu ra, vẫy tay với Nhật Khánh. Nhìn thấy trong mắt cô có chút chần chừ, anh nhanh chóng xuống xe, nắm lấy

tay cô kéo đi trước sự bất ngờ của Nhật Khánh.

- Này, anh... - Nhật Khánh hơi ngạc nhiên, sao anh lại biết cô đang cần tới khách sạn chứ?

- Yên tâm, tôi là người tốt, tôi sẽ đưa cô toàn vẹn tới khách sạn.

Nhật Khánh luống cuống trước tình huống bất ngờ này, đến khi cô bình tĩnh lại thì đã ngồi gọn lỏn trong xe của anh rồi. Nhật Khánh! Mày điên rồi, sao có thể lên xe của một người đàn ông xa lạ chứ?! Cô ngồi im, căng thẳng đến mức tay chân không biết đặt đâu.

Nhìn thấy cô không được tự nhiên, Gia Thành khẽ bật cười, mở nhạc lên. Không khí phần nào bớt ngột ngạt trong tiếng nhạc nhẹ nhàng.

- Cô tên gì?

- Nhật Khánh... À, anh cho xe dừng ở trước cổng được rồi, tôi sẽ đi bộ vô.

Gia Thành tảng lờ trước lời đề nghị của cô, phóng xe chạy thẳng vào trong. Chiếc xe dừng trước cửa khách sạn, có khá đông nhân viên đi qua đang tò mò nhìn, Nhật Khánh có chút luống cuống, chần chừ chưa xuống.

- Thế nào, có phải tôi đúng là người tốt không? Khiến cô không muốn rời xa. - Gia Thành hơi nghiêng người, áp về phía Nhật Khánh.

- Chỉ có người xấu mới luôn miệng nói mình tốt thôi! - Nhật Khánh có chút hoảng, vội mở cửa xe chạy ra ngoài.

- Nhật Khánh! - Gia Thành lộ đầu ra hướng Nhật Khánh, gọi

với theo. - Tôi là Gia Thành, nhớ nhé!

Nói rồi, anh phóng xe chạy vọt ra cổng trước sự ngỡ ngàng của Nhật Khánh, chẳng phải anh nói anh có việc ở khách sạn sao? Thật là một người kỳ lạ; nhớ lại tình huống trong xe lúc nãy, gương mặt Nhật Khánh ứng đỏ.

“Thôi chết rồi! Quên trả lại anh ta cái đồng hồ.”

Nhìn theo chiếc xe đã chạy xa, Nhật Khánh khẽ cắn môi, họ còn gặp nhau nữa không? Sực nhớ ra đã trễ giờ làm, Nhật Khánh vội chạy vào trong khách sạn; cô không muốn mới ngày thứ hai đi làm đã để lại ấn tượng xấu cho mọi người.

Từ hôm qua tới giờ, Đình Thiên đã cố liên lạc với Nhật Khánh nhưng đều không có tín hiệu. Anh lo lắng, đi qua đi lại; chợt nhìn thấy Đan Thy, Đình Thiên đoán chắc cô ấy sẽ biết tin tức của Nhật Khánh.

- Cô có liên lạc được với Nhật Khánh không?

- Không, sao vậy? Gọi không được hả?

- Ừm, vậy... cô có biết nhà Nhật Khánh ở đâu không?

- Tôi không biết, cậu có thể đi hỏi Nhật Di. - Nhìn vẻ lo lắng, sốt ruột của Đình Thiên, Đan Thy nhin cười.

Nghĩ tới Nhật Di, Đình Thiên thoáng khựng lại, hình như hôm trước anh đã làm cô giận, bỏ đi thì phải. Gãi đầu, anh cũng không hiểu sao cô lại giận nữa; nghĩ tới việc hỏi cô, Đình Thiên có chút chần chừ.

- Đi đi, suy nghĩ gì nữa, không nhanh là Nhật Khánh bay mất đấy!

Đan Thy khẽ đẩy lưng anh, lém lỉnh nháy mắt. “Nhật Khánh à! Tao đem chàng trai ưu tú này gửi tới cho mày đây!” - Đan Thy thầm nghĩ.

Tiếng gõ cửa nhẹ khiến Nhật Di ngẩng lên khỏi đồng tài liệu đầy ắp trên bàn. Cô sững sốt khi thấy người bước vào là Đình Thiên. Cô có hoa mắt không? Anh chủ động tới tìm cô?

- Thiên? Anh đến tìm tôi có việc gì? - Nhật Di đứng dậy, gương mặt thoáng chút rạng rỡ.

- À... - Đình Thiên vượt cổ, có chút ngại ngùng. - Nhật Khánh... Cô có liên lạc được với cô ấy không?

Gương mặt Nhật Di chợt tối sầm, cô ảo tưởng gì chứ? Khẽ nắm chặt bàn tay, mặc kệ móng tay đâm vào lòng bàn tay, Nhật Di lúc này thấy rất ghét chị mình, ghét nghe đến cái tên Nhật Khánh. Cô ích kỷ, cô biết, nhưng không cách nào ngăn được sự ghen tỵ đang cuộn trào trong lồng ngực.

- Di, tôi xin lỗi về chuyện hôm trước, không hiểu sao cô lại giận tôi, nhưng tôi rất lo cho Nhật Khánh. - Đình Thiên khẽ nói, lo lắng quan sát sắc mặt lại bắt đầu không tốt của Nhật Di.

- Chị ấy bị mất điện thoại thôi, Thiên không cần phải lo lắng. - Hít một hơi nhẹ, Nhật Di cố gắng giữ cho mình bình tĩnh.

- Vậy sao? Cảm ơn cô nhé!

Đình Thiên có phần thở phào khi biết Nhật Khánh vẫn an toàn. Toan xoay người, anh chợt nhớ ra điều gì, liền quay lại, bước tới trước bàn của Nhật Di.

- Từ mai tôi xin nghỉ ở đây nhé!

Nhật Di sững người, anh... như vậy là sao? Thật quá đáng mà!

- Tại sao? Cậu nghĩ đây là nơi cậu thích vào thì vào, đi thì đi sao?

- Tôi...

Trước lời chất vấn đột ngột của Nhật Di, Đình Thiên vô cùng bất ngờ. Anh bối rối vì không biết mình lại sai ở đâu nữa rồi!

- Cậu tới đây với mục đích gì? Tôi đã biết cậu là con trai của chủ khách sạn Sand Beach. - Nhật Di cũng không biết mình đang nói gì nữa, lúc này cô chỉ muốn phát tiết ra hết những cảm xúc bị đè nén từ lâu.

Đình Thiên đột ngột ngắc đầu lên. Tròn mắt nhìn Nhật Di. Cô biết, vậy... Nhật Khánh cũng biết sao?

- Sao cô biết được?

- Cậu quên tôi học chung với cậu sao?

- Nhật Khánh... cũng biết.

Nhật Di lúc này chợt hiểu ra, lại là Nhật Khánh! Cô không thể chấp nhận sự thật đang bày ra trước mắt mình, chẳng lẽ...

- Thiên đến đây vì chị ấy sao?

- ... Phải. - Đình Thiên quay người bỏ đi, chợt bị một vật mềm chọi vào người, khiến anh quay đầu lại.

- Nhật Khánh, Nhật Khánh, suốt ngày anh chỉ biết có chị ấy. - Nhật Di hét lên, lúc này cô đã không thể kiềm chế được nữa.

Đình Thiên ngẩng người trước phản ứng dữ dội của Nhật Di, mặt anh nghệt ra, không hiểu sao cô lại tức giận đến thế, anh nhớ là mình chẳng làm gì sai với cô cả. Cô có quyền gì ném đồ vào người anh chứ?

- Sao... cô...?

- Tôi thích cậu! - Nhật Di đột ngột cắt ngang lời nói của anh.

Lời tỉnh nói ra chợt nghẹn lại, Đình Thiên không biết đây là tình huống gì nữa. Nhận được lời tỏ tình đột ngột như vậy, khiến anh vô cùng bối rối. Khẽ tránh ánh mắt mãnh liệt đang nhìn thẳng của cô gái đối diện, gương mặt anh ửng đỏ.

- Thích... từ rất lâu rồi! Thiên ngạc nhiên lắm phải không? Nhưng tình cảm tôi dành cho cậu sâu sắc hơn gấp nhiều lần cậu có thể nghĩ tới.

Nhật Di cũng không ngờ cô lại tỏ tình trong hoàn cảnh này, nhưng cô không hối hận khi nói ra. Cô căng thẳng chờ đợi phản ứng của Đình Thiên. Khẽ cắn môi, dù biết là rất khó, nhưng trong mắt Nhật Di vẫn ánh lên một tia hy vọng...

- Tôi xin lỗi!

Gương mặt Nhật Di không còn tuyệt vọng nữa mà bình thản đến lạ, cô cũng không ngờ mình lại có thể thản nhiên nhận lời từ chối của anh như vậy. Có lẽ, cô cũng đã lờ mờ biết được kết quả này từ mấy ngày trước rồi. Chỉ vì không cam tâm buông

tay, nên cô mới dây dưa khiến cho mọi chuyện trở nên bế bång như thế này.

- Thiên yêu Nhật Khánh sao?

Đình Thiên bỗng giật mình trước câu hỏi của Nhật Di, có phần chột dạ. Yêu? Anh yêu Nhật Khánh sao? Không biết sao, Đình Thiên lại không thể phủ nhận điều này.

- Thiên đi đi!

Ngật Di xoay người lại, nhìn trân trân lên rèm cửa sổ. Lòng tự trọng không cho phép cô rơi nước mắt trước mặt anh. Cô muốn kiêu hãnh nói lời yêu anh và dù kết quả như thế nào, cô cũng muốn anh nhìn cô là một người phụ nữ mạnh mẽ...

Đình Phong bước ra khỏi cửa sân bay, xoay đầu tìm kiếm. Về ngoài lịch lãm của anh kéo theo rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ xung quanh.

- Cậu đang ở đâu? - Đình Phong nói trong điện thoại.

- Nhìn bên phải của cậu nè.

Anh quay đầu qua thì nhìn thấy Gia Thành đang đứng dựa vào xe, vẫy tay. Bên cạnh anh ta còn có hai cô gái, lúc này đang cười nói, chỉ trở về phía Đình Phong. Khẽ lắc đầu, Đình Phong đứng yên tại chỗ, nhướng mày nhìn Gia Thành.

Hai cô gái đã rời đi sau khi nghe Gia Thành thủ thỉ gì vào tai khiến họ bật cười khúc khích. Lúc này, Đình Phong mới dậm bước đi đến.

- Sao cậu lúc nào cũng lông bông như thế chứ? - Nhìn theo hướng hai cô gái rời đi, Đình Phong quay sang Gia Thành với vẻ chán nản.

- Họ đều chủ động đến, đẹp trai cũng không phải lỗi tại tôi. - Gia Thành nhún vai, nhả nhả đáp trả. - Lên xe đi!

- Nhờ cậu sắp xếp cuộc hẹn thì cậu không để tôi kịp về nhà thay quần áo luôn sao?

- Biết sao được, tối nay là giáo sư bay về nước rồi.

Xe của họ rẽ vào một con đường nhỏ vắng vẻ, dừng lại trước một quán rượu mang cái tên đặc biệt – “Vẽ”. Cái tên đã cùng lúc nảy ra trong đầu anh và Gia Thành được dùng để đặt cho quán mà hai người cùng mở. Nơi này, như một nơi cất giữ niềm đam mê của anh vậy. Nhưng cũng vì vậy, anh rất ít khi ghé qua, có lẽ anh sợ... Sợ phải đối mặt với niềm đam mê ấy.

- Vào thôi, giáo sư đã tới rồi đấy! - Gia Thành quàng vai Đình Phong, kéo anh vào quán.

Khi Đình Phong bước vào, những nhân viên khẽ chào Gia Thành rồi dùng ánh mắt tò mò nhìn anh. Có lẽ chính họ cũng không biết đây là ông chủ thứ hai của quán. Đảo mắt nhìn một vòng, anh đã trông thấy giáo sư Dane đang đứng cạnh quầy bar, chăm chú quan sát một bức tranh. Bước chân Đình Phong khẽ dừng lại, khi nhìn rõ bức tranh kia, anh quay đầu nhìn Gia Thành, khẽ nhả nhả.

- Cất hoài trong kho cũng phí, đúng lúc quán đang cần một bức tranh mang màu sắc như vậy. - Gia Thành hắng giọng, tỏ vẻ vô tội giải thích.

Cả hai người đều hiểu đó chỉ là một lời nói dối; Gia Thành muốn làm gì, Đình Phong là người hiểu rõ hơn ai hết. Đứng lặng lẽ sau lưng giáo sư, không dưng Đình Phong lại thấy căng thẳng, trở lại như một cậu bé hồi hộp đang đợi thầy nhận xét bài tập về nhà của mình vậy.

- Phong! Em có bao giờ từng nghĩ sẽ cầm cọ lại không? - Giáo sư Dane chợt thốt lên nhưng ông vẫn đang chăm chú nhìn vào bức tranh như thể vừa rồi không phải là ông nói vậy.

Đình Phong yên lặng, anh không có câu trả lời, hoặc giả anh không dám trả lời. Cầm bút vẽ lại sao? Có chứ! Anh biết trong sâu thẳm nội tâm luôn có niềm khát khao mãnh liệt ấy. Nhưng, anh không dám trả lời giáo sư, anh sợ mình không thực hiện được.

Giáo sư Dane quay người lại, mái tóc bạc trắng được cột gọn gàng sau gáy. Bộ râu dài cũng bạc trắng; trên gương mặt ông lúc này chỉ có thể nhìn rõ đôi mắt màu xanh lơ vẫn còn rất minh mẫn. Nhìn Đình Phong đang cúi đầu xuống như một đứa trẻ làm sai, ông vỗ nhẹ vai cậu rồi tiến lại phía bàn đã đặt sẵn ly rượu của mình.

Gia Thành thở dài, khẽ vỗ vai bạn thân, rồi cũng bước theo sau giáo sư. Chần chừ một lúc, Đình Phong dợm bước đi theo.

- Lần này, thầy qua Việt Nam để thăm một người bạn già nhưng một phần thầy cũng muốn gặp em sau khi nghe Gia Thành kể, Phong à!

Gia Thành nhìn thấy ánh mắt Đình Phong liếc về phía mình, hơi chột dạ, vội nâng ly rượu lên uống.

- Em xin lỗi, em... đã lãng phí công sức của thầy dạy em.

- Thầy không thấy đó là sự lãng phí, ít nhất thầy rất tự hào vì có hai học trò giỏi như tụi em. Phong à! Mỗi người sinh ra đều có cái nghiệp, nếu đó là nghiệp của em thì dù có chuyện gì xảy ra, nó cũng vẫn quay trở về với em thôi.

Đình Phong lặng người sau khi nghe lời nói của giáo sư, khẽ nhìn về bức tranh đang nằm cô độc trên bức tường kia. Đó là bức tranh cuối cùng mà anh vẽ. Nếu như đây là nghiệp... liệu anh còn có cơ hội được cầm cọ vẽ nữa sao?

- Mỗi bức tranh đều có tiếng nói; tiếng nói đó luôn cố gắng kể cho người khác về câu chuyện của bản thân nó.

Giáo sư Dane mỉm cười nhìn về hướng bức tranh; nỗi trăn trở của học trò, ông có thể hiểu được, nhưng lựa chọn thế nào lại là quyết định của Đình Phong, ông chỉ có thể ở bên cạnh ủng hộ mà thôi.

Tiếng piano du dương vang lên từ máy phát, Đình Phong vẫn ngồi thờ người ở đó, cả giáo sư và Gia Thành đều đã rời đi từ lâu. Cảm xúc trong anh giờ rất hỗn loạn; lúc này, Đình Phong không muốn về nhà. Liếc mắt về phía bức tranh được để tên anh ở góc - bức tranh duy nhất thuộc về anh; đó là một góc trời riêng Gia Thành để lại cho anh. Người nhân viên nhệ nhàng châm thêm trà đã kéo Đình Phong trở lại từ mớ cảm xúc hỗn độn kia; liếc mắt về phía cửa sổ, nắng đã tắt từ lúc nào. Mở điện thoại lên, Đình Phong lướt tay bấm gọi cho Đình Thiên, không dưng lúc này anh lại muốn gặp em trai, anh nhớ họ còn có một cuộc hẹn. Tiếng chuông đổ rất lâu, tưởng chừng sẽ chẳng có ai bắt máy, Đình Phong vẫn kiên nhẫn đợi cho đến khi có tiếng Đình Thiên khẽ trả lời.

- Thiên, anh về rồi... Ra ngoài gặp anh đi.
- ... Anh... đang ở đâu? - Đầu dây bên kia chần chờ giây lát.
- Anh sẽ gửi địa chỉ cho em, tới đi anh đợi.
- Ừm.

Những cuộc điện thoại với Đình Thiên luôn ngắn gọn như vậy. Đình Phong nhìn màn hình điện thoại, lắc đầu cười.

* * *

Đình Thiên bước xuống taxi, ngược nhìn lên biển hiệu của quán, quả thật là một cái tên đặc biệt - anh trầm nghĩ. Toan bước vào trong, chợt có tiếng gọi phía sau khiến anh dừng bước. Quay đầu lại, anh nhìn thấy Đình Phong, lúc này đang đứng ở bên kia đường, dựa vào tường hút thuốc. Liếc mắt nhìn lại quán cà phê, anh tưởng rằng họ sẽ hẹn ở đây chứ! Đình Thiên từ từ băng qua đường; con đường này nhỏ và cũng vắng vẻ nên anh có thể băng qua một cách dễ dàng.

- Đi theo anh, gần đây anh biết một quán rất hay.

Đình Phong dập tắt điếu thuốc, cười với Đình Thiên. Không đứng, anh lại không muốn Đình Thiên bước vào Vẽ - đó là bí mật của riêng của anh, anh vẫn chưa sẵn sàng để phô bày nó ra.

Hai người đi bộ chậm chậm hết con đường, rồi quẹo vào một hẻm nhỏ, phía cuối hẻm có một quán thịt nướng nằm khuất sau cây bàng đã có phần già cỗi.

- Từ lúc về đến giờ anh chưa ăn gì. - Đình Phong quay đầu lại nhìn Đình Thiên cười.

Đình Thiên bước vào trong. Những bộ bàn gỗ thấp được xếp gọn gàng; có vẻ giờ này còn sớm nên quán khá vắng khách. Đình Phong nhanh nhẹn chọn một bàn gần vị trí cửa sổ, mở cửa ra, cơn gió mát mang theo hơi nước từ bờ sông thổi vào khiến anh cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Đình Phong mặc một bộ vest nhưng lúc này đang ngồi co chân khiến ống quần hơi giựt lên, trông đến buồn cười nhưng anh lại chẳng quan tâm.

- Em nhớ không Thiên? Đây là quán mà hồi nhỏ ba rất hay dắt mình đi ăn.

Đình Thiên vẫn yên lặng; từ lúc gặp Đình Phong đến giờ, anh chưa nói một câu nào. Đình Phong quan sát em trai, mới chỉ xa nhau một tháng thôi mà Đình Thiên đã gầy đi nhiều. Lặng lẽ, anh gắp một miếng thịt vừa chín vào bát của Đình Thiên.

Đình Thiên ngược mắt, nhìn thấy nụ cười của anh trai. Nơi khóe mắt đã có vài nếp nhăn nhỏ xuất hiện khi anh cười. Khẽ cụp mắt, Đình Thiên lôi từ trong túi xách ra một vật. Đặt nhẹ lên mặt bàn, anh đẩy về phía Đình Phong, lặng lẽ quan sát sắc mặt của anh trai.

Đình Phong rất ngạc nhiên khi nhìn thấy tập tài liệu nghiên cứu của Đình Thiên.

- Cái này... - Đình Phong ngược mắt, nhìn Đình Thiên chăm chăm.

- Anh đoán đi... em đã tìm thấy nó ở đâu?

Chương XIII

LỜI NÓI DỐI BỊ VẠCH TRẦN

Đình Phong ngơ ngác trước câu hỏi đột ngột của Đình Thiên, anh nhìn xuống tập tài liệu trên bàn, một dự cảm không hay ập đến.

- Nó đã nằm trong... giỏ rác!

Đình Phong giật mình, ngẩng đầu lên, trợn tròn mắt nhìn thẳng vào Đình Thiên. Anh không nghe lầm chứ? Giỏ rác?

- Hả? Sao có thể? - Đình Phong thốt lên.

Đình Thiên cụp mắt khi thấy biểu hiện ngạc nhiên chứ không phải là chột dạ của Đình Phong, anh trầm thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ, anh hiểu Đình Phong nhiều hơn là anh nghĩ.

Đình Phong đã hiểu ra vấn đề rất nhanh, nhìn chăm chăm vào biểu hiện của em trai, anh có thể lờ mờ đoán ra lý do bất thường gần đây của Đình Thiên.

- Anh không biết tại sao bản thảo của em lại ở đó, anh nghĩ mình đã để quên ở nhà khi đi công tác. Thiên! Em tin anh không?

- Em... tin anh, ít nhất là bây giờ.

Đình Phong khẽ thở ra; nghĩ tới cảm giác mà Đình Thiên phải chịu đựng khi chứng kiến cảnh tượng ấy, sống lưng anh đột nhiên lạnh toát, vì anh hiểu nguyên cớ đó đối với Đình Thiên quan trọng như thế nào. Vậy, tại sao nó lại nằm ở đó? Đình Phong vội lôi điện thoại ra, loay hoay một hồi, anh ngẩng đầu lên, hỏi.

- Giỏ rác đó ở đâu?

- Ngay bên cạnh cây hoa sứ trong vườn. - Đình Thiên đáp nhanh, anh có chút tò mò trước hành động của anh trai.

- Anh nhớ là mình đã cầm theo khi chuẩn bị đi công tác nhưng không hiểu sao khi qua bên đó, anh tìm lại không thấy và cứ đinh ninh rằng mình đã để quên ở nhà. - Đình Phong đưa điện thoại ra cho em trai xem.

Đình Thiên tò mò nhìn vào, ngạc nhiên khi nhìn thấy vị trí cây hoa sứ trong màn hình.

- Anh trích lục camera từ ngày hôm đó, anh muốn biết tại sao nó lại nằm ở đây.

Đình Phong bấm tua nhanh; trên màn hình không có quá nhiều sự dịch chuyển ngoại trừ ông lão làm vườn ra vào chăm sóc cây cảnh.

Đình Thiên chăm chú nhìn màn hình, khẽ nuốt nước bọt, bản thân anh rất hồi hộp. Tuy tin anh trai, nhưng nếu không rõ nguyên nhân, chắc chắn Đình Thiên vẫn canh cánh trong lòng.

Họ đều căng thẳng khi thấy hình ảnh của Đình Phong xuất

hiện trong camera; anh đang từ từ quay lưng lại, tiến về phía thùng rác và nhanh tay quăng một thứ gì đó.

- Anh vút điều thuốc! - Đình Phong nói nhanh như thể sợ Đình Thiên hiểu lắm.

Đình Thiên không trả lời, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào màn hình điện thoại. Gương mặt anh bỗng cứng lại khi nhìn thấy tập bản thảo của mình rơi ra khỏi túi xách của Đình Phong khi anh trai quay đi.

Đình Phong chợt dạ liếc nhìn phản ứng của Đình Thiên, anh không lường đến tình huống đó. Chính anh là người đánh rơi tập nghiên cứu quý giá của em trai mình! Đình Phong thầm tự trách vì sự bất cẩn này. Vậy tại sao nó lại ở trong thùng rác khi Đình Thiên tìm thấy, chẳng lẽ...

Rất nhanh, cả hai đều có câu trả lời. Một lúc sau, người làm vườn tiến tới, dọn dẹp xung quanh và nhanh chóng lượm lên, bỏ vào thùng rác; có lẽ ông tưởng nó là rác.

Thở mạnh một cái, Đình Thiên nhắm chặt mắt, cảm xúc của anh bây giờ rất khó tả. Một phần thở phào nhẹ nhõm vì niềm tin đặt vào anh trai là không sai nhưng phần nào anh lại thấy thật trớ trêu, nguyên nhân đơn giản thế mà khiến anh mù quáng, suýt chút nữa đã buông tay rời khỏi thế giới trong hiểu lầm.

- Thiên, em ổn chứ? - Đình Phong vỗ vai em trai, nét mặt lo lắng và áy náy. - Anh... xin lỗi!

Lặng lặng nhìn vào ánh mắt lo lắng của anh trai, Đình Thiên chợt thấy mắt cay xè; khẽ cup mắt, chân mày nhíu lại. Lần đầu tiên anh cảm thấy mình thật trẻ con và ngu ngốc. Hơi ảm

từ bàn tay của Đình Phong như có thể truyền qua lớp áo vào cả tâm hồn Đình Thiên, ảm áp quá!

- Không, Phong! Em... mới là người phải nói xin lỗi anh.

Đình Phong lặng đi khi nghe Đình Thiên kể về quãng thời gian mà em trai anh đã một mình đối mặt với suy nghĩ về cái chết. Cảm giác lạnh giá lan tỏa khắp cơ thể, chỉ suýt nữa thôi, anh có thể đã vĩnh viễn mất đi người em trai này. Khẽ siết chặt nắm tay, trước giờ anh luôn thể hiện là mình yêu thương em trai nhưng tự anh biết đâu đó trong sâu thẳm luôn tồn tại sự chán nản và ganh tỵ với Đình Thiên. Đình Phong mỉa mai chính mình; trước giờ có lẽ anh chưa từng cố hết sức để bước vào thế giới của Đình Thiên, để rồi bây giờ nghe về những dằn vặt trong tâm hồn em trai, Đình Phong thấy thật bẽ bàng. Có còn kịp để anh sửa sai không?

Quán dần đông khách, không gian trở nên ồn ào hơn nhưng cũng không ảnh hưởng đến cảm xúc của hai anh em lúc này. Đình Phong uống hết ly này tới ly khác, lần đầu tiên anh muốn say mềm. Anh tự thấy xấu hổ, không dám đối mặt với em trai mình nữa. Có lẽ bây giờ hãy cứ say đi! Để sự chống chọi này buông thả anh một lần.

- Em nói ra không phải muốn nhìn thấy anh như thế này. - Đình Thiên đưa tay, ngăn lại ly rượu của Đình Phong.

Đình Phong khẽ thở ra, đặt ly rượu xuống. Bỗng một người va vào bàn của họ khiến ly rượu sánh ra, đổ lên quần áo của anh. Đình Phong ngược nhìn, trước mắt anh là một nhóm thanh niên trông có vẻ đã say, quờ quạng đứng không vững. Anh cũng chẳng muốn phiền phức nên lặng lẽ lấy khăn giấy, chậm rãi lau vệt nước trên áo.

- Nè! Mà nhìn đến ai đấy?

Cậu thanh niên lèm bèm, Đình Phong cũng chẳng buồn để ý mà vẫn tiếp tục lau quần áo.

- Mà nghĩ mà là ai mà chẳng vậy? Mấy thằng nhà giàu đứa nào cũng hống hách như nhau!

Cậu thanh niên đó lao vào túm lấy áo của Đình Phong, hơi rượu nồng nặc phả vào mặt khiến anh khẽ nhủu mày.

- Này! Cậu làm gì vậy? Buông anh trai tôi ra! - Đình Thiên vội đứng lên, cố gắng tách gã say ra khỏi người Đình Phong.

- Mà tránh ra!

Đình Thiên bị đẩy ngược lại, vấp vào ghế té nhào. Đình Phong nhìn thấy em trai mình bị đẩy, tức giận, anh vung tay đập vào mặt cậu thanh niên kia rồi chạy lại đỡ Đình Thiên dậy.

- Em không sao chứ?

- Em không sao.

Đình Phong tức giận, trừng mắt nhìn vào nhóm người đang sùng sộ ngay trước mắt.

Cậu thanh niên kia quệt khóe miệng dính máu, tức giận xông lên, muốn lao vào Đình Phong, nhưng lại nhận một cú đá trực diện vào bụng khiến anh ta lùi ngược lại.

- Tụi bay! Đánh hai thằng này cho tao! - Thẹn quá hóa giận, cậu thanh niên vớ lấy ghế, xông lên lần nữa.

Đình Thiên tránh sau lưng anh trai, lo sợ nhìn anh mình đập

đá với cả một nhóm gần chục người. Đột ngột, anh nhìn thấy phía bên trái có một người đang cầm ghế quăng về phía Đình Phong. Chẳng kịp suy nghĩ nhiều, Đình Thiên đưa lưng, hứng trọn cú va đập này. Cảm giác đau nhói nhanh chóng lan khắp lưng và vai anh.

Đình Phong hoảng hốt che chắn cho em trai, tung một cước vào bụng cậu thanh niên đã đánh Đình Thiên. Nhìn thấy tình hình không ổn, Đình Phong liền đá một gã đang tính lao vào, cầm tay Đình Thiên chạy ra khỏi quán. Hai người cứ cầm đầu chạy, mặc kệ những tiếng la hét phía sau, anh không thể để Đình Thiên ở nơi nguy hiểm như vậy được.

Đang mải miết chạy, Đình Phong chợt bị Đình Thiên kéo ngược lại, lôi anh nép vào phía sau một chiếc xe hơi. Đám người đó chạy ngang qua, tiếng ồn ào xa dần, Đình Phong khẽ nhào người quan sát một lúc, khi chắc chắn tình hình đã ổn, anh thả mình ngồi phịch xuống. Cả hai người cũng thở dốc nhìn nhau, rồi bật cười ngặt nghẽo. Đây là lần đầu tiên Đình Thiên trải qua một việc quá kích động như vậy nhưng không hiểu sao có anh trai ở bên cạnh, anh lại chẳng hề lo sợ.

Đình Phong dừng cười, ngửa đầu ra sau. Đã lâu rồi anh mới lại nóng nảy mà làm bừa như vậy. Sờ tay vào ngực, trái tim anh đến lúc này vẫn còn đập nhanh. Khẽ liếc qua vai của Đình Thiên, ấm áp dâng đầy trong mắt.

- Thiên, nhớ là dù có chuyện gì xảy ra... - Đình Phong khẽ mỉm cười. - Chúng ta mãi là anh em.

Đình Thiên thoáng ngây người, một cảm xúc không rõ ràng dâng trào trong anh. Gật nhẹ đầu, hình ảnh Đình Phong trong mắt anh chợt nhòe đi.

- Mãi là anh em. - Đình Thiên khẽ lặp lại câu nói ấy như thể một lời thề.

Vuốt thẳng thớm lại giường, Nhật Khánh chống tay vào hông, mỉm cười quan sát toàn bộ căn phòng. Khẽ gật đầu hài lòng, cô bước ra khỏi phòng.

- Nhật Khánh! Cô xong việc rồi à? - Một đồng nghiệp mỉm cười với cô.

- Ủ! Khánh xong rồi! Giờ về nè.

- Mai gặp lại.

Nhật Khánh mỉm cười vẫy tay với cô đồng nghiệp. Ở đây, cô làm quen với môi trường mới khá nhanh, mọi người cũng hết sức thân thiện. Bước vào trong thang máy, Nhật Khánh vui vẻ khi nhìn thấy chị Hương, khẽ gật đầu chào, cô thậm chí cảm thấy biết ơn Đan Thy đã giới thiệu mình qua đây. Nghĩ tới cô bạn lí lắc này, Nhật Khánh khẽ thở dài, nhớ về mối tình đầu của Đan Thy. Nhìn cô bạn này vô tư là thế, nhưng cô hiểu Đan Thy là người rất nặng tình nên mới không thể quên được mối tình cũ đã qua lâu như vậy.

Tiếng thang máy kêu. Ồ! Vẫn chưa tới tầng của mình. Cửa mở ra, Nhật Khánh trợn tròn mắt khi nhìn thấy người bước vào. Gia Thành! Sao anh lại xuất hiện ở đây?

Gia Thành nhướn mày, anh cũng hơi bất ngờ khi gặp cô. Chậm rãi bước vào, anh cố tình đứng kế bên Nhật Khánh. Nhìn qua gương mặt bối rối của cô, anh chợt phì cười. Không hiểu sao khi nhìn thấy cô gái này, anh lại cứ muốn trêu chọc.

Nhìn thấy cô xấu hổ, không đứng anh lại cảm thấy vui vẻ.

- Thành! Khi nào cậu rảnh thì ghé qua xem các bungalow phía đông mới xây nhé! Bên đó cũng cần tranh vẽ để trang trí. - Chị Hương đột nhiên lên tiếng.

- Chị lên tiếng tôi mới làm, chứ ông chủ của chị là một kẻ cuồng công việc, chỉ biết bóc lột sức lao động của tôi thôi! - Gia Thành làm điệu bộ uể oải, chọc cười chị Hương.

Nhật Khánh đứng bên cạnh, ngạc nhiên trước sự thân thiết của hai người. Tranh? Chẳng lẽ, anh chính là người họa sĩ đang sống trong khách sạn sao? Tiếng thang máy lại vang lên, Nhật Khánh đảo mắt qua Gia Thành đang nhăn nhó cười, khẽ cúi chào chị Hương. Cô ngơ ngác bước ra ngoài, hóa ra anh là họa sĩ? Lững thững bước qua dãy hành lang, ánh mắt cô lướt qua những bức tranh trên tường. Nhìn những màu sắc được tiếp với nhau một cách hài hòa, cô đã từng nghĩ chúng được tạo nên bởi một người từng trải và thật chín chắn. Nhật Khánh liên tưởng đến tính cách có phần cộc nhả của Gia Thành. Đầu mới là con người thật của anh?

Đột nhiên một cậu bé chạy giỡn va vào khiến Nhật Khánh sững sốt. Cậu bé té ngã, rồi meo máo, chực khóc.

- Em không sao chứ? - Nhật Khánh hoảng hốt đỡ cậu bé dậy.

- Kem... kem của em...

Nhìn cây kem vung vãi trên sàn, dúi đẩy cả lên người cô, Nhật Khánh có chút bối rối, cô không có kinh nghiệm dỗ trẻ con!

- Ngoan, nín đi, chị đến cho em cây mới được không?!

Nhưng cậu bé đột ngột òa khóc, lúc này đã bò lăn ra đất ăn vạ. Nhật Khánh không biết phải xử lý tình huống này sao, chực khóc theo, chợt có bóng người khụy một chân xuống bên cạnh. Gia Thành! Nhật Khánh thấy anh lôi ra từ trong túi áo một cây kẹo mút đầy màu sắc, lắc lắc trước mặt cậu bé. Tiếng khóc dần nhỏ hơn, sự tập trung của cậu bé đã dời qua cây kẹo bắt mắt kia. Đôi mắt long lanh ngập nước nhìn chăm chăm.

- Em muốn nó chứ? Nín đi, anh sẽ tặng nó cho em. - Gia Thành mỉm cười, xoay xoay cây kẹo trong tay.

- Nhưng... kẹo của em. - Cậu bé luyến tiếc liếc về phía cây kẹo.

- Em không muốn nó sao? - Gia Thành thu tay lại, vờ như muốn cất kẹo đi.

Bàn tay múp míp của cậu bé chợt chìa ra, nắm lấy tay anh như muốn giữ lại. Gương mặt mếu máo như lại chực khóc khiến Gia Thành muốn cười, nhưng anh cố làm ra vẻ nghiêm nghị.

- Không khóc nữa, nó sẽ là của em.

Cậu bé vội lấy tay quạt nước mắt khiến mặt mũi tèm lem, làm Gia Thành bật cười. Anh đặt cây kẹo vào lòng bàn tay cậu bé. Nhật Khánh mỉm cười nhẹ nhõm khi nhìn thấy gương mặt rạng rỡ của cậu bé, ngẩng lên, cô bắt gặp ánh mắt Gia Thành đang chăm chú nhìn mình. Nhật Khánh vội cup mắt, gương mặt ửng đỏ.

- Nào! Để anh dắt em đi mua một cây kẹo khác nhé! - Gia Thành nhắc bổng cậu bé lên khiến cậu bé khúc khích cười.

Bước qua Nhật Khánh còn đang tần ngần đứng đó, Gia Thành

chợt đứng lại, quay đầu, mỉm cười nhìn cô.

- Đi thôi! Cô phải giúp tôi liên lạc với lễ tân, tìm người chứ!

Nhật Khánh nhận khăn giấy từ Gia Thành, cố lau sạch vết dơ trên đồng phục. Nhìn vết bẩn, Nhật Khánh thở dài, không biết giặt nổi không nữa!

- Ở đây còn dơ nè! - Gia Thành chỉ vào vết kem dính trên tay áo cô.

- Cảm ơn anh! Lúc này nếu không có anh, tôi không biết phải làm sao nữa.

- Có gì đâu! Tôi từng có khoảng thời gian dài tiếp xúc với nhiều đứa trẻ khi đi vẽ tranh cho một nhà thờ ở Đức.

- Tôi không ngờ anh lại là họa sĩ đấy! Những bức tranh của anh đẹp lắm!

- Vậy sao? - Gia Thành hơi nhướng mày, hứng thú nhìn qua cô.
- Chứ cô nghĩ tôi làm nghề gì?

- Ừm... Một kẻ chuyên bắt cóc phụ nữ trên đường thì sao?

Gia Thành nhớ ra điều gì đó, bật cười. Ở bên cạnh cô gái này, anh cảm thấy thật thoải mái.

- A! Có thứ này trả lại cho anh.

Gia Thành tò mò nhìn Nhật Khánh đang loay hoay lôi thứ gì ra khỏi túi. Ánh mắt anh dán chặt vào chiếc đồng hồ trên tay Nhật Khánh. Đưa tay ra nhận lấy, anh không rõ cảm xúc hỗn

loạn lúc này của mình là gì nữa. Thứ tưởng mất đi giờ lại tìm thấy, nhưng có những thứ, có lẽ đã mãi mãi vuột mất khỏi bàn tay anh rồi!

Nhật Khánh ngạc nhiên khi thấy phản ứng của anh như vậy. Khẽ chạm vào chiếc đồng hồ còn lại trong túi, Nhật Khánh cắn môi, cô có phần căng thẳng, muốn xác nhận một điều luôn làm cô canh cánh.

- Gia Thành! Có phải... chiếc đồng hồ này của anh có một cặp không?

- Sao cô biết? - Gia Thành chợt ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn cô.

- Tôi... đoán. - Nhật Khánh nắm chặt chiếc đồng hồ trong túi, nhìn chăm chăm vào anh.

Gia Thành như chìm trong hồi ức; anh nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ trên tay, khẽ mỉm cười.

- Phải, tôi đã tặng chiếc còn lại cho một cô gái...

Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên, cắt đứt câu chuyện của Gia Thành.

- Nhật Khánh, cô không tính nghe điện thoại sao? - Gia Thành khó hiểu nhìn cô gái đang ngơ ngác nhìn mình.

Nhật Khánh giật mình, vội lôi điện thoại trong túi xách ra.

- Alô!

- Nhật Khánh! Nhật Khánh! Cuối cùng đã gọi được cho cô rồi! - Tiếng Đình Thiên vui vẻ vang lên.

- Đình Thiên? - Nhật Khánh ngạc nhiên khi nghe giọng của anh.

Gia Thành chợt liếc nhìn Nhật Khánh. Đình Thiên sao! Sẽ không phải là cậu công tử nhà Đình Phong chứ?

Đình Thiên phấn khởi đứng bật dậy, đã mấy ngày nay anh luôn tìm cách liên lạc với Nhật Khánh. Mặc dù biết cô bị mất điện thoại, nhưng anh cũng chẳng có cách nào khác. Mỗi khi nhớ cô, anh vẫn cầm điện thoại lên gọi, mặc dù chẳng có chút tín hiệu nào, khoảng thời gian này anh cứ cầm khư khư chiếc điện thoại trong tay. Bây giờ bất ngờ gọi được cho cô, Đình Thiên lại lắp bắp chẳng biết nói gì.

- Khánh, nghe nói Khánh bị mất điện thoại?

- Ừ! Tôi phải mua điện thoại khác nè, cậu dạo này ổn chứ? - Tiếng Nhật Khánh vọng lại trong điện thoại.

- À... Cũng ổn! Khánh sao rồi?

- Tôi đã tìm được chỗ làm mới rồi! Cậu biết khách sạn Sand Beach không?

Đình Thiên chợt ngây người, Sand Beach sao? Khóe môi nhếch nhẹ, rồi anh không kìm được nụ cười. Lần đầu tiên Đình Thiên cảm thấy khách sạn Sand Beach của gia đình thân thiết đến lạ. Từ lần từ chối lời tỏ tình của Nhật Di, Đình Thiên vẫn luôn tự hỏi lòng mình. "*Mình thích Nhật Khánh sao?*" - lời nói đó vẫn luôn vang vọng trong đầu anh. Thích sao? Đặt tay lên lồng ngực, Đình Thiên chợt bàng khuâng.

Ánh đèn vàng hắt nhẹ xuống tấm thảm, khiến từng bước chân của Nhật Di như trở nên lép lánh. Chiếc đầm lụa màu đỏ ôm sát cơ thể làm nổi bật những đường cong sắc nét. Nhật Di khẽ hất nhẹ một bên tóc để chúng rơi hờ hững trên bờ vai trắng mịn như ngọc, lộ xương quai xanh quyến rũ. Hít một hơi thật sâu, Nhật Di khẽ nâng mặt, bước vào bữa tiệc mà vì nó cô đã chuẩn bị rất lâu - bữa tiệc cạnh tranh đón tiếp đoàn khách Golden Life. Mới sáng nay thôi, cô tình cờ biết được Nhật Khánh đang làm việc ở Sand Beach, lúc đó Nhật Di chỉ cười chua chát, tự thấy những hành động của mình thật ngu ngốc. Nhưng lúc này cô phải bỏ qua hết tất cả những cảm giác đau khổ, những tổn thương khi bị Đình Thiên từ chối. Bây giờ là một Nhật Di hết sức chuyên nghiệp; cô xác định được mục tiêu tối nay của mình là gì.

Khẽ xoay ly rượu trong tay, ánh mắt Nhật Di tập trung vào người phụ nữ trung niên mặc bộ vest màu xanh dương đang đứng ở trung tâm bữa tiệc; đó chính là Tổng giám đốc của Golden Life. Hôm nay, cô đại diện Vanda Orchids đến tham dự. Nếu giành được quyền tiếp đón đoàn khách Golden Life, không chỉ cô mà cả khách sạn sẽ có cơ hội được quảng bá mạnh mẽ ra thị trường du lịch thế giới. Ánh mắt chột khựng lại, Nhật Di ngạc nhiên khi nhìn thấy Tổng giám đốc của Sand Beach, anh ta đích thân tới tham dự sao? Nhật Di khẽ cắn môi, nhìn anh ta đang vui vẻ trò chuyện với đại diện bên Golden Life. Anh ta rất nổi tiếng trong giới kinh doanh khách sạn, là một trong những tổng giám đốc trẻ tuổi nhất nhưng hiệu suất làm việc lại không ai dám coi thường. Sand Beach từ khi được anh ta quản lý đã nhanh chóng lớn mạnh và trở thành đối thủ đáng lo ngại nhất của Vanda Orchids. Và Nhật Di cũng không quên, anh ta chính là anh trai của Đình Thiên. Đặt ly rượu xuống, Nhật Di mỉm cười bước qua, hít thở sâu và tự tin nói tiếng Anh cực kỳ trôi chảy.

- Chào bà, tôi là Nhật Di, đại diện của Vanda Orchids, rất vui được gặp bà - Nhật Di đưa tay ra trước, tự tin giao tiếp tiếng Anh với Tổng giám đốc Golden Life.

- Ô! Rất vui được gặp cô, tôi là Anna, tôi cũng nghe về khách sạn của cô rất nhiều - Tổng giám đốc Golden Life lịch sự bắt tay với Nhật Di, mỉm cười chào hỏi.

Nhật Di mỉm cười đáp lại Anna, cô khẽ liếc qua Đình Phong, gật nhẹ đầu chào và vẫn nói bằng tiếng Anh - thể hiện rõ sự chuyên nghiệp trong từng hành vi nhỏ nhất trước mặt một đối tác nước ngoài.

- Xin chào, rất hân hạnh khi gặp Tổng giám đốc của Sand Beach ở đây.

- Chào cô, tôi là Đình Phong, tôi cũng đã nghe về cô rất nhiều. - Đình Phong nắm nhẹ lấy bàn tay nhỏ nhắn, rồi nhanh chóng bỏ ra.

Đình Phong đứng kế bên, yên lặng quan sát Nhật Di đang cố gắng giới thiệu những điểm mạnh của khách sạn mình cho Anna. Thật ra, anh có chút ngạo mạn trước cô quản lý nhỏ này của Vanda; anh tới đây hôm nay vì quyền tiếp đón Golden Life chắc chắn sẽ thuộc về Sand Beach.

- Bên chúng tôi rất mạnh về tổ chức hội nghị, sẽ giúp cho Golden Life có những trải nghiệm tuyệt vời khi các vị lựa chọn Vanda Orchids.

- Nghe cô nói thật là hấp dẫn, nhưng rất xin lỗi vì chúng tôi đã gần như thống nhất sẽ chọn Sand Beach. Rất cảm ơn cô đã bỏ thời gian đến bữa tiệc này. - Anna điểm đạm từ chối; bà khá ấn tượng với cô gái trẻ xinh đẹp và đầy bản lĩnh này.

Nhật Di khẽ mỉm cười, nâng ly uống cùng Anna rồi xin phép rời đi. Khẽ mỉm cười lịch sự với những người bên cạnh, Nhật Di xoay người bước vào nhà vệ sinh.

Nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, nét mặt Nhật Di lúc này đã không còn giữ được vẻ bình thản nữa. Không thể được! Cô không thể đánh mất cơ hội này được, bằng bất cứ giá nào...

Cơn gió mát lượn qua lọn tóc bay phấp phới của Nhật Di. Nhấp một ngụm rượu, cảm giác cay nồng nhưng ngọt ngào thấm qua đầu lưỡi. Khẽ liếc qua cửa sổ nhìn vào trong, Anna vẫn đang đứng nói chuyện vui vẻ bên cạnh Đình Phong. Siết chặt nắm tay, cô không thể bỏ cuộc như vậy được. Dậm bước tiến lại gần phía Anna, Nhật Di muốn thử một lần nữa.

Đột nhiên, một bàn tay giữ cô lại; Nhật Di quay người, ngạc nhiên nhìn gã đàn ông lạ mặt.

- Ô! Hóa ra là cô quản lý nhỏ của Vanda, chà! Hôm nay cô thật xinh đẹp đấy! - Người đàn ông lạ mặt ngả ngón cười, ánh mắt sỗ sàng nhìn chòng chọc vào Nhật Di.

- Phiền ông bỏ tay tôi ra!

Nhật Di khẽ nhú mày, cố gắng rút cánh tay thoát khỏi bàn tay của gã nhưng không thể. Sự vùng vằng giữa hai người thu hút chú ý. Gã đàn ông liếc một vòng nhưng cũng không bỏ tay cô ra.

- Cô không cần phải giả bộ thanh cao, không thân thế nhưng lại có thể ngồi vào vị trí này! - Gã nhìn Nhật Di mỉa mai. - Cô

xinh đẹp như vậy! Cũng dễ hiểu.

- Ông ăn nói cẩn thận, có thể ông dùng cách như thế đi lên nhưng đừng nghĩ ai cũng vậy.

Có tiếng cười khẽ, xì xào vang lên khiến người đàn ông đó xấu hổ, trừng mắt nhìn Nhật Di.

- Cô... - Gã tức giận vung tay muốn đánh Nhật Di.

- Căn cứ theo quy định tại điều 104 Bộ Luật Hình sự, tội cố ý gây thương tích, đặc biệt là đối với người phụ nữ chân yếu tay mềm như tôi, ông có thể bị phạt tù từ sáu tháng đến ba năm. Chưa kể, ông sẽ bị phạt cảnh cáo hoặc phạt hành chính vì có cử chỉ xúc phạm danh dự, nhân phẩm của người khác.

Nhật Di không lo sợ hay né tránh, hai mắt cô đầy kiên định nhìn xoáy vào gã, khiến người đàn ông có chút chột dạ.

- Cô giỏi lắm! Nhớ đấy!

Người đàn ông tức giận quay lưng toan bỏ đi. Bất chợt, một ánh điện nháy lên kèm theo một tiếng xẹt phía trên khoảng không nơi gã đang đứng... Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, không ai kịp phản ứng. Nhưng, Nhật Di đã nhanh tay đẩy người đàn ông đó ra, khiến hai người té nhào.

- Cô làm cái trò gì... - Gã tức giận quay lại nhưng chột lạng ngắt khi thấy nơi gã đứng lúc nãy vương vãi những mảnh vỡ thủy tinh của một chiếc bóng đèn trang trí nhỏ bị rớt xuống.

- Các vị không sao chứ? - Một nhân viên nhanh chóng chạy tới.

Nhật Di đứng dậy, khẽ chau mày, có lẽ cô bị trật chân rồi! Một bàn tay nhẹ nhàng đỡ vai cô; Nhật Di nhìn qua, biết đó chính

là Anna.

- Cô không sao chứ? Tôi đỡ cô qua kia ngồi nhé? - Anna đỡ tay Nhật Di, giúp cô ngồi xuống ghế, rồi cũng ngồi xuống bên cạnh.

Bà nhẹ nhàng cầm lấy tay Nhật Di, mỉm cười nhìn cô gái nhỏ nhắn nhưng đầy bản lĩnh này.

- Cô gái trẻ, nói cho tôi nghe tại sao lại cứu người mà chỉ vài phút trước đã sỉ nhục mình?

Khẽ cắn môi, Nhật Di sững sốt trước câu hỏi bất ngờ của Anna.

- Tôi cũng không suy nghĩ gì nhiều, có lẽ là bản năng...

Anna mỉm cười thật hiền từ, bà nhìn Nhật Di mỗi lúc một thuận mắt. Quả là một cô gái nhân hậu - bà thầm nghĩ.

- Tấm lòng nhân hậu của cô rất thích hợp với tiêu chí của Golden Life. - Anna đột nhiên nói khiến Nhật Di sững sốt. - Các sự kiện sẽ được tổ chức ở Vanda Orchids; thông điệp mà Golden Life luôn hướng đến là cái tâm của con người; các cổ đông chắc chắn sẽ rất vui lòng được hợp tác với khách sạn mà có những đại diện nhân hậu như cô Di đây.

Nhật Di không kiềm chế nổi nụ cười lúc này của mình, ánh mắt cô ánh lên sự vui mừng, bàn tay đang siết chặt này giờ chợt thả lỏng. Vậy là cô đã làm được rồi!

- Cảm ơn bà! Khách sạn chúng tôi sẽ không phụ sự kỳ vọng của bà.

- Tôi tin cô! Có lẽ bên cô và khách sạn Sand Beach sẽ cần phải

thảo luận nhiều hơn đây!

Sau một hồi hỗn loạn, bữa tiệc cũng nhanh chóng kết thúc. Nhật Di lặng lẽ ngồi một góc, vẫn chưa hết phấn khích. Nhật Di, mày đã làm được rồi! Đến lúc này cô mới phát hiện lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Một chiếc khăn tay đột ngột chìa ra trước mắt; sững sốt ngẩng đầu, là Đình Phong, anh ta chưa về sao?

Đình Phong nhìn gương mặt ngơ ngác của cô, chợt nhếch môi. Khụy một gối xuống, anh đặt khăn vào vết thương đang chảy máu ở chân Nhật Di, cầm bàn tay của Nhật Di áp chặt vào khăn rồi nhanh chóng buông tay ra.

- Chúc mừng cô đã đạt được ý nguyện, hợp tác vui vẻ! - Đình Phong đứng thẳng người dậy, đưa tay ra.

Nhật Di bất ngờ trước loạt động tác của anh. Phải rồi, từ bây giờ, cô sẽ hợp tác với người đàn ông này trong dự án của Golden Life.

- Rất vui được làm việc với anh!

Nhật Di đưa tay ra, nhẹ nhàng bắt tay Đình Phong, ánh mắt đầy tự tin nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt.

- Chân cô bị thương rồi, tôi đưa cô về nhé! - Đình Phong lịch sự đưa ra lời đề nghị, anh có ấn tượng với cô gái nhỏ nhắn nhưng bản lĩnh này.

- Cảm ơn anh, nhưng tôi còn có một số việc cần làm nên không dám phiền anh.

- Vậy à? Hẹn gặp lại.

- Cảm ơn anh vì chiếc khăn, hẹn gặp lại. - Nhật Di mỉm cười tươi tắn, đi giày lại chỉnh chu, xoay người bước đi đầu phải mím chặt môi để không bật ra tiếng rên vì cổ chân đau buốt.

Đình Phong liếc nhìn chiếc khăn có dính một chút máu bị bỏ lại dưới đất, khẽ thở dài; quay đầu nhìn theo những bước chân có phần run rẩy của Nhật Di; lần đầu tiên anh gặp một cô gái cứng đầu như vậy!

Đình Thiên lặng lẽ núp sau bức tường, ngắm nhìn Nhật Khánh đang đẩy xe dụng cụ ra khỏi phòng khách sạn. Khóe môi bất giác cong lên, đã lâu rồi anh mới gặp cô, hình như cô béo lên một ít thì phải?

- Cậu Thiên?

Đình Thiên giật mình quay lại, anh ngăn người một lát rồi nhận ra đây hình như là quản lý của Sand Beach. Khẽ gật đầu chào, đây là lần đầu tiên anh tới đây mà không phải để tham gia các bữa tiệc.

- Đúng là cậu rồi! Cậu đến đây gặp Tổng giám đốc à?

- À... tôi... - Đình Thiên gãi đầu, anh không ngờ lại rơi vào tình huống khó xử này.

- Chị Hương?

Tiếng Nhật Khánh vang lên sau lưng Đình Thiên khiến toàn thân anh cứng đờ, không dám quay đầu lại.

- Nhật Khánh, em xong việc rồi à? - Chị Hương cười vui vẻ với Nhật Khánh.

- Dạ. - Nhật Khánh nhìn bóng lưng cậu thanh niên trước mắt có vẻ quen quen, đang tính bước lên xem cho rõ mặt thì người đó thành linh quay lại.

- Khánh, đã lâu không gặp. - Đình Thiên nhăn nhó cười với Nhật Khánh.

- Đình Thiên! Cậu... sao lại ở đây?

- Hai người quen biết nhau sao? - Chị Hương tò mò nhìn Nhật Khánh rồi lại đảo mắt qua Đình Thiên.

- Tôi... tới đây xin việc. - Đình Thiên căng thẳng nhìn qua chị quản lý lúc này đang ngạc nhiên nhìn cậu. - Tôi sẽ bắt đầu đi làm từ hôm nay nhé!

- Nhật Khánh! Đợi tôi với!

Đình Thiên lẻo đẻo theo sau Nhật Khánh, cảm giác thật hạnh phúc khi đứng ở phía sau ngắm nhìn cô như thế này.

- Nói đi, sao cậu lại chuyển qua đây chứ? - Nhật Khánh đột ngột dừng lại, thắc mắc nhìn Đình Thiên.

- À... - Đình Thiên khó xử, né tránh ánh mắt của cô, không dám sao anh lại tiếp tục nói dối cô chứ?

- Nhật Khánh!

Gia Thành đột ngột xuất hiện, gương mặt Nhật Khánh vui vẻ hẳn. Cô không để ý Đình Thiên bên cạnh lúc này vô cùng hoảng hốt khi nhìn thấy Gia Thành.

Gia Thành cũng đã nhìn thấy Đình Thiên, suýt nữa thôi thì anh đã gọi tên cậu ta nếu như không nhìn thấy cái lắc đầu khẽ từ Đình Thiên. Nhìn bộ đồng phục nhân viên trên người Đình Thiên, anh khẽ nhíu mày, cậu ta đang làm trò gì vậy?

- Gia Thành, anh sao vậy? - Nhật Khánh ngạc nhiên trước phản ứng của Gia Thành. - Anh quen cậu ta sao?

- À... không. - Gia Thành liếc Đình Thiên rồi quay lại cười với Nhật Khánh. - Anh muốn mời em bữa tối nay được không? Để cảm ơn em vì việc hôm qua.

- Không cần đâu... - Nghĩ tới việc anh có thể chính là anh chàng trên tầng áp mái, Nhật Khánh chột hời hợt.

- Không cho từ chối đâu nhé! Tám giờ tối nay ở nhà hàng món Tây của khách sạn, không gặp không về! - Gia Thành nháy mắt với cô rồi quay lưng đi mất.

- Nè! Khoan đã...

Đình Thiên thù người đứng bên cạnh, anh có cảm giác mình lạc lõng trước hai người họ. Siết chặt nắm tay, cảm giác khó chịu này là gì vậy? Gia Thành và Nhật Khánh, họ trở nên thân thiết như vậy từ lúc nào chứ? Không dung anh lại cảm thấy Gia Thành thật khó ưa. Anh ta cũng đã đi khuất rồi, cô còn nhìn theo gì nữa! Anh muốn lấy tay che mắt của cô lại, để cô không thể nhìn về phía Gia Thành được nữa.

Đình Thiên cầm ly nước lên uống cạn, cảm giác bồn chồn này là sao? Nhật Khánh làm gì mà cười nói với Gia Thành nhiều như vậy chứ? Đưa tay chỉnh lại kính đen trên mắt, liếc

thấy Gia Thành nhìn về phía này, Đình Thiên sụp đầu xuống núp sau tờ báo. Đình Thiên tự hỏi tại sao mình phải làm công việc lén lút này như vậy? Nhưng nghĩ đến việc Nhật Khánh đi riêng cùng với Gia Thành, anh lại sốt ruột. Gia Thành là bạn thân của anh trai, anh ta rất thân với gia đình anh nên Đình Thiên cũng hiểu phần nào tính cách và lối sống phóng túng của anh ta. Đúng vậy! Anh lo Nhật Khánh sẽ bị Gia Thành lợi dụng tình cảm, cô là tri kỷ của anh mà - Đình Thiên tự thuyết phục bản thân.

Nhưng họ biến đi đâu mất tiêu cả rồi? Đình Thiên ló đầu quan sát xung quanh thì chợt tờ báo bị ai đó tước lấy. Ngược mắt nhìn lên, Đình Thiên sửng sốt thấy Gia Thành đang đứng trước mặt.

- Sao cậu lại theo dõi anh? - Gia Thành nheo mắt nhìn Đình Thiên; hành động của cậu ta thật là kỳ quặc.

- Ai... theo dõi anh chứ? - Đình Thiên chột dạ, đảo mắt nhìn quanh nhưng vẫn không thấy Nhật Khánh đâu.

- À... vậy là cậu đi theo Nhật Khánh sao? - Gia Thành nheo mắt quan sát Đình Thiên.

Đình Thiên tăng lơ, hơi xấu hổ vì bị Gia Thành vạch trần.

- Cậu thích Nhật Khánh sao?

- Ai nói anh vậy? - Đình Thiên hoảng hốt ngẩng phắt đầu lên.

- Không phải sao... Vậy thì tốt! Vì anh thích cô ấy. - Gia Thành mỉm cười.

- Anh... Nhật Khánh không phải người anh có thể đùa giỡn đâu, cô ấy là bạn tôi. - Đình Thiên đứng bật dậy, trừng mắt

nhìn Gia Thành.

- Ai nói anh đùa giỡn với cô ấy chứ? - Gia Thành nhướn mày, từ lúc nào mà cậu nhóc này lại thích xen vào chuyện bao đồng như vậy!

- Nhưng...

- Đình Thiên?

Nhật Khánh từ nhà vệ sinh trở ra, tò mò khi nhác thấy bóng lưng quen thuộc.

Không dừng Đình Thiên lại thấy xấu hổ, quay lưng bỏ đi, mặc kệ Nhật Khánh réo gọi phía sau. Mải chạy, anh va phải một người.

- Đình Thiên! Sao em lại ở đây? - Đình Phong sững sốt nhìn em trai. - Sao lại ăn mặc như vậy?

- Anh?

- Em tới khách sạn làm gì vậy? Tìm anh hả?

- À... em chỉ đi loanh quanh thôi. - Đình Thiên trốn tránh ánh mắt của Đình Phong.

- Về nhà cùng anh luôn đi, ba mẹ đang đợi ở nhà để khui chai rượu quý chúc mừng hợp đồng mới của khách sạn đấy. - Đình Phong vui vẻ khoác vai em trai.

- Ừm...

Đình Thiên toan đi theo Đình Phong thì chợt khựng lại. Khắp người anh lạnh toát. Nhật Khánh! Cô đã đứng đó bao lâu rồi?

- Nhật Khánh!

Đình Thiên vội đuổi theo khi thấy Nhật Khánh quay lưng bỏ chạy, ánh mắt vừa rồi của cô làm cho Đình Thiên sợ hãi. Cô đã nghe được cuộc nói chuyện giữa anh và Đình Phong. Không thể được! Anh đã tính để cô biết sự thật nhưng không phải bằng cách này.

- Nhật Khánh! Khoan đã! - Đình Thiên lao lên, chắn trước mặt Nhật Khánh.

- Cậu tránh ra cho tôi!

Nhật Khánh cúi gầm mặt; người kia là Đình Phong - ông chủ của cô - cô thật sự ngu ngốc mà.

- Hãy nghe tôi nói! Tôi không cố ý lừa gạt Khánh đâu!

- Không cố ý! Vậy trước giờ là gì? - Nhật Khánh ngẩng đầu lên, mĩa mai nhìn Đình Thiên. - Cậu chắc luôn coi tôi là một con ngốc để đùa giỡn nhỉ?

- Không phải đâu! Nghe tôi nói...

- Được, cậu nói đi! Có phải khi cậu nghe tôi nói về lý do ghét nhà giàu, cậu đã cười thầm trong bụng phải không?

- Tôi không có! Khánh phải tin tôi.

- Tin cậu! Vậy tại sao cậu lại nói dối tôi, tại sao cậu lại đi theo tôi từ Vanda sang đây, có phải vì tôi ngốc nên đùa giỡn vui lắm không?

- Tôi... tôi...

- Tránh ra... - Nhật Khánh đẩy Đình Thiên qua một bên, toan bỏ đi.

- Tôi thích Khánh! - Đình Thiên vội giữ lấy cánh tay cô.

Anh thích cô sao? Đình Thiên sững sờ. Phải rồi! Anh thích cô nên cảm xúc mới bồn loạn như thế suốt thời gian qua. Ánh mắt anh chợt kiên định.

Đình Thiên kéo Nhật Khánh vẫn còn ngỡ ngàng quay lại, gió lạnh thổi đến, cuốn lộn tóc của cô quệt lên mặt anh. Hai tay anh giữ chặt bờ vai của cô lúc này đang khẽ run, không biết vì gió lạnh hay vì điều gì?

- Anh thích em, Nhật Khánh! - Đình Thiên căng thẳng nhìn chăm chăm, đợi chờ phản ứng của cô.

Nhật Khánh sực tỉnh khi nghe Đình Thiên tỏ tình với cô một lần nữa. Cảm xúc trong cô bây giờ thật hỗn loạn, có gì đó thôi thúc cô bỏ chạy nhưng đồng thời lại muốn níu lấy giây phút này. Trời ơi! Nhật Khánh, mày tỉnh lại đi. Trước mặt là Đình Thiên đấy, một kẻ nói dối.

- Cậu điên rồi! Tôi không bao giờ muốn gặp cậu nữa!

Nhật Khánh hất tay Đình Thiên ra, quay lưng bỏ chạy, mặc cho Đình Thiên ê chề ở đó với những cảm xúc ngổn ngang.

Chương XIV

AI MỚI LÀ HOÀNG TỬ?

Đình Thiên không tài nào ngủ được, cứ trần trọc, đập rồi lại tung chăn vài lần trước khi quyết định ngồi dậy, đi xuống bếp rót một cốc nước. Gần ba giờ sáng, không gian trong biệt thự yên ắng, tiếng bước chân đầy bực dọc của Đình Thiên nện xuống nền nhà nghe rất vang... Anh cũng không buồn nhẹ bước.

Ngồi ở bàn ăn nhà bếp, Đình Thiên trơ trơ nhìn cốc nước trước mặt. Chưa vội uống, hoặc có thể cũng chẳng khi nào uống, anh chỉ đang cố gắng sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu.

Hai ngày không đi làm, hai ngày không gặp Nhật Khánh khiến Đình Thiên có cảm giác thời gian trôi chậm chạp và lê thê như chính tâm trạng của anh lúc này. Sau khi đột ngột bày tỏ tình cảm và bị từ chối, anh không rõ là mình có hối hận hay không? Không thể nói Đình Thiên không biết rằng rất khó để nhận được cái gật đầu từ cô gái mà anh đã dành quá nhiều tình cảm, nhất là khi Nhật Khánh còn đang tức giận vì anh nói dối cô. Thế nên, chọn sai thời điểm là điều rất ngu si cho những quyết định lớn; nhưng bảo đợi thêm nữa, Đình Thiên thật không tin mình có thể!

Đình Thiên cũng đã luôn nghĩ đến điều này - làm thế nào nói thật cho Nhật Khánh biết về xuất thân của anh, làm thế nào

để Nhật Khánh biết tình cảm của anh dành cho cô? Cuối cùng thì Nhật Khánh đã biết về anh rồi đấy thôi, nhưng là theo cách mà Đình Thiên không hề muốn. Ngu si làm sao mà ngay khi cô ấy hãy còn giận lắm, anh lại nói ra tình cảm của mình?! Bây giờ, thật không biết làm thế nào để đối mặt với cô, giải thích một lần nữa về mọi chuyện. Đình Thiên nghĩ ra hàng trăm lời giải thích, nhưng mà đứng trước cô, anh lại chẳng biết phải nói gì.

Anh có hối hận không? Có thật việc thổ lộ tình cảm sai thời điểm là điều mà ai rồi cũng nên nghĩ lại? Yêu một người thì có gì là sai nhỉ? Nhưng, điều quan trọng nhất là lời tỏ tình đã bị từ chối; và họ - mà một trong số đó chính là anh - còn phải gặp lại nhau trong tư thế một người từ chối, một người bị từ chối... Phải làm sao để không khó xử cho cả hai người lúc đối diện với nhau đây? Cơ bản, nếu cứ ngồi lo sợ với những câu hỏi, với những tình huống giả sử của chính mình, thì chẳng mấy ai thay đổi được điều gì cả; vậy nên Đình Thiên quyết định ngày mai sẽ đi làm lại. Cô ấy có thể bình thản được hay không cũng phải gặp mới biết mà! Thế nhưng, chỉ tự lừa phỉnh mình được đến chừng này thôi, vừa nghĩ đến việc đối mặt với Nhật Khánh, tự Đình Thiên cũng không thể giữ bình tĩnh được, cứ vò đầu bứt tai, thở dài sườn sượt và lẩm bẩm những câu vô nghĩa như một kẻ tâm thần.

Anh không hề biết rằng, ngay lúc này đây, ở một nơi khác, người con gái đã thẳng thừng từ chối anh hai ngày trước, tâm trạng cũng không khá hơn là mấy... Một mớ cảm xúc hỗn độn trong lòng, đến mức Nhật Khánh tự hỏi, có phải cô không hiểu nổi chính mình?! Ba giờ sáng rồi, cô ngồi nhìn ra cửa sổ - hay nói đúng thì là nhìn vào một khoảng không vô định, bất tận trước mắt - và điểm lại mọi thứ vừa qua. Cô giận Đình Thiên đã lừa dối mình ư? Thật ra, anh ta cũng chẳng hề nói về

xuất thân, nên không thể buộc tội lừa dối được! Thế chẳng lẽ, chỉ vì cô thấy khó chịu với chuyện Đình Thiên là công tử của một gia đình giàu có mà đủ trở thành lý do để cô từ chối khi anh nói rằng anh thích cô? Cũng hợp lý thôi, nếu tình cảm chân thật, tự nhiên con người ta sẽ sẵn sàng nói thật về bản thân mình. Đình Thiên không nói dối nhưng cũng không nói thật, vậy làm sao cô có thể tin tình cảm anh ta dành cho mình là thật cơ chứ? Nhưng điều khiến Nhật Khánh bận tâm nhất là trong lòng cô dấy lên một cảm xúc thật sự lạ lùng khi nhận được lời tỏ tình từ Đình Thiên. Có thể vì quá bất ngờ, nên lúc ấy cô chưa thể gọi tên; hoặc cũng có thể vì mọi thứ rối rắm vo tròn lại khiến cô không thể tìm thấy một đầu mối để lần ra. Có gì đó rất giống vui, nhưng tiếp ngay sau đấy lại là cảm giác giống như chua chát... Cảm xúc đó là gì, thật là Nhật Khánh không biết và cô cần thêm thời gian để suy nghĩ về nó.

Không biết từ lúc nào mà việc ở bên cạnh Đình Thiên đã luôn khiến Nhật Khánh cảm thấy dễ chịu và thoải mái. Ban đầu, cô đã nghĩ rằng mình coi Đình Thiên như một người bạn tốt, dù chưa bao giờ đánh giá cao sự nhạy cảm ở một người đàn ông, vì điều ấy thường đi kèm với yếu đuối; nhưng dần dà cô nhận ra mình đã tự nhiên chấp nhận những điều ấy - như một phần tính cách, một phần con người của anh - và rồi trở nên gần gũi, thậm chí là có cảm giác thân thuộc với anh. Có lẽ, sự gần gũi ấy đã phát triển tự nhiên đến mức Nhật Khánh từng bỏ qua luôn cả sự băn khoăn về những cảm xúc lạ lùng mà một vài lần cô cảm nhận được khi nghĩ về Đình Thiên.

Vấn đề lúc này là cô đã biết Đình Thiên không nuôi dưỡng một tình cảm đơn thuần như một người bạn; thế nên, cô thật sự cần lần ngược lại cảm xúc của chính mình. Cô nghĩ đến chàng trai ở tầng áp mái, cô nghĩ đến Gia Thành, và bây giờ là Đình Thiên... Cuối cùng, chính Nhật Khánh không làm chủ

được cảm xúc của mình, hay là cô quá tham lam? Cô mãi vẫn chưa thể tìm ra câu trả lời cho mình, mà như thế là tự đẩy bản thân vào một vòng loay hoay mệt mỏi.

Với Đình Thiên, cảm giác mâu thuẫn lạ lùng khiến Nhật Khánh khó chịu. Đặt giả sử, nếu ngay lúc ấy Đình Thiên tìm, chắc chắn cô sẽ tránh mặt; nhưng hai ngày không gặp, tình thật là cô không thể thoát ra khỏi cảm giác bồn chồn. Nhật Khánh đã từng tự hỏi mình, giờ gặp nhau, cô phải cư xử thế nào cho phải, khi anh là con trai của chủ khách sạn nơi cô đang làm việc? Thật khó để cô có thể đối xử với anh bình thường như trước đây; nhưng hai ngày Đình Thiên không đi làm cũng là hai ngày mà cô chẳng thể dứt ra khỏi những suy nghĩ về anh... Nhật Khánh cứ thế ngồi mãi trên giường, đèn trong phòng vẫn bật.

- Mấy giờ rồi mà vẫn còn thức vậy con?

Nhật Khánh giật mình quay ra, thấy mẹ đứng đó, tay cầm nắm cửa, mặt mày hằm hằm. Đối với người có thói quen ngủ từ chín giờ tối, thì việc thấy con gái mình gần ba giờ sáng vẫn chưa chịu ngủ là một việc rất đáng giận. Nhật Khánh cười hì hì, người co lại một cách đáng yêu - cái kiểu mà cô biết sẽ làm mẹ mềm lòng ngay.

- Con ngủ liền bây giờ, mẹ. Nghĩ mấy chuyện linh tinh nên con quên ngủ luôn.

- Ngủ đi con. - Bà hạ giọng. - Mai còn đi làm. Mai mà ngủ quên là mẹ không kêu dậy nữa đâu.

Nhật Khánh ngoan ngoãn nằm xuống, kéo chăn kín cổ.

- Ngủ đây, ngủ đây. Mẹ ngủ ngon. A... tắt điện giùm con luôn

nha!

Mẹ Nhật Khánh lườm con gái một cái rõ dài trước khi tắt điện, đóng cửa và trở về phòng mình. Tối lượt mẹ cô mất ngủ, dạo này bà để ý thấy con gái lớn của mình tâm trạng thất thường, hay ngồi thẩn thờ. Nhưng nhìn con gái không có vẻ gì là bất ổn, cũng không giống kiểu quá tải trong công việc; chỉ là, cô hay trầm tư nghĩ ngợi một mình. Rồi bà tủm tỉm cười trong bóng đêm, ôi, hay là Nhật Khánh của bà đang yêu rồi?!

Sáng hôm sau Nhật Khánh ngủ quên thật, nhưng may mắn vẫn được mẹ gọi dậy, không quên kèm theo một tràng cằn nhằn mà đến khi Nhật Khánh ra khỏi cửa vẫn còn nghe thấy.

Đến khách sạn, Nhật Khánh đảo mắt một vòng tìm Đình Thiên - như hai ngày nay cô vẫn làm. Không thấy anh, cô thở dài, rõ ràng đang lo không biết giờ này anh đang ở đâu, làm gì, nghĩ gì, nhưng cô vẫn cứ tự dẫn lòng mình lại, rằng, chỉ là yên tâm khi không phải đối mặt nhau. Rồi nhớ ra, bây giờ Đình Thiên không còn là nhân viên của khách sạn nữa mà là chủ của nơi đây. Anh không còn cần phải che giấu, phải giả vờ trước mặt cô nữa. Và, tất nhiên, anh sẽ không tiếp tục đi làm. Nghĩ đến đây cô lại thở dài, có gì đó nghe rất buồn và rất chông chênh.

Nhưng khi từ phòng thay đồ của nhân viên bước ra, cô thấy Đình Thiên đã đứng bên ngoài từ lúc nào. Nhật Khánh khựng lại, hơi bất ngờ, nhưng rồi tự cô đã nghe thấy giọng mình trở nên thật khó nghe.

- Cậu đến đây làm gì?

- Tôi đi làm... a... tôi tới tìm Khánh.

Đình Thiên cũng bị bất ngờ khi nhìn thấy Nhật Khánh. Dù là đang đứng đó đợi để giải thích một lần nữa những chuyện đã xảy ra hai ngày trước, nhưng khi nhìn thấy gương mặt không mấy thiện cảm của Nhật Khánh, những lời lẽ đã chuẩn bị trong đầu Đình Thiên bỗng bay đi đâu mất. Anh nên nói từ đâu, nên bắt đầu từ chuyện gì?

- Nếu cậu đi làm thì cứ tiếp tục làm việc của cậu! - Giọng Nhật Khánh vẫn lạnh lùng. - Còn nếu tìm tôi thì hiện tại tôi vẫn chưa nghe nổi những điều cậu nói đâu.

Ngặt Khánh bỏ đi, để Đình Thiên đứng lại đó, buồn bã, bối rối và thật sự rất cô đơn. Anh sẽ đứng lại đây ư? Sẽ phớt lờ mọi thứ cho cảm xúc của cô gái đã quay lưng bước đi không buồn ngoái đầu nhìn lại kia ư? Không! Như thế thì hèn lắm! Đình Thiên hít một hơi thật sâu, ngẫm ngợi kỹ lưỡng về những điều mình cần phải nói, rồi vội vã đuổi theo... Ngoài kia, Nhật Khánh đang trò chuyện cùng Gia Thành. Về mặt cô thật sự tươi tắn, rất khác vừa rồi đối diện với Đình Thiên.

Ngặt Khánh không biết mình đã gay gắt như vậy với Đình Thiên, dù thực sự khi nhìn thấy anh, cô có phần nào yên lòng hơn - mà điều này khiến Nhật Khánh tự thấy khó hiểu. Chỉ là ngay lúc đó, cô nhận ra trước mặt mình là một công tử giàu có; mà bản thân cô thì không bao giờ muốn có mối liên hệ nào với những người thuộc thế giới được gọi tên là thượng lưu. Trước đó, Đình Thiên còn nói dối cô, hoặc là không thành thật?! Có vẻ như Nhật Khánh đang vẽ ra đủ mọi lý do để giải thích cho bằng cùng thái độ không mấy tử tế của mình. Những kẻ nhiều tiền luôn có quyền coi thường và đối xử với

những người lao động như cô theo cách mà họ muốn. Vì không có nhiều tiền, nên cô phải chấp nhận tất cả những điều ấy sao? Thế nên cô thực sự không muốn nghe thêm bất cứ lời giải thích nào nữa. Còn về lời tỏ tình của Đình Thiên, tốt nhất là cô không nên để mình nghĩ đến làm gì; không có lối đi, không thể giải quyết, nghĩ cũng chỉ làm mọi việc thêm rắc rối mà thôi!

Gia Thành vui tính và tinh tế, một vài câu nói đùa của anh làm cho tâm trạng Nhật Khánh giãn ra. Thật ra, đối với Gia Thành, cô cũng đặt ra cho mình những câu hỏi. Nếu Gia Thành không phải là chàng trai ở tầng áp mái, liệu cô có thích anh? Gia Thành thật sự có những điểm rất thu hút; ở một người đàn ông, sự tinh tế nhưng kín đáo, sự hài hước nhưng không sỗ sàng, sự tự tin nhưng không quá phô trương... rõ ràng là những ưu điểm mà cô gái nào cũng mong người yêu mình có. Anh cũng là kiểu người cầu tiến và có định hướng rõ ràng - điểm an toàn cho một mối quan hệ bền vững. Nhưng bao nhiêu đó ưu điểm đã đủ cho Nhật Khánh tin rằng mình thật sự thích chính con người của anh? Đôi khi tiếp xúc với Gia Thành, Nhật Khánh cũng không khỏi lo âu, có một cái gì đó thiếu chân thật ở cái vẻ đào hoa và lãng tử của anh; trong khi đối với chàng trai ở tầng áp mái, cô thật sự cảm nhận được một mối liên kết rất thật dù cả hai chưa từng gặp nhau.

Gia Thành mỉm cười, giơ hai bàn tay trước mặt Nhật Khánh, cô cũng cười với anh dù chưa hiểu anh định làm gì. Gia Thành đưa tay phải ra phía sau tai cô rồi rút ra trước mặt cô một đồng xu, sau đó tung nó lên và giữ ở hai lòng bàn tay.

- Em đoán đi Khánh, úp hay ngửa?

- Úp hay ngửa thì sao ạ? - Nhật Khánh thắc mắc.

- Em đoán đúng thì anh mời em bữa tối. - Anh cười tinh ranh.
- Sai thì em phải nhận lời mời cùng anh dùng bữa tối. Thế nào?

Nhật Khánh phì cười, mặc dù biết đây là một trò tán tỉnh có thể đánh gục bất cứ cô gái nào, nhưng cô vẫn thấy rất vui.

- Vậy em đoán là ngửa. Nhưng mà, sửa lại một chút, sai thì bữa tối đó em mời nhé.

Gia Thành nhún vai, mở bàn tay phải ra, là sấp. Hai người nhìn nhau, rồi đột nhiên cùng cười vang. Tâm trạng Nhật Khánh thật sự tốt lên rất nhiều nhờ Gia Thành. Nhưng nhận ra những đồng nghiệp xung quanh đang chú ý đến hai người, Nhật Khánh nhanh chóng tạm biệt Gia Thành để tiếp tục công việc của mình.

- Tối mai nhé! - Gia Thành thích thú nói vọng theo.

Gia Thành đứng một lúc, nhìn theo cô, nụ cười của anh khép lại thành cái nhoeo miệng rất khó hiểu. Đạo này, những cô gái xung quanh anh, không có ai tạo ra nhiều sự hứng thú hay cảm giác muốn chinh phục như cô gái này. Năng lượng, sự mạnh mẽ và tươi tắn nhưng cũng rất sâu sắc từ một cô gái chỉ là nhân viên buồng phòng này kích thích anh rất nhiều. Gia Thành nghĩ anh cũng đã thành công phần nào, không khó để nhận ra ánh mắt đôi khi lấp lánh của Nhật Khánh lúc nhìn anh; nhưng dường như vẫn còn nhiều sự dè dặt từ phía cô khiến Gia Thành chưa thật sự thỏa mãn. Rồi hình ảnh của một người lại xuất hiện trong đầu Gia Thành - thật ra là xuất hiện rất thường xuyên - cũng đầy năng lượng và tươi tắn như Nhật Khánh. Những hình ảnh đó Gia Thành thật sự rất muốn quên đi, không bao giờ anh muốn tìm lại nữa...

Đình Thiên về nhà lúc tám giờ tối, đậu xe ở sân rồi để cho người làm đưa xe xuống hầm. Anh đi thẳng vào nhà, không để ý đến lời chào của quản gia và những người khác. Mục đích của việc đi làm ngày hôm nay là gặp và nói chuyện với Nhật Khánh, nhưng ngoài một câu nói đáp ứng được thốt ra vào lúc lúng túng nhất, Đình Thiên hoàn toàn chưa giải quyết được chuyện gì như anh mong muốn. Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Nhật Khánh vui vẻ nói chuyện cùng Gia Thành, mọi quyết tâm của Đình Thiên lại một lần nữa bị thổi tắt như một ngọn nến trước gió. Và bây giờ, một trong những ngọn gió đó đang ở ngay đây, trong nhà anh.

Gia Thành và Đình Phong đang ngồi ở phòng khách, thấy Đình Thiên đi vào rồi đứng lại nhìn họ với ánh mắt khó hiểu, Gia Thành mỉm cười, vẫy tay về phía Đình Thiên.

- Em về đúng lúc đó Thiên, lại đây, tối nay ba anh em mình làm vài ly!

Đình Thiên gật đầu rồi đi lại phía hai người họ, không cưỡng lại được suy nghĩ nên thăm dò một chút về tình cảm của Gia Thành dành cho Nhật Khánh. Thật ra Đình Thiên bức dọc với chính mình chứ chẳng có lý do để bức tức ai khác; vì anh hèn nhát, thiếu bản lĩnh, thế nên đến một câu giải thích cho tử tế cũng chẳng nói ra hồn. Còn về phần Gia Thành, trước lúc là tình địch của anh như lúc này, Gia Thành cũng như một người anh thân thiết. Đình Thiên quý anh ta ở nhiều điểm, tính cách vui vẻ, sự tử tế của anh ta đối với cả gia đình cũng như đối với Đình Thiên, đôi lúc khiến anh thấy cảm kích người bạn này của anh trai. Nhưng còn về đời sống tình cảm, Đình Thiên biết, Đình Phong biết, tất cả mọi người quen biết

Gia Thành đều biết sự đào hoa và hời hợt của anh ta trong vấn đề này. Có điều, Nhật Khánh có lẽ chưa biết.

Đình Thiên ngồi xuống ghế bên cạnh anh trai. Đình Phong đứng dậy lấy thêm ly, vốn anh biết em trai không thích uống rượu, cũng ít khi nào chịu ngồi xuống cùng anh và Gia Thành vừa uống vừa nói chuyện gẫu như lúc này. Tuy nhiên, Đình Phong không tiện thắc mắc, anh nghĩ sẽ sớm biết lý do thôi.

- Mấy ngày nay anh không thấy em ở khách sạn nhỉ? - Gia Thành vừa rót rượu ra ly của Đình Thiên vừa hỏi.

- À có một số việc nên em nghỉ, nhưng mà hôm nay em có đi làm. - Đình Thiên bỏ thêm đá vào ly, rồi chớp ngay lấy chủ đề này. - Sáng nay em còn thấy anh đứng nói chuyện với Nhật Khánh, hai người dạo này thế nào?

- Hử? Thế nào là thế nào? Bình thường. Đối với những cô gái đáng yêu và ngây thơ như thế thì tiến độ phải chậm.

- Anh nói cái gì chậm cơ?

Nhìn thái độ của Đình Thiên, Đình Phong cũng hiểu phần nào lý do vừa nãy anh còn thắc mắc. Anh đưa ly cụng nhẹ vào ly Gia Thành, tỏ ý nhắc nhở.

- Tôi không quan tâm lắm mấy chuyện tình cảm của cậu, nhưng trong cách đối xử với các cô gái, cậu nên sống chân thành hơn chút đi.

- Ai bảo tôi không chân thành? - Gia Thành nhấp ngụm rượu rồi tựa lưng ra sau, nhếch môi cười nhạt. - Nhật Khánh đáng yêu và thú vị nên tôi mới thích đấy chứ. Nhưng mà hai người bảo có còn là trẻ con đâu mà chỉ nắm tay rồi nói chuyện yêu

đương, phải làm việc cần làm để mà thăng hoa hơn chứ. Hợp hay không hợp, đến lúc đó mới biết được.

Đình Thiên cảm thấy mặt mình nóng lên dù chỉ mới nhấp một ngụm nhỏ. Nhưng mỗi lời Gia Thành nói vừa rồi đều nửa thật nửa đùa, nếu Đình Thiên có bất kỳ phản ứng nào thì đều không hợp lẽ. Là anh đang ghen tuông hay cảm thấy bị xúc phạm thay cho Nhật Khánh? Vấn đề là anh cũng chẳng biết cô ấy cảm thấy thế nào để mà cho rằng suy nghĩ của Gia Thành có phải là sự xúc phạm hay không. Và vừa rồi Gia Thành cũng bảo là anh ta thật sự thích Nhật Khánh! Vậy thì nói cái gì nữa bây giờ? Anh không nói gì nữa và cũng chẳng nghe thấy gì nữa, câu cuối cùng mà Đình Thiên để lọt vào tai trong cuộc trò chuyện này là câu nói của Gia Thành.

- Tối mai tôi còn có hẹn ăn tối với Nhật Khánh.

Chưa tới sáu giờ chiều, quán hải sản nổi tiếng nằm ở ven biển đã đông đúc vô cùng. Bây giờ là tháng Ba, thời tiết vô cùng phù hợp để ngồi vừa thưởng thức hải sản vừa nghe gió biển tạt vào mát rượi. Đây phải gọi là quán ruột của Nhật Khánh, cô thích ngồi ở những bàn sát rìa phía ngoài của quán, hướng mặt ra biển; bây giờ mặt biển đã đổ một màu xanh xám và dần chuyển sang màu của đêm, nên chỉ còn lác đác vài bóng người bé tẹo trên bờ biển mà cũng đủ nên thơ lắm. Cái quan trọng nhất là quán này chế biến món ăn rất hợp với khẩu vị của cô; đôi khi Nhật Khánh trầm nghĩ, cuộc đời chỉ cần có những khoảnh khắc thanh thản ngồi giữa đồ ăn ngon và cảnh đẹp là đã quá tuyệt vời. Hôm nay còn có thêm một người đàn ông ở trước mặt!

Gia Thành xoay người một lần nữa nhìn quanh quán, những

người đàn ông trung niên vừa cụng ly vừa cười hô hố, những thanh niên trẻ vừa ăn uống vừa hò hét, những gia đình huyền náo tiếng khóc cười của trẻ con... tất cả tạo thành một tổ hợp âm thanh đặc thù không lẫn đi đâu được của những quán nhậu bình dân. Gia Thành không khó chịu, chỉ là anh buồn cười vì Nhật Khánh dẫn anh tới một nơi như thế này cho bữa tối mà anh hẹn với cô.

- Anh không thích à?

- Không. - Gia Thành cười khùng khục. - Là ban đầu anh định đưa em tới một nhà hàng sang trọng cơ.

- Hải sản ở đây ngon số một đấy, quán lớn chưa chắc hơn được đâu! - Cô giơ ngón tay cái lên. - Với lại giao kèo là giao kèo, em nhất định phải mời châu này, nhưng em chắc chắn là không có tiền để dẫn anh tới nhà hàng sang trọng rồi.

“Không vấn đề gì.” - Gia thành trầm nghĩ. Tính cách anh thoải mái, tính cách Nhật Khánh cũng thoải mái, hai người khá hợp nhau ở điểm này; thế nên, với họ, chỗ ngồi chỉ là chỗ ngồi mà thôi! Buổi nói chuyện cũng diễn ra thoải mái như vậy, Nhật Khánh thông minh nên luôn bắt kịp những câu nói đùa của Gia Thành, bởi thế mà anh thích nói chuyện với cô. Hoặc là sự lạnh lợi ấy khiến anh nhớ đến một người nào đó mà anh luôn muốn quên...

Hơn tám giờ, Gia Thành lấy đồng hồ ra khỏi túi, bấm mở, nhìn vào đó một lúc, trầm ngâm rồi đặt lên bàn. Cả hai người cùng nhìn vào nó, đuổi theo những suy nghĩ riêng. Với Gia Thành, chiếc đồng hồ này là thứ rất nực cười, không hiểu sao anh vẫn cứ giữ bên mình, không bỏ được; với Nhật Khánh, mỗi lần nhìn thấy nó là tim cô lại đập liên hồi, lúc này cũng vậy.

- Anh Thành, lúc trước anh nói có tặng cho ai đó một vật giống vậy... - Cô ngập ngừng. - Người đó... thế nào?

Gia Thành ngược mắt lên nhìn cô, không khí hôm nay làm anh thấy Nhật Khánh thật gần gũi. Anh đột nhiên cảm thấy muốn cởi mở với cô hơn một chút để nói về một vài điều mà anh đã muốn cất giữ cho riêng mình mãi mãi; hoặc cũng có thể, là anh tự mở lòng tâm sự với chính mình một lần nữa sau khi đã trốn tránh quá lâu.

- Ừ, năm năm trước anh tặng nó cho một cô gái, với cái suy nghĩ ngô nghê là sẽ trao hết mọi thời gian của cuộc đời mình cho cô ấy... - Gia Thành lại cười, nhưng chua chát hơn. - Cuối cùng thì cô ấy đi, lấy đi của anh khoảng thời gian đó...

Một lần nữa trong tối hôm nay, hai người cùng nói một câu chuyện nhưng theo đuổi những suy nghĩ hoàn toàn khác nhau. Nhật Khánh sau đó không còn nghe thấy gì nữa vì ngập tràn trong cô bây giờ là nỗi thất vọng, hụt hẫng, hoang mang và một mớ những cảm xúc rối rắm khó gọi tên khác. Năm năm, con số mà Gia Thành vừa nói lặp đi lặp lại trong đầu cô, nghĩa là người con gái nhận chiếc đồng hồ đó không phải cô, chắc chắn không bao giờ là cô. Và chắc chắn Gia Thành cũng không tặng một chiếc nào khác cho một ai khác nữa.

Cô nhìn Gia Thành đang uống hết lon bia này đến lon bia khác, vậy ra người đang ngồi trước mặt cô không phải là chàng trai trong mộng của cô - chàng trai ở tầng áp mái? Bây giờ thì một vài chi tiết đột nhiên trở nên rõ ràng trong đầu cô hơn lúc nào hết. Những chiếc khăn trong phòng tranh mà Gia Thành tiện tay xếp không có vẻ gì giống với người đó; những câu nói, câu thơ mà lúc mới nghe Gia Thành nói khiến cô nghĩ ngay đến người đó bây giờ dường như hoàn toàn khác xa nhau

về phong cách... Còn gì nữa không? Không, giờ thì cô chẳng tìm ra được một điểm chung nào giữa hai người nữa. Nhưng nếu sự thật đã như vậy, liệu cô có còn thích Gia Thành? Không phải cô đã có những phút giây rất vui bên cạnh anh sao?

Trong lúc đầu óc cô đang rối như tơ vò, một hình ảnh khác lại bất ngờ xuất hiện - là Đình Thiên. Nhật Khánh giật mình lắc đầu như muốn hắt văng gương mặt anh ra khỏi tâm trí. "Nhật Khánh, rốt cuộc mày muốn gì?!" - Cô nghe thấy tiếng hét dội lên trong đầu, chẳng ai xa lạ, chính là giọng của cô!

Nhật Di bước ra khỏi phòng họp của khách sạn Sand Beach sau cái bắt tay với Đình Phong; họ vừa thảo luận về kế hoạch tổ chức chuỗi sự kiện của tập đoàn Golden Life sẽ diễn ra ở cả hai khách sạn, buổi họp kéo dài tới tối muộn. Việc cả hai khách sạn cùng hợp tác trong chuỗi hoạt động lần này hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của Nhật Di. Nhưng điều này không làm cho cô cảm thấy thất vọng, ngược lại, việc cùng hợp tác với đối thủ còn là một thử thách lớn mà cô muốn trải nghiệm, là cơ hội để thể hiện bản thân cũng như giúp cô học hỏi được nhiều hơn.

Đình Phong tiễn Nhật Di xuống, sự lịch thiệp và nam tính của anh khiến cô cảm thấy có chút băn khoăn - là anh em nhưng họ khác nhau quá, Đình Phong và Đình Thiên. Mà không, chính cô và chị gái mình cũng chẳng giống nhau về cả tính cách lẫn lối suy nghĩ còn gì.

Xuống sảnh khách sạn, Đình Thiên không biết từ đâu chạy tới, trạng thái bồn chồn, lo lắng; Nhật Di tính mở lời chào nhưng dường như anh không để ý đến sự hiện diện của cô bên cạnh Đình Phong.

- Anh Phong... ừm... Gia Thành... - Đình Thiên cố gắng cho câu hỏi của mình được rõ ràng. - Anh ấy ở đâu, anh biết không?

- Em sao vậy? - Đình Phong cau mày, liếc mắt sang Nhật Di đang trông có vẻ không thoải mái. - Hôm nay anh không gặp cậu ấy. Cậu ấy bảo tối nay có hẹn với Nhật Khánh mà.

- Chào Đình Thiên, lâu quá không gặp. - Nhật Di cất lời. - Hai người vừa mới nói tới Nhật Khánh đúng không?

Lúc này Đình Thiên mới nhận ra Nhật Di đang đứng bên cạnh, anh lúng túng.

- À chào Di! Di biết Nhật Khánh đang ở đâu không?

Nhật Di mỉm cười, tự hỏi là vì anh ta thiếu tình tế hay thực sự cô chẳng có chút ảnh hưởng nào trong lòng anh? Cô tỏ tình và anh ta từ chối! Rõ ràng biết hai người họ là chị em, chẳng lẽ anh không nghĩ rằng cô cũng là một cô gái có cảm xúc trong lòng, cũng bị tổn thương bởi lời từ chối của anh?

- Tôi nghe được là chị ấy có hẹn lúc chiều. - Giọng Nhật Di không thể hiện cảm xúc gì. - Bây giờ chắc cũng về rồi, chị ấy không thích về khuya.

Gia Thành cứ uống và uống đến say mèm; và giờ, Nhật Khánh đang đưa anh về phòng của anh trong khách sạn. Nhìn cái cách anh uống, cô có chút suy nghĩ về người bạn gái cũ mà anh nhắc tới. Bây giờ anh ta vẫn chưa quên được, vậy là mình cũng chẳng quan trọng gì nhiều?

Nhật Khánh vất vả đặt Gia Thành nằm ngay ngắn lên giường,

định quay đi thì bị bàn tay anh giữ lại. Cô giật mình quay lại nhìn, đôi mắt Gia Thành lim dim.

- Nhật Khánh, giúp tôi quên người đó đi, được không?

- Hả?

Nhật Khánh bắt đầu cảm thấy bất an, nhưng chưa kịp phản ứng gì thì cô đã bị Gia Thành kéo lên giường. Cô hoảng sợ, vùng vẫy nhưng không thoát ra nổi trước sức mạnh của người đàn ông nhất quyết ghì chặt lấy cô; đôi môi thô bạo tìm môi cô. Nhật Khánh quay đầu sang bên, hét lên, ngay sau đó, một bóng người lao tới, kéo Gia Thành ra khỏi cô, ném anh ta xuống đất.

Chương XV

LẦN THỨ HAI TỔ TÌNH

Nhật Khánh cảm giác hàm mình cứng lại, nửa sợ hãi, nửa bất ngờ. Khi đã lấy lại được chút bình tĩnh, cô mới nhận ra Đình Thiên vừa xuất hiện. Anh đứng đó, mặt đỏ phừng phừng, thậm chí cái nhìn cũng như sắp tóe ra những tia lửa, giáng thẳng xuống chỗ Gia Thành còn đang nằm chống vó dưới đất. Gia Thành nghe đau buốt hết lưng, dần tỉnh ra, cố nhào người dậy. Trước mặt Gia Thành lúc này là Đình Thiên, là cậu công tử hiền lành mà anh quen biết?

- Cậu điên à Thiên? Cậu làm cái quái gì vậy?

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Gia Thành lại thấy cổ áo bị xoắn lên và má trái nhận thêm một cú đấm như trời giáng.

- Đình Thiên! - Nhật Khánh hét lên. - Dừng lại đi!

Gia Thành cố gượng nhưng không còn sức để đứng dậy nữa, đầu vốn đã nặng như chì bởi cuộc rượu ban nãy, giờ nhận thêm một cú đấm khiến anh càng choáng váng. Mình đã làm sai gì vậy? Cả hai người đó, anh đều không thể hiểu được thái độ của họ; đặc biệt là Đình Thiên, chưa bao giờ anh thấy cậu ấy giận dữ như vậy...; và tại sao cậu ấy lại ở đây?

Khi Gia Thành gượng dậy nhìn thì Nhật Khánh cũng đã rời

khỏi giường, tiến về phía Đình Thiên, nắm tay, kéo Đình Thiên đi như chạy ra khỏi phòng.

*

Cả ngày hôm đó, Đình Thiên cứ bồn chồn không yên. Nhật Khánh vẫn tránh mặt, anh không làm sao tìm được cơ hội nói chuyện riêng với cô. Họ sẽ như vậy đến bao giờ? Nếu như không nói những điều cần nói, e rằng đến cả tình bạn với Nhật Khánh anh cũng không giữ được mất!?

Không muốn cứ là kẻ bỏ cuộc giữa chừng, Đình Thiên quyết định tìm gặp để nói cho ra lẽ một lần nhưng Nhật Khánh đã không còn ở khách sạn. Sực nhớ ra cuộc hẹn mà Gia Thành đã khoe lúc uống rượu với mình và Đình Phong, Đình Thiên sang tìm thì Gia Thành cũng không ở phòng tranh; không ai trong hai người nghe điện thoại. Mà họ gặp nhau thì đã làm sao? Sao anh phải lo cuống lên chỉ vì một cuộc hẹn của họ? Ích kỷ ư? Hay vì Đình Thiên bận tâm về những lời Gia Thành nói đêm qua? Nhưng chuyện tình cảm giữa họ, anh có quyền gì mà xen vào? Quá nhiều câu hỏi không có câu trả lời, chỉ biết ruột gan như lửa đốt, cuối cùng Đình Thiên quyết định chạy xe vòng vòng thành phố, mong một sự tình cờ gặp mặt, dù chẳng biết để làm gì. Thật ấu trĩ - Đình Thiên nghĩ.

Đáng tiếc, sự ấu trĩ ấy kéo dài mãi, đến tận khi anh cố gắng quay lại khách sạn tìm; gặp Nhật Di để khẳng định Gia Thành và Nhật Khánh đi cùng nhau; rồi để cảm xúc dẫn anh đến phòng Gia Thành...

*

Ra khỏi phòng Gia Thành, Nhật Khánh tìm đến lối cầu thang thoát hiểm, ngồi đó. Đột nhiên, cô cảm thấy không còn chút

sức lực nào; cả tay chân và cơ thể không còn muốn cử động nữa, mọi thứ cứ rũ xuống. Nhật Khánh nhớ lại hơi thở nồng nặc mùi cồn của Gia Thành, cái cơ thể nóng bừng ghi chặt lấy cô, và trở nên thô bạo khi cô cố vùng vẫy... Những giọt nước mắt rơi trên má nóng hổi, lăn tròn nỗi sợ hãi, khiếp đảm và có cả phần thất vọng. Nếu Đình Thiên không xuất hiện thì cô sẽ thế nào đây? Nhật Khánh rùng mình không dám nghĩ thêm nữa. Cô có yêu Gia Thành không? Nếu yêu, tại sao cô lại ghê sợ đến như vậy những hành động của anh? Thậm chí lúc môi cô vô tình chạm môi Đình Thiên trước đây, cảm giác cũng không khiến cô ghê tởm và sợ hãi như vậy. Cô bỗng thấy những tình cảm tốt đẹp mà trước đây cô dành cho Gia Thành nhạt dần, nhạt dần - nhạt đến chẳng còn gì nữa. Gia Thành trong cô giờ chỉ như một tên sở khanh mà cô không bao giờ muốn gặp lại.

Đình Thiên vẫn im lặng ngồi bên cạnh Nhật Khánh, chờ cô bình tĩnh lại; hoặc có lẽ anh cũng chưa biết phải nói gì. Đôi tay anh rụt rè muốn ôm lấy, vỗ về bờ vai run rẩy của cô nhưng không thể. Trước đó anh đã tức giận, nhưng ngay khi nhìn thấy ánh mắt hằn lên sự kính sợ của Nhật Khánh, anh biết chính mình phải ổn định cảm xúc để ít nhất cô có thể tin tưởng dựa vào lúc này.

- Đình Thiên. - Nhật Khánh cất lời, vẫn không nhìn anh. - Cảm ơn cậu nhiều. Nhưng riêng hôm nay, tôi muốn ở một mình thôi, cậu về đi. Ngày mai... tôi sẽ không tránh mặt cậu nữa.

- Khánh!... Tôi biết giờ Khánh chưa thể bình tĩnh, nhưng lần này cứ... nghe tôi nói nhé. Mọi chuyện đã qua hết rồi, đã ổn rồi, có tôi ở đây. Thật ra... tôi nghĩ Gia Thành không cố ý xúc phạm Khánh, lối sống của anh ta hơi phóng khoáng và lại đang say nữa. Nên... nếu Khánh cứ nghĩ tình huống này theo hướng tiêu cực là Khánh tự làm mệt mỏi chính bản thân

mình.

Đình Thiên ngừng lại một lúc chờ phản ứng của Nhật Khánh, nhưng cô không nói gì, gương mặt vẫn thất thần như vậy, anh tiếp tục. Đột nhiên, anh thấy lời lẽ của mình trôi chảy lạ lùng.

- Bây giờ, tôi mong Khánh chỉ nghĩ đến một điều thôi, là chuyện đã qua rồi, và luôn có tôi ở đây. Khánh sẽ không bao giờ phải trải qua những cảm xúc như vậy nữa. Còn bây giờ, tôi đưa Khánh về, khuya rồi.

Đình Thiên đứng dậy, chìa tay ra. Nhật Khánh ngẩng mặt lên nhìn anh; chưa bao giờ việc có Đình Thiên bên cạnh lại khiến cô cảm thấy yên tâm đến vậy. Mà thực ra, cô đã yên tâm ngay lúc Đình Thiên xông vào phòng; nên sau đó cô đã không ngại khóc, không ngại thể hiện sự yếu đuối ở trước mặt anh. Có lẽ, đêm nay, cô muốn nghe theo lời Đình Thiên, riêng lúc này có thể cho phép mình dựa dẫm vào anh. Cô đưa tay nắm lấy tay Đình Thiên rồi đứng lên. Họ cứ thế đi bên cạnh nhau và không nói thêm một lời nào nữa.

Rời khách sạn Sand Beach, Nhật Di chưa về vội, cô ghé qua quán cà phê quen thuộc. Quán quen của Nhật Di nằm ở tầng hầm một khu chung cư cũ, không gian không quá rộng, bên trong thiết kế lại theo kiểu hoài cổ. Ánh sáng vàng của hệ thống đèn thả và đèn âm tường phủ lên nội thất cùng sàn và tường ốp gỗ làm ấm thêm không gian. Nhật Di ngồi ở góc trong cùng của quán, cách xa sân khấu - cô thích nghe nhạc chứ không thích nhìn ca sĩ. Đêm nay ban nhạc acoustic của quán biểu diễn, họ chơi nhạc tại quán cố định vào thứ Hai, Tư, Sáu hằng tuần. Cô thích thứ âm nhạc mộc mạc nhưng đầy tính nghệ sĩ của họ. Giọng ca chính của ban nhạc là một giọng

nam với chất khàn đặc trưng đang hát lại một bản tình ca cũ nổi tiếng của những năm chín mươi.

Vào một ngày như thế này, Nhật Di muốn âm nhạc lấp đầy tâm trí, xóa đi những điều cô không muốn nghĩ tới nữa. Nhưng cô vẫn chấp chới thấy dáng điệu bồn chồn của Đình Thiên, cái nắm đấm anh tung vào người đàn ông đang có ý định cưỡng bức Nhật Khánh, những vỗ về an ủi của anh dành cho chị gái mình.... Trước đó, Nhật Di đã nhìn thấy thái độ bất thường của Đình Thiên khi anh lo âu đi tìm Nhật Khánh. Khi quay trở lại khách sạn vì nhớ ra tập tài liệu đã bỏ quên ở phòng họp, cô vô tình đi theo Đình Thiên lúc bắt gặp vẻ mặt lo lắng của anh. Và, cô đã nhìn thấy tất cả.

Nhật Khánh bây giờ có lẽ vẫn còn sợ hãi - Nhật Di thầm nghĩ - nhưng cô không lo lắng lắm; dù sao thì vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, chị gái cô vẫn an toàn. Điều làm Nhật Di cảm thấy khó khăn lúc này là tất cả thái độ của Đình Thiên, từ lo lắng, đến giận dữ, rồi ân cần, khiến cô hiểu ra nhiều điều.

Nhật Di bỗng nhớ lại hành động ấu trĩ của bản thân khi cố tình tách chị gái ra xa Đình Thiên. Cô đã nghĩ chỉ cần họ không ở gần nhau thì mọi lo lắng trong cô sẽ được giải quyết. Nhật Di không biết rằng tình cảm mà Đình Thiên dành cho Nhật Khánh lại nhiều như vậy, mãnh liệt như vậy. Và liệu có cách nào để cô chen vào giữa những tình cảm sâu sắc ấy nơi Đình Thiên? Nhật Di nghĩ mình đã biết câu trả lời. Có điều, như thế đồng nghĩa với việc cô chấp nhận từ bỏ hoàn toàn tình cảm bấy lâu đã dành cho Đình Thiên, và ngay cả - Nhật Di nghe vị cocktail vương trên đầu lưỡi đắng chát - mong ước bước chân vào gia đình danh giá?

Tiếng guitar và nhịp trống cajon vẫn nhịp nhàng đệm theo

giọng hát say sưa của nam ca sĩ. Ở một góc khác của quán, có một ánh mắt đang hướng về phía Nhật Di. Đình Phong không thường đến những quán cà phê nhỏ như thế này nhưng không gian âm nhạc tại đây thực sự khiến anh thư giãn. Những buổi hòa nhạc, những vở nhạc kịch - những thú thuộc về thế giới thượng lưu - không hẳn là anh không thích. Nhưng cũng giống như việc là con trai lớn của một gia đình có danh tiếng, gánh vác trên vai những trách nhiệm lớn lao, Đình Phong cũng muốn có những lúc nào đó anh thôi là mình để tận hưởng cuộc sống một cách dễ chịu hơn.

Đình Phong không nghĩ là có thể gặp Nhật Di ở đây. Ban đầu anh muốn lại chào cô nhưng rồi cảm thấy không cần thiết nữa, hoặc, chính cô cũng không muốn bị ai làm phiền lúc này, Đình Phong cảm nhận được điều đó. Cô gái ấy, lúc này, lặng thinh và u ám. Cách đây vài tiếng đồng hồ, Đình Phong gặp một Nhật Di bản lĩnh, lạnh lợi, không để lộ một khuyết điểm nào. Anh không nghĩ là chỉ vài tiếng sau, có thể gặp lại chính cô gái ấy nhưng với hình ảnh hoàn toàn khác - bị đè nén bởi những thứ vô hình nào đó của chính mình. Đình Phong thực sự muốn biết Nhật Di đang nghĩ gì, như đôi lần anh muốn có ai đó lại gần và thực tâm muốn biết anh đang nghĩ gì...

Nhật Khánh không hẳn đã quên những điều đã xảy ra, nhưng những ngày sau đó có Đình Thiên bên cạnh, làm đủ trò để cô vui vẻ, cô nghĩ mình hoàn toàn có thể thả lỏng, tạm thời không nghĩ đến nữa. Có điều, vài ngày trước thì tránh mặt Đình Thiên, bây giờ lại tránh mặt Gia Thành, Nhật Khánh thấy những thứ mà cô tin là kiên cường và mạnh mẽ của mình đã biến đi đâu mất, chỉ còn lại những yếu đuối, dễ tổn thương và... hèn nhát chẳng?

Và với Đình Thiên bây giờ, Nhật Khánh thực sự cảm thấy vô cùng biết ơn, dù cô không nói thêm bất cứ một lời cảm ơn nào nữa với anh. Sau hôm đó, không cần Đình Thiên giải thích thêm gì, Nhật Khánh đã bỏ qua hết những điều khiến cô giận anh lúc trước. Không hẳn chỉ bởi vì anh đã cứu cô mà bởi chính hôm đó, cô đã nhận ra những chân thành trong anh, rồi chẳng còn nhớ được những lý do để tiếp tục giận dỗi nữa. Nhưng nếu hỏi rằng cô có muốn tình cảm giữa hai người phát triển hơn không thì Nhật Khánh không muốn. Cô nghĩ, như thế này là tốt nhất.

Ngày Khánh nhìn Đình Thiên đi lại phía mình, khuôn mặt hồ hởi, tươi tắn, trên tay là một hộp bánh sandwich. Vừa rồi cô nói với anh trưa nay cô không muốn ăn, cô không đói. Nhưng thực ra là sáng hôm nay cô được mẹ vỗ béo bằng một tô bún bò đầy ắp, ăn đến tận trưa vẫn còn cảm thấy đầy bụng. Thế nên nhìn đồng hồ ăn trên tay Đình Thiên cùng với gương mặt không thể phớt lờ hơn của anh, Nhật Khánh không rõ mình đang cười hay là mếu.

- Không ăn làm sao có sức làm việc được? - Đình Thiên dúm hộp sandwich vào tay Nhật Khánh. - Ăn hết đó!

- Tôi đã nói là không muốn ăn rồi mà. - Nhật Khánh nói, nhưng không chắc là Đình Thiên có nghe hay không vì cô chỉ lẩm bầm trong miệng.

- Tôi mua cho Khánh vị cá ngừ đây.

- Ừ... cảm ơn cậu.

Đình Thiên không nghe ra được cả tiếng thở dài của Nhật Khánh sau đó, anh mỉm cười ngồi ngắm cô ăn. Sau tất cả mọi chuyện, Đình Thiên nghĩ, bây giờ với anh, chỉ cần như lúc này,

chỉ cần họ vẫn có thể vui vẻ với nhau - chính xác là chỉ cần Nhật Khánh vui, và quan trọng là không tránh mặt anh nữa - là đã quá tốt rồi. Giờ đây Nhật Khánh cũng đã biết tình cảm của anh, chỉ là họ không nhắc tới, nhưng điều đó không có nghĩa là anh thôi hy vọng. Anh biết rõ sự vội vàng sẽ không mang lại kết quả tốt, như sự vội vàng trong lần tỏ tình trước đã dẫn đến điều khó xử cho cả hai. Và anh cũng biết, Nhật Khánh chưa thể nào chấp nhận tình cảm của anh, khi mà những chuyện đã xảy ra vẫn còn làm bận lòng cô, dù Nhật Khánh luôn tỏ ra là không sao. Thế nên anh muốn cố giữ sự vui vẻ bình yên này càng lâu càng tốt.

- Khánh này, cuối tuần Khánh có rảnh không, mình...

- Không!

- Hửm?...

Đình Thiên chưng hửng, anh cũng nghĩ đến khả năng bị từ chối nhưng không ngờ nó nhanh và lạnh lùng như vậy.

- Không rảnh đâu, đi đâu cậu tự đi đi. - Nhật Khánh trệu trạo nhai miếng bánh, không biết đã gieo cả sự khó chịu vào nét mặt và giọng nói.

Thấy Đình Thiên im lặng, Nhật Khánh ngược lên mới nhìn thấy sự lúng túng của anh, cô cảm thấy buồn cười, nhẹ giọng xuống.

- Cuối tuần là sinh nhật của ba tôi, nên không rảnh. Làm gì mà mặt cậu căng thẳng vậy?

- À... - Cơ mặt Đình Thiên giãn ra, anh cũng cảm thấy muốn tự cười bản thân. - Sinh nhật ba Khánh à? Tổ chức ở đâu? Mời

đồng người không?

Nhật Khánh neho mắt nhìn Đình Thiên, bây giờ thì cô biết chính xác anh là một tên công tử nhà giàu.

- Thường thì sinh nhật ba cậu sẽ tổ chức ở đâu? - Cô hỏi đùa.

- Ở khách sạn này hoặc nhà hàng nào đó, cũng có năm cả gia đình ra nước ngoài để kỷ niệm ngày sinh nhật.

- Vậy cậu nghĩ ba tôi cũng có thể tổ chức sinh nhật ở nhà hàng hay khách sạn rồi mời cả trăm khách hả? Hay là gia đình chúng tôi sẽ bay ra nước ngoài để ăn mừng?

Đình Thiên nhận ra mình vừa rồi quá vô tư, Nhật Khánh chỉ đùa, nhưng anh nghe như lời mỉa mai. Anh thấy xấu hổ chẳng nói thêm được gì.

- Bữa cơm gia đình nhỏ thôi, với chúng tôi như vậy là hoàn hảo rồi.

- Vậy thì... hôm đó tôi làm khách được không? - Đình Thiên tự giạt mình sau khi nói xong.

- Cái gì? Cậu đến làm gì?

- Thì tôi đã bảo là làm khách mà, sinh nhật càng đông càng vui chứ.

- Cậu đừng đùa nữa đi.

Nhật Di nhìn đồng hồ, đã gần bảy giờ tối, có lẽ ghé mát-xa cô mua làm quà sinh nhật cho ba đã được giao về nhà. Cô đã

muốn cố gắng về sớm vào hôm nay nhưng công việc cứ kéo cô lại, khối lượng công việc như tăng gấp đôi vì kế hoạch tiếp đón đoàn khách tập đoàn Golden Life. Cô mệt mỏi thu dọn đồ đạc rồi lái xe về nhà, mặc cho chuông điện thoại réo liên tục. Cô biết là Nhật Khánh.

Đến nhà, Nhật Di nhìn thấy một bóng lưng rất quen đang loay hoay trước cổng nhà cô.

- Đình Thiên!

Đình Thiên quay lại, anh đã đoán tối nay sẽ có nhiều điều khó xử, gặp Nhật Di là một trong những điều khiến anh lo lắng như vậy.

- Chào Di.

- Thiên có việc gì ở gần đây hả?

- À, thực ra... hôm nay sinh nhật của ba Di đúng không? Tôi đến chúc mừng.

Nhật Di chỉ im lặng nhìn Đình Thiên một lúc, Nhật Khánh hôm nay không nhắc gì đến việc này, vậy là Đình Thiên tự ý đến. Cô đã thấy tình cảm của Đình Thiên dành cho chị gái nhiều như thế nào; và cô cũng từng nghe những tâm sự của Nhật Khánh về Đình Thiên. "Cậu ta với chị chỉ là một tên nhà giàu thiếu chín chắn thôi, yêu đương hay gì đó, chị không muốn nghĩ tới" - Nhật Khánh đã nói với cô như vậy, nhưng cô cảm nhận nhiều hơn như thế, rằng chị mình không hẳn không có tình cảm, chỉ là chưa nhận ra, hoặc chưa tin?!

Nhật Di không hỏi thêm gì, bảo Đình Thiên theo mình đi vào nhà. Tuy muốn giải thích thêm nữa nhưng thấy Nhật Di trở

nên lặng lẽ, anh chỉ im lặng đi theo.

- Về trễ vậy con! Chiều giờ Khánh nó gọi con hoài không được?

Nhật Di thấy mẹ ra đón với ánh mắt, nét mặt vừa mừng vừa lo bao năm nay không thay đổi. Đôi lúc cô muốn cả mẹ, cả ba, cả Nhật Khánh thôi lo lắng về cô như thế. Cuộc sống của cô hiện tại, áp lực và căng thẳng, nhưng dù vậy cô luôn nghĩ mình đang tận hưởng tất cả mọi thứ. Đó là điều cô muốn, không phải là phù phiếm hay vô nghĩa như gia đình cô vẫn nghĩ.

- Hôm nay có nhiều việc, họp xong hơi trễ. Mọi người cứ lo cuống lên vậy làm gì, nếu không về được thì con sẽ gọi mà. Ba với Khánh đâu mẹ?

- Khánh nó đang canh nồi cà ri dưới bếp. Còn ba tụi bây, nói mới nhớ, con mua cái ghế mát-xa gì đó hả Di?...

- Mai đem trả đi! - Ông Bảy nghe tiếng Nhật Di cũng vội bước ra. - Nhà thì nhỏ như cái lỗ mũi, chỗ đâu mà để? Với lại mấy thứ đắt tiền vậy, ba cũng không ngồi lên nổi.

Nhật Di không lạ gì phản ứng của ba mẹ, mọi lần, khi cô mua những thứ đắt tiền về, nếu có thể trả mà lấy lại tiền được thì ba mẹ cô đều âm thầm mang đi trả. Kể cả số quần áo hàng hiệu mà Nhật Di mua tặng, chẳng mấy khi họ mặc. Nhưng dù thế nào, Nhật Di nghĩ, cô vẫn muốn kéo gia đình ra khỏi những suy nghĩ cũ kỹ này.

- Cái ghế đặt cạnh bộ sofa ba mẹ ngồi xem ti vi, con tính rồi, không chiếm nhiều diện tích lắm. Còn về tiền bạc thì ba mẹ đừng lo, cái này là mẫu mới ra của công ty đối tác với khách sạn, họ cần nghe ý kiến người sử dụng để cải thiện sản phẩm, ba mẹ dùng thấy thế nào thì nói lại với con.

Thật ra cái ghế là do Nhật Di mua, chứ chẳng phải của đối tác nào cả; nhưng cô biết chỉ có nói như vậy thì ba mẹ mới yên tâm dùng nó mà không thấy khó chịu.

- Nếu vậy thì...

- Con chào cô chú!

Đình Thiên vừa rồi đứng ngoài quan sát, bỗng cảm thấy mình nên mở lời để làm dịu đi không khí căng thẳng của gia đình họ. Ông bà Bảy giật mình nhìn sang cậu trai trắng trẻo và ưa nhìn đang đứng phía sau lưng con gái rồi lại quay sang nhìn Nhật Di, ý muốn hỏi ai đây.

- À, con quên mất. - Nhật Di lùi lại một bước, đứng bên cạnh Đình Thiên. - Đây là Đình Thiên, bạn của... chị Khánh và con, muốn tới chúc mừng sinh nhật ba.

- Trời ơi, bạn hai đứa hả? Ôi cô chú xin lỗi, nãy giờ không để ý, vô nhà đi con. Bạn tới mà sao hai đứa không nói để ba mẹ chuẩn bị!

Bà Bảy cuống quýt, hết loay hoay dẫn Đình Thiên vào nhà, lại quay sang Nhật Di, rồi gọi cả Nhật Khánh. Ông Bảy không nói gì nhưng ngó chừng mặt mày cũng rạng rỡ hơn. Riêng Đình Thiên, vốn đã rất hồi hộp cho sự xuất hiện đột ngột lần này, giờ lại nhận cả sự đón tiếp quá nồng hậu của ba mẹ Nhật Khánh, anh cũng chỉ biết dạ dạ thưa thưa, vừa thấy vui vừa hồi hộp.

Nhật Khánh nghe mẹ gọi vội chạy lên, nhìn thấy Đình Thiên, cô ngơ ngác.

- Chào Khánh! - Đình Thiên giơ tay chào Nhật Khánh.

Anh không biết cô cảm thấy thế nào khi anh đến, chỉ thấy cô cứ tròn mắt nhìn, phải mất hơn một phút mới cất lời.

- Cậu làm gì ở đây?

- Con nhỏ này nói năng kiểu gì vậy? - Bà Bảy đưa tay đánh bốp vào lưng Nhật Khánh. - Bạn tới mừng sinh nhật ba mày, còn không dọn đồ ăn lên luôn đi, chắc mấy đứa cũng đói rồi.

Nói xong bà Bảy chạy ngay xuống bếp, Nhật Khánh và Nhật Di cũng đi theo. Nhật Khánh không quên để lại một cái lườm cho Đình Thiên. Phòng khách giờ còn lại Đình Thiên với ông Bảy.

- Con để ý đứa nào trong hai đứa? - Ông Bảy vừa rót trà vào ly, đẩy sang cho Đình Thiên vừa hỏi.

- Dạ? - Đình Thiên bối rối nhìn gương mặt điềm tĩnh của ba Nhật Khánh.

- Con nghĩ là chú không nhìn ra à? Nhật Di hả?

- Dạ không, là... Nhật Khánh!

Những người phụ nữ dưới bếp không rõ có chuyện gì mà trên phòng khách, tiếng cười và tiếng nói của hai người đàn ông vang lên không ngớt.

Gia đình họ lâu lắm rồi mới có một bữa cơm vui như vậy; hai cô con gái ngoan ngoãn về nhà, lại còn dẫn theo một chàng trai hiền lành, dễ thương. Cũng đã lâu rồi mọi người mới thấy ông Bảy nói nhiều như thế.

- Con Khánh tặng ba mấy đĩa cải lương, con Di tặng cái ghế mát-xa mà tao thấy mấy cái đó chủ yếu mẹ tui bày xài. Có quà của Đình Thiên là tao ưng nhất, chai rượu hết sẩy, con!

Và Đình Thiên cũng lâu lắm mới cảm nhận được không khí gia đình ấm áp như thế này.

Đến gần nửa đêm, hai chị em mới dứt được Đình Thiên ra khỏi ba mẹ đang hết lời giữ anh ở lại. Nhật Di tiễn Đình Thiên trong khi Nhật Khánh giúp mẹ dọn dẹp.

- Đình Thiên... - Nhật Di níu Đình Thiên dừng lại khi hai người ra đến cổng. - Hôm nay anh đến đây vì chị Khánh à?

Đình Thiên nhìn vào mắt Nhật Di, e dè trước sự lạnh lùng mà cô luôn giữ cho mình, thứ khiến anh ít khi nắm bắt được suy nghĩ hay tâm trạng của cô.

- Thật ra thì, tôi cũng cảm thấy có lỗi với Di nhiều...

- Nếu tôi nói... - Nhật Di ngắt lời - tôi sẽ không từ bỏ tình cảm đã dành cho Thiên thì sao?

- Nhật Di, tôi nghĩ Di biết tình cảm của tôi dành cho Khánh. Có thể chúng ta đều không muốn từ bỏ tình cảm của mình, nhưng tôi mong Di hiểu, tôi chưa và cũng không bao giờ nghĩ sẽ có thể quý Di hơn mức tình bạn. Những điều này tôi biết làm Di tổn thương nhưng thực sự tôi đối với Khánh, tình cảm đã quá sâu sắc rồi.

- Tôi hiểu rồi, Thiên về đi, tôi không tiễn nữa.

Nhật Di nhìn theo bóng Đình Thiên khuất vào đêm tối. Tổn thương ư? Lần này là cô tự tìm đến tổn thương. Cô đứng thêm để chờ cho Nhật Khánh - từ nãy vẫn đứng sau cổng - đi vào trong nhà một lúc rồi mới quay bước vào theo. Nhật Di kéo chốt đóng cánh cổng, tiếng sắt va vào nhau rít lên khiến cô

thoáng rừng mình.

- Thôi, nín đi, khóc từ nãy đến giờ rồi! - Đan Thy ngồi an ủi cô bạn lễ tân của mình, sắp phát bực vì mãi mà cô ta không nín khóc.

- Chị tức quá Thy à, em cũng thấy là ông khách đó quá đáng mà, đòi đổi phòng trong khi không có lý do gì rõ ràng. Mình cũng giải thích với thái độ nhã nhặn nhất có thể thì ông ta kêu là thiếu tôn trọng rồi ném nguyên chai nước vào mặt chị. Nếu không có người cản lại thì có khi ông ta đánh chị luôn rồi.

- Em biết, nếu em gặp tình huống vậy cũng không biết phải làm sao. Nhưng mà quản lý đã đứng ra giải quyết ổn thỏa rồi còn gì?

- Chị tức chính là tức Nhật Di đó. Mọi chuyện rõ ràng như vậy, lại giải quyết đổi phòng cho ông ta, còn bắt chị phải xin lỗi.

- Với Nhật Di thì khách hàng và hình ảnh khách sạn lúc nào cũng là ưu tiên số một mà?!

- Dù sao thì vẫn lạnh lùng quá, những quản lý khác đâu có ai cứng nhắc như nó chứ...

Đình Phong đến khách sạn Vanda Orchids trước giờ hẹn khá sớm. Đây không phải là lần đầu tiên anh tới đây, nhưng không lần nào có nhiều thời gian để quan sát hết những bức tranh hoa lan. Anh thả bước dạo một vòng khuôn viên khách sạn.

Lẽ ra cuộc họp với bên quản lý của Vanda chỉ cần giám đốc kinh doanh và marketing tham gia là được; nhưng sự kiện lần

này được sự quan tâm của lãnh đạo thành phố và quyết định các cơ hội phát triển sau này của khách sạn nên Đình Phong muốn đích thân giám sát. Hơn nữa, từ sau lần gặp Nhật Di tại quán cà phê lần trước, anh không hiểu sao luôn có cảm giác muốn tìm hiểu về cô gái này nhiều hơn.

Câu chuyện vừa rồi giữa hai nhân viên lễ tân vô tình lọt vào tai Đình Phong, để lại cho anh một chút suy nghĩ. Anh từng thấy thái độ làm việc chuyên nghiệp và quyết đoán của Nhật Di, anh đánh giá rất cao bản lĩnh của cô. Thông qua Đình Thiên, Đình Phong cũng biết được một số thông tin về gia đình của Nhật Di. Vậy là để có được vị trí như hôm nay, khi mà tuổi đời còn quá trẻ như vậy, ngoài năng lực, còn phải có một ý chí vô cùng lớn. Tuy nhiên, bỏ qua hết những điều này, chỉ bàn đến tình huống vừa rồi - nếu như những gì anh nghe được là đúng - thì quả thực, Nhật Di quá cứng nhắc với công việc cũng như cấp dưới. Dù sao cô ấy cũng còn quá trẻ.

Đình Phong tạm dừng những suy nghĩ để đến cuộc họp, quay lại sảnh khách sạn, Nhật Di và giám đốc của Vanda Orchids đã xuống đón anh.

- Giám đốc Đình Phong, xin lỗi đã không đón tiếp kịp thời. - Giám đốc của Vanda đưa tay ra bắt. - Anh đến lâu chưa?

- Chào anh, tôi đến sớm nên đi dạo một vòng xung quanh, tôi rất thích những bức tranh của khách sạn. Không phiền mọi người chứ? - Đình Phong bắt tay giám đốc Vanda rồi quay sang gật đầu chào Nhật Di.

- Tất nhiên là không, nếu cần thì quản lý của chúng tôi sẽ đưa anh lên nơi tổ chức sự kiện để quan sát trước. Nhật Di?

- Dạ vâng, mời anh Phong, chúng ta xem qua hội trường trước

rồi bàn thêm về kế hoạch phối hợp của hai khách sạn.

Đình Phong theo sau Nhật Di. Hôm nay cô vẫn mặc bộ vest đen, tóc búi gọn như lần trước đến khách sạn của anh. Ngay cả bề ngoài hay phong cách làm việc cũng đều chín chu, nhưng Đình Phong cảm thấy giá như cô có thể thoải mái hơn; Nhật Di già dặn quá so với độ tuổi của mình.

Khi hai người đứng đợi thang máy, một nhân viên khác đi lại gần, vẻ mặt nghiêm trọng.

- Đoạn phim trích xuất từ camera và lời khai của nhân chứng vụ việc lúc sáng chuẩn bị xong rồi Di. Em định làm gì?

- Xin phép anh Phong một lúc. - Nhật Di chờ Đình Phong gật đầu rồi quay sang trợ lý. - Lúc sáng sảng hơi đông, lại có đoàn khách lớn nên không tiện làm lớn chuyện. Nhưng vị khách đó quá đáng, nhân viên của chúng ta không hề sai. Sau cuộc họp em sẽ đến gặp khách để trao đổi lại vấn đề, chị cứ chuẩn bị trước. Chị Huyền thế nào rồi?

- Còn sốc lắm, mọi người vẫn thay nhau an ủi, Di cũng nên gặp để trấn an cô ấy.

- Chị với mọi người cứ động viên chị ấy, em sẽ cố gắng để sau đó khách hàng đến xin lỗi nhân viên mình.

Những bất ngờ cứ nối tiếp nhau từ khi Đình Phong chú ý hơn đến Nhật Di. Anh đã biết đến một cô quản lý trẻ xinh đẹp, có năng lực, có ý chí, làm việc một cách chuyên nghiệp. Rồi anh lại thấy một cô gái đầy tâm sự ngồi một mình giữa đêm ở góc một quán cà phê. Và vẫn cô gái đó, quan tâm đến nhân viên một cách âm thầm dù tất cả mọi người xung quanh luôn nghĩ cô lạnh lùng và cứng nhắc. Tất cả họ là một. Còn bao nhiêu

khía cạnh nữa ở cô gái này mà anh chưa biết, cũng như những người xung quanh chưa biết về cô? Và tại sao cô cứ phải gồng mình lên che giấu hết những xúc cảm bên trong? Đình Phong biết mình đôi khi cũng thiếu thành thật với cảm xúc của chính mình. Nhưng điều đó đi kèm với trách nhiệm của một người đàn ông, một đứa con trai trưởng. Còn ở Nhật Di thì đó là gì? Anh muốn biết thêm nữa về cô. Đình Phong mỉm cười, anh đến đây vì công việc, nhưng cuộc họp chưa bắt đầu, anh đã thấy mình thu hoạch được khá khá trong buổi ghé thăm này.

Nhật Khánh cởi giày ra cầm trên tay, để đôi chân trần cảm nhận cái âm ấm của cát biển. Cô dạo bước dọc bờ biển Mỹ Khê, trời còn đủ sáng để nhìn thấy dãy Ngũ Hành Sơn và phía xa hơn là Cù Lao Chàm. Chiều, nhưng nắng chưa tắt hẳn, để những bóng người trên bờ biển đổ những bóng dài trên cát vàng. Nhìn những bóng dài di chuyển - nhanh có, chậm có - không hiểu sao khiến Nhật Khánh thấy bình yên. Cô nhớ những ngày còn bé hai chị em vẫn chạy đuổi nhau, đứa này đòi giẫm lên bóng đứa kia; không biết những hỗn nhiên đó biến mất từ lúc nào.

Hôm nay, cô có hẹn với Đình Thiên. Đã hứa là sẽ không tránh mặt anh nữa, nên dù trong lòng còn nhiều hoang mang, Nhật Khánh vẫn nhận lời đến buổi hẹn. Thậm chí bây giờ mỗi lần ở bên cạnh Đình Thiên, lòng cô lại trĩu nặng cái cảm giác áy náy với em gái. Cô giận mình đã thiếu nhạy cảm đến nỗi Nhật Di thích Đình Thiên nhiều như vậy mà không hề nhận ra. Nhật Di là một cô gái kiêu hãnh, nên có thể đứng trước chàng trai mình thích mà bày tỏ tình cảm không chỉ một lần, nghĩa là tình cảm của Nhật Di dành cho người đó rất lớn. Nhưng giờ

Nhật Khánh chỉ biết lặng im, giá như cô biết có cách nào để tất cả mọi người đều hạnh phúc - Nhật Khánh nghĩ - cả Nhật Di, cả Đình Thiên, và... chính cô. Hoặc là cô chưa cần hạnh phúc vội, chỉ cần em gái cô vui vẻ; con bé đã vất vả nhiều.

Nhật Khánh vẫn cứ bước dọc bờ biển như vậy một lúc, vừa đi vừa suy nghĩ, mắt nhìn theo hai bàn chân cát phủ đầy. Bỗng mắt cô dừng lại ở dòng chữ viết tên mình trên cát. Không phải một, cô cứ bước năm bước là lại thấy một “Nhật Khánh” trên cát. Cô dừng lại khi không còn thấy tên mình nữa, thay vào đó là một trái tim lớn cũng được vẽ trên cát, bên trong là hai câu thơ:

Cho hay là giống hữu tình

Đố ai gỡ mối tơ mành cho xong

Nhật Khánh thấy tim mình nhói lên một nhịp. Cô ngẩng đầu lên nhìn quanh. Không biết từ lúc nào đã có rất nhiều người đứng quanh cô, lao xao những tiếng cười và lời thì thầm... Nhật Khánh giật mình, sau đó là ngượng ngùng, bối rối. Khi quay lại phía sau, cô thấy Đình Thiên đứng đó, tay cầm bó hoa.

Chương XVI

CHÊNHN VÊNHN

Đình Thiên tay cầm bó hoa tiến lại gần Nhật Khánh, có thể cảm nhận được sự căng thẳng trên mặt, trên cả đôi tay đang siết lấy bó hoa. Anh vốn không thích có quá nhiều người xung quanh; nên việc lựa chọn tỏ tình ở giữa nơi đông người như vậy, Đình Thiên đã phải dùng hết sự can đảm của mình ra. Khi cả hai còn làm việc ở Vanda Orchids, Đình Thiên từng nghe Nhật Khánh và Đan Thy trầm trồ ngưỡng mộ một cô gái được người yêu tỏ tình giữa quảng trường đông người với hoa và nhạc. Anh đã nghĩ rằng cô cũng sẽ cảm động với một màn tỏ tình được chuẩn bị chu đáo trước sự chứng kiến của nhiều người.

- Nhật Khánh! - Đình Thiên tiến lại đủ gần để nói những điều đã chuẩn bị. - Lần này đồng ý nhé! Tôi không nghĩ là có thể giữ tình cảm của mình lại lâu hơn nữa. Tôi cũng tin là Khánh có tình cảm với tôi. Khánh...

- Không! Tôi xin lỗi...

Nhật Khánh nói rồi quay lưng bỏ chạy, xung quanh cô là tiếng ồn của đám đông. Họ ngạc nhiên, họ tiếc nuối, họ cười cợt, họ chỉ trích... Đầu Nhật Khánh ong ong, cô không nghe được gì rõ ràng, cũng không nghĩ được gì nữa. Nhật Khánh chạy khỏi bãi cát, băng lên vỉa hè lát đá, đôi chân vẫn để trần. Rồi sức

mạnh bàn tay một người đàn ông níu cô lại, là Đình Thiên. Hai tay anh nắm lấy bờ vai cô, xoay lại đối diện với mình; mắt anh nhìn vào đôi mắt lúng túng của cô, rồi nhìn xuống hai bàn chân lấm đầy cát. Anh nắm lấy cổ tay cô kéo đến ghế đá gần đó, ấn hai vai để cô ngồi xuống. Cầm lấy đôi giày Nhật Khánh vẫn giữ trên tay, anh quỳ xuống, đi giày vào cho cô.

- Tôi xin lỗi Khánh, có lẽ hành động của tôi đột ngột quá, làm cho Khánh sợ. - Đình Thiên nói trong khi vẫn đang buộc dây giày cho Nhật Khánh. - Nhưng dù sao thì hôm nay tôi vẫn muốn bày tỏ tình cảm của mình một lần nữa. Có thể Khánh cần thời gian để suy nghĩ thêm...

- Không! - Nhật Khánh ngắt lời Đình Thiên, nhưng dường như cô cảm thấy người đang nói những lời này không phải là cô. - Không cần thời gian gì nữa đâu. Tôi xin lỗi vì đã không dứt khoát với cậu từ đầu, để cho cậu giữ hy vọng. Tôi mãi mãi chỉ coi cậu như một người bạn, hoặc là... em trai.

- Khánh nói dối!

- Tôi không nói dối, là tự cậu suy diễn.

- Cho tôi một lý do thỏa đáng đi.

- Lý do là... chẳng có lý do nào hết. Tôi không thích cậu đã đủ làm lý do chưa? Tôi với cậu thực sự không hợp nhau, về mọi thứ.

- Cái gì không hợp? Tính cách, gia cảnh?! Những cái đó hợp thì mới có thể yêu được sao? Tôi chỉ cần biết tôi yêu Khánh, và Khánh cũng có tình cảm với tôi.

- Đình Thiên, tôi phải nói bao nhiêu lần nữa thì cậu mới chịu

hiếu. Tôi không có tình cảm nào với cậu hết! - Nhật Khánh ôm lấy đầu, gần như hét lên. - Bây giờ và sau này nữa tôi cũng sẽ không thích cậu. Nếu cậu còn nhắc đến chuyện này một lần nào nữa, tôi sẽ không bao giờ gặp lại cậu!

Nhật Khánh nói xong, bỏ đi - hay đúng hơn là chạy đi. Đến khi biết chắc chắn đã ra khỏi tầm nhìn của Đình Thiên, cô đi chậm lại, rồi ngồi thụp xuống cạnh một gốc cây ven đường. Nhật Khánh lại thấy nước mắt mình rơi, cô khóc. Cô không hiểu sao mình lại đau lòng đến vậy. Rõ ràng cô không thích Đình Thiên, đúng không?! Giờ đến câu hỏi này cô cũng không trả lời được. Nhật Khánh thử nhớ lại ánh mắt Đình Thiên lúc đó, nhưng không tài nào nhớ được, vì vừa rồi cô đã chẳng dám nhìn thẳng vào mắt anh. Từ lúc nhận được lời tỏ tình dưới bờ biển, cô đã chẳng thấy gì khác ngoài gương mặt Nhật Di. Sao cô có thể nhận lời yêu người đàn ông mà em gái cô dành tình cảm? Làm sao cô có thể hạnh phúc được khi khiến em gái mình tổn thương. Mà Nhật Khánh biết, Nhật Di dễ bị tổn thương hơn ai hết, dẫu là bề ngoài tự tạo ra một vỏ bọc kiên cường.

Nhưng quan trọng là tình cảm của cô. Cô vẫn hướng về chủ nhân của chiếc đồng hồ cô mang theo bên mình chứ? Dù có những lúc cô bị Đình Thiên làm cho rung động, khiến cô chẳng hiểu nổi bản thân nhưng, cô vẫn thích chàng trai ở tầng áp mái chứ? Vậy thì giờ Nhật Khánh khóc vì điều gì? Cô cứ thấy lòng buồn một cách lạ lùng. Nhật Khánh thấy có lỗi với Đình Thiên, xót xa cho chính mình. Nhưng giờ cô không còn biết điều gì là đúng với mình, hay không còn biết, cảm xúc thật của bản thân là gì nữa?!

Nhật Khánh rút ra từ trong túi chiếc đồng hồ, rồi hai tay ôm lấy khuôn mặt. Cô khóc thành tiếng, khóc to hơn. Những

người đi đường nhìn cô ái ngại.

Đình Thiên còn ngồi lại ghế đá đó rất lâu, ngồi đến tận nửa đêm, dưới chân là bó hoa. Anh còn bàng hoàng. Màn tỏ tình anh dành hết tâm sức để chuẩn bị, màn tỏ tình mà anh nghĩ có thể khiến người anh yêu cảm động, giờ như một trò cười. Thế mà anh đã nghĩ tình cảm của họ có tiến triển tốt. Thậm chí anh còn đến nhà để mừng sinh nhật ba cô. Nhưng sao Nhật Khánh không hiểu? Hay chính anh mới là người không hiểu cô?

Đình Thiên cảm thấy chua chát tới nổi bật cười thành tiếng. Anh không biết nên hiểu tất cả những điều này như thế nào. Những lời Nhật Khánh nói, anh không tin là thật lòng; dù nó vẫn như những mũi tên đâm thẳng vào tim anh, đau đớn. Nhưng nếu những điều Nhật Khánh nói là những gì cô thực sự cảm nhận, nghĩa là anh mãi mãi chẳng còn cơ hội bước vào tim cô. Anh đã tin vào những điều người đời nói, rằng những tình cảm chân thành và sự kiên trì theo đuổi, rồi đến một ngày nào đó sẽ có thể làm đổi phương động lòng. Nhưng nếu người ta chẳng có chút tình cảm nào với anh, mọi thứ sẽ thành phiền phức, thành khó chịu, thành vô nghĩa. Vậy thì Đình Thiên phải từ bỏ tình cảm của mình sao?

Đình Thiên lại cảm thấy mệt mỏi vô cùng, nhưng không làm sao thôi nghĩ về nó. Hình ảnh Nhật Khánh quay đầu bỏ chạy với đôi chân trần làm anh xót xa, làm cho anh dù bị từ chối nhưng vẫn thương người ta hơn. Có điều gì đó trong đôi mắt Nhật Khánh anh không thể hiểu được, không chỉ là cô không yêu anh mà có gì đó như là sự khó xử. Có lẽ trong tình cảm, Đình Thiên suy nghĩ quá đơn giản, anh không hiểu được có

điều gì ngoài cảm xúc có thể chi phối được quyết định yêu hay không yêu. Vì anh là con trai một gia đình giàu có sao? Anh biết Nhật Khánh ghét điều này nhưng anh tin chẳng thể đủ để trở thành lý do. Vậy thì vì điều gì?

Thật ra ngay chính hôm nay anh đã định nói với cô, rằng anh chính là người từng cùng cô trao đổi thông điệp qua những chiếc khăn xếp tại khách sạn cũ. Nhưng giờ anh không biết có còn cơ hội nào để nói ra nữa không, có thể là không bao giờ. Và, sau đêm nay, anh không nghĩ mình lại có thể gặp Nhật Khánh một cách vô tư như trước. Chính anh cũng cần thêm thời gian.

Chuỗi sự kiện của tập đoàn Golden Life sẽ bắt đầu vào ngày mai, tại Sand Beach. Dù không phải là người chịu trách nhiệm chính trong việc tổ chức, nhưng dường như Nhật Di tham gia vào gần hết các khâu chuẩn bị để đảm bảo sự kiện được hoàn hảo. Cô đang rà soát lại những nội dung lớn. Những ngày vừa rồi, thời gian cô ở Sand Beach còn nhiều hơn ở Vanda Orchids.

Nhưng Nhật Di không hề thấy Đình Thiên trong thời gian này, ngay cả Nhật Khánh thái độ cũng rất kỳ lạ. Như chuyện, hai ngày trước, chị gái gọi điện cho cô vậy.

*

- Có chuyện gì vậy, khuya rồi? - Nhật Di lo lắng bắt máy, liếc nhìn đồng hồ đã gần nửa đêm.

- Chị xin lỗi Di.

- Chuyện gì?

- Chị thấy mình vô tâm quá. Chẳng mấy khi Di tâm sự với chị nên chị cứ nghĩ em vẫn ổn.

- Thì em vẫn bình thường mà. Khánh sao vậy?

- Di phải nhớ là gia đình rất thương yêu em, chị cũng vậy. Nên dù có thế nào thì mọi người cũng luôn mong muốn những điều tốt đẹp đến với em.

- Nửa đêm mà Khánh gọi nói nhiều đó thôi hả? Chính xác là có chuyện gì, nói ra coi? - Nhật Di bắt đầu thấy khó chịu.

- À không. Chị nói vậy thôi à. Xin lỗi Di nha, khuya rồi mà còn gọi nói mấy lời linh tinh. Thôi chị cúp máy, em ngủ ngon.

- Chị Khánh... - Nhật Di đã cảm nhận được điều gì đó.

- Hửm?

- Những điều chị nói, em biết. Nhưng dù Khánh có là chị thì không phải cái gì cũng phải nhường nhịn em. Biết không? Thôi cúp máy.

Nhật Di nói xong gác máy luôn, không để Nhật Khánh thắc mắc thêm gì nữa.

*

Bây giờ Nhật Di không biết có chuyện gì đã xảy ra giữa hai người họ - Nhật Khánh và Đình Thiên. Cô đã không nghĩ đến việc chị cô có thể sẽ xa lánh Đình Thiên khi biết cô cũng có tình cảm với anh. Nhưng dù sao cô cũng đã làm những việc cần làm, tất cả đều là người lớn, phải tự giải quyết chuyện của mình.

Nhưng chính Nhật Di cũng cảm thấy bản thân đang quá tải, dù cô có cố gắng mạnh mẽ thế nào. Những ngày qua, cô thực sự đã lao vào công việc để cố gắng lấp đầy mọi khoảng trống, để đầu óc thôi nghĩ về điều đó. Nhưng đôi lúc cô vẫn cảm thấy muốn nổ tung. Cô nhận ra mình vẫn bị cảm xúc dẫn dắt quá nhiều. Cô không chắc tình cảm mình dành cho Đình Thiên có sâu sắc hay không; nhưng đầu thế nào cũng không phải thứ nói quên là quên ngay được.

Cầm trên tay kịch bản chi tiết chương trình, cô bỗng dừng lại nhìn mọi thứ xoay tròn xung quanh. Cô vẫn yêu thích tất cả những điều này đúng không? Công việc, khách sạn, những con người có địa vị, những hào nhoáng mang sự khiêu khích lấp lánh...? Có thể vì những ngày này đã làm việc quá sức, Nhật Di đột nhiên cảm thấy mệt mỏi. Cô tìm một góc phía sau sân khấu khuất ánh nhìn của mọi người và ngồi xuống, hai tay ôm đầu gối, gục mặt xuống.

- Em không sao chứ?

Nhật Di giật mình ngẩng mặt lên, là Đình Phong. Cô vội vàng đứng dậy.

- Không sao ạ. Em chỉ... hơi mỏi chân. - Nhật Di cảm thấy xấu hổ khi đã để Đình Phong thấy hình ảnh thiếu chuyên nghiệp của mình.

- Nhật Di bạn không? Lên văn phòng tôi một lát. Có vài vấn đề tôi cần trao đổi.

- Dạ vâng.

Nhật Di đi theo Đình Phong lên văn phòng anh nhưng vẫn thấy thắc mắc. Mọi vấn đề cô nghĩ đều đã được thông qua vào

cuộc họp sáng nay của cả hai khách sạn và đoàn khách. Nếu có vấn đề gì còn thắc mắc, anh có thể trao đổi với cô ngay ở hội trường diễn ra sự kiện thì sẽ dễ nắm bắt hơn chứ. Có lẽ Đình Phong là Giám đốc điều hành của cả khách sạn, lên văn phòng trao đổi sẽ tiện cho anh hơn - Nhật Di tạm nghĩ vậy. Nhưng cô thậm chí còn chẳng nghĩ ngợi được đến một phút thì đã bị Đình Phong lôi trở lại công việc.

Đình Phong mở cửa văn phòng cho Nhật Di vào trước, dặn thư ký bên ngoài pha hai tách trà đường.

- Em ngồi đi, chờ tôi một lát.

Nhật Di ngồi trên ghế sofa đối diện với Đình Phong đang ngồi ở bàn làm việc. Cô tựa lưng vào ghế, xoay đầu sang phải nhìn ra hướng cửa sổ. Cửa kính to và rộng, Nhật Di có thể nhìn thấy cả bầu trời và mặt biển xanh thẳm. Màu xanh của biển làm lòng cô dịu lại. Nhấp ngụm trà đường mà cô thư ký vừa mang vào, cô cảm thấy biết ơn Đình Phong, không hiểu vì sao nhưng thật sự chất đầy trong lòng lúc này chỉ thấy mang ơn anh vô cùng. Và cũng không biết từ nãy đến giờ, đôi mắt anh vẫn thỉnh thoảng rời tập tài liệu trên bàn để theo dõi những biểu cảm của cô.

Đình Phong đã quan sát Nhật Di nhiều ngày nay; cách làm việc vẫn cẩn chu, nghiêm túc và chuyên nghiệp như mọi khi. Thậm chí đôi khi anh tự hỏi, những nhiệt huyết đó trong công việc được xuất phát từ đâu. Bởi anh cảm nhận nó không chỉ là một sự nỗ lực làm việc như những người bình thường khác. Nhưng có một điều gì trong mắt cô cứ đưa anh trở lại hình ảnh đêm nọ ở quán cà phê acoustics. Đúng ra thì mỗi người đều có câu chuyện riêng của họ; sẽ vẫn là hoàn toàn bình thường nếu một người trở nên buồn bã vào một ngày nào đó.

Đình Phong biết nhưng vẫn thấy mắt mình cứ không khỏi tò mò dõi theo cô và thỉnh thoảng bắt gặp những khoảnh khắc làm anh dẫn đo. Cho đến khi thấy cô tìm đến một chỗ khuất và ngồi xuống, anh biết là những mệt mỏi trong cô đang ứ đầy và có thể sẽ trào ra bất cứ lúc nào. Anh đến và đưa cô lên văn phòng; có lẽ ngồi trên ghế sofa ở văn phòng yên tĩnh vẫn hơn là ngồi một cách bất tiện như vậy tại một nơi đang đông đúc, ồn ào.

Đình Phong tiến lại ngồi gần Nhật Di khi nghĩ rằng cô đã dễ chịu hơn. Anh hỏi một số điều về sự kiện, toàn là những vấn đề đã được thông qua trong các buổi họp trước. Nhưng Nhật Di không thắc mắc, cô cũng chẳng muốn thắc mắc.

Đình Thiên cứ suy nghĩ hoài, nhưng chẳng thể đưa những dòng suy nghĩ của mình đến được một cái đích nào cụ thể. Vẫn luẩn quẩn giữa tiếp tục và từ bỏ. À không, tất nhiên là không thể từ bỏ, nhưng tiếp tục bằng cách nào?!

Cố gắng đưa mình thoát khỏi câu chuyện này, anh liếc mắt sang chiếc điện thoại đang nhấp nháy hiện thông báo có thư mới. Anh không thường kiểm tra hộp thư điện tử của mình lắm, nhưng lần này tiêu đề lá thư và địa chỉ hộp thư đi khiến anh chú ý - lời mời tham gia nhóm nghiên cứu về Nho giáo của một chuyên gia nghiên cứu về văn hóa phương Đông nổi tiếng ở Việt Nam. Đình Thiên biết ông ta, anh từng đọc và rất thích điểm nhìn của tác giả này trong những cuốn sách nghiên cứu về những điểm tương đồng trong văn hóa Việt Nam và các nước Đông Nam Á dưới góc nhìn Nho giáo.

Đình Thiên mở thư, trong thư đề cập đến nghiên cứu về các nhà nho ẩn dật của anh. Anh tưởng chừng như là một sự

nhầm lẫn, nhưng không, chính đề tài của anh, rất rõ ràng, in đậm trong thư. Nhà nghiên cứu này đánh giá cao đề tài của Đình Thiên. Anh đọc những phân tích của ông ta, cả những điểm nổi bật và những điểm chưa thuyết phục của đề tài; một dòng cảm xúc hưng phấn chạy râm ran khắp cơ thể.

Cuối thư - Đình Thiên đọc chậm lại - là lời mời tham gia nhóm nghiên cứu của vị chuyên gia đó. Họ muốn bàn thêm với anh về đề tài này và cùng phát triển nó. Đây là một nhóm nghiên cứu đa quốc gia. Nếu nhận lời mời, anh sẽ phải sang Trung Quốc để làm việc với họ trong khoảng hai tháng trước khi hội thảo về Nho giáo diễn ra vào tháng Sáu năm nay tại nước này.

Khi đọc lại lá thư lần thứ ba, một cuộc điện thoại gọi tới từ trợ lý của vị chuyên gia xác nhận lại với anh về lá thư vừa nhận, đồng thời hẹn anh một buổi gặp mặt trực tiếp để trao đổi kỹ hơn. Gác máy, Đình Thiên cố gắng lục lại trong trí nhớ của mình, chắc chắn nghiên cứu của anh chỉ là một bản thảo được viết tay, không có chuyện anh gửi nó tới bất cứ đâu, đừng nói là đến một chuyên gia tầm cỡ như vậy. Vậy tại sao họ lại biết đến đề tài của anh? Đình Thiên nhận ra vừa rồi khi tiếp điện thoại, anh chỉ thuận theo mọi sự sắp xếp của người trợ lý mà không hỏi lại bất cứ thông tin nào. Anh thậm chí còn chưa tin vào những điều vừa xảy ra là sự thật. Nhưng nếu có ai đó ngoài Đình Thiên biết về công trình nghiên cứu của anh, thì chỉ có thể là Đình Phong.

*

Và thật sự đúng là Đình Phong đã làm việc này - đích thân anh bay ra Hà Nội. Những ngày đầu năm, công việc tại khách sạn rất nhiều nhưng Đình Phong vẫn cố gắng sắp xếp thời gian đến gặp tiến sĩ Trần Trọng Hùng. Anh có thể chỉ cần gửi bài

nghiên cứu đến ông Trần Trọng Hùng sau khi đã thuê người đánh máy lại bản viết tay của Đình Thiên; nhưng anh thực sự muốn chắc chắn hơn về mức độ quan tâm của ông đối với đề tài này.

Đình Phong không phải là một người có chuyên môn hay nhạy bén đến mức có thể đánh giá được tâm huyết mà Đình Thiên đã dồn vào nghiên cứu. Anh cũng biết rằng em trai mong nhận được sự khích lệ từ anh nhiều hơn là bất kỳ một sự công nhận nào khác. Nhưng dù không rõ về kiến thức chuyên môn đi chăng nữa thì Đình Phong cũng tin rằng công việc nghiên cứu của Đình Thiên không chỉ là sản phẩm của một sở thích mà còn là sự kết tinh của kiến thức và tài năng. Quan sát những tháng ngày cậu em trai kỳ quặc của anh vùi đầu vào tìm hiểu về Nho giáo và những thứ tương tự như vậy mà ba mẹ đôi khi cho là những điều vớ vẩn, anh nhận ra đam mê này hoàn toàn có cơ sở. Hay khi nghe Đình Thiên thỉnh thoảng nói về những điều anh không hiểu hết được đó, Đình Phong cũng cảm thấy những nền tảng mà em trai tự trang bị cho mình hoàn toàn thuyết phục, dù là chỉ qua quá trình tự nghiên cứu. Nên dù cho chính Đình Thiên cũng chưa chắc muốn đưa đề tài này cho ai khác xem sau anh, thì anh vẫn muốn giúp em trai để ít nhất nó có thêm niềm tin vào những điều đang làm.

- Chào tiến sĩ. - Đình Phong đứng dậy bắt tay ông Trần Trọng Hùng. - Cảm ơn thầy đã cho em cơ hội gặp gỡ và trao đổi ngày hôm nay.

- Chào cậu, cậu là học trò của giáo sư Dane đúng không? Ông ấy hay nhắc về cậu với tôi. Nhưng tôi không nghĩ là cậu quan tâm đến Nho giáo đấy?

Ông ấy không vòng vo nhiều, đi rất nhanh vào vấn đề - Đình Phong nghĩ.

- Dạ vâng, thật ra em không am hiểu nhiều lắm về Nho giáo, em muốn nhờ thầy đọc và đánh giá giúp em đề tài nghiên cứu mà lần trước em có trao đổi với thầy. Đề tài này là của một người quen của em. Không biết là có phiền thầy không ạ?

- Ừm. - Tiến sĩ Trần Trọng Hùng gật đầu rồi nhận tài liệu từ tay Đình Phong, dừng lại vài giây ở tên đề tài. - Nếu tôi thấy phiền thì đã không gặp cậu ngày hôm nay rồi. Tôi nhớ có nói với cậu qua mail là tôi khá ấn tượng và quan tâm đến đề tài này. Thật ra chúng tôi có một nhóm nghiên cứu đa quốc gia đang nghiên cứu chuyên sâu về Nho giáo, đang rất cần những đề tài kiểu này.

- Em rất cảm ơn thầy đã dành thời gian. Em xin gửi tài liệu này để thầy thẩm định. Nếu nó có giá trị thì em rất muốn tác giả của đề tài này có cơ hội được phát triển thêm. Vì cậu bạn này chủ yếu tự nghiên cứu, chưa từng thông qua trường lớp nào.

- Nếu vậy thì rất đáng chú ý đấy. Được rồi, tôi sẽ xem qua và trả lời cậu sớm.

Khi giáo sư Dane ghé thăm Việt Nam lần trước, ông đã gặp lại một người bạn. Đình Phong biết người bạn này là một tiến sĩ nghiên cứu về văn hóa phương Đông. Khi nhìn lại lần nữa đề tài của Đình Thiên, ý tưởng này đã lóe ra trong đầu anh, rằng anh muốn một người có chuyên môn đánh giá giúp anh giá trị của công trình. Đình Phong sau đó đã âm thầm chuyển bản viết tay của Đình Thiên sang bản đánh máy, thậm chí đã tìm kiếm rất nhiều thông tin về những nhân vật lớn trong giới chuyên môn. Anh thực sự cảm thấy may mắn khi biết tiến sĩ

Trần Trọng Hùng là bạn của thầy Dane. Không chần chừ, Đình Phong tìm cách liên lạc ngay.

Nếu đây là một đề tài tốt - Đình Phong nghĩ - sẽ tuyệt vời biết bao khi đứa em trai này của mình có thể vững vàng hơn đi trên con đường đã chọn lựa. Những nuối tiếc trong anh về ước mơ dang dở, anh không mong Đình Thiên cũng phải trải qua.

Nhật Khánh bật nắp chiếc đồng hồ trong tay, gần năm giờ, ca làm việc của cô sắp kết thúc. Nhật Khánh hút bụi xong, kiểm tra phòng đang dọn một lượt trước khi ghi chú vào báo cáo rồi rút chìa khóa ra khỏi ổ cắm, cẩn thận đóng cửa phòng lại. Nhật Khánh sẽ xuống nộp báo cáo cho trưởng bộ phận rồi giao ca cho nhân viên khác. Đôi khi công việc khiến cô cân bằng lại. Dọn phòng, làm ngăn nắp mọi thứ trong phòng cũng là cô đang sắp xếp lại đầu óc và tâm trạng mình. Thật ra cũng có còn gì để sắp xếp nữa đâu, mọi chuyện đã là như thế. Tình hình hiện tại chính là điều cô đã mong muốn cơ mà - Đình Thiên thôi ý định phát triển mối quan hệ của họ.

Cô lại thấy những ngày này giống một vài ngày nào đó của trước đây, khi Đình Thiên hoàn toàn không xuất hiện, và Nhật Khánh lại thỉnh thoảng đưa mắt nhìn quanh như tìm kiếm một điều gì. Những khi cô đi ra khỏi phòng thay đồ vào mỗi đầu hoặc cuối ca, cô lại thấy mình đợi chờ một sự xuất hiện bất ngờ. Và hôm nay cũng vậy, cô như đang ngóng chờ điều gì giữa hành lang vắng tên.

Bước ra khỏi khách sạn, trời đang nắng bỗng sầm lại, một cơn mưa rào đổ ngang. Thời tiết Đà Nẵng những tháng này thường mát mẻ, ít mưa. Nhật Khánh lần tìm chiếc ô trong túi xách, nhưng không có. Cô nhớ sáng nay mẹ đã nhét ô vào

trong túi, bảo rằng hôm nay hơi âm u, có khi chiều sẽ mưa. Nhật Khánh chỉ vô tư nghĩ mẹ mình khéo lo; không biết thế nào đã lấy ô ra khỏi túi vì cảm thấy nặng nề, vướng víu. Nhật Khánh tự cười mình, thế nào lúc về mẹ cũng la cho một trận.

Cơn mưa to, chẳng mấy chốc đã phủ kín mặt đất. Nhật Khánh đứng ở một mái hiên nhỏ, chẳng cần đưa tay ra hứng, mưa đã theo gió tạt những cơn mát lạnh vào người. Cô đứng như thế một lúc, cơn mưa nhỏ dần nhưng vẫn chưa ngừng hẳn. Mặc thêm áo khoác, Nhật Khánh bước luôn vào màn mưa. Ngắm mưa hay dầm mưa Nhật Khánh đều thích, chỉ là hôm nay sao cô thấy cơn mưa này buồn quá, đứng thêm lát nữa, có lẽ nó sẽ thấm ướt tâm trạng cô. Nhật Khánh co người ôm túi xách trước ngực, chân dẫm lên những vũng nước làm bắn tung tóe. Rồi cô thấy lạ lùng, một hơi ấm quen thuộc ở rất gần và mưa thôi rơi trên tóc. Nhật Khánh ngước lên, Đình Thiên tay cầm ô ở ngay bên cạnh.

Đến lúc này, Đình Thiên gần như đã quyết định xong. Nhưng anh vẫn cần một câu trả lời từ cô.

Đình Thiên đã gặp mặt tiến sĩ Trần Trọng Hùng sau khi biết sự giúp đỡ của Đình Phong. Quả thực đối với anh, đây là một sự công nhận, một sự khích lệ vô cùng lớn lao. Đình Thiên tin tưởng vào bản thân nhưng chưa bao giờ anh nghĩ sẽ có được sự đánh giá cao từ giới chuyên môn như vậy. Thế mà giờ đây, thậm chí anh còn được mời làm việc cùng với họ - những người có cùng lý tưởng với anh. Rõ ràng, anh không phải là một kẻ kỳ quặc, một gã quái gở chỉ biết nghiên cứu những thứ vô nghĩa như những người xung quanh đã luôn nhìn nhận. Và, anh cảm thấy tự hào về bản thân mình hơn, để có thể tự tin đứng trước Nhật Khánh mà nói rằng anh đủ bản lĩnh yêu và bảo vệ người anh yêu.

Giá mà Nhật Khánh không từ chối lời tỏ tình, hay giá mà anh vẫn chưa tỏ tình lần nữa, cô sẽ là người đầu tiên được anh báo tin vui này. Thế mà giờ, đến cả gặp cô anh còn không đủ can đảm. Đình Thiên lại bắt đầu suy nghĩ, nếu bây giờ anh đi - anh đi những hai tháng, khi mà chuyện tình cảm giữa hai người còn chưa giải quyết xong - và dù hai tháng có thể là một khoảng thời gian không quá dài, nhưng khi trở về, biết đâu cô sẽ quên anh, và rồi anh có còn cơ hội giữ được tình cảm này?!

Và giống như một cuốn phim cũ được lặp lại, sau nhiều ngày vắng mặt, anh lại phải tới tìm cô để ít nhất giải quyết được một điều gì đó mà việc cứ tự mình suy nghĩ, đắn đo sẽ chẳng thể nào kết thúc được.

Để rồi khi anh đứng nhìn từ xa bóng hình nhỏ bé của Nhật Khánh chạy trong màn mưa chiều nay, không hiểu sao lại lần nữa đưa anh về hình ảnh đôi chân trần lấm đầy cát của buổi chiều hôm đó. Nhật Khánh luôn đầy năng lượng, vui tươi, mạnh mẽ - anh đã yêu những điều đó của cô. Nhưng khi cô gái ấy chứa trong đôi mắt mình những tâm sự u buồn, tình yêu của anh lại chuyển hóa thành một thứ tình cảm nào đó khác hơn - là thương. Chính lúc ấy, anh biết mình không bao giờ muốn mất cô.

- Đình Thiên... - Nhật Khánh ngỡ ngàng, không biết phải nói thêm gì nữa, cô im lặng một lúc nhìn anh; anh đang ở rất gần.

Trong đôi mắt cô chứa đầy sự ngạc nhiên và xúc động. Sau rất nhiều chuyện đã xảy ra, không rõ từ lúc nào nhưng cô không còn thấy anh yếu đuối và trẻ con như cô từng nghĩ. Bây giờ họ đứng gần nhau đến nỗi cô nghe thấy cả nhịp đập của hai trái tim.

- Khánh, tôi sắp phải xa Khánh một thời gian. - Đình Thiên

không để Nhật Khánh nói thêm những lời phũ phàng với anh nữa, anh cảm thấy chẳng còn thời gian để đáp ứng hay tìm lời mà nói. - Tôi sẽ ra nước ngoài để nghiên cứu tiếp công trình của mình. Nếu tôi cứ thế mà đi, tôi sợ chúng ta sẽ rất lâu mới gặp lại nhau. Tôi đi như vậy, không sao chứ?

Nhật Khánh phải nói gì với Đình Thiên? Cô không biết. Cô có bất ngờ, cô có hụt hẫng. Và nếu anh đi, cô chắc chắn buồn. Nhưng cô có thể giữ anh lại sao?

- Đi hay không là quyết định của cậu, sao lại hỏi tôi? Mà, cậu vừa bảo là đi để nghiên cứu phải không? Điều này tốt cho cậu, sao lại phải đắn đo?

- Thật sự Khánh cảm thấy không sao?

- Tôi không muốn nhắc lại những điều tôi đã nói trước đây đâu. Tôi với cậu là bạn bè, đương nhiên tôi ủng hộ cậu làm những điều tốt cho cậu, cho sự nghiệp của cậu

- Được rồi, tôi hiểu rồi, cảm ơn Khánh.

Đình Thiên cầm tay Nhật Khánh rồi đặt vào đó chiếc ô. Còn anh lặng lẽ quay lưng đi về phía trước. Mưa lại nặng hạt. Nhật Khánh thấy tim mình nhói lên.

Chương XVII

CUỘC SỐNG MỚI

Đình Thiên đi trong cơn mưa chiều, ước sao cái lạnh của mưa và gió thấm sâu vào da thịt, dìm anh vào một nỗi đau thể xác nào khác để thôi đau lòng. Nhưng rồi Đình Thiên chẳng bị cảm, chẳng ốm, cũng chẳng đau; anh chỉ còn thấy nỗi buồn và những thất vọng thi nhau quặn lên trong lòng. Bây giờ, cảm giác hạnh phúc hay niềm tự hào vì đề tài nghiên cứu được công nhận không còn làm Đình Thiên hào hứng như vài giờ trước. Không phải một lần mà là ba lần bị từ chối, còn ai có thể đủ lạc quan để tiếp tục nuôi hy vọng mà không lo lắng gì! Lần đầu là thất vọng, lần sau là hụt hẫng. Còn lần này, Đình Thiên cũng chẳng biết nên gọi tên cảm xúc của mình thế nào cho chính xác.

Thật ra, không hẳn anh mong lần này cô sẽ chấp nhận tình cảm của anh. Đình Thiên chỉ muốn biết, liệu việc anh sắp xa cô trong một thời gian dài có thể khiến cô xao động chút nào không; cô có muốn giữ anh ở lại không? Nhưng đáp lại những hy vọng và đợi mong của anh chỉ là những lời lạnh lùng, hờ hững từ Nhật Khánh. Vậy là vai trò của anh trong lòng cô cũng chẳng lớn lao gì; anh đi hay ở không quan trọng với cô!

Nhưng Đình Thiên sẽ đi, vì đó là lý tưởng và đam mê của anh. Đây chắc chắn là cơ hội lớn để Đình Thiên được sống đúng với

con người mà anh luôn mơ ước, cũng là cơ hội để anh khẳng định bản thân. Còn chuyện tình cảm này, tạm thời anh muốn gác lại.

Tại phòng riêng của một nhà hàng nổi tiếng đang diễn ra buổi tiệc mừng công các bộ phận quản lý hai khách sạn lớn nhất nhì thành phố cùng với đoàn khách cao cấp của họ. Đình Phong ngồi đối diện Nhật Di, bên cạnh cô là giám đốc dự án chi nhánh Việt Nam của Golden Life.

Bàn tay lão ta vẫn đặt ở phía sau lưng ghế của Nhật Di. Đây không phải là lần đầu Nhật Di rơi vào tình huống này. Thật khó xử! Cố nén sự căng thẳng, cô ngồi thẳng lưng, gắng sức đẩy người ra phía trước trong khi cái giọng lè nhè đẩy về bốn cột của lão vẫn tỉ tê bên tai. Tất nhiên cô đáp lại hết mọi câu đay đũa của lão với thái độ nhã nhặn nhất có thể, nhưng không biết có thể cố gắng đến lúc nào, khi mà bàn tay và cả cơ thể lão cứ liên tục “vô tình” đụng chạm vào người cô.

Lão thấp người, chân ngắn và phần bụng phệ căng ra qua lớp áo sơ mi giờ đã nửa trong nửa ngoài càng làm đậm thêm cái cơ thể ục ịch của lão. Đầu lão hói, nhưng vẫn cố vén phần tóc thừa thớt phủ giữa trán, lại còn vuốt keo khiến tóc ép chặt và bóng lên giữa đầu. Mặt lão trắng bợt nhưng uống vài ly đã đỏ bừng, đôi mắt hí lim dim khi nhìn Nhật Di và khóe môi nhếch lên đầy vẻ đắc thắng khiến cho gương mặt lão lúc này trở nên vô cùng khó coi, không chỉ với riêng Nhật Di mà tất cả những ai đang có mặt trong bàn tiệc đêm nay. Có điều ai cũng hiểu - kể cả Nhật Di - rằng sẽ không hề khôn ngoan nếu lên tiếng hay tỏ chút thái độ không hài lòng nào với lão. Nên không bận tâm thêm, bàn tiệc vẫn ồn ào, mọi người vẫn tích cực chuyện

trò xã giao, mặc định rằng Nhật Di sẽ tự biết cách đối phó - ai cũng thấy được bản lĩnh làm việc của cô rồi.

Buổi tiệc đã kéo dài quá lâu, nhưng lão giám đốc còn có vẻ chưa muốn dừng lại thì chưa thể kết thúc. Lão cứ liên tục ép hết người này đến người kia uống, đặc biệt là Nhật Di. Tỉu lượng của Nhật Di khá tốt, nhưng cũng đã bắt đầu cảm thấy khó chịu. Cô chưa say, nhất quyết không thể say được. Lão giám đốc từ từ nghiêng người, một tay khoác lên vai Nhật Di, tay còn lại vuốt từ đầu gối lên đùi cô. Nhật Di cảm nhận được cảm giác ghê tởm đang chạy dọc cơ thể, một chút nữa thôi, cô hẳn sẽ quát lên và thậm chí giáng một bạt tai vào khuôn mặt xệ ra đang đỏ lừ đó. Nhưng trước khi cô kịp làm cái điều có thể gây ra hậu quả khủng khiếp này, Đình Phong đã đi tới, kéo lão giám đốc ra khỏi người cô và nói bằng chất giọng ngọt ngào quen thuộc của anh.

- Giám đốc Sơn, có lẽ buổi gặp mặt hôm nay của chúng ta kết thúc ở đây thôi, phu nhân và con trai anh đang đợi ở ngoài.

Dầu đang chệnh choáng say, lão vẫn biết mối nguy hiểm nào đang đến gần. Mụ vợ ghen tuông và quá quắt của lão, không bao giờ lão muốn mang mụ ta theo trong những chuyến công tác như thế này, nhưng cũng không bao giờ mụ ta để cho lão được quá thoải mái ở bất cứ đâu. Mụ hiểu lão hơn ai hết và chính lão cũng vậy. Hôm nay mụ ta còn dẫn theo cả con trai đến tận đây để canh chừng lão ư? Lão liếc mắt về phía Nhật Di đầy tiếc nuối rồi loạng choạng đứng dậy, cảm ơn mọi người, tuyên bố kết thúc buổi tiệc.

Nhật Di thở phào, đứng dậy chào mọi người. Ngày hôm nay thật dài.

Nhật Khánh kéo ghế ra trước cửa, ngồi co gối nhìn ra sân. Sau cơn mưa chiều, không khí đã mang chút hơi ẩm, man mát, lành lạnh. Trong hẻm này, chỉ hơn tám giờ tối là sẽ yên ắng hẳn, đâu đó vang lên tiếng ti vi đang phát bộ phim truyền hình dài tập yêu thích của các dì - chính bà Bảy cũng đang chăm chú theo dõi. Nhật Khánh lắng tai nghe những âm thanh đều đều bình yên đó, nghe ra cả tiếng dì Tư đang mắng thằng út mãi chơi không chịu học bài. Ngồi thêm một lát nữa, những âm thanh khác tắt dần, chỉ còn lại tiếng xe máy chạy vội trong đêm và tiếng gió làm xào xạc đám hoa giấy trước sân nhà. Bụi hoa giấy tím rục một đoạn bờ tường bên phải nhà Nhật Khánh, phía dưới, bàn, ghế, tủ, lò của quán ăn nhỏ nằm gọn ghẽ im lìm ở một góc.

Không biết Nhật Khánh đã ngồi bao lâu, suy nghĩ những gì để lúc ông Bảy ra gõ vào đầu, cô mới nhìn đồng hồ, thấy đã hơn mười giờ.

- Làm gì ngồi đó mà mẹ mày kêu sớm giờ không nghe hả? - Ông Bảy nhìn con gái, ánh mắt thoáng nét lo lắng.

- Dạ? Ừa mẹ kêu con hả? Chi vậy ba?

- Mẹ kêu đóng cổng ngoài rồi đi ngủ, khuya rồi. Thôi khỏi. - Ông Bảy huơ tay rồi đi thẳng ra cổng. - Ba đóng luôn cho.

Nhật Khánh mỉm cười nhìn theo bóng lưng gầy nhưng vững chãi của ba. Nhật Khánh đã luôn nghĩ thế này, rằng dù có gặp khó khăn lớn đến đâu, chỉ cần có ba, tất cả sẽ được giải quyết. Như ngày bé có người hỏi Nhật Khánh rằng nếu phải ra hoang đảo thì cô sẽ mang theo cái gì, Nhật Khánh ngô nghê bảo sẽ mang theo ba.

- Chuyện gì đó? - Ông Bảy đóng cửa xong cũng kéo ghế ngồi

cạnh Nhật Khánh. - Nói ba nghe!

- Con ngồi hóng gió. - Nhật Khánh cười hì hì. - Không có gì đâu ba.

- Hóng đi rồi hồi trúng gió, bà Bảy bả la cho biết. Ngồi này giờ mấy tiếng đồng hồ.

- Ba, con có người bạn chuẩn bị đi nước ngoài, chắc đi lâu. - Nhật Khánh tự nhiên muốn nghe một lời nào đó từ ba. - Con phải làm sao?

- Làm sao gì? - Ông Bảy cười, ánh mắt thăm dò con gái. - Khi nào bạn đi thì ra tiễn chứ làm sao!

- Có khi không thể gặp lại nhau nữa. - Nhật Khánh thở dài, không để ý đến câu đùa của ba.

Ông Bảy nhìn gương mặt âu sầu của con gái, nhớ lại mình ngày còn trẻ, cũng tương tự, cũng buồn bã, cũng chẳng biết nên giữ hay buông. Ông Bảy ngả người tựa lưng ra ghế, giọng ảm lại.

- Chuyện con muốn làm gì, con phải làm sao thì tự con đã biết rồi, còn muốn ai khuyên bảo gì nữa. Giờ ai có nói thế nào con cũng không thay đổi quyết định đâu. Đã vậy rồi thì thả lỏng ra mà đón nhận đi.

Nhật Khánh nhìn sang ba, dù cô chẳng nói gì nhưng dường như ba vẫn hiểu hết - cả những điều cô chưa nói và cả những điều chính cô còn chưa biết. Ừ, đã vậy rồi, có suy nghĩ thêm cũng chẳng thay đổi được gì. Thế nhưng, Nhật Khánh vẫn không làm sao thôi buồn được.

Nhật Di thả bộ trên đường. Nhà hàng nằm ở con đường dọc bờ biển. Cô muốn đi dạo một lát để tỉnh táo hơn, muốn gió biển thổi bay những cảm giác khó chịu ngày hôm nay. Nhưng không dễ chịu như Nhật Di tưởng, những cơn gió xuyên qua lớp váy mỏng, thấm vào da thịt khiến cô thoáng rùng mình. Nhật Di quay đầu lại, cô đã đi cách nhà hàng một quãng khá xa. Một chút lo sợ khi nhìn quanh - bóng tối dày đặc và yên tĩnh; nhưng Nhật Di vẫn chưa muốn về nhà, cô muốn đi dạo thêm chút nữa.

Không chỉ là cảm giác ghê tởm và sợ hãi, trong Nhật Di bây giờ lại bộn bề những cảm xúc mà cô tưởng đã qua đi từ lâu. Nhật Di đã cố gắng, đã phấn đấu, đã nỗ lực rất nhiều để có ngày hôm nay. Ít nhất, cô nghĩ rằng mình đã đi ra khỏi những ngày tháng mặc cảm về bản thân, về xuất thân nghèo khó. Nhưng quản lý của một khách sạn thì sao? Cô vẫn phải chịu sự xúc phạm từ những tên đàn ông có tiền và có quyền đó. Vậy bây giờ cô phải nỗ lực để trở thành ai nữa? Thành giám đốc, thành bà chủ? Khi đó cô sẽ được hạnh phúc chứ?

- Nhật Di! Nhà em ở đâu? Lên xe đi, tôi đưa em về.

Nhật Di dừng lại, Đình Phong đang ngồi ở ghế sau ô tô.

- Anh Đình Phong? - Nhật Di ngạc nhiên. - Không sao đâu, em đi dạo một lát cho tỉnh người rồi về ngay đây ạ. Anh về trước đi.

Đình Phong nói gì đó với tài xế rồi mở cửa bước xuống. Xe chạy đi. Nhật Di ngơ ngác nhìn anh.

- Nếu muốn đi dạo thì tôi đi cùng vậy. Khuya rồi, một mình em đi như vậy không an toàn đâu.

- Phiền anh quá.

Nhật Di khẽ gật đầu. Hai người đi bên cạnh nhau. Nhật Di thỉnh thoảng liếc sang, nhưng gương mặt Đình Phong vẫn cứ điềm tĩnh như vậy. Thật ra cô đã muốn gặp anh để cảm ơn nhưng chưa biết phải nói thế nào.

- Giám đốc Đình Phong, cảm ơn anh nhiều. Là anh đã gọi điện cho vợ của giám đốc Sơn đúng không?

- Sao em biết? - Đình Phong hơi bất ngờ.

- Vừa rồi em nghe được từ thư ký của anh. Thật tình em không biết phải cảm ơn anh thế nào?

- Em đã cảm ơn rồi. - Đình Phong cười. - Còn cần phải thế nào nữa? Thật ra em không cần phải bận tâm. Nếu không tìm cách cho ông ta dừng lại thì tất cả mọi người đều mệt mỏi thôi.

- Dạ vâng.

- Em thoải mái hơn chưa? Mấy ngày qua em đã vất vả rồi. Sự kiện vẫn còn tiếp tục nên những ngày sau sẽ bận rộn và khó khăn nhiều hơn đấy.

- Em thích sự bận rộn đó, có gì vất vả đâu. - Nhật Di không hiểu tại sao lại có cảm giác muốn bực bực nhiều hơn với người đàn ông này. - Nếu không có những bận rộn đó, em mới thấy khó khăn hơn.

- Em còn quá trẻ. - Đình Phong bỗng thay đổi cách xưng hô. - Anh không hiểu vì sao lại lao vào công việc nhiều như vậy? Em không nghĩ mình có thể đã bỏ lỡ nhiều điều khác trong cuộc đời sao?

- Anh không hiểu có lẽ vì anh sinh ra đã có một cuộc sống tốt. Anh có thể tận hưởng mọi thứ trong cuộc sống rồi quay lại, anh vẫn là giám đốc. - Nhật Di sau đó mới nhận ra sự ác cảm trong giọng điệu của mình. - Em xin lỗi nếu em nói gì không phải, em không cố ý.

Nhật Di thực sự không có ý thiếu tôn trọng Đình Phong. Thực sự mà nói, trong quá trình làm việc với Sand Beach, cô đã biết Đình Phong là một giám đốc điều hành có thực lực và chính cô cũng rất ngưỡng mộ anh. Nhưng dù như vậy, cô không chịu được khi nghĩ đến việc một người giàu có nói với cô rằng phải sống như thế nào cho đúng.

- Không sao. - Đình Phong không bị bất ngờ bởi thái độ của Nhật Di. - Tất nhiên anh không phải là em nên anh không hiểu được. Ai cũng có mục đích sống của riêng mình. Anh chỉ muốn biết về điều đó ở em.

- Mục đích sống? - Nhật Di tin rằng mình biết rất rõ nhưng đột nhiên lại thấy mơ hồ. - Là hạnh phúc. Không phải tất cả chúng ta sống vì điều đó sao?

- Vậy bây giờ em hạnh phúc?

- Em sẽ hạnh phúc...

Đình Phong bỗng nhớ ai đó đã từng nói với anh rằng hạnh phúc không phải là đích đến, nó là cách sống.

- Còn anh? - Nhật Di cũng trở nên tò mò, mục đích sống của một người có cuộc sống mà cô ao ước là gì?

- Là... - Đình Phong nhướng mày, lâu rồi không có ai hỏi anh về điều này - tất cả mọi người được hạnh phúc...

Ông Lâm ngồi đăm chiêu còn bà Lâm thì hết sức xúc động.

- Thiên nó mới nói gì vậy anh? - Bà Lâm một tay ôm ngực, một tay lay chồng. - Nói lại em nghe đi!

Hai vợ chồng đang nằm dài trên bãi biển ở Bali thì nhận được điện thoại của con trai út báo là sắp đi nước ngoài nghiên cứu. Ông Lâm cũng đang cố gắng xâu chuỗi lại sự việc thông qua những thông tin rời rạc và quá ngắn gọn mà Đình Thiên mang đến.

- Nghiên cứu của nó được người ta đánh giá cao. - Ông Lâm nhắc lại cho vợ nghe, cả hai người đều có vẻ mơ hồ. - Nó được mời đi Trung Quốc tiếp tục nghiên cứu và dự hội thảo bên đó.

- Trời ơi! Thằng nhỏ giỏi quá! Em đã nói rồi, nó có tài thiệt mà.
- Bà Lâm hào hứng hét lên, mặc kệ những ánh mắt xung quanh ngoái lại nhìn. - Mình bay về liền đi, em muốn chúc mừng con!

- Nó kêu không cần về, mai nó bay ra Hà Nội rồi vài ngày nữa đi Trung Quốc luôn.

Ông Lâm chợt thấy hổ thẹn, chính ông - ba ruột của Đình Thiên - từng cho rằng con trai mình đang vui đầu vào nghiên cứu những thứ vô nghĩa, không có giá trị gì. Bây giờ thì nó đang chứng tỏ cho ông thấy điều ngược lại. Nhưng trên tất cả, ông và bà Lâm, đều mừng cho đứa con trai này. Dù ông bà luôn yêu thương, mong muốn những điều tốt đẹp nhất cho Đình Thiên, nhưng trước đây ông chưa từng hiểu và tôn trọng những sở thích, đam mê riêng của con. Bây giờ là lúc để Đình Thiên được thực sự sống với những điều mà nó mong muốn.

- Anh! - Giọng bà Lâm vẫn hào hứng, tuy có chút thất vọng. - Giờ mình làm gì?

- Đầu tuần sau mình bay qua Trung Quốc thăm con luôn. Còn giờ, em gọi thằng Phong hỏi lại cho kỹ đi, Thiên nó nói không rõ gì hết.

Đình Thiên đã đi, không đến tìm Nhật Khánh lần nào nữa - dù là để tạm biệt - nhưng cô biết anh đã đi. Cuộc sống của Nhật Khánh từ trước đó dù chưa bao giờ buồn tẻ hay thiếu sức sống vì cô luôn biết tạo niềm vui cho mình, nhưng từ khi Đình Thiên xuất hiện, dường như cuộc sống ấy có thêm nhiều màu sắc hơn. Bằng chứng là thời gian gần đây, Nhật Khánh luôn cảm thấy trống vắng. Mọi sinh hoạt hằng ngày của Nhật Khánh vẫn diễn ra bình thường; cô vẫn đi làm, vẫn hoạt bát, vẫn vui vẻ như mọi ngày nhưng sâu bên trong lòng có gì đó thật khác lạ.

Thỉnh thoảng - như lúc này - khi Nhật Khánh đang ngồi ở nhà ăn, cô cứ nhìn mãi về phía cửa ra vào, như thể sẽ lại thấy Đình Thiên mặt mày tươi rói bưng khay thức ăn tiến lại, ngồi đối diện cô.

- Khánh... Nhật Khánh! Anh ngồi đây được không? Nói chuyện chút đi.

Không phải Đình Thiên, trước mặt cô là Gia Thành.

Đình Phong xoay xoay ly rượu trong tay, mắt không rời khỏi bức tranh treo trên tường. Hai mảng màu sáng và tối, hai

khuôn mặt dường như tách rời, lại dường như gắn chặt vào nhau. Bức tranh theo phong cách trừu tượng được đặt tên “Ta là ai?”, góc bên phải phía dưới là chữ ký và tên tác giả - Lâm Đình Phong.

Lâu rồi Đình Phong không đến đây - quán rượu mà anh và Gia Thành mở. Quán vắng người như mọi lần vẫn vậy. Ngồi cách Đình Phong vài chiếc ghế ở quầy bar là một người đàn ông trung niên cũng ngồi lặng lẽ uống rượu và ngắm tranh như anh; ở bàn gần cửa sổ phía xa hơn là một đôi nam nữ đang thì thào với nhau những câu chuyện nào đó mà thỉnh thoảng bật lên những tiếng cười khe khẽ. Khách hôm nay chỉ có thế.

Quán mở ra không vì mục đích kinh doanh, họ chỉ muốn tạo ra một không gian phù hợp để ghi dấu sở thích và đam mê của mình. Có thể coi nó là một phòng tranh nhỏ phục vụ đồ uống cho người đến thưởng thức. Ở đó có tranh của những họa sĩ nổi tiếng, và có cả tranh của chính hai người họ. Gia Thành có nhiều bức, riêng Đình Phong chỉ treo một bức tranh duy nhất này - bức cuối cùng trước khi anh quyết định từ bỏ hội họa hoàn toàn.

- Tôi hơi trễ rồi, cậu đợi lâu không? - Gia Thành đập nhẹ vào vai Đình Phong rồi ngồi xuống ghế bên cạnh.

- Sao hôm nay lại hẹn tôi ở đây vậy?

- Tôi cứ thắc mắc cậu mở quán rượu này để làm gì trong khi chẳng bao giờ tới đây? Mà sao hôm nay chịu tới vậy?

Đình Phong nhấp ngụm rượu, không trả lời câu hỏi của Gia Thành. Lý do vì sao anh ít đến đây, Gia Thành hẳn đã biết. Một nơi có quá nhiều thứ đưa Đình Phong trở lại cảm giác day dứt, dẫn đo giữa những con đường, những quyết định. Nhưng mà

con đường và quyết định anh đã chọn dường như là lựa chọn không thể khác được; nên anh buộc phải xa rời những điều được gọi là đam mê, lý tưởng. Mỗi khi nhìn vào bức tranh này - nơi anh ký tên vào một tác phẩm với tư cách là người sáng tạo nghệ thuật - anh lại muốn vứt bỏ hết tất cả để trở về với cảm giác tuyệt vời khi được tạo ra nó. Còn về lý do hôm nay Đình Phong đồng ý đến đây gặp Gia Thành, chính anh cũng không tự trả lời được.

- Đạo này ở khách sạn bạn quá. - Đình Phong trả lời chẳng ăn nhập gì với câu hỏi của Gia Thành. - Mấy bức tranh ở sảnh của cậu ổn chưa?

- Tôi đang hoàn thành, cậu yên tâm, một tuần nữa có thể giao cho cậu. Có lẽ xong đợt này tôi quay về Đức.

- Gì vậy? - Lần này tới lượt Đình Phong bất ngờ. - Còn việc mở phòng tranh của cậu thì sao?

- Tôi còn đang cân nhắc lại. Có lẽ những người ở đây không hợp với tôi. Tôi không biết là liệu thời gian tới có gặp thêm một Nhật Khánh hay Đình Thiên nào khác hay không? Không hiểu được, họ hay là tôi có vấn đề.

Đình Phong bật cười, chuyện của ba người họ, anh đã được Gia Thành kể qua. Anh hiểu cả ba người nhưng không rõ là mình có thể giúp họ hiểu nhau không.

- Thế này, cậu cảm thấy trong chuyện đó cậu đã không đúng ở điểm nào?

- Tôi không tỉnh táo... hoặc là... tôi hơi vội vàng, thô bạo với cô ấy?

- Sai nhất là ở chỗ cậu chẳng hiểu cô ấy, tới bây giờ cũng chưa hiểu được. Vậy mà cậu bảo là có tình cảm chân thành với người ta hả?

- ...

Gia Thành không trả lời, đợi Đình Phong nói tiếp.

- Cậu say cũng được, mạnh tay cũng được. Nhưng mà cậu nghĩ hành động của cậu lúc đó đã được Nhật Khánh đồng ý chưa? Như vậy gọi là cưỡng bức.

- Cậu điên à? Cưỡng bức gì chứ? Rõ ràng trước đó cô ta có tình cảm với tôi...

- Vấn đề chính là ở chỗ đó. Cậu sống ở nước ngoài quen rồi. Con gái Việt Nam rất khác với phương Tây. Yêu đương và quan hệ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Nhật Khánh thích cậu không có nghĩa là cô ấy sẵn sàng lên giường với cậu, hiểu không?

- Nhưng cũng không cần phải phản ứng gay gắt như vậy chứ?

- Thế tôi mới nói là cậu chẳng hiểu gì về Nhật Khánh cả. Đến tôi còn cảm thấy cô ấy đơn thuần như thế nào. Kiểu người như Nhật Khánh, chắc chắn không phù hợp với mấy tay đểu như cậu.

Gia Thành nhếch môi, từ khi nào mình đã trở thành một tên đểu cáng vậy? Có lẽ, từ khi mà những bức tranh là điều quan tâm duy nhất của anh, tình yêu hay phụ nữ chỉ còn là những gia vị cho cuộc sống bớt nhạt nhòa!

- Cậu nên suy nghĩ lại về lối sống của mình. - Đình Phong tiếp tục. - Tôi không muốn ý kiến hay chê trách gì nhưng rõ ràng là

một cô gái lương thiện và trong sáng đã bị tổn thương sâu sắc vì cậu rồi.

- Trưa nay tôi cũng tới gặp, muốn nói chuyện rõ ràng với cô ấy. Nhưng lần nào cũng không chịu nói chuyện, hoặc là tránh mặt, hoặc là bỏ đi ngay.

- Không phải là nói chuyện rõ ràng. - Đình Phong nhấn mạnh.

- Mà là tới xin lỗi. Xác định rõ ràng vậy trước đi rồi hãy gặp.

- Được rồi, được rồi.

Gia Thành nốc cạn ly rượu trên tay, bỗng nhớ ra gương mặt giận dữ của Đình Thiên.

- Này, Nhật Khánh thì tôi có thể hiểu, nhưng mà thằng em cậu như vậy là bị làm sao? Đình Thiên ấy.

- Sao lại có một nghệ sĩ thiếu tinh tế như cậu vậy Thành? Thiên nó thích Nhật Khánh chứ sao nữa!

- Ê, gì vậy, rủ tao ra đây mà nãy giờ không nói tiếng nào? Tao giận bỏ về à. - Đan Thy ngưng lại câu chuyện đang kể dang dở, búng một phát vào trán Nhật Khánh.

- A!...

Những ngày này, Nhật Khánh cảm thấy vô cùng bức bối. Những chuyện rắc rối cứ thi nhau làm phiền lòng cô. Ở khách sạn, dù cố không muốn nhớ tới nhưng hình ảnh Đình Thiên và những kỷ niệm của hai người cứ đầy ắp tâm tư. Cô không thể phủ nhận niềm vui mà Đình Thiên đã luôn mang đến cho mình, dù sao nó vẫn là những kỷ niệm đẹp đẽ. Mà không chỉ

có Đình Thiên, Nhật Khánh nhận ra chuyện với Gia Thành vẫn luôn làm cô sợ hãi. Cứ mỗi lần chạm mặt anh ta, cảm giác thiếu an toàn lại ập đến làm Nhật Khánh muốn vùng chạy. Cô không biết làm sao để có thể thoát khỏi những mệt mỏi tinh thần gần đây.

Và gọi cô bạn thân ra để nghe nó kể đủ thứ chuyện trên trời dưới biển là một trong những cách giúp cô giải tỏa tốt nhất. Cả hai ngồi ở quán ốc quen thuộc trên bãi biển gần khách sạn cũ.

- Con này, tao đang nghe đây mà! Kể tiếp đi! - Nhật Khánh vừa xoa trán vừa giục bạn. - Mà kêu chị Huyền với ông Tuấn làm sao?

- Thì đó, mày tin nổi không? Hai người đó hẹn hò cả năm trời mà không ai biết...

Nhật Khánh phì cười nhìn Đan Thy vừa ăn vừa nhồm nhoàm kể chuyện với gương mặt không thể háo hức hơn. Luôn như vậy, Nhật Khánh không phải là người thích tọc mạch hay tò mò chuyện đời tư của người khác; nhưng nhờ có Đan Thy mà cô luôn biết hết mọi việc xung quanh. Thế nên, cô đã quyết định từ bỏ ý định ban đầu về việc tâm sự với Đan Thy chuyện tình cảm rắc rối của mình.

- Mà này, hôm trước tao có gặp chú Quốc đấy. - Đan Thy đổi chủ đề liên tục.

- Chú Quốc nào?... A... lâu lắm mình không tới thăm chú ha? Chú dạo này sao mày?

Chú Quốc là chủ khách sạn đầu tiên mà Nhật Khánh làm việc khi vừa học hết cấp ba. Khách sạn nhỏ nằm trên đường biển

Nguyễn Tất Thành đó chính là nơi cô và Đan Thy gặp gỡ, làm việc cùng và thân thiết với nhau. Công việc ở đó dễ chịu chứ không bon chen và ganh đua như ở những khách sạn lớn mà cô đã và đang làm. Nhưng khi đó, vì cần tìm một nơi đáp ứng mức lương cao hơn để đảm bảo trang trải cuộc sống mà cô phải chuyển sang nơi khác, cũng chính chú Quốc là người ủng hộ cô. Cho đến giờ, cô chưa gặp thêm được một người chủ nào hiền lành và tốt bụng như chú Quốc.

- Ừ, chú kêu khách sạn vừa mới mở rộng và lên bốn sao đó mày. Chú có hỏi thăm mày nữa.

- A tốt quá, lên bốn sao là chú Quốc thành ông chủ lớn rồi mày ha?

- Vậy mà chú vẫn dễ thương như xưa vậy. Chú nói mày mà không làm ở khách sạn lớn vậy là chú kêu về làm trưởng bộ phận cho chú rồi. Bên khách sạn chú đang tuyển đó.

Nhật Khánh báo lại tiếp tục chuyển sang khách sạn khác, ông bà Bảy nhìn nhau lo lắng. Khách sạn hiện tại, Nhật Khánh mới chỉ làm được vài tháng, mà cô không phải là người thích nhảy việc thường xuyên.

- Sao lại về khách sạn đó? - Nhật Di cũng lo, cô biết những chuyện xảy ra gần đây ảnh hưởng đến chị mình như thế nào. - Khách sạn hiện tại có vấn đề gì à?

- Không có gì đâu, ba mẹ với Di đừng lo. Về khách sạn của chú Quốc, con được làm trưởng bộ phận mà.

- Trước giờ con có muốn mấy cái vị trí như vậy đâu? - Ông Bảy

gặng hỏi.

- Thì cái đó không quan trọng... Nhưng mà con cũng thích làm việc với chú Quốc nữa, chú hồi trước giúp đỡ con nhiều.

Nhật Khánh vừa trả lời vừa gấp thức ăn, mắt không ngược lên nhìn ba mẹ và em gái đang buông đũa nhìn cô lo lắng. Tuy cố tỏ ra bình thản, nhưng sự lúng túng thoáng qua của cô không thể qua khỏi mắt Nhật Di.

- Đình Thiên đi rồi nên Khánh không muốn làm ở đó nữa à? - Nhật Di chờ ba mẹ lên phòng khách xem ti vì rồi mới hỏi một câu mà cô biết sẽ làm chị gái khó xử.

Nhật Khánh giật thót người khi nghe nhắc đến Đình Thiên. Tuy đó không phải là tất cả lý do nhưng việc luôn day dứt vì những lời đã nói trước khi anh đi thực sự làm Nhật Khánh bức bối.

- Di nói gì vậy? Đình Thiên đi thì sao đâu? Liên quan gì tới chị?

- Em đâu biết. - Nhật Di nhún vai. - Thật ra thì làm ở đâu cũng được, miễn là thấy phù hợp, thấy tốt. Em chỉ muốn nói Khánh nghe, sau này, chỉ nên làm những điều mình muốn làm thôi, đừng vì ai khác nữa, kể cả em.

- Chị chuyển khách sạn thì sao lại là vì em được?

- Không phải chuyện này, em nói những chuyện trước đây và... sau này nữa.

- Ừ, lần này chị vì bản thân mình.

Nhật Khánh quay sang nhìn Nhật Di. Hôm nay, chỉ nhìn vào mắt nhau, hai chị em hiểu hết những điều còn chưa nói.

Lần này Nhật Khánh vì ai? Cô đã từng vì gia đình mà mưu sinh từ khi còn quá sớm. Cô đã từng vì Nhật Di mà không học đại học, vì Nhật Di mà rời khỏi Vanda, vì Nhật Di mà không thể yêu Đình Thiên. Cô cũng đã vì chính Đình Thiên mà không thể giữ anh lại. Những điều này cô biết Nhật Di hiểu hết. Nhưng lần này, và từ đây, cô muốn cô sẽ vì chính bản thân mình như lời Nhật Di nói. Cô sẽ vì mình mà sống một cuộc sống của riêng cô. Có lẽ cô sẽ gạt ra hết những Đình Thiên, Gia Thành, và cả chàng trai ở tầng áp mái đó. Nếu có duyên, sẽ lại tìm thấy nhau ở tương lai.

Chương XVIII

TRÙNG PHÙNG

Ngồi trên taxi từ Đại học Ngôn ngữ Văn hóa Bắc Kinh - nơi gặp gỡ và làm việc của nhóm nghiên cứu Nho giáo trước khi hội thảo diễn ra - trở về khách sạn, nhìn ra dòng người tấp nập bên ngoài, Đình Thiên thấy nhớ nhà lạ lùng. Đây không phải là lần đầu anh ra nước ngoài hay xa gia đình, và khoảng thời gian hai tháng này cũng không phải quá dài; nhưng không hiểu sao hôm nay đột nhiên anh thêm nghe mùi biển mặn mặn của Đà Nẵng.

- Thế nào, Thiên, đủ tự tin để trình bày tham luận trong hội thảo sắp tới chứ? - Thầy Trần Trọng Hùng quay sang hỏi Đình Thiên.

- Dạ, thầy...

- Phải đủ tự tin luôn ấy chứ! - Cậu nghiên cứu sinh ngồi ở ghế trước hào hứng quay xuống, ngắt ngang lời Đình Thiên. - Đề tài này chắc chắn sẽ gây được tiếng vang, đúng không thầy? Em ngưỡng mộ anh Thiên ghê, không phải dân chuyên ngành mà tự nghiên cứu một công trình lớn như vậy.

Đình Thiên cười, không biết đáp lại thế nào. Tính tới thời điểm này, thì anh mới bắt tay vào công việc được gần một tháng. Mấy chục ngày qua, Đình Thiên đã thực sự được là

chính mình. Anh gặp gỡ những người có cùng suy nghĩ, cùng lý tưởng; anh cùng họ bàn bạc về những vấn đề mà trước đây nếu như nói với người khác anh sẽ bị cho là kỳ quặc - ở đây, những ý tưởng và đề tài của anh được đánh giá cao. Nhưng để gọi đây là cuộc sống mà Đình Thiên mơ ước, thì dường như vẫn còn thiếu điều gì đó.

Taxi dừng lại trước khách sạn; ba thầy trò lên phòng của mình nghỉ ngơi. Tối nay họ có cuộc gặp gỡ thân mật với cả đoàn. Nhóm nghiên cứu có mười lăm người, chỉ thầy Hùng, Đình Thiên và cậu nghiên cứu sinh nhỏ hơn Đình Thiên một tuổi là người Việt; các thành viên còn lại đến từ các nước và vùng lãnh thổ như: Trung Quốc, Hàn Quốc, Thái Lan, Nhật Bản, Singapore, Đài Loan và Mỹ. Buổi hội thảo quốc tế sắp tới sẽ có sự tham gia của nhiều nước khác. Trước đây, Đình Thiên chưa từng nghĩ có thể gặp gỡ với nhiều học giả và nhà nghiên cứu trên khắp thế giới, cùng yêu thích và quan tâm đến Nho giáo như vậy, đừng nói là cùng làm việc chung với nhau.

- Thiên!

Đình Thiên quay lại bởi tiếng gọi quen thuộc; anh trai đang ngồi ở sảnh, vẫy tay về phía Đình Thiên.

- Anh! Anh qua sao không nói em trước? - Đình Thiên vui mừng đi lại phía anh trai.

- Ừ, anh có chuyến công tác đột xuất. Em chào thầy. - Đình Phong đứng dậy chào thầy Hùng khi thầy lại gần. - Thầy khỏe không ạ?

- Chào em, thầy khỏe. Thầy còn chưa kịp cảm ơn em đã giới thiệu cho thầy một nhân tố đặc biệt như thế này. - Thầy Hùng vỗ mạnh vào vai Đình Thiên. - Thiên cũng có ông anh tuyệt

vời đấy.

- Dạ, thầy quá khen rồi. Mong là Thiên nó làm việc tốt.

Đình Thiên đứng giữa nghe hai người nói, có cảm giác giống như cuộc gặp của phụ huynh và thầy giáo chủ nhiệm những ngày anh còn đi học. Đình Phong luôn như vậy, hơn cả một người anh trai, chăm lo và bảo bọc cho Đình Thiên thay luôn phần của ba mẹ vì họ luôn bận rộn. Thậm chí khi đã lớn như thế này rồi, điều đó cũng không thay đổi. Và Đình Thiên thực sự luôn biết ơn anh trai rất nhiều.

- Em yên tâm. À lát nữa chúng tôi có bữa cơm với cả đoàn, em tham gia luôn nhé?

- Dạ cảm ơn thầy nhiều nhưng có lẽ em không tham gia được, còn một số công việc cần giải quyết. Chiều tối nay em phải bay về luôn. Em ghé qua thăm Đình Thiên một lát rồi phải đi thầy ạ.

- Ủ, vậy hai đứa nói chuyện, thầy lên phòng.

- Dạ, em chào thầy.

- Thế nào? Ổn chứ? - Đình Phong hỏi khi thấy Hùng và cậu nghiên cứu sinh đã đi vào thang máy.

Hai anh em ngồi xuống sofa. Đình Phong không có nhiều thời gian nên cả hai không lên phòng.

- Tốt lắm anh, em cũng không biết phải cảm ơn anh thế nào.

- Gì khách sáo vậy! Sắp tới sẽ còn nhiều khó khăn nữa đó. Cố gắng đừng để công sức anh mang em tới với thầy Hùng thành công cốc là được.

- Chuyện đó đảm bảo với anh. - Đình Thiên hất mặt ra vẻ tự tin.

- Tốt. Nhớ thường xuyên gọi điện cho ba mẹ.

- Em biết rồi. Có không nhớ thì dạo này mẹ cũng gọi suốt mà. Nghe nói lại sắp đi chơi đâu?

- Ủ. Lần này kêu đi vòng vòng trong nước thôi, nói là đi phượt.

Hai anh em bật cười, càng lớn tuổi thì ông bà Lâm có vẻ càng trẻ trung ra.

- À, quên nói. - Đình Phong chợt nhớ ra một chuyện quan trọng mà có lẽ Đình Thiên muốn biết - Nhật Khánh vừa nghỉ làm rồi.

- Hả? Tại sao? Giờ làm gì? Ở đâu?

Đình Phong im lặng một lúc, chỉ cười nhìn Đình Thiên, không hề ngạc nhiên với thái độ này của em trai. Đình Thiên nhận ra sự vồ vập của mình vừa rồi, không khỏi ngượng ngùng.

- Hỏi gì lắm vậy, làm sao anh biết được?

- Chú biết là chú không chọn sai, mà đừng chăm chỉ quá thế, hết giờ làm việc rồi!

Nhật Khánh ngẩng đầu khỏi đồng báo cáo công việc trong ngày mà cô đang tổng hợp, nhìn lên gương mặt và nụ cười thật hiền của chú Quốc ở bên cạnh.

- Dạ, con làm xong báo cáo là về đây chú. Giờ chú về ạ?

- Về chứ, về đón cô đi coi kịch. Có một vở của sân khấu đó mà coi đi coi lại ba đêm rồi cô mấy đứa chưa chán, lần nào coi cũng khóc như mưa nữa chứ. - Chú Quốc vừa nói vừa lắc đầu, nhưng gương mặt lại ảm lên một nét vô cùng hạnh phúc.

- Chú thật là một người chồng tuyệt vời! - Nhật Khánh cười, giơ ngón tay cái lên.

- Cái này chú biết, khỏi nịnh. - Chú Quốc cười sảng khoái. - Sau này kiếm chồng, nhớ kiếm người giống chú là được.

Nhật Khánh cũng cười. Ngày xưa cô muốn lấy chồng giống ba, bây giờ có thêm vài nét của chú Quốc nữa; nếu vậy chắc cô sẽ là người hạnh phúc nhất trên đời.

Dạ Thảo Minh - tên khách sạn hiện tại cô đang làm - chính là tên ghép của vợ và con gái chú Quốc. Mỗi lần đọc tên khách sạn lên, cô lại có cảm giác tình yêu ngập tràn trong lồng ngực. Cô còn gọi đùa với chú Quốc và Đan Thy rằng đây là khách sạn tình yêu. Thế nên khi trở lại đây làm việc, Nhật Khánh thực sự cảm thấy như mình đang làm việc trong một không gian đầy tình yêu và hạnh phúc. Cũng không hiểu vì sao mà gần đây khách sạn này được chú ý như một khách sạn dành cho các cặp đôi. Có thể vì biểu tượng của khách sạn là hình ảnh một đôi uyên ương, có thể vì cách trang trí của khách sạn đậm chất lãng mạn, hoặc là bởi cảm giác khó diễn tả nó mang lại như Nhật Khánh đang cảm nhận được.

Hơn nửa tháng làm việc ở đây, Nhật Khánh thấy mình thay đổi rất nhiều. Nếu như trước đây cô chỉ mong muốn làm tốt nhất công việc dọn dẹp buồng phòng của mình thì giờ, khi đã phụ trách bộ phận này, Nhật Khánh nghĩ mình vừa tìm ra những ý nghĩa khác trong cuộc sống. Lúc này, Nhật Khánh hiểu hơn cảm giác của Nhật Di, rằng phấn đấu và nỗ lực vì

công việc thực sự mang lại nhiều cảm xúc tích cực hơn là chỉ những bon chen mệt mỏi như trước đây cô vẫn nghĩ.

Thế nhưng, không hẳn là Nhật Khánh đã hoàn toàn nhẹ nhõm trong lòng. Có những chuyện, có những người chưa thể ra khỏi đầu óc và trái tim cô.

Nhật Khánh dừng dòng suy nghĩ và cảm xúc miên man đang chảy, tắt máy tính, xếp gọn lại bàn làm việc trước khi ra về.

- Tôi đến tìm Nhật Khánh, cô ấy làm ở đây đúng không?

Vừa hay, Nhật Khánh ra đến sảnh khách sạn. Nhìn thấy anh ta, cảm giác khó chịu lại ập tới, cô không muốn gặp lại anh ta lần nào nữa nhưng anh ta vẫn cứ xuất hiện. Nhật Khánh muốn trốn đi nhưng Gia Thành đã kịp nhìn thấy cô. Anh từ từ tiến lại gần; Nhật Khánh thì đứng yên vì chẳng biết phải làm gì.

- Chúng ta nói chuyện một lát, nhé. Không mất nhiều thời gian đâu.

- Tôi không có gì để nói với anh. - Nhật Khánh vẫn không dám nhìn vào mắt Gia Thành.

- Anh đến để xin lỗi em.

Nhật Khánh quay sang, thấy hai nhân viên lễ tân đang nhìn cô thì thắm.

- Vậy mình đi ra ngoài nói chuyện. - Nhật Khánh nói rồi đi nhanh ra cửa.

Nhật Khánh không ý thức được là mình cứ phăm phăm đi mãi như thế, cho đến khi Gia Thành giữ tay cô lại. Sự đụng chạm

của Gia Thành khiến cô lại bất giác sợ hãi, giọng gần như hét lên.

- Đừng!

- Anh xin lỗi! - Gia Thành cũng bị giật mình, giơ hai tay lên trước. - Em không sao chứ?

- Anh nói nhanh đi! - Nhật Khánh thấy lo lắng; lần trước còn có Đình Thiên, chứ bây giờ thì có thể trông chờ vào ai đây!

- Khánh ngồi xuống đây đi em. - Gia Thành hướng về ghế đá phía sau lưng họ. - Anh thành thật muốn xin lỗi em chuyện lần trước, thực sự không biết đã làm em sợ như vậy.

Nhật Khánh đồng ý ngồi xuống bên cạnh Gia Thành. Cô nhận ra vừa rồi đã phản ứng thái quá, có lẽ những cơn gió vừa thổi qua đã làm dịu bớt căng thẳng trong cô. Họ ngồi im một lúc. Gia Thành cố tìm lời để nói, e dè sợ lại làm cô kinh khiếp.

- Anh thực sự rất quý em, Khánh. Sự việc lần trước khiến mối quan hệ của chúng ta khó xử thế này, anh rất không muốn.

- ...

- Phải nói sao nhỉ? Có lẽ trước đây sống ở nước ngoài quá lâu nên có phần tùy tiện và... ừm... hôm đó anh cũng không tỉnh táo lắm...

- Tây với ta khác hay giống nhau thế nào em không biết. Quan trọng là mỗi người đều khác nhau, không phải sao?

- Ừ, điểm này em đúng. Anh đã từng quên điều đó. Anh đến đây không phải biện minh cho những điều mình đã làm, chỉ mong em biết là anh không hề có ý xúc phạm đến em. Nhưng

anh cũng biết là em đã bị tổn thương nhiều sau chuyện này, nên...

- Vậy... anh đã yêu thật lòng người đó chứ?

- Hử?

- Người mà anh tặng đồng hồ ấy.

Nhật Khánh thấy những giận dữ và hoảng sợ trong lòng mình nhẹ lại. Cô là như vậy - vừa rồi có thể thấy giận, những tưởng không thể tha thứ cho ai đó, nhưng khi người ta đã bày tỏ một lời xin lỗi chân thành thì ngay lập tức có thể thấy lòng mình được xoa dịu. Không phải là Nhật Khánh có thể quên hết mọi chuyện ngay được nhưng bằng cách nào đó, cô nghĩ mình có thể đối diện với mọi thứ khác đi. Như Đình Thiên đã nói với cô lúc trước, rằng nếu cô suy nghĩ mọi thứ theo hướng tiêu cực thì chỉ đang tự làm chính mình mệt mỏi.

Còn Gia Thành, anh bị ngạc nhiên bởi câu hỏi của Nhật Khánh. Trong một lúc, anh không thể nói được điều gì, nhưng sự im lặng đó, ai cũng có thể hiểu chính là câu trả lời.

- Bây giờ anh vẫn còn tình cảm với người đó đúng không?

- Anh rất ghét phải thừa nhận điều này... - Gia Thành nghe tiếng thở nặng nhọc của chính mình. - Nhưng đúng là như vậy.

Mối quan hệ của họ đã dễ chịu hơn, cả hai người đều mừng là như vậy. Họ đang ngồi nói chuyện với nhau như những người bạn. Thật tốt khi người ta có thể vẫn giữ được một mối quan hệ tưởng chừng như đã tan vỡ - Nhật Khánh nghĩ. Và Gia Thành - cũng như một người bạn - gửi đến bạn mình một lời

tâm sự chân thành.

- Anh chưa bao giờ thấy Đình Thiên phản ứng như vậy trước đây. Có vẻ như nó thích em rất nhiều.

Nhật Di bước vào, quán không đông, chính xác là không có ai. Cô là vị khách duy nhất lúc này. Đầu tiên Nhật Di bị chú ý bởi cái tên “Vẽ”. Ở một con đường nhỏ và không nhiều người qua lại, một quán rượu nhỏ với vẻ ngoài khiêm tốn có lẽ cũng không gây ấn tượng nhiều cho người qua đường. Không hiểu sao Nhật Di lại quyết định dừng xe và đi vào trong khi nhìn thấy bảng hiệu với cái tên đơn giản đó, bên cạnh là một chai rượu nằm nghiêng.

Âm nhạc trong quán cũng nhẹ nhàng như mọi thứ ở đây - bài hát của một nhóm nhạc Indie có lẽ cũng không nhiều người biết đến. Chủ quán, hoặc là nhân viên, Nhật Di cũng không rõ, chỉ khẽ gật đầu chào khách rồi tiếp tục lau những chiếc ly trên tay - dường như chẳng hào hứng lắm khi khách đến. Nhật Di bước chậm rãi, dõi nhìn từng bức tranh treo trên tường. Cô không thật sự am hiểu về hội họa, nhưng cũng đủ biết những bức tranh ở đây chẳng theo một trường phái nào cụ thể - vài bức phong cảnh, vài bức trừu tượng. Một vài bức trong đó cô biết vì nó khá nổi tiếng.

Nhật Di gọi một ly cocktail khi ngồi xuống một bàn cạnh cửa sổ. Vị trí này có vẻ dễ dàng để quan sát mọi thứ bên trong. Dường như chúng không thực sự liên quan với nhau cho lắm – thậm chí giữa những bức tranh và âm nhạc cũng không có vẻ gì là hòa hợp cả.

Ánh mắt Nhật Di dừng lại ở một bức tranh trừu tượng bên

cạnh quầy bar, bức tranh với hai khuôn mặt đen và trắng lồng vào nhau. Cô đã lướt qua nó hai lần vì cảm thấy không có gì đặc biệt, nhưng không hiểu sao lúc này, nhìn lên, lại cảm thấy thu hút đến thế. Cô như cảm nhận được những giằng xé phía sau bức tranh. Nhật Di bước lại gần, tìm rung một nhịp rất khẽ khi thấy tên tác giả phía dưới - Lâm Đình Phong.

Có thể là một họa sĩ nào đó trùng tên với anh ấy, có lẽ thế, vì còn có cách giải thích nào khác hơn. Nhưng điều này làm Nhật Di thấy gợn lòng đôi chút. Những lần tiếp xúc gần đây, với những nhẹ nhàng, ân cần và tinh tế của mình, Đình Phong khiến Nhật Di suy nghĩ nhiều hơn về anh. Và ngày hôm nay cô thực sự băn khoăn, cuộc họp giữa hai khách sạn lần này không có mặt Đình Phong, cô đã thấy thất vọng. Nhưng điều này thật điên rồ - Nhật Di nghĩ - khi mà cô vừa từ bỏ tình cảm rất lâu dành cho một người và giờ lại có những cảm xúc kỳ lạ với anh trai của người đó? Nhật Di cảm thấy xấu hổ vô cùng.

- Anh biết họa sĩ vẽ bức tranh này không? - Nhật Di đột nhiên thấy tò mò, cô hỏi người phục vụ vẫn đang mài miết lau những chiếc ly của mình.

- Là anh!

Nhật Di giật mình quay lại. Phía sau cô là Đình Phong - Đình Phong mà cô biết. Nhật Di đột nhiên cảm thấy giống như vừa bị bắt quả tang đang làm một việc gì thật xấu xa, hai má bỗng nóng bừng.

- Anh là họa sĩ? - May mắn cho cô là nét bình tĩnh bao năm qua cô rèn giũa cho mình luôn có thể phát huy đúng lúc.

- Không, là một người yêu thích hội họa thôi. Những giấc mơ về việc trở thành một họa sĩ, anh đã gác lại lâu rồi. - Đình

Phong quay lưng, đi về phía bàn mà lúc nãy Nhật Di đã ngồi.

- Quán này của anh nhỉ? - Nhật Di cũng đi theo, ngồi xuống đối diện Đình Phong.

- Em ngồi sang đây đi, đừng quay lưng lại với những bức tranh như vậy. - Đình Phong nghiêng đầu về phía chỗ ngồi bên cạnh anh. - Mà sao em nghĩ vậy?

Nhật Di đổi chỗ theo lời Đình Phong. Cảm giác nóng bừng ở hai má vẫn còn. Vô tình đụng nhẹ khuỷu tay vào vai Đình Phong khi ngồi xuống, cô giật mình lóng ngóng.

- Không ai lại treo tranh của một họa sĩ không tên tuổi. - Nhật Di nói nhanh để Đình Phong không nhận ra sự khác lạ trong hành động của mình. - Hoặc là chủ quán có quan hệ nào đó với anh, hoặc chính anh là chủ quán.

- Anh mở quán cùng một người bạn.

Chính Đình Phong cũng bị giật mình bởi cái chạm khẽ khàng đó. Anh không hiểu vì sao lại có cảm giác đó, cũng như không hiểu vì sao lại cảm thấy vui khi được gặp cô ở đây. Càng không hiểu điều gì đã đưa anh đến đây hôm nay.

- Nhưng sao anh chỉ treo một bức?

- Thật ra anh đang xấu hổ vì để em biết được bức này do mình vẽ đấy. - Đình Phong đùa. - Em không thấy à?

- Sao chứ? - Nhật Di quay sang, chạm phải ánh nhìn của anh, cô lại lúng túng quay đi. - Em thấy nó rất tuyệt.

- Tuyệt?

- Không biết em nghĩ đúng không. Hai khuôn mặt đó không thể tách rời nhau, nhưng cũng không thể hòa hợp được. Nhưng có lẽ khuôn mặt màu đen sẽ thắng, anh đã vẽ nó lớn hơn, tuy cũng có vẻ đau đớn hơn.

- Không phải sẽ thắng đâu, nó đã thắng rồi.

- Vậy... - Nhật Di quay sang lần nữa, nhưng ánh mắt của Đình Phong đã chuyển đến bức tranh. - Khuôn mặt màu trắng đó là hội họa, phải không anh?

Đình Phong lại quay nhìn Nhật Di. Anh đã từ bỏ niềm đam mê này quá lâu rồi. Nên bây giờ ngoài Gia Thành, anh không mong muốn có ai khác nữa biết được những nỗi niềm này. Nhưng vào lúc này, anh dường như vừa muốn bộc bạch, vừa muốn chôn giấu hết đi.

- Còn em, khuôn mặt màu trắng của em là gì?

- Em không có. - Như mọi lần, Đình Phong cho Nhật Di một cảm giác muốn bộc lộ nhiều hơn - Có lẽ cuộc đời em chỉ có một khuôn mặt màu đen thật lớn. Nếu em ngừng cố gắng, sẽ không có gì trong khung hình đó nữa hết.

- Anh không cho rằng đây là một suy nghĩ tích cực đâu. - Đình Phong cau mày.

- Nếu anh đã từng sống cuộc sống nghèo hèn thì anh sẽ hiểu. - Giọng của Nhật Di nhỏ dần. - Nếu anh đã từng trải qua cảm giác bị rẻ rúng vì hoàn cảnh, anh sẽ hiểu em muốn thoát khỏi nó như thế nào.

- Anh biết anh sẽ không hiểu được hoàn toàn.

Giờ thì Đình Phong biết được phần nào câu chuyện; nhưng

anh không hỏi gì nữa. Mỗi người mang trong mình những vấn đề của riêng họ, để giải quyết nó, không thể chỉ qua vài ba lời nói.

- Tại sao anh lại yêu hội họa? - Nhật Di sợ những khoảnh khắc yên lặng này, khi âm nhạc vẫn đang da diết như vậy.

- Anh muốn thể hiện lại thế giới này dưới con mắt của anh, theo cách của riêng anh.

- Chắc là rất khó khăn để từ bỏ nó. Nhưng nếu khuôn mặt màu trắng trắng - Nhật Di chợt mỉm cười nhìn sang Đình Phong - có lẽ em sẽ không bao giờ biết anh, sẽ rất là đáng tiếc.

Nhật Di chợt cảm thấy xấu hổ với câu nói vừa rồi vì Đình Phong cũng quay sang nhìn cô, chỉ nhìn và không nói gì. Cô muốn thoát khỏi đôi mắt đó, nhưng không thể. Có điều gì cứ giữ ánh mắt hai người lại với nhau. Nhật Di nghe thấy tim đập mạnh, ngỡ như mọi thứ xung quanh đang không thật vì gương mặt Đình Phong đang tiến dần lại. Khoảnh khắc hai đôi môi chạm nhau, Nhật Di thấy mình rơi vào một không gian lạ lùng, xoay tròn. Có giọng nói nào trong đầu bảo cô dừng lại, nhưng môi cô cứ dần tiến sâu vào sự ướt át ngọt ngào kia.

Từ chậm chậm, nhẹ nhàng, sau đó là hai đôi môi siết lấy nhau cuồng nhiệt. Một tay Đình Phong đặt sau gáy Nhật Di, tay còn lại vòng qua eo, kéo cô sát lại gần mình. Khi nụ hôn ngừng lại, Đình Phong ngẩn ngơ nhìn vào đôi mắt nâu sâu thẳm của Nhật Di - đôi mắt đang ngấn lệ. Nhưng có lẽ chưa đến năm giây, đôi mắt ấy lại nhắm chặt. Nhật Di đưa hai tay vòng qua cổ anh, kéo anh gần thêm lại, kẻ môi vào khoe môi anh.

Nhật Di không hiểu nổi mình nữa, nhưng chưa bao giờ cô trải

qua cảm giác này. Cô sợ một điều gì sẽ xảy ra sau đó; cô chỉ muốn nụ hôn này kéo dài mãi mãi.

Gương mặt Nhật Khánh ló qua cánh cửa căn hộ của Nhật Di. Thấy em gái ngồi trên sofa nhìn ra, Nhật Khánh nở một nụ cười tươi rói rồi bước vào. Trong thời gian chuyển ra ở riêng, có lẽ đây là lần đầu tiên Nhật Di gọi Nhật Khánh đến nhà ngủ cùng như vậy. Dù không biết là có chuyện gì nhưng Nhật Khánh vẫn cho đây là một dấu hiệu tốt.

- Đã nói nếu có em ở nhà thì phải bấm chuông rồi mới vào mà.
- Nhật Di cau mày, nhưng không có vẻ gì là giận dỗi hay khó chịu.

- Hi, chị xin lỗi, lần sau sẽ nhớ. Ăn gì chưa?

- Chưa, đợi Khánh đến rồi ra ngoài ăn luôn. - Nhật Di đứng dậy, tính mặc thêm áo rồi ra ngoài. - Đầu đường có quán bún bò.

- Thôi, chị tới đây rồi, để chị nấu cho. Lười đi xuống quá.

- Chi phiền vậy? Nhà có gì ngoài mì gói đâu, không thì gọi đồ về ăn.

- Có trứng không?

- Có

- Vậy được rồi, chị sẽ nấu món mì hảo hạng cho Di. - Nhật Khánh nói rồi đi thẳng vào bếp.

Nhật Di cũng đi theo, ngồi ở bàn ăn nhìn Nhật Khánh loay

hoay nấu nướng. Thật ra đêm nay Nhật Di muốn có ai đó để tâm sự.

Cô vẫn chưa tin được bây giờ cô và Đình Phong là người yêu của nhau. Cô cũng chưa tin là mình có thể yêu Đình Phong nhanh như vậy. Nhưng Đình Phong đã nói với cô rằng: *"Nếu bây giờ em chưa tin thì ngày mai anh sẽ làm cho em tin. Ngày mai em vẫn chưa tin thì ngày kia anh sẽ tiếp tục, đến khi nào em tin thì thôi. Chỉ cần em không ghét anh thì có nghĩa là em yêu anh, được chưa?"* Cô không nói thêm gì được nữa với lý lẽ của anh.

Nhưng quả thực, dù cô chưa thể chắc chắn về nó, những ngày này vẫn là những ngày lạ lẫm đối với cô. Từ những ngày còn là học sinh trung học hay đến khi là sinh viên, Nhật Di coi tình yêu là một điều gì đó rất phiền phức, tầm thường. Cô thấy bạn bè xung quanh mình hạnh phúc hay đau khổ với những chuyện tình của họ là những điều hết sức trẻ con và ngốc nghếch. Những ngày tháng đó của Nhật Di là những ngày tháng không ngừng học tập và nỗ lực. Với cô lúc đó, không có gì quan trọng hơn là việc nhất định phải thành đạt trong tương lai để bước vào cuộc sống thượng lưu, ra khỏi những khó khăn và nghèo hèn. Đến khi yêu thầm Đình Thiên, những rung động trong lòng hay khao khát của cô cũng không có gì hơn là nghĩ sau này sẽ có được anh như có được cuộc sống cô hằng mong ước. Bây giờ nghĩ lại, lúc đó cô đã biết gì về tình yêu?

Nhưng những ngày vừa qua thực sự là những ngày rất khác. Những cảm giác hạnh phúc và rạo rực khi ở bên cạnh Đình Phong, khi nghĩ đến Đình Phong làm cho Nhật Di tưởng như mình không còn là chính mình. Và cô cũng không hiểu cả những lo lắng trong lòng; trước tình cảm này, những tự tin và

quyết đoán của cô đã đi đâu hết.

- Xong rồi nè, ăn thôi Di ơi! - Nhật Khánh bưng hai bát mì nghi ngút khói đặt lên bàn.

- Hảo hạng chỗ nào? - Nhật Di nhìn tô mì trứng không có gì đặc biệt của Nhật Khánh, cười hỏi.

- Ăn đi rồi Di sẽ thấy, sự hảo hạng không nằm ở hình thức đâu!

- Ừm, cũng không tệ. - Nhật Di vừa ăn vừa gật gù.

- Mà có chuyện gì đặc biệt không, sao kêu chị qua?

- Em muốn nói chuyện về Đình Thiên.

Nhật Khánh ngẩng đầu lên, Nhật Di vẫn đang ăn mì, như thể chỉ đang muốn bàn về thời tiết hay phong cảnh - những chuyện đơn giản và hiển nhiên.

- Chuyện đó... có gì để nói?

- Bây giờ, em muốn biết Khánh nghĩ gì về tất cả mọi chuyện. Nói em nghe đi!

Nhật Di húp chút nước mì cuối cùng trước khi gác đũa lên thành bát, khoanh hai tay lên bàn nhìn Nhật Khánh. Ánh mắt Nhật Di vẫn khó nắm bắt như vậy, nhưng Nhật Khánh biết có lẽ hôm nay họ nên thành thật với nhau.

- Đình Thiên đã đi rồi, mọi chuyện còn ý nghĩa gì nữa đâu. - Nhật Khánh cụp mắt xuống, giấu một nỗi buồn trong đáy mắt.

Theo như Nhật Di được biết thì Đình Thiên chỉ ra nước ngoài

nghiên cứu trong khoảng hai tháng; nhưng nhìn thái độ của Nhật Khánh, cô có thể hiểu được là chị gái không biết điều đó.

- Em thích Đình Thiên từ khi còn là sinh viên, phải nói là một thời gian rất lâu. - Giọng Nhật Di đều đều, cô không biết bao lâu rồi mới lại cảm thấy giữa hai chị em một cảm giác gần gũi như vậy. - Nên khi biết Đình Thiên thích Khánh, em đã rất không vui. Thậm chí em cũng đã nghĩ mình có thể giành lại được tình cảm đó. Khánh biết mà, em luôn tự tin mình xinh đẹp, thông minh và giỏi giang hơn chị.

- Điều đó là đương nhiên rồi.

- Nhưng mà cậu ấy chẳng quan tâm điều đó, thậm chí chẳng để ý đến em. - Nhật Di cười.

- ...

Nhật Khánh không thể tìm ra một điều gì để nói lúc này.

- Sau đó em đã tỏ tình, và cậu ta từ chối. Khánh biết vì gì không? Vì chị.

- Chị xin lỗi, thật sự chị không...

- Chị lúc nào cũng vậy. - Nhật Di lại cau mày, đôi khi cô thực sự khó chịu vì sự tử tế quá mức của chị mình. - Em nói những điều này đâu phải để trách móc gì chị.

- Chị xin lỗi... à không ...

Nhật Khánh và Nhật Di cùng bật cười.

- Điều em muốn nói là Đình Thiên thực sự dành tình cảm rất lớn cho Khánh. Lúc nhận ra điều đó, dù em cảm thấy rất buồn

nhưng em biết mình chẳng làm gì khác được.

Nhật Khánh thấy điều này thật quen thuộc. Gia Thành, rồi Nhật Di, dường như ai chứng kiến câu chuyện của cô cũng đều nhận ra tình cảm mà Đình Thiên dành cho cô. Nhưng đâu phải Nhật Khánh không thấy, cô mới chính là người cảm nhận được những điều đó rõ ràng nhất.

- Quan trọng là em muốn nói đến Khánh. Chị cũng thích Đình Thiên. Tại vì chị không nhận ra hay là vì em, vì điều gì khác?

- Chị cũng không rõ nữa Di à. Chị cũng không hiểu tình cảm của mình ra sao. Dù thực sự chị rất buồn khi cậu ấy đi, nhưng mà...

- Em chỉ nói đến thế thôi, chị tự suy nghĩ lại tình cảm của mình. Còn nếu vẫn thấy khó xử vì em thì ...- Nhật Di ngập ngừng, thấy tim mình lại rung lên vài nhịp. - Hiện tại em đang... quen một người.

- Thật hả Di? - Nhật Khánh ôm lấy miệng. - Ai? Chị quen không? Bao nhiêu tuổi? Làm gì?

- Chị quen đó. - Nhật Di chẳng lạ gì với thái độ của Nhật Khánh. - Là... anh của Đình Thiên.

- Tổng giám đốc... anh Đình Phong? - Hai mắt Nhật Khánh mở to hết cỡ, phải mất một lúc lâu mới thốt ra được cái tên ấy.

- Khánh, hôm nay con trực tiếp đảm nhiệm phòng President nha!

- Dạ vâng ạ. Khách đặc biệt hả chú?

- Ừ, đặc biệt. Nhớ là một mình con phụ trách thôi.

- Dạ? Có lý do gì không chú? Hay có lưu ý hoặc yêu cầu nào về khách không? Để con chuẩn bị chu đáo hơn.

- Không không, cứ bình thường thôi con. Chú muốn mình con trực tiếp phụ trách để... không có sơ suất gì thôi. Nhớ nha con!

- Dạ, con sẽ chú ý, chú yên tâm.

Nhật Khánh có đôi chút đắn đo nhưng rồi cô cũng không để ý tới nữa. Công việc là công việc, và đã là công việc thì phải làm chu đáo nhất có thể. Cô đã luôn và sẽ luôn như vậy.

Đẩy xe dụng cụ đi dọc hành lang, Nhật Khánh cảm thấy thật dễ chịu. Từ khi lên làm trưởng bộ phận, thời gian này cô chủ yếu lo các vấn đề về quản lý, rất ít khi trực tiếp dọn phòng. Hôm nay lại được dọn phòng President, cảm giác có một chút xốn xang. Nhật Khánh chợt nhớ đến những ngày hồi hộp đứng trước cửa phòng, không biết sẽ có hình xếp nào chào đón mình. Lâu rồi cô không còn nhớ đến vị khách đó nữa, dù chiếc đồng hồ vẫn luôn nằm yên trong túi.

Nhật Khánh mở cửa phòng sau khi đã gõ cửa ba lần. Hai căn phòng ở hai khách sạn khác nhau hoàn toàn; nhưng... trên giường là chiếc khăn xếp hình một chú mèo nhỏ đang vẫy tay. Có phải cô đang mơ thấy mình được trở lại phòng President trên tầng áp mái của Vanda Orchids? Nhật Khánh chậm rãi tiến lại gần, có cảm giác nếu vội vàng thì những ảo ảnh trước mắt sẽ vỡ tan và biến mất. Trên tay còn lại của con mèo còn có một trái tim lớn, ở giữa là dòng chữ "CHÀO KHÁNH! LÂU RỒI KHÔNG GẶP!"...

Chương XIX

ĐỢI ANH VỚI!

Nhật Khánh chạy vội xuống lễ tân để kiểm tra thông tin khách hàng đặt phòng. Cô thực sự không chắc chuyện gì đang xảy ra.

Hình xếp bằng khăn trên giường phòng President, chắc chắn không thể là của người nào khác. Nhưng làm sao người đó biết cô ở đây, lại còn biết cả tên cô nữa. Không, không phải, có điều gì đó không đúng? Thoáng qua trong đầu Nhật Khánh là hình ảnh Đình Thiên.

Nhưng cả lễ tân cũng không có thông tin về khách đang lưu trú trong phòng này.

- Có nhầm lẫn gì không chị? Tại sao phòng này lại trống? - Nhật Khánh tự kiểm tra lại lần nữa trên hệ thống quản lý của khách sạn. - Là giám đốc kêu em phụ trách phòng này mà?

- Chị không biết nữa. À... Sáng nay chú có lấy chìa khóa phòng President, nói là lên kiểm tra gì đó.

Nhật Khánh cảm ơn chị lễ tân rồi đi trở lại phòng President. Cô muốn đi tìm chú Quốc nhưng có lẽ không cần nữa. Người đó đến đây tìm cô? Bước chân Nhật Khánh bỗng chậm lại. Nếu là trước đây, hẳn cô đã rất vui mừng và háo hức muốn được

gặp anh, muốn được tận mắt nhìn thấy chàng trai mà cô đã luôn tưởng tượng là vô cùng sâu sắc và tinh tế đằng sau những hình xếp và lời thơ đã gửi đến cô. Nhưng thời gian trôi qua, dường như hình ảnh về chàng trai trên tầng áp mái đó cũng trở nên mơ hồ như những hình ảnh mà hai người đã xếp; chỉ còn chiếc đồng hồ vẫn lạnh ngắt trong túi cô.

Nhật Khánh lại bất giác lần tay vào túi áo, tìm chiếc đồng hồ - như một thói quen để tự trấn an mình. Cô đã nhận ra tình cảm mình dành cho Đình Thiên, dù cho có thể phải rất lâu hoặc không bao giờ họ gặp lại nhau nữa, vậy nên, cô cảm thấy khó xử, không biết phải đối diện thế nào với những điều đang đợi phía sau cánh cửa.

Nhưng Nhật Khánh vẫn mở cánh cửa ấy ra, vẫn ngập ngừng đi vào bên trong. Cô nghĩ mình lại gặp ảo giác, hay vì quá rối bời mà nhìn thấy người đang ngồi bên mép giường, bên cạnh con mèo vầy tay đó, là Đình Thiên.

*

Đình Thiên ngả lưng xuống giường, chưa thay quần áo, không bật đèn. Anh cứ nằm như vậy, nhìn lên chiếc đèn chùm đang rõ dần trong bóng đêm. Đình Thiên vừa trở về sau buổi hội thảo, nơi anh vừa trình bày tóm tắt về công trình nghiên cứu của mình trước đông đảo học giả thế giới. Về việc này, anh đã lo lắng, đã hồi hộp nhưng chưa bao giờ thiếu tự tin vào chính mình. Và anh đã thành công. Nhưng thành công này, giá như cô ấy có thể cùng anh cảm nhận...

Ngày mai Đình Thiên sẽ trở về Việt Nam sau hai tháng nghiên cứu. Khi trở về, anh sẽ tiếp tục công việc cùng với nhóm nghiên cứu và thầy Hùng để hoàn chỉnh đề tài và bắt tay vào những nghiên cứu khác. Nhưng tạm thời, Đình Thiên nghĩ mình có thể

gác lại những suy nghĩ về vấn đề này, bởi ngày mai lại là một ngày quan trọng khác đối với anh.

Trong hai tháng qua, dù bận rộn nhưng Đình Thiên vẫn không thể gạt bỏ hình ảnh Nhật Khánh trong tim và trong trí óc mình. Anh đã từng nghĩ đến chuyện từ bỏ, nhưng vẫn không khỏi băn khoăn về người con gái ấy. Lúc này cô ấy đang làm gì, ở đâu; cô ấy có còn nhớ đến mình không; hay đã có những mối quan hệ nào mới? Những điều mà dù biết cũng chẳng để làm gì đó vẫn cứ mãi làm vướng bận trong anh. Để rồi khi biết Nhật Khánh đã nghỉ việc tại khách sạn gia đình anh, bao xúc cảm lại trào dâng, khiến Đình Thiên khao khát muốn biết rõ từng chi tiết trong cuộc sống hiện tại của cô. Và Đình Thiên đã làm như vậy, nhờ Đình Phong, thậm chí nhờ cả Nhật Di để luôn có thể dõi theo cô. Lúc đó anh chưa biết mình sẽ làm gì tiếp theo, khi trở về.

Nhưng cuộc đời của họ, Đình Thiên cảm thấy có một mối liên kết lạ lùng nào đó, như là dây tơ hồng chẳng hạn - anh tạm cho là vậy - mà ở đây chính là những khách sạn. Khi biết được nơi Nhật Khánh đang làm việc hiện tại là khách sạn Dạ Thảo Minh, Đình Thiên đã nghĩ, nếu đây không phải là duyên đi nữa thì chính anh là người sẽ tạo ra cái duyên này.

Chú Quốc - chủ khách sạn Dạ Thảo Minh - là cấp dưới thân cận trước đây của ba Đình Thiên. Nhưng mối quan hệ của hai người đặc biệt hơn thế, chính ông Lâm đã khuyến khích chú Quốc mở một khách sạn riêng sau thời gian dài là cánh tay đắc lực của ông trong cả công việc và cuộc sống. Đình Thiên vốn chẳng bao giờ quan tâm đến những mối quan hệ công việc của ba nhưng chú Quốc là một ngoại lệ; sự tử tế và tình cảm của chú dành cho cả gia đình khiến người khó gần như Đình Thiên cũng rất quý chú.

Nhưng mối liên hệ này thì có ý nghĩa gì với Đình Thiên trong

chuyện này? Đình Thiên uể oải lật người, tay vô tình chạm vào chiếc khăn tắm lúc này đã lấy ra. Bật người dậy, anh chạy đi bật đèn, tìm điện thoại và gọi cho Đình Phong để xin số của chú Quốc. Có một chút ngập ngừng vì lâu rồi Đình Thiên không liên lạc với chú. Nhưng anh chẳng nghĩ nhiều nữa, một giọng đàn ông trầm ấm đã vang lên ở đầu dây bên kia.

- Alô? Quốc nghe.

- Chú, con Đình Thiên nè. Lâu quá không liên lạc với chú... nhưng mà... chú giúp con một việc được không?

*

Đình Thiên đứng dậy, mỉm cười nhìn Nhật Khánh đang tròn mắt nhìn anh. Anh tiến lên một bước, Nhật Khánh cũng giật mình lùi lại một bước.

- Khánh, tôi về rồi.

- Khăn đó... là cậu xếp?

Nhật Khánh mất một lúc mới thốt ra được một câu hỏi, dù chính cô cũng tự biết là mình đã có câu trả lời rồi. Tại sao trước đây cô chưa từng nghĩ Đình Thiên chính là chàng trai ở tầng áp mái đó?

- Đồng hồ này cũng là của cậu? - Nhật Khánh hỏi tiếp khi Đình Thiên vừa gạt đầu.

- Đúng vậy, Khánh, là tôi.

Có lẽ đã vài lần Nhật Khánh nhận thấy những điểm tương đồng, nhưng chính lúc này cô mới cảm nhận được hết, rằng, hai người chỉ là một. Không hề có một chút băn khoăn nào,

không cần Đình Thiên giải thích thêm nữa, Nhật Khánh đã hiểu hết. Nhưng cô thực sự chưa biết phải phản ứng thế nào, chỉ thấy mình vẫn đang tiếp tục làm khó anh.

- Vậy trước giờ cậu biết mọi thứ mà vẫn im lặng, để cười trên sự ngu ngốc của tôi à?

- Không, chỉ là tôi...

Nhật Khánh ôm mặt khóc. Một nỗi niềm nào đó dâng trào, cô không thể kiềm chế được. Rồi cô thấy một vòng tay ôm trọn cơ thể mình, siết chặt. Hai bàn tay đang ôm lấy mặt của Nhật Khánh cũng nẹp sâu vào lồng ngực Đình Thiên.

- Tôi xin lỗi, Khánh, thực sự xin lỗi Khánh. - Đình Thiên một tay ôm lấy đầu Nhật Khánh, một tay vỗ nhẹ sau vai cô; Nhật Khánh trở nên thật bé bỏng trong vòng tay anh.

Còn Nhật Khánh, giờ cô đã biết mình khóc vì điều gì. Cô thấy nhẹ nhõm và hạnh phúc. Hạnh phúc ư? Nhật Khánh không thể tin vào cảm giác này. Thì ra trước đây cô đã luôn yêu một người, chỉ một mình anh. Và trong lúc cô nghĩ mình đã mãi mãi mất anh thì cả chàng trai tăng áp mái đỏ và Đình Thiên đều xuất hiện để nói với cô rằng, cả hai đã trở lại với cô.

- Anh yêu em, Nhật Khánh, anh cần em.

Đình Thiên buông Nhật Khánh ra nhưng hai tay vẫn giữ chặt vòng eo cô; nhìn thẳng vào đôi mắt vẫn còn ầng ầng nước của cô.

- Lần này em làm ơn đừng bỏ chạy nữa, anh mất hết kiên nhẫn rồi.

- Bỏ tôi ra đi rồi nói. - Nhật Khánh lí nhí cất lời, không dám

nhìn vào mắt Đình Thiên bởi khoảng cách quá gần này.

- Em đồng ý đi rồi anh sẽ làm theo lời em. - Có lẽ chính cách xưng hô làm Đình Thiên thấy tự tin hơn.

- Đồng ý gì chứ? - Nhật Khánh cố vùng vẫy, Đình Thiên càng siết chặt cô hơn. - Bỏ ra đã.

- Chỉ cần gật đầu là được, đồng ý yêu anh nha!

Nhật Khánh có cảm tưởng toàn thân mình sắp nổ bùm. Nhưng tại sao cô không thể nói là không.

Riêng Đình Thiên muốn giữ mãi khoảnh khắc này, muốn giữ mãi Nhật Khánh trong vòng tay, giữ mãi ánh mắt ngượng ngùng của cô trong đôi mắt mình. Nhìn xuống đôi môi đang run run của cô, thật nhanh, Đình Thiên đặt vào đó một nụ hôn.

Nhật Khánh trợn tròn mắt, dừng vài giây trước khi hét lên.

- Cậu làm cái quái gì vậy?

- Đồng ý đi!

Nhật Khánh không nói, chỉ có gương mặt trông thật khó coi - vừa tức vừa ngượng.

“Chụt!” - Đình Thiên lại hôn tiếp lần nữa.

- Đồng ý đi!

- Tên này... cậu điên à?

“Chụt!”

- Đồng ý đi!

- Cậu bỏ ra thì tôi đồng ý! - Nhật Khánh buột miệng, sau đó mới thấy càng nguỵ hơn.

- ...

Đình Thiên đáp lại bằng một nụ cười đầy mãn nguyện.

Bà Lâm chạy ào ra ôm Đình Thiên đang kéo vali đi vào nhà, như thể con trai bà đã đi du học mấy năm trời chứ không phải chỉ là xuất ngoại được hai tháng. Thậm chí tháng trước hai vợ chồng còn vòng qua Bắc Kinh thăm con khi đang đi nghỉ tại Bali. Bà Lâm luôn nhạy cảm và phóng đại mọi thứ lên như vậy.

- Ôi đứa con trai giỏi giang của mẹ về rồi! Một không con? Mẹ nhớ con quá đi mất.

- Con cũng nhớ mẹ! - Tâm trạng đang vui, Đình Thiên cũng ôm lại mẹ.

Bà Lâm vừa xúc động vừa bất ngờ, không biết lần cuối cùng đứa con trai lạ lùng của bà có những lời nói hay hành động tình cảm kiểu này là lúc nào.

- Trời ơi, nhìn con hốc hác ghê chưa! Chắc bên đó nghiên cứu vất vả lắm.

Đình Thiên phì cười, không hiểu mẹ nhìn thấy anh hốc hác ở điểm nào.

- Lên rửa tay rồi xuống ăn cơm. Hôm nay mẹ đích thân nấu bữa này cho em đấy. - Đình Phong cũng ra đưa hai mẹ con vào,

nếu không thì không biết cảnh trùng phùng thăm thiết này sẽ diễn ra trong bao lâu. - Nhanh lên, ba đang đợi.

Thời gian trước, những mệt mỏi, những hiểu lầm ập đến khiến Đình Thiên bị mất phương hướng, mất luôn cả niềm tin vào gia đình và người thân. Bây giờ nghĩ lại, những cảm xúc tồi tệ lúc trước đôi khi khiến Đình Thiên tự bật cười với chính mình. Lúc đó anh không hề hiểu rằng gia đình mình - ba mẹ và Đình Phong - chưa bao giờ quay lưng với anh; chỉ có sự tiêu cực trong chính anh đã tự đẩy mình vào một góc tối tách biệt với mọi người và mặc định rằng gia đình đã đẩy anh vào đó. Và nếu lúc đó anh cứ thế mà đi sâu thêm, anh sẽ chẳng bao giờ có những giây phút ấm áp và hạnh phúc như thế này, trong chính ngôi nhà mình, hay là trong vòng tay mẹ như vừa rồi.

- Cả nhà nâng ly chúc mừng Thiên nào! - Ông Lâm nâng cao ly rượu vang trong tay. - Chúc mừng “nhà nho” Lâm Đình Thiên!

- Chúc mừng, chúc mừng! - Bà Lâm hào hứng hưởng ứng lời chồng.

- Chúc mừng Thiên! - Đình Phong cười rất tươi; anh cảm thấy những hy sinh của mình để bảo vệ lý tưởng của em trai thực sự có ý nghĩa.

Chỉ có Đình Thiên là đang nâng ly một cách miễn cưỡng; anh cảm thấy ngượng trước nụ cười tủm tỉm của những người giúp việc sau lời tăng bốc của ba.

- Con cảm ơn cả nhà. Thật ra đây chỉ mới là khởi đầu. - Đình Thiên cố tìm lời để nói, anh biết ơn gia đình đã tin tưởng mình nhưng cũng lo mọi người lại đặt quá nhiều kỳ vọng vào anh. - Có thể... thời gian tới con còn gặp nhiều khó khăn hơn... cần phải cố gắng...

- Đó là việc của con! - Ông Lâm ngắt lời Đình Thiên; chợt thấy cả nhà im phăng phắc, căng thẳng nhìn mình, ông hạ giọng. - Ý ba là, đây là con đường chính con đã chọn, việc gặp khó khăn là không thể tránh khỏi. Và con là một thằng đàn ông, con buộc phải cố gắng vì lý tưởng và đam mê của mình. Ba mẹ bây giờ cũng không còn mong muốn con phải trở thành một ai đó vừa ý với ba mẹ nữa, chỉ cần con có thể làm những điều con thích và hạnh phúc với những điều con đang làm. Ba mẹ chỉ có thể tin tưởng và động viên con theo cách này.

Ông Lâm ngừng nói, cả nhà cũng im lặng mất một lúc. Riêng Đình Thiên cảm thấy biết ơn những lời vừa rồi của ba rất nhiều. Anh biết rằng hơn cả việc được những người trong giới chuyên môn công nhận khả năng của mình, sự tin tưởng, niềm tự hào và sự công nhận của gia đình mới là điều làm anh cảm thấy hạnh phúc nhất.

- Thôi, đừng căng thẳng quá con, ăn đi, ăn đi. Cả anh nữa. Phong, con cũng ăn đi. Mấy khi mẹ xuống bếp, mọi người ăn nhiệt tình vào nào.

Bà Lâm liên tục gấp thức ăn cho ba người đàn ông yêu quý của mình. Bà không biết rằng một trong những lý do khiến họ muốn lãng tránh chuyện ăn uống lúc này chính là vì mùi vị của những món ăn bà nấu.

Nhật Khánh xới tung tủ quần áo, dường như đã lúi hết tất cả những gì có thể mặc được ra đặt lên giường. Nhưng không có gì khác ngoài quần jeans và áo thun. Thật ra vào những dịp đặc biệt, cô sẽ mặc áo sơ mi và quần tây. Nhưng bây giờ nhìn lại tất cả những thứ đó đều thấy quá già nua và quê mùa. Nhật Khánh không hiểu tại sao trong tủ quần áo của mình không

có nổi một chiếc váy, chiếc đầm. Đây lại là buổi hẹn hò đầu tiên, ít ra cô cũng muốn nữ tính một chút trước mặt Đình Thiên chứ.

Nghĩ đến đây, Nhật Khánh lại ôm lấy mặt; đến bây giờ cô vẫn chưa dám chắc điều này là sự thật - cô và Đình Thiên hẹn hò. Trải qua biết bao nhiêu khổ tâm và dằn vặt, Nhật Khánh chẳng thể ngờ mình lại nhanh chóng nhận lời yêu Đình Thiên như vậy. Có phải tại lúc ấy xúc động quá rồi đồng ý bừa không? Nhưng mà vậy thì có sao? Dù thế nào thì Nhật Khánh vẫn cảm thấy vui vì những điều hiện tại đang có; có lẽ như vậy là quá đủ để dừng lại những băn khoăn.

Cuối cùng Nhật Khánh chợt nhớ ra, chọn mặc chiếc đầm xòe họa tiết hoa màu vàng nhạt mà Nhật Di đã tặng hôm sinh nhật. Cô đã xếp nó vào đáy tủ vì nghĩ sẽ chẳng bao giờ mặc, hoặc ít nhất phải đến đám cưới của Nhật Di chẳng hạn. Thế nhưng cô đã mặc nó, đã xõa mái tóc đen dài ra, đã tô son hồng lên môi và đã ngấm mình trong gương một lúc rồi mới dám bước chân ra khỏi nhà.

- Con đi chơi nha ba mẹ!

Ông bà Bẩy chưa kịp nhìn ra có phải là con gái mình không thì cô đã chạy ào ra khỏi cửa. Hai vợ chồng chỉ biết tròn mắt nhìn nhau.

Đình Thiên ngẩn người một lúc lâu, đôi mắt lướt lên lướt xuống từ đầu đến chân Nhật Khánh khiến cô phát ngượng.

- Nhật Khánh... hả? - Đình Thiên vừa cố nhịn cười vừa hỏi.

- Hỏi vớ vấn gì vậy? - Nhật Khánh quắc mắt nhìn Đình Thiên, từ ngưỡng đã chuyển sang giận dữ. - Mà... anh tính đi bộ à?

Nhật Khánh quay xung quanh tìm nhưng bên cạnh Đình Thiên không có chiếc xe nào.

- Không. Hẻm nhỏ quá nên anh không cho xe vào được, anh đậu xe ngoài hẻm.

- Gì chứ, bình thường em vẫn đi vào được... Khoan đã... - Nhật Khánh lại trợn tròn mắt lên. - Đừng nói là anh đi ô tô chứ?

- Ủ, có vấn đề gì sao?

- Đương nhiên là có vấn đề. Hôm qua em đã nói là hẹn hò giản dị như bao cặp đôi bình thường, đến những chỗ bình thường. Với lại đi công viên giải trí thì đi ô tô làm gì cho cầu kỳ, bất tiện?

- Hả? Công viên giải trí? - Đến lượt Đình Thiên tròn mắt.

- Ủ, bình thường hẹn hò đi chơi... là đi công viên giải trí mà... không phải sao?

Buổi hẹn hò đầu tiên chưa bắt đầu, họ đã cảm thấy dường như tưởng tượng của hai người về ngày hôm nay hoàn toàn khác xa nhau. Những lãng mạn ban đầu đã thay bằng những lộn xộn và rối rắm.

- Thôi không nói nhiều, anh tìm chỗ đậu xe của anh đi, em lấy xe máy của em ra.

- Từ từ đã, nếu không đi xe của anh thì mình đi taxi hay gì cũng được mà.

- Vậy thì có khác gì nhau chứ? Lại còn tốn kém. Nhanh lên!

Nhật Khánh đi vào trong thật nhanh, bỏ lại phía sau tiếng gọi với theo đầy hoang mang của Đình Thiên.

- Từ từ đã, Nhật Khánh, đợi anh với!

*

- Khánh! Đợi anh với!

Đình Thiên không biết mình đã nói câu này bao nhiêu lần ngày hôm nay. Lúc Nhật Khánh nhắc đến công viên trò chơi, Đình Thiên đã nghe trong bụng cồn cào, một cảm giác bất an chạy ngang qua. Và không nằm ngoài linh tính đáng sợ này, cô gái cá tính và năng động đó - người yêu của anh - khi vừa bước đến cổng công viên, đã lao ngay vào những trò chơi kinh khủng nhất mà anh từng biết trên đời.

Lần đầu tiên Đình Thiên đến một nơi như thế này là khi còn rất bé. Và sau khi bước xuống từ trò tàu lượn siêu tốc cùng Đình Phong, anh đã tái xanh mặt mày, khóc và đòi ba mẹ đưa về ngay. Từ đó, anh không bao giờ còn muốn đến đây một lần nào nữa. Thế mà hôm nay, Đình Thiên không thể nào nói không với Nhật Khánh. Làm sao anh có thể nói rằng anh sợ? Trước đây khi còn làm việc chung với nhau anh đã luôn để cho Nhật Khánh thấy những vụng về, yếu ớt của mình. Nên dù Nhật Khánh có thể chấp nhận được tất cả những điều đó, thì đường đường là một gã đàn ông, và đặc biệt là trong ngày hẹn hò đầu tiên như hôm nay, anh muốn hình ảnh mình lưu trong ký ức cô là một con người bản lĩnh, mạnh mẽ, ít ra có thể bảo vệ được người con gái mình yêu.

Nhưng không may mắn cho Đình Thiên, Nhật Khánh lại chọn

công viên trò chơi làm nơi hẹn hò đầu tiên của hai người. Và càng không may mắn hơn nữa, trò chơi đầu tiên cô chọn, cũng lại là “tàu lượn siêu tốc”. Thế là trong lúc đoàn tàu từ từ lên dốc, Nhật Khánh thì hào hứng hò hét, Đình Thiên bên cạnh lại mím chặt môi, nhắm nghiền mắt, ruột gan quặn lên từng cơn. Và khi đoàn tàu lao ào xuống rồi lộn liên tiếp mấy vòng, Nhật Khánh vẫn vừa hét vừa cười đầy phấn khích, riêng Đình Thiên không nghe ra được mình đang phát ra tiếng hét hay tiếng rên.

Bước xuống từ chuyến tàu kinh hoàng đó, Đình Thiên quay cuồng, cảm thấy đầu óc còn đang lộn vòng chưa dừng lại được, anh nghiêng ngả sém chút đã đổ nhào vào người Nhật Khánh.

- Anh không sao chứ?

- À, không... anh chỉ hơi...

- Vui đúng không? A, con thuyền kia. Lại đó đi!

- Đợi anh với! - Đình Thiên thì thào không ra tiếng, ánh mắt bất lực nhìn theo cô người yêu bé nhỏ đã đến chỗ trò chơi mới, đang vẫy tay với anh.

Rồi Đình Thiên cũng không biết mình đã leo lên con thuyền lắc này bằng cách nào; kinh khủng hơn, Nhật Khánh chọn ngay chỗ ngồi ở mũi thuyền. Và vẫn thế, khi con thuyền đẩy họ lên thật cao rồi lao vút xuống với tốc độ chóng mặt, khi Nhật Khánh vừa cười vừa hò hét, Đình Thiên đã mong rằng ai đó giết anh đi còn hơn.

Thế nhưng không phải một, không phải hai, Đình Thiên đã cùng Nhật Khánh chơi bốn trò như thế.

- Em mệt rồi, mình chơi cái gì nhẹ nhàng hơn đi!

“Mệt ư? Anh còn tưởng mình sắp chết đến nơi” - Đình Thiên nghĩ thầm. Nhưng dù sao cũng tốt, Đình Thiên cần phải nghỉ ngơi một lát trước khi anh không còn kiểm được nữa mà nôn ra ngay đây trước mặt Nhật Khánh.

- Lên cái này đi!

Đình Thiên nhìn theo hướng tay Nhật Khánh. Một trò nhẹ nhàng, đúng, nó là một trò nhẹ nhàng. Nhưng anh ngược lên, họ đang đứng trước vòng quay mặt trời - một trong những vòng quay cao nhất thế giới.

- Nó... cao quá!

- Ủ, ở trên đó chắc thích lắm, Thiên.

Và lại không để Đình Thiên kịp phản ứng, Nhật Khánh đã chạy tới, leo vào cabin; không còn cách nào khác, anh phải vào theo. Đình Thiên lại tiếp tục nghĩ - anh sẽ ngắt trước khi cái vòng quay này đi hết một vòng.

- Ha ha ha... - Nhật Khánh không nhin nổi nữa, cô ôm bụng cười ngặt nghẽo. - Em xin lỗi, ha ha, anh sợ đến thế à?

- ...

Đình Thiên không thể hiểu được thái độ của Nhật Khánh lúc này, anh còn đang bần căng cứng cơ thể vì vòng quay mỗi lúc một lên cao.

- Mặt anh đã tái xanh từ cái trò tàu lượn đầu tiên rồi, anh nghĩ em không biết à?

- Vậy mà vẫn cố bắt anh chơi thêm ba trò nữa, em ác thật. - Đình Thiên cảm thấy xấu hổ, nhưng cũng bật cười vì chính mình.

- Nếu sợ thì phải nói là sợ chứ, cố gắng lên làm gì? Vì anh như vậy nên em mới muốn xem thử anh chịu được bao lâu. - Nhật Khánh vẫn không nhin được cười. - Thế mà đến trò này vẫn sợ, đồ nhát gan.

- Em đã biết anh nhát gan vậy rồi, có còn thích anh không? - Đình Thiên không thể ngăn mình hỏi một câu mà anh biết là vợ vẫn như vậy.

- Vậy thôi em không thích anh nữa nhé? Đồ ngốc!

Nhật Khánh nhìn gương mặt buồn rầu của Đình Thiên, vẫn cảm thấy thật buồn cười. Nhưng bỗng trong lòng dấy lên một cảm xúc lạ, cô đổi từ phía đối diện sang ngồi bên cạnh anh, tay vòng qua tay anh.

- Thật ra ai cũng có những nỗi sợ riêng mà, Thiên có, Khánh có, tất cả mọi người trên thế giới này đều có. Nên chẳng sao nếu anh sợ những thứ này. - Rồi Nhật Khánh quay sang cười tinh ranh. - Anh may mắn là có em bảo vệ đây này.

Cả hai người nhìn nhau cười. Chỉ khoảnh khắc này thôi, có lẽ buổi hẹn hò của họ đã thành công mỹ mãn.

- Thế nỗi sợ của em là gì?

- Của em à? Em sợ... cô đơn, sợ nỗi buồn. - Nhật Khánh quay đầu sang bên; họ đang ở điểm cao nhất của vòng quay, nhìn xuống thành phố nhỏ xíu tươi đẹp của mình. - Đẹp quá phải không anh?

Đình Thiên cầm lấy bàn tay của Nhật Khánh đang khoác tay mình, đan những ngón tay vào nhau.

- Ừ, rất đẹp.

Anh không nói về phong cảnh bên ngoài cabin; bởi anh chỉ đang nhìn Nhật Khánh. Mái tóc đen của cô bay bay, để lộ những tia nắng chiều vàng rực rơi vào mắt anh, cả gương mặt thanh tú nhìn nghiêng của cô nữa. Anh không rõ nỗi sợ đã tan biến từ lúc nào.

- Ôi! Cô có sao không? A... sorry... Are you ok?

Nhật Khánh vội chạy lại đỡ người phụ nữ suýt chút nữa đã ngã quy giữa đường. Lúc đến gần cô mới nhận ra có vẻ là người nước ngoài vì mái tóc bạch kim và nước da trắng muốt. Người phụ nữ này mang cả một ba lô to đựng phía sau, có lẽ là đang đi du lịch.

- Không sao, tôi nói được tiếng Việt. Cảm ơn cô gái!

Nhật Khánh giật mình, giọng nói của cô ấy không có vẻ là của người nước ngoài. Nhưng Nhật Khánh không để ý chuyện đó lâu vì người phụ nữ này đang mềm nhũn ra, có vẻ là bị say nắng. Nhật Khánh dìu người phụ nữ vào bóng mát gần đó, lấy chai nước trong túi ra đưa cho cô ấy.

- Cô uống nước đi, hít thở đều. Nếu đứng dậy được thì sang bên khách sạn của cháu làm việc, ngay bên cạnh đây thôi. Ở đó có phòng y tế. Có lẽ cô đang bị say nắng.

- Ồ, cảm ơn cô gái nhiều, tôi đang đợi chồng, ông ấy đang đi mua nước cho tôi. A... Mark.

- Lisa! - Một người đàn ông trung niên với mái tóc nâu và bộ râu quai nón, cũng mang một ba lô lớn sau lưng như vợ, chạy vội lại chỗ hai người. - Em yêu, có chuyện gì vậy?

- Có lẽ em bị say nắng, Mark ạ. Em suýt ngất, may mà có cô gái trẻ này giúp đỡ.

- Ôi, may quá, cảm ơn cháu rất nhiều. Em ổn rồi chứ, có thể đứng lên được không?

Họ nói với nhau bằng tiếng Anh. Nhật Khánh không giỏi ngoại ngữ lắm nhưng vẫn có thể nghe bập bõm vài câu. Tuy nhiên nói thì cô lại không tự tin, nên vẫn đáp lại bằng tiếng Việt vì dù sao người phụ nữ cũng hiểu lời cô.

- Có lẽ chưa khỏe hoàn toàn đâu ạ. Nếu được thì chú đưa cô sang khách sạn của cháu nghỉ ngơi một lát. Bên đó có phòng y tế, cháu sẽ giúp để hai người không phải tốn phí. Chứ đi luôn bây giờ thì sẽ không tốt cho cô đâu.

- Ô! - Ông Mark và cả bà Lisa nhìn Nhật Khánh đầy cảm kích. - Cô gái thật tốt bụng. Được rồi, đến đó đi, chúng tôi cũng đang đi tìm khách sạn để nghỉ ngơi.

Nhật Khánh lại cảm thấy lạ lùng - giọng người đàn ông cũng rất giống người Việt Nam.

Nhật Khánh đứng từ xa nhìn cặp vợ chồng ngoại quốc và chú Quốc đang đứng nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng lại liếc nhìn sang cô. Sau một hồi trao đổi, cặp vợ chồng đến cảm ơn cô lần nữa và lên nhận phòng. Nhật Khánh chợt cảm thấy tình huống này có gì đó kỳ lạ.

- Chú quen với hai người họ ạ? - Nhật Khánh hỏi khi chỉ còn chú Quốc ở lại với cô.

- À ừ... Có quen biết một chút, họ là khách quen ở đây. Mỗi lần đến Việt Nam họ lại tới khách sạn mình. Thật ra hai người này là người Canada, nhưng từ nhỏ đã thường xuyên sang đây nên nói tiếng Việt rất rành chứ không có gì đâu.

Lần này Nhật Khánh cảm thấy chú Quốc cũng kỳ lạ nốt; cô đâu có thắc mắc chuyện họ nói tiếng Việt rành.

- Cô gái trẻ, cháu tên là Khánh đúng không? Hôm nay là ngày cuối chúng tôi ở đây, có thể để chúng tôi mời cháu một bữa ăn, tỏ lòng cảm ơn không?

Ông Mark và bà Lisa tươi cười đi lại chỗ Nhật Khánh; trên vai là hai chiếc ba lô to oành.

- Dạ không có gì đâu cô chú. Trong tình huống đó thì ai cũng sẽ làm vậy thôi. Nên mọi người không cần phải mời cháu đâu ạ.

- Coi như là một bữa ăn tạm biệt vậy, không cần căng thẳng quá đâu. - Bà Lisa mỉm cười ân cần nhìn Nhật Khánh.

- Dạ... Thật ra... hôm nay cháu có hẹn.

- Khánh! Em tan ca chưa?

Tiếng Đình Thiên gọi, không chỉ làm Nhật Khánh mà cả ba người đều giật mình.

- Có hẹn với bạn trai đúng không? Có thể đi cùng mà!

Đình Thiên nghe giọng người đàn bà tóc bạch kim có phần quen thuộc. Anh nhìn kỹ một lúc, cả người đàn bà tóc bạch kim và người đàn ông râu quai nón đứng cạnh, họ đang làm gì ở đây vậy? Anh trừng mắt nhìn ba mẹ, chưa biết phải nói gì thì bà Lâm đã cất tiếng, kèm một cái nháy mắt tinh vi.

- Chàng trai trẻ, nếu không bận, cùng dùng bữa với chúng tôi nhé?

Chương XX

EM SẼ LÀ CHỒNG ANH!

Bàn ăn rộn rã tiếng cười, riêng chỉ có Đình Thiên không nói gì và cũng không thể nuốt trôi cơm. Trước mặt anh là ba mẹ còn bên cạnh là người yêu - tình huống không khác gì một buổi ra mắt. Mà có lẽ là như vậy thật, chỉ có điều nữ chính không hay biết gì và vẫn hồn nhiên tin rằng đây chỉ đơn giản là cuộc gặp gỡ giữa hai cặp đôi của hai thế hệ. Vậy nên, người khó xử nhất trong lúc này là Đình Thiên. Làm sao Đình Thiên có thể nói với Nhật Khánh rằng cặp vợ chồng lập dị trước mặt cô chính là ba mẹ anh? Làm sao có thể nói với cô rằng hai người họ chẳng phải là những người nước ngoài rành tiếng Việt mà chính xác là người Việt? Đến Đình Thiên còn không hiểu nổi ba mẹ mình, làm sao mong Nhật Khánh có thể hiểu được tình huống này? Thật không phải khi nghĩ về điều này, nhưng Đình Thiên không thể phủ nhận rằng bản thân có đôi chút xấu hổ với những phụ huynh tuy chẳng còn trẻ trung gì nhưng vẫn thích bày trò lạ lùng này.

- Hai bạn trẻ này thật xứng đôi anh nhỉ? - Bà Lâm quay sang chồng, tủm tỉm cười. - Cô gái thì lanh lợi đáng yêu, chàng trai thì khôi ngô tuấn tú.

- Thật ra cháu chẳng thích cái nét khôi ngô này của anh ấy đâu, trông vừa thư sinh vừa yếu đuối. - Nhật Khánh vẫn vô tư

kể về người yêu. - Mà đâu chỉ có vẻ bề ngoài, con trai gì mà làm gì cũng vụng về, lại còn sợ độ cao.

Đình Thiên không ngăn kịp phút cao hứng của Nhật Khánh, quay sang trừng mắt với cô nhưng nhận lại là nụ cười đáng yêu đến nỗi không thể ngăn mình vô thức mà bật cười. Nhưng người hào hứng nhất với câu chuyện của Nhật Khánh lại chính là ông bà Lâm. Việc biết con trai út có người yêu đã là quá sức tưởng tượng của họ. Vừa lo lắng vừa tò mò, bà Lâm nhất quyết bắt chồng phải cùng bà đến gặp để xem cô gái mà con trai mình phải công phu chuẩn bị màn tỏ tình đầy cảm động - theo lời của Quốc - là người như thế nào. Việc ông Lâm gợi ý để cả hai hóa trang thành người ngoại quốc khiến cho bà Lâm càng thêm hào hứng như đang bước vào một chuyến phiêu lưu.

Thế nhưng hơn tất cả những gì hai người mong đợi, cô gái mà Đình Thiên chọn lựa thực sự đã khiến cho hai vợ chồng cảm thấy ưng ý ở mọi điểm. Hoặc là không cần điểm nào khác, sự tốt bụng và chân thành của cô gái trẻ khi giúp đỡ bà Lâm cùng sự nhiệt tình, đáng yêu trong quá trình tiếp xúc đã khiến họ cảm thấy vô cùng ấm áp. Bao nhiêu đó là đủ.

Được sự khích lệ của cặp vợ chồng, Nhật Khánh liền thoảng kể hết tật xấu này đến tật xấu khác của Đình Thiên trong khi anh chẳng biết phản ứng thế nào, chỉ cảm giác mặt mình đang tím dần.

- Ha ha ha! - Ông Lâm từ đầu đến giờ vẫn vô cùng vui vẻ và hào hứng trước sự đáng yêu của cặp đôi trẻ. - Bao nhiêu tật xấu như thế, cuối cùng cháu thích điểm nào của anh bạn này?

- Thích ạ?

Nhật Khánh im lặng một lúc, suy nghĩ, không khí sôi nổi vừa rồi cũng lặng xuống. Cả Đình Thiên cũng hồi hộp đợi đáp án của cô. Hai người nhận ra chưa bao giờ họ tự hỏi bản thân điều này - hai người yêu nhau vì điểm nào của đối phương?

- Hình như là... những điểm cháu vừa kể về anh ấy... bây giờ cháu thích cả những điều đó. - Nhật Khánh kết lại bằng một nụ cười ngượng ngùng.

- Còn chàng trai? - Ông Lâm mỉm cười nhìn Đình Thiên. - Có thể cho tôi biết cậu yêu điều gì ở bạn gái cậu không?

Đến lượt Đình Thiên cũng phải mất một lúc để tìm được câu trả lời hoàn hảo, không chỉ cho ba mẹ mà còn cho cả Nhật Khánh, cho cả anh. Đình Thiên quay sang Nhật Khánh, đôi mắt lấp lánh nhìn anh và đôi môi vẫn nở nụ cười ngọt ngào đó.

- Dạ, vì Khánh... rất xinh.

Một mùa xuân nữa lại đến với thành phố biển xinh đẹp. Thời gian có thể trôi chậm hoặc nhanh với mỗi hoàn cảnh khác nhau, ở mỗi con người khác nhau. Nhưng khi ta sống với trái tim luôn cảm thấy dễ chịu và hạnh phúc với thực tại thì sự nhanh chậm của thời gian đôi khi không còn quá quan trọng, hay đôi khi trong lòng cứ mãi là mùa xuân. Đó là Nhật Di khi bàn tay nhỏ bé của cô đan vào bàn tay rộng và ấm của Đình Phong và cùng anh dạo bộ trên một cung đường dọc bờ biển.

Những ngày mùa xuân khi mà đông chưa tàn hẳn, gió vẫn còn mang hơi lạnh nhưng đã dịu dàng hơn, và khi nắng nhẹ buổi sớm ánh lên trên mặt biển những tia sáng lấp lánh, dường

như là khung cảnh Nhật Di yêu thích nhất. Suốt thời gian bên nhau, mỗi khi Nhật Di căng thẳng hay mệt mỏi, Đình Phong sẽ lại đưa cô ra biển hoặc sáng sớm hoặc tối muộn - khi biển đã vắng người - để cô lại có cảm giác thế giới này bớt chật chội.

- Dễ chịu hơn chưa? - Đình Phong hỏi khi hai người đã im lặng quá lâu.

- Hay em nghỉ việc nhỉ? - Nhật Di thở dài.

- Nếu em có thể.

- Anh thách em à? Nếu nghỉ việc rồi em sẽ bỏ đi đến một nơi không ai biết, cả anh cũng sẽ không tìm được.

- Yên tâm là em có trốn đến đâu anh cũng sẽ tìm ra. Nhưng anh không nghĩ là Nhật Di mạnh mẽ lại có thể gặp khó khăn bởi một chuyện chẳng ra sao như vậy.

- Anh nói đúng, một chuyện chẳng ra sao. - Nhật Di cau mày. - Vậy mà không hiểu sao em cảm thấy khó chịu thế.

- Có một nơi này anh đã muốn đưa em tới khi có dịp. - Đình Phong chợt dừng bước. - Anh nghĩ nên là hôm nay đi. Chờ ở đây, anh đi lấy xe.

Cho đến tận bây giờ, Nhật Di vẫn chưa khi nào ngừng tự hào về bản thân, không chỉ về vị trí quản lý mà còn bởi cách cô đạt được điều đó bằng năng lực và những cố gắng của mình. Nhật Di cũng chưa từng lo lắng việc người khác sẽ hoài nghi năng lực vì cô biết cách trả lời những thắc mắc của họ bằng kết quả công việc. Nên dù không phải là lần đầu nhưng hôm nay cô lại

cảm thấy mệt mỏi chỉ bởi những lời đồn vô căn cứ. Hoặc có thể không phải tất cả đều hoàn toàn vô căn cứ. Chính điều đó mới khiến Nhật Di cảm thấy khó khăn đến vậy.

Bên cạnh Đình Phong, Nhật Di chỉ mong muốn mình có thể yêu và được yêu. Thậm chí cô còn chẳng hề nghĩ đến kết cục của tình yêu này. Thế nên có gì là sai trái khi họ yêu nhau? Nhật Di chắc chắn không sai khi yêu Đình Phong nhưng những người xung quanh họ lại không cho thế là đúng. Họ không tin đó là tình yêu; với họ đó là vụ lợi. Ai cũng thấy Đình Phong là một chàng trai giàu có tội nghiệp bị dắt mũi bởi người phụ nữ ranh ma - vì tiền, vì danh vọng mà bám theo anh. Và đủ mọi viễn cảnh được thêu dệt quanh một Nhật Di xấu xa, mưu mô, ham mê vật chất.

Khi mới tiếp nhận vị trí quản lý, Nhật Di cũng đã từng bị đồn thổi ác ý là nhân tình của giám đốc. Nhưng lúc đó Nhật Di chẳng bận tâm nhiều; cô không tức giận, không buồn phiền, cũng không thanh minh. Vậy tại sao bây giờ cũng vẫn là những câu chuyện không thật về mình, Nhật Di lại thấy trong lòng chua chát?

“Nhật Di ghê gớm thật, quen cả giám đốc Sand Beach, chắc muốn làm bà chủ bên đó. Đúng rồi, con đó nhà nghèo lắm, trước đây còn dọn ra khỏi nhà vì sợ gia đình vương chân vương tay nữa kìa...”

Nhật Di cho qua một lần, cho qua hai lần; nhưng rồi họ nhắc đến gia đình cô, làm tràn những giọt đắng cay bấy lâu dồn ứ trong lòng. Nó khiến cô phải nhìn lại bản thân mình. Phải chăng trong những điều được thổi phồng lên kia có một phần nào sự thật - những điều Nhật Di vẫn luôn day dứt - rằng đâu đó bên trong cô tồn tại những dã tâm xấu xa. Cô chưa từng

chối bỏ gia đình nhưng sự thật cô đã rời bỏ họ vì chán ghét và mệt mỏi với sự nghèo túng ngột ngạt. Nhật Di tin rằng bằng cách đó, cô sẽ nhanh chóng tiến đến cuộc sống tuyệt vời mà cô mong muốn - nơi Nhật Di đứng trên mọi người và sẽ không còn một ai có thể coi thường cô. Và giờ đây Nhật Di bị chỉ trích vì chính điều này, cô chẳng thể mong ai hiểu khi chính cô cũng không muốn hiểu cho mình.

Nhưng với Đình Phong thì khác, Nhật Di đã hoàn toàn đặt anh ra khỏi những tham vọng của bản thân. Bên cạnh anh, cô để cho mình có thể làm một Nhật Di khác, yếu mềm hơn, mong manh hơn. Nhưng dù yêu và nhận tình yêu lớn thế nào, Nhật Di nhận ra mình vẫn chưa đủ tin tưởng khi bên Đình Phong để anh thấy hết được những góc khuất của tâm tư. Nên bây giờ, cô chẳng thể hỏi anh rằng có tin cô không.

Mái ấm “NHÀ MÌNH”!

Nhật Di quay sang nhìn Đình Phong; anh gạt đầu kéo cô vào. Giữa khoảng sân rộng nơi gần chục đứa trẻ đang chơi đùa là một ngôi nhà nhỏ với bức tranh lớn bao quanh tường, trên đó vẽ hình ảnh một người phụ nữ cùng một đám trẻ đang vui đùa, nét vẽ rất giống của Đình Phong. Nhật Di ngập ngừng đi theo sau Đình Phong, nơi này vừa giống một mái nhà, vừa giống một ngôi trường. Họ tiến dần về phía đám trẻ đang nô đùa. Một vài bé gái chơi nhảy dây; các bé trai chơi bắn bi; một nhóm khác có cả các bạn nam và nữ chơi trò gì đó mà Nhật Di không rõ, nhảy lên nhảy xuống bậc tam cấp. Hình ảnh này thật quen thuộc, dường như cô thấy lại hình ảnh của mình và chị gái ở đâu đó trong đám trẻ. Những ngày ấy, những vui vẻ và hồn nhiên lúc xưa, cô ngỡ mình đã mãi mãi quên đi.

Một bé gái tóc ngắn đang quấn sợi dây thun vòng qua eo làm trụ cho các bạn nhảy nhìn thấy hai người; cô bé reo lên.

- Chú Phong, chú Phong tới!

Thế rồi cả đám đồng loạt nhìn ra, ngay lập tức bỏ hết mọi trò đang chơi, chạy ủa lại; Nhật Di giật mình lùi ra sau lưng Đình Phong. Nhật Di chưa bao giờ nhìn thấy hình ảnh này của anh. Đám trẻ xúm xít quanh Đình Phong; anh bế bé gái nhỏ nhất lên, hỏi han, xoa đầu, bẹo má từng đứa một.

- Nhi hết ho chưa?... Ô vậy hả, Ngọc giỏi quá. Dạo này cu Tường hít đất được bao nhiêu cái rồi? Ừ... Bao còn tè dầm không? Ha ha! Cường phóng lên lưng chú hồi nào vậy?...

Nhật Di cứ lặng yên đứng nhìn Đình Phong và đám trẻ ríu ra ríu rít. Nhật Di không biết vì sao Đình Phong đưa cô đến đây, nhưng thật sự khiến cho lòng cô thấy ấm áp lên rất nhiều.

- Con chào cô, cô là ai vậy?

- Chào con, cô tên là Di, cô là...

Một bé gái tóc thắt bím dài tới thắt lưng đi đến chỗ Nhật Di. Bọn trẻ đồng loạt quay lại nhìn, im phăng phắc. Nhật Di bối rối chưa biết trả lời thế nào, Đình Phong vẫn bế bé gái trên tay, kèm theo một bé trai đu bám trên lưng, đi lại chỗ Nhật Di.

- Mấy đứa chào cô Di đi.

- Con chào cô Di, cô là bồ của chú ạ? - Cô bé lúc nãy vẫn tỉnh bơ hỏi khiến Nhật Di ngượng ngùng, lại phải nhìn sang cầu cứu Đình Phong.

Đình Phong bật cười, chưa kịp nói gì thì bé trai trên lưng đã

tụt xuống, vừa chạy vào nhà vừa hét lên.

- Mẹ ơi, chú Phong dẫn bồ tới, mẹ ơi!

Rồi cũng thật nhanh, thằng bé chạy vụt ra, phía sau là một người phụ nữ trẻ, chừng chưa quá bốn mươi vừa quấn lại mớ tóc dài vừa bước ra theo. Nhật Di có thể cảm nhận được nét giản dị và phúc hậu của chị; chị cười, cả khuôn miệng, cả đôi mắt, cả gương mặt cũng cười theo.

- Phong tới không báo chị trước, em? - Chị chào Đình Phong rồi ánh mắt chuyển ngay sang phía Nhật Di. - Em là Di đúng không?

- Dạ, chị biết em ạ? - Nhật Di hỏi rồi quay sang nhìn Đình Phong, anh chỉ cười không nói gì.

- Biết chứ, chị biết nhiều về em là khác. - Chị chỉ nói thế, không giải thích gì thêm.

- Đây là chị Thùy An, chị chủ của “Nhà Mình”, mẹ của đám này. - Lúc này Đình Phong mới lên tiếng giới thiệu. - Còn đây là Nhật Di mà chị đã biết.

- Em chào chị An, anh Phong dẫn em tới đây bất ngờ quá nên em cũng chưa biết nhiều về mọi người.

- Cô là bồ của chú thiệt hả? - Bé gái nãy giờ vẫn đứng túm chân váy của Nhật Di, không bỏ cuộc với thắc mắc của mình.

- Đúng rồi đó, sao nào? - Đình Phong bật cười, bẹo má bé gái đáng yêu.

- Thôi, tới giờ tưới rau rồi. - Chị An giải tán đám đông đang nhốn nháo thắc mắc đủ thứ về Nhật Di. - Ngọc dẫn mấy em ra

sau vườn đi, mấy đứa đi theo chị Ngọc rồi mẹ ra sau.

Nhật Di và Đình Phong cũng cùng đi tưới rau với các bé.

Đình Phong và Nhật Di ngồi trên xích đu ngoài sân; đã đến giờ học của bọn trẻ. Suốt một ngày sinh hoạt với bọn trẻ, cùng tưới rau, trồng hoa, ăn uống và chơi đùa, lần đầu tiên sau khi đã đi qua tuổi thơ rất lâu, Nhật Di thấy mình lại có thể sống vô tư và vui vẻ như thế. Đầu óc cô tạm đẩy những muộn phiền của cuộc sống ra ngoài và giờ cô ước giá như mình có thể mãi sống với cảm giác này thì tốt biết bao.

- Thật ra chị An cũng từng là trẻ mồ côi, từng trải qua cơ cực và khổn khổ lúc còn trẻ. - Đình Phong đẩy nhẹ xích đu. - Khi anh mới biết về mái ấm này, nó còn khá tồi tàn, thậm chí phải nói là rất khó khăn để duy trì khi các khoản hỗ trợ quá ít ỏi. Nhưng em biết không, ngay cả lúc đó, chưa bao giờ anh thấy chị An tỏ ra buồn phiền hay mệt mỏi. Thế nên anh đã quyết định giúp đỡ chị ấy có được một nơi khang trang hơn cho bọn nhóc.

- Chị An thực sự là một người phụ nữ tuyệt vời.

- Em thấy mọi người ở đây, cuộc sống ở đây thế nào? Nói anh nghe. Cả về bọn nhóc nữa?

- Thật ra trước đây, nghĩ về những trung tâm thiện nguyện như thế này, không mấy khi em thấy thoải mái. Những người sống với những khó khăn và thiếu thốn xung quanh, em đã nghĩ cuộc sống của họ sẽ rất ngọt ngào và bế tắc.

- Ừm, nó có thể diễn ra ở những nơi khác. Anh không phủ

nhận vì anh cũng từng tới những mái ấm khác, không phải ở đâu mọi người cũng có thể sống vui vẻ như ở đây.

- Dạ, nên ở đây, nhìn thấy chị An và bọn nhóc sống vui vẻ như vậy, em rất ngưỡng mộ. Có điều, em đang nghĩ, khi bọn trẻ lớn lên, không biết chúng có giữ được điều này không?

Đình Phong nhìn vào đôi mắt người yêu, có một nỗi buồn luôn chất chứa trong đó. Đôi khi anh muốn gỡ bỏ nó đi nhưng cô chưa khi nào để anh thâm nhập vào sâu hơn trong nội tâm; cô vẫn còn những dè dặt với anh.

- Di, em biết vì sao anh đưa em tới đây không?

- Em biết anh muốn động viên em. Anh thành công rồi đó.

- Không, hơn cả động viên em, anh muốn em gặp chị An, gặp bọn trẻ. Họ là những người đang sống hạnh phúc. Em có để ý thấy điều đó không?

Nhật Di lặng im, cô nhớ đã từng nói với Đình Phong rằng cô muốn được sống hạnh phúc.

- Em hiểu anh muốn nói gì, nhưng mỗi người hướng đến những điều khác nhau trong cuộc sống và...

- Chị An và bọn trẻ không hề hướng tới một mục tiêu nào để được hạnh phúc cả, họ chỉ sống một cách hạnh phúc. Và nếu họ mặc cảm về hoàn cảnh của mình thì sẽ không bao giờ sống hạnh phúc được.

- Anh muốn em phải thế nào? - Giờ thì Nhật Di biết Đình Phong luôn dõi theo mọi suy nghĩ của cô, hiểu cả những điều cô muốn giấu.

- Anh không muốn gì ở em hết, Di. Anh chỉ cố gắng cho em thấy hạnh phúc là những điều đơn giản hơn em nghĩ rất nhiều.

Đình Phong đặt bàn tay Nhật Di vào trong lòng bàn tay mình.

- Anh yêu cách em nỗ lực để hướng tới cuộc sống tốt đẹp hơn, điều này tạo nên giá trị của em chứ không phải xuất thân hay hoàn cảnh. Cho nên tất cả những gì người khác nói, anh không quan tâm, anh tin những cảm giác em mang đến cho anh.

- Thế nếu một ngày em ngừng cố gắng, mọi giá trị của em sẽ biến mất hết? - Nhật Di lại cảm thấy một chút lòng tự trọng của mình bị tổn thương. - Em sẽ lại chỉ là một đứa nghèo hèn thấp kém, bị mọi người khinh thường.

- Anh biết em sẽ không thôi cố gắng, nhưng đừng cố gắng chỉ để thoát khỏi suy nghĩ bị mọi người coi thường. Bởi chẳng ai có quyền coi thường em vì những điều nằm ngoài bản thân em.

Nếu là ai đó khác nói với Nhật Di những điều này, cô chắc chắn sẽ nổi giận; cô sẽ tự ái và không bao giờ tin những điều họ nói. Nhưng bởi vì đó là Đình Phong, Nhật Di nhận ra cô biết những vấn đề của mình từ lâu, dù vẫn chưa hoàn toàn muốn chấp nhận những lời anh nói.

- Nhưng nếu em muốn, anh sẽ đảm bảo để em không bao giờ phải chịu sự khinh thường của bất kỳ ai.

- Như thế nào?

- Ừm... Để em làm vợ anh chẳng hạn.

Nhật Di chợt thấy lạnh lạnh nơi bàn tay đang nằm trong tay anh; cô giật mình giựt tay lại. Trên ngón áp út lấp lánh chiếc nhẫn Đình Phong vừa đeo vào.

- Anh... - Nhật Di không rõ cảm xúc của mình lúc này. - Vừa cầu hôn em đấy à?

- Ừ, nhưng anh đeo nhẫn vào rồi nên em không còn thời gian để suy nghĩ đâu.

Trước ngày hôm nay, Nhật Di đã từng nghĩ tới việc làm thế nào để tiếp tục yêu Đình Phong khi giữa hai người còn nhiều ngăn trở - khoảng cách về địa vị, những lời gièm pha và cả những vướng bận trong chính cô. Nhưng ngay lúc này, không hiểu sao Nhật Di không còn thấy bất kỳ khoảng cách nào nữa, hay chính Đình Phong vừa rồi đã dẹp bỏ hết tất cả những điều đó. Giữa họ bây giờ chỉ còn lại tình yêu.

- Em muốn có hoa và nhạc nữa, buổi cầu hôn của anh đơn điệu quá.

- Có đấy.

Nhật Di chỉ vờ đùa Đình Phong. Nhưng ngay lúc đó, Nhi - bé gái thất bím chạy đến, trên tay ôm một bó hoa đủ màu sắc. Đình Phong nhận hoa từ tay Nhi và tặng cho Nhật Di.

- Còn nhạc thì em chờ mười giây nữa.

Nhật Di đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Dàn đồng ca nhí của mái ấm Nhà Mình đứng ngay ngắn hát vang bài “Ba ngọn nến lung linh” mới tập hôm qua, dù cho có vẻ không liên quan gì lắm với hoàn cảnh hiện tại.

Nhật Di chưa từng nghĩ có thể nhận một lời cầu hôn ngọt

ngào và đáng yêu như vậy. Không thể từ chối, cô thậm chí còn muốn đồng ý cả một ngàn lần.

Gia Thành lại ghé; gần đây anh hay đến Dạ Thảo Minh thăm Nhật Khánh. Lần đầu tiên Gia Thành thấy thật sự trân trọng mối quan hệ với một người bạn khác giới. Hoặc cũng có thể bởi chỉ riêng với cô gái này, Gia Thành mới có thể cởi mở bộc lộ những điều mà thậm chí với Đình Phong anh cũng ít khi nào muốn nhắc tới. Một ngày, khi Nhật Khánh nói với anh rằng *"Anh hãy cứ nhớ đến cô ấy thật nhiều, chỉ nhớ những phút giây hạnh phúc mà hai người từng có với nhau, đừng cố quên. Đến một lúc nào đó, hình ảnh cô ấy dù vẫn còn trong tim anh nhưng anh sẽ không còn đau lòng nữa"*, anh muốn tin những lời cô nói. Gia Thành dù chưa biết lời khuyên của Nhật Khánh có giúp được gì cho anh hay không, nhưng mỗi lúc cảm thấy nhớ người yêu cũ, anh sẽ đến tìm, kể cho Nhật Khánh nghe.

Hôm nay Gia Thành đến, mang cho Nhật Khánh một món quà.

- Woa, em không biết mình đẹp vậy đó! - Nhật Khánh cười tit mắt khi thấy hình ảnh mình trên trang giấy được đóng khung gỗ thật đẹp.

- Thích không? Anh giữ lời hứa vẽ chân dung cho em rồi đấy.

- Thích lắm anh! Em quên lời hứa của anh luôn rồi mà anh vẫn nhớ. - Nhật Khánh cứ thế xuýt xoa, ngắm mãi bức chân dung. - Em cảm ơn anh nhiều lắm luôn!

Trong bức chân dung là gương mặt cười rất tươi của Nhật Khánh trong bộ đồng phục khách sạn. Đó là hình ảnh rạng rỡ

tuyệt vời mà Gia Thành rất thích ở Nhật Khánh; nụ cười của cô dường như có thể lan tỏa sự lạc quan, yêu đời ra xung quanh, ra những người tiếp xúc với cô. Gia Thành nghĩ anh không đơn giản vẽ Nhật Khánh mà là vẽ nụ cười của cô.

- Nụ cười của em à? Vậy từ nay em sẽ cười nhiều hơn nữa.

Nhật Khánh bóc nốt lớp giấy bọc để có thể thấy lời đề tặng ở góc phải phía dưới bức tranh.

- Á!

- Em có sao không? Chảy máu rồi, cẩn thận!

Nhật Khánh mạnh tay bóc lớp giấy, vô tình để góc nhọn của khung gỗ còn mới bén vào tay, bật máu. Gia Thành vội kéo tay Nhật Khánh, rút trong túi ra chiếc khăn tay lau cho cô.

- Thôi không sao đâu anh à, bị trầy có xiu. - Nhật Khánh bật cười.

- Em đừng coi thường mấy vết thương nhỏ...

- Hai người làm gì vậy?

Nhật Khánh và Gia Thành quay sang, Đình Thiên mặt lạnh băng nhìn cả hai.

- Ngày mai là đám cưới của em rồi đấy Di à! - Nhật Khánh lại lẩm nhẩm, không biết đã lần thứ bao nhiêu.

- Ừ! - Cũng ngần ấy lần Nhật Di đáp thật ngắn gọn kèm một nụ cười.

Nhật Di về nhà; có lẽ đây là đêm cuối cùng hai chị em nằm bên nhau trên chiếc giường chật chội, trong căn phòng cũng chật chội nốt. Và sau ngày mai, Nhật Di bước vào một thế giới rộng lớn hơn, sẽ là căn phòng lớn hơn, ngôi nhà lớn hơn? Đã có một thời Nhật Di nghĩ, khi đặt chân đến một nơi như vậy trong tư cách người làm chủ, cô có lẽ sẽ mãn nguyện và sung sướng vô cùng. Nhưng vào ngay thời điểm này, Nhật Di không còn cảm thấy những điều đó quan trọng nữa; hạnh phúc của cô bây giờ chỉ đơn giản là ở bên Đình Phong, hưởng niềm hạnh phúc viên mãn, vẹn tròn của hiện tại.

Nhưng đêm nay vẫn là một đêm lạ lùng, nó thật dài vì không ai có thể ngủ được. Nhật Di và Nhật Khánh nằm trong bóng tối, mắt vẫn nhìn những vệt sáng mờ lợt qua khung cửa sổ in lên tường, cùng rì rầm những câu chuyện ngày xưa, ngày sau.

- Em lấy chồng nhưng có vẻ Khánh còn hồi hộp hơn em đấy. - Dưới ánh đèn ngủ mờ mờ, Nhật Di vẫn nhìn thấy nụ cười ngơ ngếch của chị gái.

- Hình như vậy thật đấy Di, em nhớ hồi xưa không? - Nhật Khánh tủm tỉm cười, nhớ lại những ngây ngô ngày bé của hai chị em. - Tụi mình còn mớic ngoéo là sau này sẽ làm đám cưới chung một ngày, mặc đồ cưới giống nhau. Buồn cười ha?

- Hồi đó còn nói là em sẽ lấy bác sĩ, Khánh sẽ lấy một nhà thơ, nhỉ?

Hai chị em rúc rích cười, sợ lớn tiếng sẽ làm ba mẹ ở phòng bên thức giấc.

- Vậy mà mai Di đã đi lấy chồng rồi. Chị còn chưa tin được đây này.

- Lấy chồng thì sao chứ? Em vẫn là con của ba mẹ, là em gái của Khánh. Khác gì đâu?

- Nói nghe như là em không hồi hộp vậy? Thế mà phu nhân tương lai của khách sạn Sand Beach giờ này vẫn chưa ngủ được kia.

Nhật Di lặng thinh sau câu đùa của Nhật Khánh. Đúng vậy, ngày mai Nhật Di đã sang một trang đời khác. Nhật Di nhớ lại gương mặt ba mẹ chiều nay, rõ ràng là mừng cho cô nhưng còn mang thêm những xúc động, lo lắng khác. Chưa bao giờ Nhật Di sống một cuộc đời giản dị và an phận như ba mẹ luôn mong muốn. Cô luôn dấn thân vào những con đường hy vọng mang lại cho mình một cuộc đời tươi sáng hơn hoàn cảnh nghèo khó mà cô muốn rời xa mãi mãi. Mặc dù việc lấy Đình Phong không phải xuất phát từ động cơ đó, song ba mẹ vẫn không khỏi lo lắng cho cô. Bởi không điều gì là không có cái giá của nó; gả Nhật Di cho một gia đình giàu có bậc nhất thành phố, hẳn cô sẽ chịu nhiều khó khăn hơn - ba mẹ cô đã nghĩ như vậy. Và chính điều này Nhật Di cũng biết, nhưng hạnh phúc nào cũng có cái giá của nó; mà hạnh phúc này, bây giờ, Nhật Di nghĩ mình đã biết cách theo đuổi.

Ngay trong chính thời điểm này Nhật Di cũng cảm thấy rất hạnh phúc kia mà - khi hai chị em hòa thuận và lại gần bó như những ngày còn bé. Cô ngắm thật kỹ gương mặt chị gái, chợt nhớ ra mối quan hệ rối rắm giữa họ.

- Khánh, sau này tới lượt chị lấy Đình Thiên thì không biết mình phải xưng hô thế nào đây?

- Thôi đừng nhắc tên gốc đó nữa. - Nhật Khánh chột cau mày, giận dỗi ra mặt. - Chỉ biết ghen tuông vợ vẫn.

Và đám cưới tuyệt vời ấy đã diễn ra không quá cầu kỳ nơi bãi biển phía trước Sand Beach. Cô dâu xinh đẹp xoa mái tóc xoăn dài cài lên phía sau chiếc khăn voan đội đầu trắng muốt; cô mặc bộ váy cưới suôn dài tinh tế, tuy không quá cầu kỳ mà vẫn lộng lẫy vô cùng. Chú rể cũng chỉ khoác lên mình bộ vest kiểu cổ điển tối màu giản dị với nhành hoa trên ngực trái, nhưng dường như cô gái nào đến dự tiệc khi thấy anh cũng phải ao ước được sánh đôi trên lễ đường cùng một người đàn ông đẹp trai, lịch lãm như vậy. Và cặp đôi trai tài gái sắc ấy xứng đôi biết bao khi đứng cạnh nhau, đặc biệt là khi cả hai như chìm trong thế giới của riêng họ mỗi lần hai ánh mắt chạm nhau.

*

Bà Lâm rung rung nước, bầu chặt lấy cánh tay chồng giữa khoảnh khắc đôi trẻ trao nhẫn cho nhau. Chú rể - con trai lớn của bà - trông mới hạnh phúc làm sao. Bà không biết nữa, nhưng dường như rất lâu rồi bà mới lại nhìn thấy ánh mắt Đình Phong long lanh niềm vui sướng và mãn nguyện này. Con trai bà thật tuyệt vời, nhưng bà cũng yêu cô con dâu này nữa. Bà nghĩ rằng mình thật có phước khi có thêm một đứa con gái xinh đẹp như thế, giỏi giang như thế.

Ông Lâm thì có vẻ ồn ào hơn mọi ngày. Gặp ai ông cũng hồ hởi cười nói. Nhưng cũng có những khoảnh khắc ông trầm ngâm quan sát. Có lẽ cho đến gần đây ông mới để ý quan sát con trai cả. Ông bà từ lâu đã tin tưởng Đình Phong tuyệt đối; không, không chỉ là tin tưởng, hai vợ chồng ông thậm chí đã ỷ lại, giao hết gánh nặng cho con mà chẳng mấy khi nghĩ xem nó có mệt mỏi không. Nhưng hôm nay ông đã có câu trả lời. Có lẽ

dẫu mệt mỏi thế nào, Đình Phong cuối cùng cũng có thể cân bằng lại mọi thứ. Ông thầm cảm ơn cô con dâu mới xinh đẹp của mình.

*

Riêng bà Bảy đã thấm hết không biết bao nhiêu là nước mắt, từ lúc sáng nhìn con gái trong bộ váy cưới cho đến tận bây giờ. Nhật Di - cô con gái ương bướng của bà - rồi sẽ hạnh phúc, sẽ sống một cuộc đời tốt đẹp như nó mong muốn chứ? Khi hai đứa con gái lớn lên, những nỗi lo lắng của bà cũng theo đó mà lớn dần. Nhưng dù bà có lo lắng cả đời thì những đứa con của bà rồi cũng sẽ đi theo con đường mà chúng chọn; hạnh phúc hay khổ đau cũng là một phần của những chọn lựa ấy. Và riêng lúc này, chỉ cần bà biết con hạnh phúc là đủ. Thế nên những giọt nước mắt này có cả niềm hạnh phúc của riêng bà.

Ông Bảy cũng xúc động không kém, nhưng có lẽ phần vui của ông nhiều hơn. Ngay lần đầu tiên gặp Đình Phong, ông biết rằng con gái mình đã chọn được một người đàn ông hoàn hảo cho riêng nó để có thể gắn bó suốt đời. Không thể nói là ông không lo lắng khi sui gia là một gia đình bẽ thế và tiếng tăm như vậy; nhưng sau tất cả, ông cũng biết rằng mình có một đứa con gái đủ bản lĩnh để vượt qua những điều mà hai vợ chồng luôn lo ngại. Và rồi nó sẽ có một cuộc sống hạnh phúc như nó mong muốn, ít nhất là trong ngày hôm nay.

*

Gia Thành khiêng đến bức tranh cưới là chân dung đôi vợ chồng trẻ làm quà cho bạn thân. Nghệ thuật trong trái tim anh, trong trái tim của cả Đình Phong là một điều gì đó thật khác biệt, thật thiêng liêng. Nhưng niềm hạnh phúc hôm nay bạn anh có được cũng mang một phần thiêng liêng như thế.

Và anh thật sự mừng cho bạn.

*

Nhật Khánh thì cảm thấy hạnh phúc như thế đây là đám cưới của chính mình. Vì Nhật Di của cô xinh đẹp quá, tuyệt vời quá. Và vì như một thói quen từ rất lâu, chỉ cần Nhật Di vui vẻ, ba mẹ vui vẻ, Nhật Khánh lập tức thấy mình có thể vui vẻ gấp nhiều lần như thế.

Nhật Khánh vừa gặp Đan Thy, cô bạn thân mang theo anh người yêu mà sau bao khó khăn họ lại quay về bên nhau. Nhật Khánh bất ngờ quá, anh Rin hàng xóm ngày bé của cô đang nắm chặt tay Đan Thy. Đan Thy hứa sẽ kể cho cô nghe chuyện của hai người. Nhưng chưa cần nghe Nhật Khánh cũng có thể hình dung được những khó khăn mà cả hai đã phải cố gắng vượt qua. Cô mỉm cười với anh hàng xóm năm nào, cuối cùng rồi ai cũng phải trưởng thành, cũng phải đấu tranh để tìm kiếm hạnh phúc cho riêng mình.

Cô khẽ liếc sang bàn Đình Thiên. Ánh mắt anh vừa chạm mắt cô đã vội quay đi - anh còn giận. Nhật Khánh đã định chẳng thèm quan tâm anh nữa, nhưng vào một ngày như hôm nay, cô thấy cứ như thế này sẽ thật tiếc nuối.

Đình Thiên cũng không phải không muốn làm lành, chỉ là anh không biết phải bắt đầu từ đâu. Thậm chí anh cũng biết những ghen tuông của mình là ngớ ngẩn, ngốc nghếch, trẻ con. Mà có lẽ thế nên Đình Thiên thực không muốn thừa nhận, để đến giờ còn chẳng dám nhìn vào mắt cô. Ở trên sân khấu, chú rể chẳng chặc, phong độ kia là anh trai anh, anh đã nghĩ nếu là anh đang cầm tay Nhật Khánh cắt bánh, rót rượu trên đó thì tuyệt vời biết bao.

*

Đan Thy kéo tay Nhật Khánh chạy lên giành chỗ để bắt hoa cưới. Nhật Khánh chẳng biết bắt được thì có gì hay ho, chỉ nghe Đan Thy bảo nếu bắt được hoa tức là bắt được hạnh phúc, sẽ sớm thành cô dâu.

Và bó hoa ấy đã thực sự nằm gọn trong tay Nhật Khánh. Mọi người vỗ tay, hò reo. Nhật Khánh nhìn em gái, Nhật Di cười rất tươi, ánh mắt lại khẽ đẩy từ bó hoa sang phía Đình Thiên. Ừ, có lẽ nên như thế, Nhật Khánh từ từ tiến lại phía Đình Thiên đang mở to mắt nhìn cô.

- Nè, tặng cho anh!

- Hả?... Là sao? Em...

Đình Thiên có phần bối rối khi ánh mắt của các khách mời hướng về phía anh. Có tiếng ai đó trong đám đông, "Nè cậu kia, người ta đang cầu hôn đấy, đồng ý đi" và những tiếng cười ồ lên.

Nhật Khánh vốn chỉ có ý định mượn bó hoa để làm hòa với Đình Thiên, trước nhiều người như vậy, hẳn anh sẽ hiểu được bây giờ tình cảm của cô dành cho anh lớn thế nào. Nhưng vừa rồi Nhật Khánh nghe có ai bảo cô đang cầu hôn. Thế thì tại sao lại không nhỉ?

- Đồ ngốc! - Nhật Khánh cũng bật cười rồi hét lên. - Em sẽ là chồng anh!